

Дийн Кунц

Бестселър на Амазон, Уолстрийт Джърнъл и Ю Ес Ей Тудей

МИСТЕРИУМ

Дийн Кунц
Мистериум

Издателско каре

Преводът е направен по изданието:

DEVOTED

by Dean Koontz

Copyright © 2020 by The Koontz LivingTrust

All rights reserved.

Всички действащи лица, събития и места, описани в книгата, са плод на художествена измислица и каквото и да било съвпадение с реално съществуващи хора, учреждения, събития или места е напълно случайно.

© Издателство „Изток-Запад“, 2023

© Боряна Даракчиева, превод, 2023

© Стефан Георгиев, превод, 2023

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2023

ISBN 978-619-01-1185-6

Сканиране: **Lioni**, 2024

Обработка и корекции: **WizardBGR**, 2024

На Джо Макнийли.

Сред многото му добродетели е способността да се шегува със себе си, когато му се присмиваме.

Светът е по-добър, защото той е в него.

Цялото знание – всички въпроси и отговори – е в кучето.

Франц Кафка

Ние сме сами, съвсем сами на тази случайна планета; и от формите на живот, които ни заобикалят, само една се е съюзила с нас – кучето.

Морис Метерлинк

Ако осиновите гладуващо куче и му осигурите добър живот, то няма да ви ухапе. Това е основната разлика между кучето и човека.

Марк Твен

Кучето е единственото същество на Земята, което ви обича повече от себе си.

Джош Билингс

ТЪМНО КАТО В РОГ

Вторник, 16:00 ч. – сряда, 17:00 ч.

Три години след инцидента сърцето и разумът на Меган Букман бяха в добро състояние, макар че често я обземаше тревога – чувство, че времето изтича, че всеки момент под краката ѝ ще зейне дупка. Това не беше действаща интуиция, а резултат от овдовяване на трийсетгодишна възраст. Любов, която бе смятала за трайна; мъж, с когото бе вярвала, че ще оstarее... всичко това ѝ бе отнето без предупреждение. Но настоящото чувство, че някъде камбани оповестяват със звъна си последния ѝ час, щеше да отмине; то винаги отминаваше.

Тя стоеше на прага на спалнята на единственото си дете и гледаше как то работи на компютъра, проучвайки нещо, което го е заинтересувало.

Удроу Букман, когото всички наричаха Уди, не беше обелил нито една дума през своя единадесетгодишен живот. При раждането и в течение на следващите няколко години той плачеше, но когато чукна четири, престана. Макар и рядко, се смееше на нещата, които му говореха, или на комични гледки. Причините за веселието му обикновено бяха вътрешни, неразбираеми за майка му. Уди беше диагностициран с рядка форма на аутизъм, като докторите се чудеха какво лечение да предприемат.

За щастие, при него не се наблюдаваха най-проблематичните форми на поведение, свързвани с аутизма. Той не вдигаше скандали и не беше опърничав. Когато беше в компанията на познати хора, не се стряскаше при докосване, физическият контакт като цяло не го затормозяваше, но Уди гледаше с подозрение непознатите и често се плашеше от тях. Слушаше съсредоточено онова, което му говореха, и беше послушен – поне колкото Меган като дете.

Той не ходеше на училище и не получаваше домашно образование. Умееше да се самообразова. Няколко месеца след четвъртия си рожден ден вече четеше гладко; три години по-късно достигна колежанско ниво.

Меган обичаше Уди. Че как иначе? Той беше заченат с любов. Неговото сърце започна да бие, докато тялото му се оформяше в утробата ѝ. Според нея през всичките тези години сърцата им биеха в синхрон.

Освен това той беше миличък като хлапетата в рекламите за бисквити и любящ по свой специфичен начин. Позволяваше да го прегръщат и целуват, но не прегръщаше и не целуваше. Случваше се неочаквано да се пресегне и да положи дланта си върху нейната, или да докосне катраненочерната ѝ коса, а сетне своята, сякаш за да покаже, че знае от кого я е наследил.

Уди рядко срещаше погледите ѝ, ала когато го стореше, очите му понякога заблестяваха от избилата влага. В тези случаи, за да не си помисля тя, че е тъжен, той винаги я награждаваше с усмивка, наподобяваща ухилване. Когато го питаше дали сълзите му са от щастие, той кимаше утвърдително. Но не можеше – или не желаше – да обясни какво го прави щастлив.

Заради трудностите при общуването те не можеха да живеят така, както на Меган ѝ се искаше, което силно я натъжаваше. Това дете беше разбило сърцето ѝ хиляди пъти, но и хиляди пъти го беше излекувало със своята ласкавост.

Тя никога не си пожелаваше Уди да е „нормален“, незасегнат от поведенчески проблеми, защото тогава той щеше да е различно момче. Обичаше го въпреки – а и отчасти заради – предизвикателното пътуване, което двамата бяха предприели.

Сега, докато го наблюдаваше от прага на стаята, Меган попита:

– Наред ли е всичко, Уди? Добре ли си?

Както се беше съсредоточил в екрана на компютъра си и беше с гръб към нея, той вдигна дясната си ръка и посочи тавана с показалец – жест, който тя отдавна се бе научила да разпознава като позитивен, означаващ нещо като: „На луната съм, мамо.“

– Хубаво. Осем часът е. В десет да си в леглото.

Той завъртя вдигнатия си високо показалец, сетне върна ръката си върху клавиатурата.

След като затвори документа, озаглавен „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовищно зло“, върху който беше работил почти две години, единайсетгодишният Уди Букман изключи компютъра си, отиде в банята и се зае да измие зъбите си с електрическата четка „Соникеър“. Не му беше разрешено да ползва обикновена четка, понеже беше вманиачен и щеше да търка усърдно зъбите си двайсет минути, ако разчиташе на личната си преценка. С течение на времето лошият навик щеше да повреди венците му и да наложи слагането на трансплантанти. Когато беше на десет години, зъбен хирург спаси така три от зъбите му долу вляво.

Напоследък зъболекарите използваха за подобни корекции стерилизирана, обработена радиационно тъкан от трупове. Уди вече имаше такава тъкан от венци около три зъба, повече не му трябваше. Не че полученото от мъртвеца беше довело до нещо странно. Уди не виждаше в съзнанието си моменти от живота на донора, нито изпитваше желание да изяде някого като в „Живите мъртви“. Трансплантантите не го бяха превърнали в зомби. Подобна идея беше глупава от научна гледна точка.

Уди се втрещяваше от хора, вярващи в такива псевдонаучни глупости, а те хич не бяха малко. Втрещяваше се също така от хора, които се ядосваха за дреболии, които ругаеха и обиждаха, които се отнасяха зле към животните. По множество причини много хора предизвикваха смут у него.

Смущаваше се и от *себе си*, от факта, че увреждаше собствените си зъби. Четката „Соникеър“ имаше таймер, нагласен на две минути: не ти се налага да търкаш, просто оставяш звуковите вълни да отстранят плаката. Без таймера устата на Уди щеше да представлява гробище за гниещи венци.

Притесняваше го и това, че искаше да целуне момиче, а доскоро подобни мисли не бяха минавали през главата му.

Целуването му се струваше отвратително – пфу, размяна на слюнка. Явно нещо лошо ставаше с него, щом копнееше за подобна гадост. Освен това за пореден път се тревожеше, че ако помоли някое момиче да му позволи да го целуне, няма да може да ѝ каже за венците на мъртвеца от страх, че тя ще повърне и ще избяга. Той щеше да излъже, като премълчи истината, а това беше потресаващо, защото лъжата бе основен източник на всички човешки страдания. Думата „потрес“ можеше да бъде дефинирана като чувство за болезнено унижение, много по-тежко от смущението.

Откакто се помнеше, Уди се смущаваше от себе си и от другите хора. Това беше причината, поради която не говореше. Ако набереше смелост да говори, щеше да каже на хората кои техни действия го притесняват, както и какво намира за притеснително в собственото си поведение – тук списъкът бе дълъг. Той го беше закъсал. Наистина го беше закъсал. А хората не желяха да слушат нито за неговите, нито за своите проблеми. Но премълчаването беше форма на лъжа, а мисълта да излъже толкова го огорчаваше, че чак му се гадеше. Мълчи си, не приказвай, и хората вероятно ще те харесат. Ако не им кажеш колко си зле, те сигурно няма да забележат колко си зле.

Едно от най-притеснителните неща беше липсата на наблюдателност у хората.

След като си изми зъбите, той легна и изгаси нощната лампа. Не се страхуваше от тъмното. Не съществуваха призраци, вампири, върколаци и други подобни, и нямаше никаква вероятност мъртвецът да се промъкне в стаята му, за да поиска венците си.

Чудовища бяха хората. Е, не всички хора. Само някои от тях. Като онези, които убиха баща му. Баща му беше в гроба от три години, а никой не беше вкаран в затвора за убийство. Засега всички вярваха, че смъртта му е нещастен случай. Уди беше на друго мнение. Вече беше завършил „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовищно зло“ и виновните щяха да отидат на съд.

Уди беше изключително умен. Той четеше на колежанско ниво, откакто навърши седем години, което вероятно не беше голямо постижение, като се има предвид колко много колежани не знаеха нищо. Беше талантлив хакер. През

последните две години беше прониквал в добре защитени компютърни системи, вкарвайки кодове, които му позволяваха да плува в техните мрежи, без защитата да усети, че тайна рибка изследва базите данни. Проучванията му го бяха отвели до странни места в Тъмната мрежа.

Сега, докато чакаше съня, Уди се насили да мисли за нещо приятно. Смути се, когато си представи, че целува момичето, което беше видял на страниците на едно списание. Опита се да насочи вниманието си към друг обект, но не можа. Зачуди се дали след няколко години няма да се запознае с момиче с трансплантирани венци – венците щяха да са общото между двамата. Беше получавал целувки по бузите и по челото, по устата – не, но никога не беше целувал. Ако се запознаеше с такова момиче, може би и това чудо щеше да се случи.

Дороти миришеше на смърт.

Тя беше на седемдесет и шест. Щеше да си отиде малко преди зазоряване.

Това беше жестоката истина. Светът беше красиво място, пълно с жестоки истини.

Медицинската сестра Роза Леон се грижеше за Дороти в спалнята, в която старицата беше спала през повечето нощи от дългия си живот.

Роза миришеше на живот, на шампоан с ягоди и на любимите си ментови бонбонки.

В тази стая Дороти и покойният ѝ съпруг Артър се бяха любили, създавайки единственото си дете – Джак.

Артър беше счетоводител. Отиде си от този свят на шейсет и седем години.

Джак загина във война на двацет и осем. Родителите му го надживяха с няколко десетилетия.

Загубата на детето беше основната трагедия в живота на Дороти.

Но тя се гордееше с Джак и беше издръжлива, така че продължи да води смислен живот.

Кип не беше виждал Джак и Артър. Знаеше за тях само защото Дороти често ги споменаваше.

Роза седеше на фотьойл и четеше книга с меки корици; не усещаше, че Смъртта наближава.

Към момента Дороти спеше, упойката я беше избавила от болките.

Кип страдаше, когато тя изпитваше силни болки. Беше живял с Дороти само три години, но я обичаше безмерно.

В природата му беше заложено да обича с цялото си сърце.

Старицата скоро щеше да отпътува и той трябваше да се стегне, да се подготви за загубата.

Слезе на долния етаж, мина през вратичката си и излезе на широката задна веранда да подиша чист въздух.

Къщата беше на десетина метра от езерото. Вълничките плискаха меко брега, ясно очертаните отражения на лунния сърп проблясваха върху неравната водна повърхност.

Лекият ветрец донесе богата смесица от миризми – на борове, кедри, дървесен дим от камина, горска мъгла, диви гъби, катерици, миешки мечки и много други неща.

Кип долавяше също и странно, постоянно шумолене. Отскоро бе започнал да го чува.

Първоначално си помисли, че това е шум в ушите – знаеше, че някои хора страдат от подобно заболяване. Но не, друго беше.

Струваше му се, че различава думи в необяснимия, непрестанен поток от звуци, който идеше някъде от запад. Запад-северозапад.

След като Дороти умреше, Кип щеше да предприеме проучване, за да открие източника на звука. Доволен беше, че ще има работа за вършене.

Слезе от верандата и загледа учудено звездите.

Макар че беше изключително умен – само Дороти знаеше какъв интелект има той, – нямаше представа какви са тези светлинки.

Нищо необичайно. Философите от край време се опитваха да изградят теория, удовлетворяваща всички, ала не успяваха.

Малко след като се върна в стаята, Дороти се събуди.

Виждайки, че Роза чете книга, тя заговори с немошен глас:

– Роузи, миличка, трябва да почетеш на глас на Кип.

Закачайки се с пациентката си, сестрата отвърна:

– Не мислиш ли, че му е рано още за Дикенс?

– О, не, съвсем не. Четох му „Големите надежди“ и той много я хареса. А от „Коледна песен“ направо се възхити.

Кип стоеше до леглото и я наблюдаваше, размахвайки опашка.

Дороти потупа дюшека – покана.

Кип скочи на леглото. Легна до стопанката си и отпусна глава в скута ѝ.

Тя положи длан върху едрата му глава, нежно погали увисналите му уши и златистия му кожух.

Омразната Смърт беше близо, но в натъженото сърце на Кип се намери място за блаженство.

Двулентовият асфалтов път е тъмна змия, плъзгаща се по облетия от бледа лунна светлина пущинак на щата Юта. В този слабонаселен район тук-там блещукат групирани лампички, сякаш капсули са се спуснали от извънземен кораб майка, за да изпълнят някаква престъпна мисия.

Излизайки от предградията на Прово и поемайки на юг към пустошта, Лий Шакет не посмива да използва Междущатска магистрала 15. Той предпочита слабо натоварени пътища, копнеейки да увеличи бързо дистанцията между себе си и събитията в спрингвилските лаборатории.

Дори и да е извършил чудовищни злини, намеренията му са били добри. Вярва, че въпросните намерения са много по-важни от последиците от действията му. Та как човечеството щеше да измине пътя от пещерите до орбиталните космически станции, ако не поемаше рисковете? Някои трупат знания, без да бягат от предизвикателствата, и така се постига прогрес.

Накрая вероятно всичко ще се нареди. Крайният резултат все още не е ясен, ясно е само, че в хода на проекта са възникнали проблеми. Всяко научно усилие е белязано от пречки. Провалът може да се окаже баща на успеха, ако се учим от грешките си.

Но първоначално Лий възприема провала като трагедия.

Не използва теслата или мерцедеса 550 SL, защото знае, че все някога властите ще тръгнат да го издирват. Кара кървавочервен додж „Лиймън“, който е закупил за 146 000 долара от дружество с ограничена отговорност, базирано на Каймановите острови – дори най-старателният следовател няма да може да свърже името му с продавача. Превозното средство е с номера от щата Монтана. Да, наистина съществува някаква вероятност правораздавателните органи да направят връзка между него и колата, затова джипиесът е премахнат и никой сателит не може да локализира местоположението ѝ.

Единият от двата куфара в багажника съдържа 100 000 долара. Други 300 000 в столарови банкноти са скътани в тайника, разположен в облегалката на предната пасажерска седалка. В подплатата на черното му кожено яке, което по кройка прилича на спортно сако, има трийсет и шест висококачествени диаманта на стойност минимум половин милион долара.

Предназначението на тези активи не е да осигурят спокойни старини на Лий. Чрез тях той трябва да се покрие за няколко месеца, докато шумотевицата около фиаското в Спрингвил утихне, да се измъкне от Съединените щати и да стигне безпрепятствено до Коста Рика по индиректен маршрут, налагащ преминаване през пет държави и смяна на три самоличности. В Коста Рика притежава скривалище и валиден швейцарски паспорт под името Иън Стоунбридж.

Лий е изпълнителен директор на „Рифайн“ – оценявано на няколко милиарда долара подразделение на огромен конгломерат. Малцина директори на подобни компании са способни да предугадят корпоративна криза, чиято тежест изисква подготвяне на нова самоличност и скриване в чужбина на капитал, който да осигури висок стандарт на живот в течение на няколко десетилетия. Шакет се гордее с това, че е проявил мъдрост и благоразумие, нетипични за млад директор.

Той е на трийсет и четири, което означава, че не е чак толкова млад за поста си в икономическия сектор, където често се случва технологични магьосници да основат компании и да натрупат милиарди долари, преди да са навършили трийсет години. Лий отговаря пред председателя на борда на компанията майка Дориан Пърсъл, който е станал милиардер на два̀сет и седем, а сега е на трийсет и осем. Самият Шакет „струва“ само сто милиона.

Дориан искаше изследванията в Спрингвил да се извършват с главоломно темпо. Шакет се съгласи, понеже, ако първоначалният проект се увенчаеше с успех, скокът на цените на акциите щеше да го направи милиардер. А състоянието на Дориан от петдесет милиарда най-вероятно щеше да се удвои.

Въпросното несправедливо разпределение на печалбата караше Шакет да скърца със зъби в съня си; той често се събуждаше с болки в челюстта. Обикновеният милиардер е мизерник сред принцовете на високите технологии. Въпреки че уж подкрепят социалното равенство, много от тези типове са сред най-класовоосъзнатите елитаристи, които светът познава. Лий Шакет ги мрази почти толкова, колкото копнее да стане един от тях.

Ако му се наложеше да се крие до края на живота си, разчитайки само на мизерните сто милиона, щеше да разполага с много време за мислене как да разори Пърсъл и вероятно нямаше да му се иска да прави друго.

Още в началото Лий Шакет е осъзнал, че ако нещо се обърка, той ще опере пешкира. Дориан Пърсъл винаги ще е недосегаем, ще си остане икона на революцията във високите технологии. Сега Шакет трябва да плаща цената и се чувства измамен, праметнат, прецакан.

Свечерило се е и той шофира, измъчван от гняв, самосъжаление и тревога, както и от нещо, което прилича на тъга – съвсем нова за него емоция. Деветдесет и двама служители на „Рифайн“ са затворени в секретна лаборатория близо до Спрингвил – те не могат да комуникират с външния свят и изживяват последните часове от живота си. Яд го е на тях, колкото на Дориан. Един от гениите (нищо чудно да са били неколцина) е проявил небрежност, обричайки всички на гибел и поставяйки Лий в трудно положение. Все пак някои от тях са му приятели, доколкото изпълнителен директор може да си позволи да поддържа приятелски отношения с подчинени, и страданието им, както е редно, го опечалява.

По време на строежа на комплекса той се бе погрижил модулет, в който са неговият офис и офисите на преките му помощници, да се херметизира деветдесет секунди след херметизирането на лабораториите при възникване на кризисна ситуация. Когато днес алармата се задейства, Лий увери хората си, че са в безопасност и трябва да останат по местата си, а сетне... тихичко се изниза.

Налагаше се да ги излъже. Алармата не оповестяваше потенциална опасност, а реална опасност. Те са заразени също като изследователите в лабораториите. И Шакет е заразен, но в трудна ситуация като тази не може да излъже себе си толкова лесно, колкото другите.

Все пак той винаги е умеел да избягва последствията от грешките си. Може би късметът ще му осигури едно последно измъкване.

Скоро ще го подгонят държавните органи и безмилостните „чистачи“ на Дориан. Той се надява в духа на милосърдието и съжалението, че всички служители в Спрингвил ще загинат, за да няма кой да свидетелства.

Когато Роза Леон слезе на долния етаж да си направи сандвич, Кип остана сам с Дороти.

Лампата светеше немошно, сенките бяха меки като спокойни води, внушителните борове на двора бяха посребрени от лунната светлина.

Тя каза:

– Разбрахме се с Роза да заживееш при нея, когато си отида. Тя ще се грижи добре за теб.

За да покаже, че е разбрал, Кип тупна матрака три пъти с опашка. Три пъти означаваше „да, добре“. Едно тупване – „не“ или „не ми харесва“.

Съдбата нямаше да го отведе при Роза.

Обаче не беше нужно да тревожи Дороти.

– Мъниче, ти за мен беше дар, не по-малко ценен от сина ми Джак и скъпия Артър.

Кип се надигна и близна бледата ръка, която често го беше галила и беше тикала лакомства в устата му.

– Де да можехме да разкрием мистерията на твоя произход.

Кип изрази съгласие с проточена въздишка.

– Но всъщност произходът ни е един и същ – родени сме в сърцето, което е създало всичко.

Кип копнееше да ѝ сподели много неща, докато времето не е изтекло.

Макар че интелигентността му някак си беше развита до човешко ниво, той не разполагаше с гласовите способности, необходими за говорене. Можеше да издава много звуци, но не и да оформя думи.

Дороти беше изобретила хитро средство за комуникиране, ала нямаше сили да слезе на приземния етаж, където се намираше то.

Нищо. Всичко, което Кип искаше да ѝ каже, вече беше казано. „Обичам те. Ще ми липсваш ужасно. Никога няма да те забравя.“

– Скъпо дете – рече тя, – искам да те погледна в очите.

Той се примъкна напред, положи глава върху гърдите ѝ и посрещна любящия ѝ взор.

– Очите и сърцето ти са златни колкото породата ти, мили Кип.

Очите ѝ бяха сини, чисти и дълбоки.

Лий Шакет паркира своя додж „Лиймън“ в далечния ъгъл на паркинга на мотела „Бест Уестърн“ в градчето Делта, щат Юта. Остава в колата и обръсва добре поддържаната си брада, която е носил десет години. Почиства ръцете си с дезинфектант и си слага контактни лещи, за да промени цвета на очите си от волфрамовосиви на кафяви.

Нахлузва бейзболна шапка, за да скрие донякъде русата си коса и се отправя на юг по Щатска магистрала 257. Прехвърля се на Магистрала 21, после на Магистрала 130. След 125 минути пристига в Сидър, където се регистрира в „Холидей Ин“, използвайки шофьорска книжка и кредитна карта на името на Нейтън Палмър.

Влиза в стаята си. Преди да си боядиса косата, трябва да разбере дали случилото се в Спрингвил е стигнало до новините по кабелните телевизии. Застава пред телевизора и първото нещо, което вижда, е запис, направен в края на работния ден, преди падането на нощта. Когато той отпраши, лабораторният комплекс не гореше. Пожарът се е разразил минути след паническото бягство на Лий. Стръвните пламъци се извисяват на двайсет-трийсет метра над лабораторния комплекс, придвижвайки се от единия край към другия.

Подпалването явно трябва да попречи на обществеността да разбере какво се е случвало там. Без негово знание някакъв вид гориво и запалителна система са били вкарани в сградата, така че при криза да бъдат заличени всички доказателства относно естеството на работата.

Той не се съмнява, че изследователите нарочно са били изгорени живи – по-точно изпепелени, тъй като едва ли са останали кости, – за да няма за какво да се хванат съдебните следователи. Колегите му вероятно тъй или иначе щяха да загинат след дни или седмици, но чудовищната жестокост шокира Лий и той присяда с омекнали колене на ръба на леглото.

Да, той беше изоставил хората, но Дориан беше предопределил съдбата им. Злината си има степени и Лий Шакет се успокоява с мисълта, че стореното от него бледнее пред стореното от шефа му.

Със сигурност Дориан Пърсъл е одобрил тази крайна мярка за избягване на тежък провал. Дориан се мисли за визионер, подобно на почти всички журналисти, които пишат за него, а истинският визионер знае, че прогресът изисква жертви, че не са важни краткосрочните разходи под формата на животи и активи, а големите ползи за човечеството, които ще бъдат постигнати в дългосрочен период. Твърди се, че Сталин е казал, за да оправдае избиването на десетки милиони хора: „Смъртта на един човек е трагедия, смъртта на милиони – статистика.“ Съответно деветдесет и два погубени живота за Дориан вероятно не са нищо повече от бележка под линия към великото начинание, което бе задействано в лабораториите на „Рифайн“ в Спрингвил и ще бъде продължено някъде другаде след година.

Телевизионният журналист обявява с мрачен тон, че в лабораторията са били извършвани проучвания, целящи създаването на революционно лекарство против рак. Грозна лъжа, но новинарят явно вярва в нея. Работата по разработване на лекарства против рак не е толкова опасна, че да изисква използването на оградени със стени съоръжения, намиращи се на една миля от последните къщи на предградията на градчето Прово в Юта. Обаче във времена, когато новинарските отдели не разполагат с големи бюджети, мнозина журналисти вярват в това, което им е съобщено от достоверни източници, като оставят разследванията на непочтени и подозрителни според тях хора. Пред обществото Дориан Пърсъл поддържа правилните позиции по въпроси, които са от значение за влиятелните кръгове, и като цяло бива смятан за добър.

Първоначалната версия за пожара е, че лабораторията е разполагала със собствена електростанция, за да не се стига до прекъсвания на електрозахранването, които биха попречили на проучванията. Съоръжението е използвало природен газ и теч под основите е направил така, че под сградата буквално да се оформи бомба.

– Да, така е – казва Лий и изключва телевизора.

Малко по-късно, след като е станал кестеняв, гладко избръснат мъж с кафяви очи, той отива да вечеря. Не е придирчив по отношение на храната и години наред е хапвал в „Холидей Ин“ и други подобни места, но сега нищо не му се услажда. Зеленчуковата салата нагарча и има леко метален привкус. Картофите са като от дърво. Успява да погълне пилешкото, което обаче не е толкова вкусно, колкото трябва да бъде.

Копнее за нещо друго, ала няма представа какво би му харесало. Нищо в менюто не хваща окото му.

Прибира се в стаята и си приготвя коктейл от ром с кола. Пие, докато не му се доспива.

В 3:30 ч. сутринта се разкрещява и се събужда облян в студена пот, без да си спомня нищичко от кошмара.

Дезориентацията, характерна при подобно разбуждане, не го напуска. Странна кобалтовосиня светлина се просмуква покрай завесите, сякаш катастрофирал отвън космически кораб изпуска смъртоносна радиация. Трезвен е, но му се струва, че стаичката е огромна и леглото се носи по море от вълнообразни сенки. Лий отмята завивките и сяда на ръба на леглото, подът трепти под босите му стъпала, все едно е покрит с живи насекоми. Посяга към ключа на нощната лампа. Бликналата мека светлина застопорява леглото и показва, че на пода няма насекоми. Но мястото продължава да тъне в сенки и е не по-малко зловещо, отколкото е било в тъмнината.

Той става от леглото и се оглежда объркано, убеден, че в кошмара е било загнездено предвещание за беда. Това не е фантазия на сънен човек, а истина, по отношение на която трябва да предприеме действия, ако иска да се спаси. Ала все още няма спомени от съня.

Сяда на един стол, сграбчва тапицираните му подлакътници и опитва да се залюлее, въпреки че столът не е люлеещ се и не откликва на движенията му. Не може да седи спокойно. Трябва да се движи, сякаш за да докаже на себе си, че е жив.

В кошмара... Той вече си спомня нещо. Притиснат е, парализиран, свързан стегнато, сякаш е в пашкул. Бяла прозрачна лента закрива очите му; безформени сенки се раздуват и свиват; шумове се надигат и затихват.

Потрепервайки, Лий се зачудва дали спектърът от генетичен материал, с който клетките му са заразени, може да съдържа нещо от червей, който умира само за да се роди отново от пашкул.

Беше безпомощен в съня, и самотен. Продължава да се поклаща в неподвижния стол. Разполага с достатъчно пари за бягство, с елегантно имение в Коста Рика и със сто милиона долара, които властите няма как да надушат, но дълбоката самота го прави уязвим, лишава го от смислени намерения.

Чувства се безпомощен, както когато беше дете, потискано от груб, алкохолизиран баща и психически нестабилна майка.

Не може да понася безпомощността. *Нетърпимо е да е безсилен.*

Освен учените в Спрингвил, подчинени му бяха и две хиляди и двеста служители на „Рифайн“. Сега той няма власт над никого. Имаше авторитет и висок ранг, всяваше респект и разполагаше с двайсет костюма „Том Форд“, които носеше в комбинация с шарени маратонки. Всичко това е в миналото. Той е сам.

Чак сега осъзнава, че най-гадното от всички нещастия, поразяващи човешкото сърце, е самотата.

Лий Шакет никога не е бил добър във връзките. Имал е немалко интимни приятелки. Не е саможив. Жените харесват външния му вид и се възхищават на амбициозността му. Има чувство за хумор. Умее да танцува и притежава стил. Добър е в леглото. Свикнал е да изслушва партньорките. Ала създаването на трайна любовна връзка не е по силите му. Рано или късно жените започват да му изглеждат неподходящи, неистински по един или друг начин. Връзките стават плитки, лишени от емоционален заряд, заприличват на лъжичка романтична есенция. Накрая той винаги има чувството, че се дави във въпросната есенция, и му се ще да избяга.

Застинал е в стола. Неподвижността го стряска, защото според него оставането жив изисква движение. Изправя се и започва да крачи напред-назад. Тревогата му се засилва.

Нещо странно се случва с него.

На слабата светлина на лампата отражението му в огледалото е неспокойно, призрачно, сякаш е дух на

починал гост на хотела, който няма къде да отиде и не е издирван от никого.

Докато обикаляя стаята, той се опитва да прозре кога и къде животът му се прецака, като не взема предвид случилото се в лабораториите, а предходния период. Кога за последно се бе чувствал щастлив? Струва му се важно да си спомни. Кога бъдещето му беше изглеждало най-обещаващо?

Лий е постигнал големи успехи при Дориан Пърсъл, но всяко повишение е било свързано със значително засилване на стреса, така че въпреки забогатяването той не можеше да се похвали, че е ставал по-щастлив от преди.

Дори преди Пърсъл Лий невинаги беше с висок дух, но поне перспективите му за щастие бяха по-големи. Тогава той таеше надежда. Откриващите се пред него възможности изглеждаха безкрайни. Докато сега той има само няколко възможности, или може би само една.

И е сам. Няма кого да слуша. Няма кого да разбира. Няма за кого да се грижи. Няма подчинени.

Превратната точка, движещата сила, която промени живота на Лий, е приятелят от колежа Джейсън Букман. Първоначално кариерата на Джейсън тръгна нагоре, докато тази на Лий боксуваше. Тогава Джейсън вкара Лий в орбитата на Дориан Пърсъл.

Както крачи, отражението в огледалната врата на шкафа го смущава. Лицето му. Нещо странно става с лицето му, нещо не е наред.

Втурва се към банята, където светлината е по-добра. Очите му са кафяви, косата му е кестенява, брадата я няма. Навярно другите няма да го разпознаят, но той познава себе си. Сегашният му поглед е съвсем обикновен в сравнение с пронизващия волфрамовосив взор, с който е респектирал стотици младши мениджъри. Иначе изглежда нормално.

Но не се *чувства* нормално. Лицето му е вдървено и прилича на маска. Размърдва лицевите си мускули – прозява се, мръщи се, гримасничи. С върховете на пръстите си масажира брадата, бузите и челото; щипва носа си, подръпва устните си, търси... нещо нередно. Накрая стига до извода, че сковаността е последица от тревогата. Тялото му също е напрегнато.

Джейсън Букман промени живота на Лий, което доведе до настоящото бедствие. Само че най-лошото, сторено от Джейсън, не беше вкарването на Лий в орбитата на Пърсъл. Най-лошото бе, че се ожени за Меган.

Докато се вира в себе си в огледалото в банята, Лий е обзет от прозрение. Джейсън е бил толкова предвидлив, толкова запознат с дългосрочните рискове от работенето за жадуващ за власт нарцисист като Дориан Пърсъл, че е привлякъл Лий в компанията, за да го използва като изкупителна жертва – роля, която иначе щеше да се падне на него. Защо това става ясно чак сега? Несправедлив ли е в преценката си Лий, параноя ли го обзема? Не, не. Онова, което беше изглеждало като приятелски акт, се оказа в крайна сметка хитрина на достоен последовател на Макиавели. Джейсън не само отмъкна Меган от Лий, ами и направи така, че Лий да излезе виновен, ако нещо се оплеска в „Рифайн“.

Лий си спомня топлата целувка на Меган. Меган Грасли, сега Меган Букман. Преди почти четиринайсет години те излизаха заедно два или три месеца. От нея той получи само някоя и друга целувка. Беше свикнал с лесните момичета, а тя изискваше ангажираност, за да пусне мъж в леглото си. Той реши да ѝ даде урок, започна да излиза с една секси мадама на име Клариса. Меган трябваше да разбере, че за да получи ангажираност, е нужно да удовлетвори сексуално партньора си. Само че след месец Джейсън започна да излиза с Меган; впоследствие двамата сключиха брак. По онова време Лий не обвиняваше Джейсън в навлизане на чужда територия. Проявяваше великодушие. Пожела на двойката късмет и си каза, че приятелят му ще съжали, задето е взел такава студена кучка.

Но Меган очевидно пускаше на Джейсън. Двамата си живееха чудесно; от година на година тя ставаше все по-секси, като биеше по атрактивност Клариса. Хубаво, няма проблем. Лий не я беше пожелал; тя не беше достатъчно бърза за него. Меган беше хонда, а той имаше нужда от момиче тип ферари. Тя не беше най-добрата опция за него. Светът е пълен с красиви жени, особено когато за година изкарваш седемцифрена сума пари и трупаш борсови

деривати.

Но сега той е безработен и сам. Скоро ще е престъпник, издирван от закона.

Ако беше проявил повече търпение, Меган щеше да е негова жена. Щяха да се оженят и със сигурност всичко щеше да е далеч по-различно от настоящото бедствие.

Внезапно осъзнава кога е бил най-щастлив, кога бъдещето му е изглеждало най-светло – когато излизаше с Меган.

Заглежда се в отражението си в огледалото и разбира, че всичко е наред с лицето му. Проблемът, ако това действително е проблем, е *зад лицето му*. Нещо се случва с разсъдъка му. Мозъкът му е трескав. Ако реши да си измери температурата, термометърът със сигурност ще покаже точно 36,6 градуса. Съзнанието му е *превъзбудено* – има тревога, вълнение, кипеж. Това може би не е лошо. Той е бодър, наелектризиран, стимулиран.

Знае какво трябва да направи. Не може да се върне четиринайсет години назад във времето и да се ожени за Меган, но може да отиде в дома ѝ в Калифорния. Тя е вдовица от три години. Сега ще е по-лесна, отколкото тогава, ще е готова за нов живот, за *правилния* живот – онзи, на който щяха да се наслаждават, ако не се бе появил Джейсън Букман. Лий ще я отведе в Коста Рика, ще вземе и ненормалното ням хлапе, ако тя все още държи на него. Горещата Меган в горещата Коста Рика. Какво по-вълнуващо от това! Ще си върне щастието и ще си осигури перспективно бъдеще.

Отражението в огледалото в банята, което вече не е неговото, а това на Джейсън Букман, предателят, лукавият крадец на гаджета, заявява: „Ти си заразен. Те се трупат в теб. Мозъкът ти постепенно се скапва.“

– Лъжец! – отвръща Лий. – Просто не искаш да я чукам! – Вдига бутилката с ром и я мята.

Тя се пръска и строшава огледалото, като моментално обезглавява Джейсън Букман. Ками, кортици, стилети и ятагани от стъкло хвъркват от рамката и при падането си на мивката и на плота от имитация на мрамор иззвънтят като сребърните звънчета на някакъв сатанински храм. Ромът, който има аромат на портокалови кори, канела, кокос и ванилия, облива Лий Шакет и се разплисква в стената зад него.

Два часа преди зазоряване развълнуваният Лий се връща в спалнята и бързо се облича, подготвяйки се за дългото пътуване.

В продължение на няколко часа Дороти придремваше; ръката ѝ винаги беше върху Кип, като или го галеше, или лежеше неподвижно.

Той бодърстваше, следейки състоянието ѝ, и се молеше за още една минута компания, и за още една, и за още една...

Сетне стопанката му почина.

Кип усети, че тя напуска тялото си, а после и стаята.

Заплака по начина, по който кучетата плачат, без да отрони сълза, издавайки поредица от тихи, жални изскимтявания.

Роза, която обичаше Дороти, се насълзи. Каза:

– Миличък Кип, моля те, престани, недей! Страшно ме натъжаваш, късаш сърцето ми за втори път.

Ала той дълго не можеше да се успокои, понеже нямаше как да последва Дороти. Сега не беше просто самотен. Беше загубил половината си същност.

На Уди не му трябваха повече от пет часа сън. Навярно беше спал повече, когато беше бебче с дебели бузки. Въпреки че имаше изключителна памет, не можеше да си спомни нищо от ранното детство освен мобилния телефон¹, който висеше на кошарката – разноцветни пластмасови птици, розови, жълти и сапфиреносини, които обикалят непрестанно, оставяйки весели призматични шарки върху стените. Може би заради мобилния телефон след всичките тези години той понякога сънуваше, че може да лети.

Медиците бяха на мнение, че човек се нуждае от осем часа сън на денонощие. Недоспиването според тях водело до затруднено концентриране и объркване на мисловните процеси. Повечето скитници, престъпници и серийни убийци имали проблеми със съня. Това на теория. Специално при Уди дългото пребиваване в леглото водеше до замаяност и разсеяност. В 3:50 ч. сутринта клепачите му се отваряха с почти доловим звук и той се събуждаше, като шансът да заспи отново беше нулев.

Това го тревожеше. Той се различаваше от другите хора по безброй неща. Ако му бяха нужни осем часа киснене под завивките, нямаше да е чак толкова „извънземен“.

Беше сряда сутринта и Уди вършеше нещата, обичайни за него след ставане от сън. Той имаше твърди навици, които бяха неговото спасение. Светът беше голям и сложен, част от още по-голяма и сложна слънчева система, от огромна галактика и безкрайна вселена, състояща се от *трилиони звезди*, и той не желаше да разсъждава твърде много по този въпрос. Човек беше изправен пред множество избори, множество неща можеха да му се случат. Богатият избор можеше да го парализира посредством нерешителност, а заплахите да го вкаменят посредством страх. Навиците даваха граници на безкрайното и го правеха търпимо. Така че той, както обикновено, взе четириминутен душ, облече се и слезе на долния етаж. Беше му позволено да си приготвя закуска със зърнени храни и печени филийки, но все още бе твърде рано за ядене.

Обичаше да закусва в компанията на майка си. Не продумваше, докато се хранеха, но му беше приятно да я слуша. Понякога тя не говореше много, което не представляваше проблем, стига мълчаливостта ѝ да не се дължеше на тъга.

Уди винаги разбираше кога е тъжна. Нейната тъга го пердашеше като засилена от бурен вятър суграшица и той се вцепеняваше и нажаляваше, което по принцип не беше характерно за него.

От едно кухненско чекмедже извади фенерче „Бел енд Хауъл“ и любимата си свирка² „Атуд“, която представляваше кенче с аерозол – отгоре имаше червен пластмасов бутон, при натискането на който екваше оглушителен вой, способен да уплаши опасни животни. Всъщност момчето рядко виждаше опасни животни и беше използвало свирката само два пъти.

Снабден с въпросната техника, той пристъпи към таблото на охранителната система, намиращо се до задната врата. Набра четирите цифри на кода, при което прозвуча записан глас: „Системата е дезактивирана“. Звукът беше намален, така че майка му да се събуди единствено ако се задейства алармата.

На задната веранда имаше два стола от тиково дърво с дебели сини възглавници на седалките, масичка и люлееща се пейка, окачена на вериги от неръждаема стомана. Имаше и повсеместен мрак.

Уди не се страхуваше от нощта.

Нощта понякога беше магична. Бяха му се случвали хубави неща в тъмните утрини, когато майка му все още спеше. Веднъж бе видял дебел опосум да се мъкне с клатушкаща се походка по моравата, следван от дечицата си – очите им засияха от любопитство при вида на човешкото същество. Беше виждал и лисици, и десетки зайци, и стада елени. Само два пъти му се бе налагало да използва плашещия вой на свирката – срещу ракуни³, които се бяха приближили до него, като съскаха с оголени зъби.

Чрез послушание си бе заслужил правото да седи на верандата нощем, стига да оставя вратата отключена, за да може бързо да се скрие при нужда. Не му беше позволено да се разхожда сам из двора. Дворът беше голям, с площ почти три акра, и в далечния му край се намираше гората.

В гората живееха животни, по-опасни от пакостливите ракуни. Природата невинна беше мила и добра. Майка му твърдеше, че природата е нещо като биполярна леля, която през повечето време се отнася добре към теб, но понякога е жестока кучка, призоваваща мощни бури и зловни животни, като например пуми с остри зъби, които, ако им се открие възможност, похапват дечица.

Уди седна на едно от стъпалата пред верандата. Майка му предпочиташе той да се настанява на някой от столовете, на люлката или да стои до парапета. Само че стъпалата го поставяха по-близо до екшъна, ако предстоеше такъв, като в същото време момчето не нарушаваше правилата, основното от които бе да не излиза на двора. Фенерчето лежеше до него на дъските, без да е включено, а свирката беше в дясната му ръка.

Луната блуждаеше на запад – все още не се беше скрила зад планините, – сияйна като екзотична медуза в морето на космоса; на Уди нямаше да му стигне цял един живот да преброи звездите, които блещукаха на небето. След смъртта на баща му – *убийството!* – напуснаха оживения град в Силиконовата долина, за който майка му твърдеше, че е по-скоро концепция, отколкото реално място, и се заселиха тук, в покрайнините на Пайнхейвън, където градските светлини не замъгляваха звездите.

Десетина минути след като Уди се настани на стъпалата, три елена се материализираха от тъмнината – мъжки с великолепни рога, женска и еленче, което вероятно беше навършило пет месеца, но все още имаше петна по козината. То щеше да загуби петната си през зимата, когато щеше да достигне зрелост. Елените рядко се придвижваха на семейства, по често можеха да бъдат видени на малки стада или сами, но миналата година едно семейство, подобно на това, бе идвало почти всяка нощ в продължение на три месеца, привлечено от сладката трева в двора. Уди ги опозна. Нарязваше ябълки, слагаше ги на стъпалата и се отдръпваше, присядайки на стол. Постепенно животните се отърсиха от плахостта си и спокойно похапваха ябълки от долното стъпало, докато Хуй седеше на горното, а накрая започнаха да прилапват парченца с меките си устни директно от ръцете му.

Тримата посетители бяха нови. Уди помнеше белезите на възрастните, идвали миналата година; определено имаше разлика. Те усетиха чуждо присъствие. Предпазливи бяха, не се приближаваха. Пасяха, а луната обливаше с бледа светлина неясните им силуети.

Понякога той се чудеше какво беше станало с другото семейство, дали не бяха избити от ловци, или може би пума бе разкъсала майката или детето. Поддържането на целостта и безопасността на семейство не беше никак лека задача.

Уди не посмя да отиде в кухнята, за да нареже ябълки, с които да се опита да примами тези нови елени до верандата. Вероятно щяха да побягнат, щом станеше от мястото си. Ако дойдеха още няколко пъти и свикнеха с неговото присъствие, можеше да опита да се сприятели с тях.

Засега му стигаше удоволствието да ги наблюдава. Те го омагьосваха. Бяха красиви и грациозни, но той не се впечатляваше особено от красотата и грациозността им. Очароваше се, омайваше се, хипнотизираше се от факта, че са тройка и пасат заедно под звездите, без да се страхуват от този страшен свят, държейки се така, сякаш вечно ще са заедно.

Нощта беше толкова тиха, че Уди си представи, че може да чуе как звездите горят на светлинни години от него. Разбира се, той чуваше циркулирането на собствената си кръв през капилярите в ушите му.

Прошепна:

– Здравейте.

Беше проговорил със съвсем тих глас, но еленът надигна украсената си с рога глава и се вторачи в него.

Дълго се проучваха, сетне Уди прошепна:

– Обичам те.

Еленът не можеше да развали приятния момент с погрешни думи и пропастта между видовете беше причината никой от двамата да не е в състояние да смути себе си или другия.

Меган Букман се събуди от гласа на охранителната система, когато Уди вкара кода за дезактивиране. Звукът не беше силен в по-голямата част от къщата, така че момчето да не се тревожи, че ще събуди майка си, но беше силен в родителската спалня, за да знае Меган кога синът ѝ е излязъл на задната веранда.

Тя се измъкна от леглото и в мрака се запъти към таблото „Крестрон“, вградено в стената. Екранът светна при лекото докосване. Тя избра думата „камери“ от менюто. Четиринайсет модула от двойки камери бяха инсталирани от външната страна на къщата – едната камера можеше да записва на дневна светлина или на светлината на лампите, а другата събираше инфрачервени образи, когато, като сега, нямаше нито слънце, нито външно осветление.

Системата преведе червените образи в дължина на вълната, близка до 555 нанометра, в зелената част от спектъра, която човешкото око най-добре разпознаваше. Въпреки това видеото не предлагаше много детайли. Меган виждаше седящия на горното стъпало Уди – той се взираше в двора и гората отатък, – но само като бледозелен силует сред сенките с различни нюанси на зеленото. Момчето сякаш беше горски дух, подтикнат от любопитството си да навести човешко обиталище.

Със сигурност не беше забравил да вземе сигналната свирка „Атуд“ и фенерчето.

При възникване на опасност той щеше да задейства свирката и да се прибере светкавично в къщата. Меган беше убедена, че синът ѝ умее да се пази. Той се страхуваше от непознати и от неща, с които не се е запознал посредством навиците си.

В Пайнхейвън нямаше висока престъпност. Дори националната епидемия от наркомания към момента не беше засегнала сериозно това затънтено място. Имотът им се намирал досами пределите на града, в който тя се бе родила и израсла. Меган се чувстваше в безопасност тук.

По принцип не беше хубаво да оставя Уди сам на задната веранда. Но той беше на единайсет и ценеше независимостта, която аутизмът му позволяваше да има. Тя не можеше да му виси непрекъснато на главата, а и нямаше да е добре и за двама им, ако го държеше под контрол с веригите на страха.

Върна се в леглото. Вероятно щеше да ѝ е нужен половин час да заспи.

Малък сейф бе прикрепен към страничната табла на леглото. Преди лягане тя го отваряше, за да има достъп до оръжието вътре. След ставане сутрин го заключваше. Пистолетът беше деветмилиметров „Хеклер и Кох“ с пълнител за десет патрона.

Беше купила пистолета седмица след смъртта на Джейсън. Бивш полицейски служител, ръководещ школа за самозащита, я беше научил да стреля. Оттогава бяха изминали три години, ала тя продължаваше да развива стрелковите си умения.

Докато лежеше будна в мрака, се зачуди дали наистина се чувства толкова недосегаема, колкото претендира, че е.

Според Лий Шакет югозападна Юта е скапана. Шейсет мили залени от лунна светлина „аскетични гледки“ по Щатска магистрала 56 от Сидър Сити до щатската граница, които са безкрайно далеч от „Старбъкс“ или свестен суши ресторант. Но той все още вярва, че е необходимо да пътува по второстепенни пътища, където полицията по принцип е по-малко.

Сравнен с югоизточна Невада обаче, щатът Юта е същински рай. Окръзите Линкълн и Най, през които се минава по серия от двулентови пътища, са адска пустош. Жестокото слънце сега се издига като същинско предзнаменования за термоядрено унищожение. От съненото селце Калиенте до забутаното градче Рейчъл са осемдесет и седем мили празнота, характерна за Невада. Следващият град е след петдесет и четири мили пустош и самотен асфалт, където гърмящите змии си правят харакири – отегчени и отчаяни, те използват на шосето и чакат колелетата на съдбата да ги избавят от скуката на живота в пустинята.

Околностите гъмжат от селища с имена като Хикоу и Аш Спрингс, до които има нормални пътища, и такива с имена като Темпиут и Адейвън, до които водят само черни пътища. В 6:50 ч. сутринта той спира да зареди с гориво в нещо като комбинация между бензиностанция и магазин, с жилищна постройка отзад, която стърчи до кръстовище, отстоящо на няколко мили от Уорм Спрингс. Горивото в двете колонки е от някаква скъпа марка, която не е чувал. Сградата, в която се помещава магазинът, е с напукана бледожълта мазилка и сини керамични керемиди.

Тъй като старият му живот е в руини и назад във времето, а новият му живот с Меган все още е далеч напред в Калифорния, Шакет не е в добро настроение от напускането на Сидър Сити. Миля след миля пустинята Мохаве изсмуква от него малкото човешка доброта, останала след безкрайните несправедливости, които са го връхлетели.

Бензиновите колонки не са толкова стари, колкото фосилното гориво, което предоставят, но не са и от поколението, способно да чете кредитни карти. Той влиза в магазина, за да представи на касиера кредитната карта на Нейтън Палмър и така да задейства помпата.

На касата очевидно стои собственикът. Шакет от пръв поглед го намразва. Онзи е стар и дебел. Носи панталони в цвят каки с тиранти, бяла фланелка и сламена шапка с тясна периферия, и сякаш се е вживял в ролята на пустинен дръвник.

Шакет напълва резервоара и влиза в магазина да подпише формуляра и да получи картата си „Виза“. Дъртакът казва:

- Прекрасно утро, нали?
- Чувствам се като във фурна – отвръща Шакет.
- Е, явно не си тукашен. За нас утрото е свежо.
- Откъде знаеш, че не съм тукашен?
- Видях номера на колата, когато сви насам. Не е от Невада. Монтана, струва ми се.

Шакет взема формуляра, без да продума. Концентрирал се е върху подписването, понеже за момент е забравил кое име се мъдри на кредитната карта. За малко да напише „Лий Шакет“. Мозъкът му се е размътил.

- Само 28 градуса – отбелязва касиерът. – Това се приема за хлад по тези места, като се има предвид сезона.

Шакет се справя с вписването на подписа на Нейтън Палмър. Среща влажните очи на стареца.

- За какви места говориш? Твоите интимни?
- Моля?

- За какво ми се молиш?

Касиерът се намръщва и плъзга картата по плота.

- Е, приятен ден.

Шакет не може да разбере защо изпитва гняв и презрение към този непознат. Стресва се леко. Но емоциите се засилват.

– За какво ми се молиш? – повтаря Шакет. Дъртият го отвращава със стила си на доброжелателен съсед. – Да не си пръднал и да молиш за извинение?

Касиерът извърща глава.

– Не исках да те обидя.

– Обидил ли си ме?

– Надавам се, че не, господине.

В главата на Шакет се надига жужене, сякаш гнездо оси се е настанило в малкия му мозък.

– Надяваш се значи, а?

Касиерът поглежда през прозореца към колонките, навярно му се иска да се появи нов клиент. Нищо не помръдва навън, като изключим сянката на облак, затъмнила за момент пътя.

Напрежението на стареца и прикритият му страх въодушевяват Шакет.

– Имаш ли *твърда* вяра? – пита той и взема десертно блокче от стойката до касата.

Шакет някога имаше твърди вярвания, чувство за граници. Сигурен е в това. Само дето не може да си спомни какви са били тези граници.

– Какво имаш предвид? – пита възрастният мъж.

– Вярваш ли например в Господ?

– Да, господине, вярвам.

– Наистина?

– Да.

– Къде е Господ? – пита Шакет, сетне маха опаковката на десертното блокче и я пуска на пода.

Старецът отново го поглежда в очите.

– Къде е Господ?

– Да, къде според теб е той?

– Господ е навсякъде.

– Да не би да е ето там, до хладилния шкаф с бира и безалкохолни?

Касиерът мълчи.

Шакет захапва десертното блокче, предъвква два пъти и изплюва лепкава бучка върху щанда.

– Това нещо има вкус на лайно. Срокът му на годност е изтекъл преди десетилетие. Какво мисли твоят бог за продаването на подобни боклуци. Не забелязва ли? Къде е той? Да не би да е при картофения чипс и доритоса?

Касиерът поглежда четеца за кредитни карти.

– Ти плати с картата си. Информацията за номера и името, изобщо за покупката, вече е при „Виза“.

Той намеква, че ако тук се случи нещо лошо, ще има доказателства, че Нейтън Палмър се е отбил да зареди с бензин горе-долу по времето, когато се е случило лошото нещо.

Но, естествено, Шакет не е Нейтън Палмър.

Гневното жужене в главата му става още по-гневно. Трябва да направи нещо, за да спре жуженето. Знае какво трябва да направи.

Отхапва нова хапка от десертчето и след едно предъвкване се изплюва до касата.

– Да не би Господ да е до списанията? Имаш мръсни списания, нали? Порно?

Ъгълчето на устата на дебелия потреперва и Шакет почти се възторгва.

Сеща се за дядо си, мил човек, страдащ от тремор. За момент му дожалява за касиера. Чувството бързо отминава.

– Не си много приказлив. Спомена, че утрото е приказно, а после мълчеше като пън.

Шакет мята остатъка от десертното блокче към стареца и то залепва за бялата му фланелка.

Шакет не е Нейтън Палмър, но се нуждае от шофьорската книжка и кредитната карта на Палмър. Ако беше

платил в брой, щеше да стори каквото трябва, за да спре жуженето.

– Късметлийско копеле си ти май, а?

Старецът не отговаря.

– Попитах дали те гони луд късмет?

– Не съм забелязал подобно нещо.

– Не бил забелязал! Значи си толкова тъп, колкото си късметлия. Късметлийско копеле си ти. Днес е

щастливият ти ден, деденце. Ще изляза оттук, което означава, че ще продължиш да живуркаш. Ако звъннеш на шерифа, знаеш ли какво ще стане?

– На никого няма да се обадя.

– Ако някое ченге ме спре, по-добре да ме убие бързо. Защото, ако не го направи, аз ще го убия, а после ще се върна тук и ще навра дулото на пистолет в дебелия ти задник.

– На никого няма да се обадя – повтаря старецът.

Шакет излиза и се отправя към доджа. Под шофьорската седалка е затъкнат кобур с пистолет 38-и калибър „Хеклер и Кох“. С огромно усилие на волята си се въздържа да не го измъкне, да се върне в магазина и да изпразни целия пълнител в дъртака.

Шакет потегля и не след дълго подминава затътеното градче Уорм Спрингс, като се отправя към Тонопа по Федерална магистрала 6. Ускорява до 120 мили в час, после и до 130. Доджът реве и сякаш поглъща асфалта. Той е възбуден, развълнуван, наелектризиран и се нуждае от висока скорост, за да се успокои.

След Спрингвил, Юта, нещо става с мозъка му. През целия си живот е имал човек като Дориан Пърсъл, на когото да се подчинява, чиито безброй глупости да слуша. Е, дотук. Вече е свободен. Взел е под контрол живота си. Няма началник. Нещо става с мозъка му, и това му се нрави.

На трийсет и пет мили след Уорм Спрингс, на десет мили преди Тонопа, жуженето в главата му заглъхва и той съумява да намали скоростта.

Щатската граница е на около деветдесет мили. Скоро ще влезе в Калифорния. Приближава се до прекрасната Меган.

Гладен е. Снощи нищо не му беше вкусно. Сутринта не закуси. Десертното блокче наистина имаше лайнян вкус. Гладен е като вълк. Ще спре да се нахрани веднага щом влезе в Калифорния. Няма представа какво му се яде; нещата, за които се сеща, не го блазнят; ще избере, когато стигне.

Пътят се издига и навлиза в Уайт Маунтинс и националните гори Иньо, пустините остават далеч назад, заедно с миналото и всички ограничения.

Когато погребалният агент дойде да прибере тялото, Кип слезе от леглото на Дороти.

На другите не им беше до него и той се изниза от къщата през специалната вратичка, излизайки в задния двор.

Беше септември и утрото беше топло и светло, съвсем обикновено, сякаш не се бе случило нищо ужасно.

Той виеше безгласно, виеше със съзнанието си към другите в Мистериума, за да научат те за мъката му и да я споделят, независимо къде се намират и с какво се занимават в момента.

Бяха само осемдесет и шест на брой, все златни ретривъри и лабрадори.

От време на време нов млад член намираще път към групата, защото те можеха да общуват по Жицата – менталната комуникационна среда, уникална за техния вид.

Те не знаеха нищо за произхода и миналото си, но опитваха да се сдобият с информация.

Бяха различни от другите кучета, променени бяха чрез метод, който само хората владееха.

Кой бе направил промяната? Къде я бе направил? Защо?

И поради каква причина кучетата се бяха струпали в няколко окръга в северна и централна Калифорния, за да търсят смисъла на съществуването си?

Странното шумолене по Жицата, което определено не беше бучене в ушите, стана малко по-високо.

Кип подозираше, че настоящият звук не идва от нов член на Мистериума и не е с кучешки произход.

Човешко същество. Вероятно малко момче.

Това беше нещо ново. Кип не беше чувал подобен зов от човешко същество.

Всъщност не ставаше въпрос за зов. Момчето, ако наистина беше момче, най-вероятно не знаеше, че предава.

Кип стоеше и гледаше къщата, в която бе донесен, когато беше малко кутре.

Бе мислил, че няма да му се тръгва. Но Дороти я нямаше и мястото вече не беше специално, а обикновена къща. Тя беше на седемдесет и три години и в добро здраве, когато го донесе в къщата. Беше смятала, че ще го надживее. Обаче се появи ракът.

Не желаше да мине покрай паркираната на алеята катафалка. Не искаше да гледа как откарват стопанката му.

Мърморещото момче, ако наистина беше момче, живееше някъде на запад или северозапад от езерото Тахо.

Той можеше да изключи Жицата, все едно тя беше радио. А после какво? Трябваше да направи нещо.

Пътуването навярно щеше да е опасно, но Кип се чувстваше задължен да го предприеме.

Не се страхуваше от ловците на кучета, защото беше по-бърз и по-умен от тях.

Само че светът беше пълен с неща, много по-лоши от ловците на кучета.

Движеше се в лек тръст, като предпочиташе малките пътища и горски просеки, горите и поляните.

Час по час проскимтяваше от мъка. Защото любовта е най-хубавото нещо, когато я притежаваш, и най-ужасното, когато ти е отнета.

В сряда следобед Меган Букман беше в ателието си на приземния етаж и слушаше Патетичната соната на Бетховен, докато рисуваше. Големите прозорци осигуряваха добра светлина от север. Помещението миришеше на терпентин, масло за рисуване и бои. За нея това ухание бе толкова прекрасно, колкото уханието на розите.

Тя се беше занимавала с изобразително изкуство през по-голямата част от живота си; започна да продава творбите си в годината, когато завърши колеж. Чудесното десетилетие с Джейсън и специалните потребности на Уди бяха намалили темпото ѝ на работа, но тя не спираше да изчиства идеите и техниките си.

Когато изгуби Джейсън и беше принудена да отглежда сама Уди, рисуването се превърна в бавнодействащо, но сигурно лекарство против мъката, както и в средство за подsigуряване на добро бъдеще. След година вдовство и много часове ободряващ труд в ателието тя доби възможността да бъде представяна от една голяма галерия с подразделения в Ню Йорк, Бостън, Сиатъл и Лос Анджелис.

Нейният подход представляваше отхвърляне на модерното изкуство – от Пикасо до Кандински и Уорхол – и прегръщане на реализма. Обекти подбираще от света около себе си и ги представяше старателно и прецизно, ала със странно чувство за композиция и отчитане на сложността на светлината, което придаваше нотки магичност – дори свръхестественост – на най-баналните сцени.

С подобни разбирания за изкуство беше малко вероятно да получи похвали в консервативния свят на критици, затънали в постмодернизма и всичко, което е произлязло от него. Все пак през последните осемнайсет месеца на правилните места се наблюдаваше движение в позитивна посока по отношение на оценяването на творбите.

Тя не се интересуваеше от мненията на критиците. Рисуваше, за да достави наслада на себе си. Първият ѝ живот беше приключил със смъртта на Джейсън и Меган беше изключително доволна, че е прозряла, че има живот след живота. Имаше изкуството си и детето си, други блага не ѝ трябваха. Предложеше ли нещо в добавка бъдещето – хубаво.

Тъй като не даваше номера на смартфона си на никого, беше платила за стационарен телефон. Апаратът в ателието стоеше на масичка близо до статива. Чу се звънене. Номерът на обаждания се не ѝ беше познат, но тя остави четката, извърна се, както седеше на столчето, и вдигна.

– Ало?

– Меган? Меган Букман?

– На телефона.

– Обажда се Лий Шакет.

Тя се поколеба, настроението ѝ беше на път да се развали.

– Лий, как си?

– Чудесно. Супер. – Той като че ли беше превъзбуден. – Всичко е наред, абсолютно. А ти как я караш?

Тя беше излизала с него за кратко, преди да срещне Джейсън; но помежду им нямаше химия, нямаше близост.

Той беше симпатичен, сериозен. Беше забавен понякога и обичаше да се изхвърля в стила на покойния комик Робин Уилямс. Работеше здраво и имаше големи мечти, които бяха очарователно наивни, не мегаломански.

Млад мъж, копнеещ за пари и власт, твърде егоистичен, за да обръща голямо внимание на другите хора. Джейсън оцени интелигентността и самодисциплината на Лий и го препоръча на Дориан Пърсъл. Впоследствие Лий се изкачи по кариерната стълба бързо, достигайки ниво, по-високо от това на Джейсън.

– Добре съм – отвърна тя. – Рисувам, опитвам се да бъда добра майка, знаеш.

– А хлапето? Момчето. Как е то?

– Уди е добре, старее се да бъде себе си.

Меган не беше разговаряла с Лий Шакет от осем или девет години – тогава се видяха на една фирмена среща.

Той не се беше обадил да изкаже съболезнования, когато Джейсън умря.

– Ти се премести в Пайнхейвън, нали? Родното ти място? Нали си родена в Пайнхейвън?

– Да. Тук е тихо и спокойно. Средата е добра за Уди.

– Не е ли скучно? Та какво има в Пайнхейвън?

– Това ме устройва напълно – отвърна тя, като се чудеше какво го е подтикнало да се обади, дали не иска нещо.

– Как си с финансите, Меган?

Въпросът ѝ се стори странен.

– Моля?

– Знам, че Дориан не се отнесе добре с теб, когато Джейсън умря.

Джейсън притежаваше борсови деривати, които можеха да направят нея и Уди доста заможни. Само че в трудовия договор имаше специфична клауза, която позволяваше различни интерпретации, а Дориан не беше склонен да проявява щедрост към една вдовица.

– Справяме се – увери тя Шакет.

– Не беше коректно. Дориан понякога е твърдоглаво копеле. Трябваше да го съдиш.

– Той има дълбоки джобове. Делото щеше да се проточи с години. И никой не можеше да ми гарантира, че ще спечеля.

– Гадна работа! Джейсън вероятно се е обърнал в гроба си. Дориан на практика заграби заработеното от съпруга ти.

– Тъгувах, а и се тревожех за Уди. Имаме достатъчно пари. Не ми се тича по съдилища.

– Дориан прецака и мен. Направи така, че да опера пешкира вместо него, здраво ме прецака, да, но аз успях да се измъкна от кашата богат. Разполагам със *сто милиона*.

Тя не знаеше какво да каже. Гласът на Шакет първоначално бе потреперил от гняв, после бе натежал от гордост.

Без да обръща внимание на тактичното ѝ замълчаване, той подметка:

– Ако се нуждаеш от нещо, каквото и да е, можеш да разчиташ на мен. Имам предостатъчно средства. Само кажи какво ти трябва.

Тя беше излизала с Лий Шакет пет-шест пъти. Беше видяла в него свястно момче, а не мъж, държащ се наперено, за да забрави смирението и колебливостта от детството си. Вероятно щеше да го хареса повече, ако той бе позволил онова момче да се превърне в различен мъж. Лий беше отсъствал от личния ѝ живот тринайсет години, беше полузабравен колега на покойния ѝ съпруг. На практика нищо не ги свързваше. Меган не можеше да вникне в смисъла на този странен разговор.

– Много мило от твоя страна, Лий. Благодаря – каза тя, макар че намираще приказките му не само за учудващи, но и за плашещи. – Но Джейсън ни остави прилично състояние, като се имат предвид застраховката и разни други неща, а и моите картини се продават добре. Нищо не ни е нужно, наистина.

– Когато си изкарал сто милиона, ти се приисква да даваш. През цялото време си мисля за раздаване. Просто искам да знаеш, че ти и детето, момчето... да знаеш, че съм тук заради вас. Искам да помогна. Тук съм.

Тя пак си замълча.

Той не схващаше какъв ефект има бърборенето му и продължаваше в същия дух, сякаш без да усеща, че Меган мълчи.

– Ходила ли си в Коста Рика? Страхотно място, невероятно място. Сините Кариби. Морето не е като калифорнийското. Спокойно, същински бисер. Сан Хосе, столицата, е изискан град. Добронамерени хора, великолепен нощен живот. Сто милиона в Коста Рика са като милиард тук, по-скоро като два или три милиарда. Отивам в Коста Рика, Меган. Махам се от свърталището на плъхове. Смятам да се поотпусна, да се насладя на живота, да живея *истински*, все пак съм още млад. Но нищо не е както трябва, когато си сам. Нуждая се от приятелка, с която да споделям. Дватама с теб... връзката ни беше специална. Наистина специална. Бях твърде неопитен, твърде концентриран в успеха, твърде смотан, за да разбера какво чудо е връзката ни. Винаги съм съжалявал, че се разделихме. Ако ми дадеш втори шанс, няма да те разочаровам. Ще се грижа добре за теб, Меган, за

теб и за момчето, както никой друг няма да може да се грижи.

Тя се зачуди дали Лий не е пиан или дрогиран. Той говореше бързо, но не заваляше. Независимо дали беше интоксигиран, или не, изненадващото предложение бе не само безразсъдно, но и крайно нетактично.

При подобни обстоятелства едно време Меган щеше да блъвне змии и гущери, но милият Уди я беше научил на търпение. Внимателно обмисли отговора си.

– Поласкана съм, че през всичките тези години си ми мислил доброто, Лий. Не заслужавам такова внимание, определено. Не само на млади мъже се случва да проявят незрялост. Младите жени също понякога са вятърничави. Но аз имам Уди. Той разчита на мен. Засега не ми трябва нищо друго освен Уди. Не мога да го заведа в Коста Рика. Ходенето на фризьор го изтощава емоционално, а са му нужни няколко дни да се възстанови от ходенето на зъболекар. Опасявам се, че не осъзнаваш как дете със специални потребности променя живота.

Бързото му дърдорене беше изместено от мълчание, после той каза:

– Трябва да е Коста Рика. Всичко съм планирал. Пътят е подготвен. Не мога да правя промени сега. Мога да те включа в плана, теб и момчето, но не мога да измисля нов план, не сега, не и след... Дай ми шанс. Просто кажи, че ще обмислиш предложението ми, Меган. Прецени и ми се обади утре. Моля те, обади ми се утре.

Шакет ѝ даде номера си и тя го записа, макар че нямаше намерение да връща обаждането.

– Хубаво, но се опасявам, че няма как да се съберем, Лий. За мен най-добро е това, което е най-добро за Уди, така че Коста Рика отпада. Постигнал си неща, за които всеки би ти завидял; сигурна съм, че ще откриеш близък човек. Заслужаваш да си щастлив, по-щастлив, отколкото би бил с мен.

Той продължи да настоява и тя се принуди да излъже, за да сложи край на този мъчителен разговор. Каза, че Уди я вика, че са го хванали лудите – момчето никога не го хващаха лудите – и затова веднага трябва да отиде при него.

След като затвора Меган насочи вниманието си към картината, по която работеше. За фон служеше задният двор на къщата. Време – около четири часа сутринта. Само луната даваше светлина. Зловещата осветеност беше метафора за светлината в сърцето на света, за невидимата светлина във всички неща. Затова, въпреки че образите бяха предадени реалистично, се наблюдаваше фино наблягане, така че най-меките отражения на лунните лъчи да бликат от определени бледи елементи на композицията – от резените ябълка в ръката на момчето, от лицето на момчето, от меката козина на трите елена, от белите цветове на ябълковото дърво. Тъмната гора се извисяваше над въпросните елементи.

Доколкото тя знаеше, Уди никога не беше излизал на двора по тъмно сам. Той беше примамил елените до верандата, за да ги храни от ръка. Понякога художникът трябваше да нагласи събитията според представите си, да промени лекичко реалността, за да излезе истината наяве.

А каква беше истината за обаждането на Лий Шакет?

Не можеше да разбере.

Изгубила нагласа за рисуване, тя сложи четката в буркана с терпентин.

Отиде до високите френски врати. Прозорците от двете им страни осигуряваха изобилна светлина от север. Това не беше моравата от картината, но гората обгръщаше и тази част на двора, надвисвайки сякаш по-заплашително, отколкото в пространството зад къщата.

Когато нарцис като Шакет разполагаше със сто милиона долара, той не изпаднаше в меланхолия при никакви обстоятелства, не се разтапяше от сантиментални чувства, не разсъждаваше за отминалите дни и пропуснатите възможности. Той просто си купуваше каквото искаше – спортна кола „Ферари“ или хубавелка с дълги крака и дълбоко деколте.

Вероятно се бе напил, вероятно дълго време се бе наливал и сигурно се обаждаше от място, където не беше три и половина следобед.

Лий не беше от хората, склонни да говорят за емоции. Наблягаше на мненията си, които бяха догма за него, и на големите си амбиции, които според него непременно щяха да се осъществят. Той никога не я беше обичал, само

беше желал тялото ѝ. Когато изтрезнееше, щеше да съжали, че се е обадил. Нямахте да позвъни повторно. А ако евентуално звъннеше, Меган нямаше да вдигне.

Светлината се беше променила не само защото следобедът губеше блясъка си, ами и защото на небето се появяваха светлосиви люспи. Хубавата синя кожа постепенно ставаше змийска.

Както винаги, в деня имаше магия, обаче не въодушевяваща, не такава, че да ѝ се прииска да се съсредоточи в картината с Уди и елена.

В понеделник, сряда и петък идваше Върна Брикит да посвърши някоя и друга домакинска работа и да стотви храна, която Меган да претопли за вечеря. Върна вероятно вече се трудеше в кухнята; тя обичаше да ѝ помагат при готвенето, освен това беше добра компания.

Меган почисти четките, прибра боите и си изми ръцете в банята до ателието.

Когато се погледна в огледалото над мивката, с изненада установи, че на лицето ѝ е изписана тревога. Тревога имаше и в очите ѝ. Завръщането на Лий Шакет в живота ѝ я беше разстроило повече, отколкото тя бе готова да признае.

Той винаги бе излъчвал тъмна енергия и сега спомените за нея постепенно се връщаха. Лий беше искал едно нещо и като опитен кукловод беше дърпал конците с такъв финес, че тя, каквато беше млада и наивна, първоначално не беше усетила, че е обект на манипулация. А когато започна да разкрива това, той се опита да използва едно момиче като оръжие. Как беше името ѝ? Клариса? Да. Той беше дал за пример лекото ѝ поведение, за да стресне Меган, която в крайна сметка го остави да се разкара от живота ѝ.

Тя не искаше да има нищо общо с него.

Отправи се към кухнята, където трябваше да е Върна Брикит.

Жажда започна да мъчи Кип, но намирането на вода не му костваше никакви усилия.

Тахо беше едно от най-дълбоките и чисти езера в света и пиенето от потоците, вливащи се в него, не носеше големи рискове.

Водата беше студена и чиста.

Кип спря да лочи, за да погледа как риби плуват, извивайки телата си, в облените от слънчева светлина вирове, които спускащият се от високото поток пълнеше.

Гладът се оказа проблем обаче.

Той беше куче, тоест ловец по природа, ала досега не му се беше случвало да ловува.

Е, беше играл „скрий топката“ с Дороти, като задачата му бе да открива топката. Хиляди пъти бе намирал облото нещо, но никога не го беше изяждал.

По поляните беше пълно със зайци, които хрупаху тревица на слънцето. Когато забележеше Кип, повечето от тях или се напругаха и замръзваха, преструвайки се на невидими, или побягваха панически.

Няколко зайчета го изгледаха подозрително и продължиха да пасат, сякаш усетили слабостта му.

Кип беше силен физически, трийсет и два килограма мускули и кости. Освен това беше добре психически.

Но емоционално... Съжалението се противопоставяше на инстинктите му.

Природата казваше онези с остри зъби да изяждат онези, чиито зъби са създадени за пасене, казваше силните да надделяват над слабите.

Ала той беше куче, притежаващо високата интелигентност на човешко същество, нещо средно между куче и човек.

Интелигентността създаваше култура, културата създаваше етика.

Той беше с тяло на куче, но душата му имаше и кучешки, и човешки характеристики. Корекцията беше направена преди раждането му.

И беше като дете на Дороти. Културата и моралът му бяха като нейните, бяха човешки.

Някои човеци убиваха себеподобните си от гняв, за да спечелят нещо или просто за удоволствие.

Дороти и Кип не бяха толкова долни.

Повечето човеци можеха да убиват при самозащита; Кип, детето на Дороти, също можеше. Но зайците, както и катериците и полските мишки, не бяха заплаха за него.

Прекосяваше поляни и овощни градини, където имаше много обеди и вечери, така че гладът му се засилваше.

Може би гладът щеше да го накара да убие беззащитно същество, за да се спаси. Все пак зайците и катериците не бяха от кучешкия или човешкия род.

Те не бяха като него. Природата казваше той да задоволява нуждите си с тях. Те бяха жертви.

В настоящата ситуация дарът човешка интелигентност бе на път да се превърне в проклетие. Кип знаеше що е съчувствие, милост, съжаление. И това го потискаше.

Съчувствие. Милост. Съжаление.

В моменти като този обонянието се превръщаше във философски въпрос.

Обонянието заемаше централно място в живота на кучетата – тяхното обоняние беше двайсет хиляди пъти по-силно от това на хората. Неговият нос имаше двайсет и четири мускула, докато носът на човека имаше само четири.

Миризмите, които той долавяше, му даваха повече информация, отколкото петте човешки сетива, взети заедно. В конкретния случай... твърде много информация.

Всяко същество копнееше за живот. Кип поддушваше тяхното удовлетворение, че са живи, не по-слабо от миризмите на екскременти, жлезисти секрети, дихания и топла кръв.

Съчувствие, милост и съжаление срещу инстинкта за оцеляване.

Човешките същества разрешиха проблема донякъде, отдалечавайки се от източниците на някои от своите основни храни чрез създаването на кланици и въвеждането на професията касапин.

Кип нямаше кредитна карта, с която да плати на касапин.

В момента се намираше в „криза на съвестта“.

Гладът му се засилваше.

Бидейки с тялото на куче и половин куче по душа, той не вървеше неотклонно нито към момчето, което бе решил да издири, нито към задоволяването на апетита си.

Разсейваше се от типично кучешката нужда да се забавлява. Развълнува се от рояк пеперуди. Не се опита да лови насекомите с уста.

Подскачаше подир тях и се удивляваше от ефирните им въздушни танци.

След около половин миля един станиолов балон, все още наполовина пълен с хелий, прелетя над полето, което той пресичаше.

Върху балона с червени букви пишеше „Щастлив“.

Той хукна да гони летящото чудо.

Следващите думи не се виждаха ясно заради гънките на станиола, но като че ли бяха „рожден ден“.

Беше виждал подобни балони и преди. Този обаче беше неустойимо странен заради необичайната си локация.

Яркийт огледален варак, носещ се над пустата поляна, го омагьосваше и сякаш искаше да му покаже нещо.

Кип го преследваше, скачайки да захапне дългата червена лента, която се вееше отзад. Челюстите му щракаха, но улавяха само празнота и в разочарованието си той скачаше все по-високо и по-високо.

Тъкмо когато започна да се укорява, че се е поддал на кутрето в себе си, балонът демонстрира, че е важен.

Спусна се към птица, която лежеше на голата земя и пърхаше немощно, понеже едното ѝ крило беше счупено.

Хвъркатото въртеше очи от уплаха и отваряше и затваряше човката си, без обаче да успее да издаде звук.

Ужасът и болката го бяха лишили от способност да цвърчи.

Нищо не можеше да се направи за птицата. Нейната съдба беше да бъде изядена от сокол, лисица или друго животно.

Кип се позамисли.

Рече си: „Съжалявам, пиленце.“

Настъпи я с едната от предните си лапи, натисна я силно и ѝ счупи врата.

Хората ходеха на театър, за да гледат трагедии, тоест как някой велик се сгромолясва, покосен от съдбата или от недостатъците на характера си.

Кип беше гледал комедии и трагедии по телевизията в компанията на Дороти.

Една птица не можеше да има недостатъци на характера. Все пак птиците, подобно на всички малки животни, ежедневно играеха роли в трагедии.

В този красив, но суров свят съдбата не прощаваше на никой от видовете.

Тази птица беше закръглена. Под перата имаше вкусна плът.

Кип се извърна, зарязвайки птицата. Не му се участваше в трагедия.

След около миля път до ноздрите му достигна познато прекрасно ухание. Бургери на скара.

Не само бургери, ами и Франкфуртери.

Привлечен от миризмата, той се затича към една гора от вечнозелени дървета; прекоси я и излезе на поляна, където имаше палатки и каравани.

Хора. Възрастни и деца.

Знаеше хиляди хитрини и стратегии за печелене на симпатии. Хората щяха да го нахранят.

Както беше гладен, за момент забрави, че не всички хора са добри. Обикновено на сто свестни се падаше един с изцяло лоши намерения.

Шакет ѝ се обажда от паркинга на един мотел, намиращ се в покрайнините на калифорнийското градче Тръки. Излива душата си пред нея, признава, че е сгрешил, че не я е омайвал достатъчно навремето, предлага ѝ света, света в Коста Рика, и първоначално тя като че ли се радва, че той се е обадил. Съдейки по тона ѝ, Лий си помисля, че тя съжалява, задето не му е пуснала, защото, ако той, вместо да забие нож в гърба на Джейсън, я беше изчукал едно хубаво, нямаше да се пръкне никакъв Уди, никакъв ням идиот, който да ѝ губи времето всеки ден. Двамата с Меган щяха да имат прекрасен син, страшно умен и красив, син, с когото да се гордеят. Така че, да, първоначално той си помисля, че тя го желае, че се нуждае от него, че му е паднала в ръчичките.

Но после тонът ѝ става надут, появява се наглост, която Шакет не харесва, не заслужава, просто не може да понася. „Опасявам се, че не осъзнаваш как дете със специални потребности променя живота.“ Дали тя не го мисли за глупак? Че как е възможно той да не разбира, че идиотчето ѝ е прецакало живота? „Хубаво, но се опасявам, че няма как да се съберем, Лий.“

Сякаш двайсетина милионери чукат на вратата ѝ и я умоляват да им обърне внимание. Сякаш някога са били заедно; никога не са били заедно, понеже Меган не пожела, понеже не му даде възможност да я притисне и да ѝ покаже какво пропуска. „За мен най-добро е това, което е най-добро за Уди, така че Коста Рика отпада.“ Тя наистина ли смята, че той не разбира, че тя мята лайна по него? По дяволите, той дори усеща гадната миризма по телефона. Меган реално казва, че някакво малоумно хлапе, което дори не може да говори, е по-интересно от Лий Шакет, че живуркане в забутано село като Пайнхейвън е за предпочитане пред белите плажове, сините Кариби и хубавия живот... ако всичко това върви заедно с Лий Шакет.

Колкото повече се ядосва на Меган, толкова повече огладнява. Никога не е бил толкова гладен, направо се е увълчил. Преди пет часа се отби да хапне в Бишоп, в заведение, на което някой празноглавец беше дал три звезди, а те дори не можаха да приготвят хамбургера така, както той искаше. Връща поръчката два пъти, за да ги накара да разберат какво значи „сурово“. И на третия път не се получават нещата, тогава идва мениджърът и казва: „Господине, това, което искате, е стек тартар като бургер, но за съжаление, нашият ресторант не предлага такива ястия. Има здравни препоръки относно мляното телешко.“ Шакет иска да сграбчи ножа и вилицата и да разреже копелето, за да му покаже какво значи „сурово“, но се въздържа и поръчва още два бургера, които да не са по-опечени от средно суровото нещо, което са му донесли. Изяжда трите бургера само с едно хлебче, като не пипва картофките. Плаща, без да остави бакшиш.

На излизане сервитьорката му се усмихва и му пожелава хубав ден, а той се сеща за психически нестабилната си майка, която не си пиеше хапчетата и го шамаросваше така, че му сцепваше устните, и му дърпаше косата, докато той не запищеше, а сетне, очевидно съвсем искрено, заявяваше, че го обича повече от живота. В този момент сервитьорката е Мама, а Шакет има сметки за уреждане с нея.

– Някой казвал ли ти е, че приличаш на онази актриса... Райли Кехоу? – пита той.

Жената е на двайсет и няколко години, и явно срамежлива, защото се изчервява.

– О, тя е прекрасна. Няма да изтичам до огледалото, за да не се разочаровам.

– Хубаво – отвърща той. – Защото те излъгах. Лице то ти е като на кенефен плъх. И на онзи, който се навие да те изчука, после ще му се прииска да се самоубие.

Изражението на задоволство преминава в такова на болка, после става възмутено и гневно.

– Хубав ден – казва Лий и излиза.

Отдавна е разбрал, че жестокостта е вид сила, но отскоро я е включил в арсенала си.

Сега, няколко часа по-късно, той пак иска да яде. Паркирал е до мотел, към който има заведение за хранене, но не иска да влиза, опасявайки се, че ще получи лоша храна, както в предишната дупка. Освен това е много ядосан

на заядливата кучка Меган. Тя се смята за нещо повече от него. Както е бесен, ако влезе в заведението, ще излее гнева си върху някоя сервитьорка или върху друг човек, а храната ще е гадна и ще се стигне до скандал. Трябва да запомни, че не е Нейтън Палмър, както е записано в шофьорската книжка, а Лий Шакет, бившият изпълнителен директор на „Рифайн“, и бяга след инцидента в лабораториите в Спрингвил, Юта. Да, променил е външния си вид, но въпреки това не е разумно да привлича внимание към себе си.

Може да хапне, когато пристигне при Меган. Тя ще сготви храната по правилния начин. Тя ще прави *всичко* както на него му харесва. Сега осъзнава каква грешка е допуснал преди много години. Той беше твърде мил с нея, твърде много се съобразяваше с чувствата ѝ. Добротата и грижовността не вършат работа при студена и големееща се кучка като Меган Грасли Букман. Тя ще получи каквото заслужава, каквото иска, но не осъзнава, че иска, а когато започне да моли за още, той ще я напусне, ще я остави в скапания Пайнхейвън и ще избяга в Коста Рика.

До дома ѝ остават някъде към деветдесет мили. Лий ще пристигне преди мръкване. Ще се срещнат, ще си поговорят за доброто старо време, докато той прави това, което не бе имал куража да направи при предишното им общуване. „Хубаво, но се опасявам, че няма как да се съберем, Лий.“ Тя ще си промени мнението. Той ще върне времето назад. Ще са заедно. „Опасявам се, че не осъзнаваш как дете със специални потребности променя живота.“ Той ще покаже на кучката какви са реалните опасности. Ще ѝ покаже също така, че промененият ѝ живот може да бъде променен отново, за добро, чрез прерязването на гърлото на малкото нямко копеле.

Запалва двигателя и изкарва доджа от паркинга; поема на запад по Междущатска магистрала 80. След двайсет и четири мили ще излезе от Междущатската и ще продължи по Щатски път 20. През целия си живот е бил мишена за несправедливости, използвали са го и са го захвърляли, опирал е пешкира вместо виновниците, номера са му въртели Дориан Пърсъл, Джейсън Букман, сексапилната Меган Грасли и мнозина други, но той няма да търпи повече. Усеща как в него се надига сила, появява се нов Лий Шакет. Той се превръща в човек, който не може да бъде отхвърлян, човек, който не е задължен да играе по правила, човек, който винаги получава каквото желае, човек, какъвто светът не е виждал, нещо специално... нещо.

Тъй като не беше просто наета болногледачка през осемнайсетте месеца, през които Дороти се бореше с рака, тъй като беше заобичала Дороти като своя майка, Роза Леон се почувства задължена да присъства на кремацията. Тя чака няколко часа пред погребалния дом и получи урната, която се бе затоплила от сложения в нея прах.

Занесе бронзовия съд във величествената стара къща и я сложи на полицата над камината в дневната. През следващия месец, според дадените ѝ инструкции, трябваше да продължи да живее в стаята за гости, за да може да организира помен – опечалените щяха да се съберат в къщата, като любимият ресторант на Дороти щеше да осигури храната.

„Не трябва да е тъжно, Роза. Искam хората да празнуват. Старите приятели да си поприказват за хубавите спомени. Смях, не сълзи. Весела музика. Бар, където да се вдигат тостове за мен и новия ми живот.“

В отсъствието на Дороти прекрасната викторианска къща беше загубила топлотата и уюта си и изглеждаше студена и пуста. Роза беше пазила самообладание през целия този тъжен ден, ала когато погледна урната на полицата, от очите ѝ бликнаха сълзи.

Дороти Хамъл показва що е нежност на Роза, която бе имала труден живот. Бащата на Роза, бояджията Хектор Леон, беше напуснал майка ѝ Хелън, когато Роза беше на три години. Чрез десетки хиляди натяквания и обиди Хелън беше показала на дъщеря си, че е нежелана, че е плод на изнасилване и принудителен брак, макар че имаше много доказателства, че не е имало изнасилване, че родителите ѝ някога са се обичали за кратко. Когато беше на шестнайсет години, Роза откри баща си и го посети, очаквайки да получи мъничкото обич, която всеки баща дължи на детето си. Хектор нямаше какво да даде. Той каза, че Хелън е най-голямата грешка в живота му и че Роза е „грешка на грешката“. Не искаше да приюти Роза. По трагичното състояние на старото бунгало и по бутилката уиски и кенчето бира на масата – беше девет часът сутринта – личеше, че Хектор работи малко и пие много. Навярно отсъствието му от живота на Роза беше дар свише, но по онова време тя се покрусил от отхвърлянето.

Когато беше гимназистка, работеше през уикендите в един ресторант. Помагаше на готвача и поемаше всякакви други досадни ангажименти. Получи стипендия за школата за медицински сестри, като доплати за таксата за обучение с личните си спестявания, и скоро осъзна, че ѝ е приятно да се грижи за болни. Пренасочи се към специалността „Домашни грижи“. Имаше приятели, но не близки приятели, понеже непрекъснато работеше. Срещаше се с мъже, които не я уважаваха достатъчно, а един се оказа такъв гадняр, че тя стана безкрайно предпазлива в отношенията с противоположния пол.

Когато беше на трийсет и четири години, започна да помага на Дороти и разбра какво е истинска доброта – стана болногледачка, за която някой се грижи. Пациентът обгрижваше медицинската сестра. Дороти гледаше на Роза като на наранено птиче, което е паднало от гнездото, докато се е учило да лети. Дороти Хамъл имаше изключителната дар ба да възродява пречупени души. Роза никога не беше чела за удоволствие, а Дороти като че ли беше прочела *всичко*. Сетне Дороти помоли Роза да ѝ чете на глас и младата жена постепенно откри истината за живота в литературата, истината и надеждата, нов начин на живеене. След като пребивава в къщата година и половина, Роза стана по-наясно със себе си и душата ѝ доби голяма сила.

Ако Дороти беше живяла още година и половина...

Но не би. Тя си отиде.

Роза все още се нуждаеше от лечение и щеше да го получи.

Тя позабърса сълзите си с кърпичка и извъръщайки глава от урната на полицата, си помисли: „Все още има за кого да се грижа, за Кип, а той ще се грижи за мен като Дороти. Двамата с Кип ще се излекуваме един друг.“

Дороти гледаше на кучето като на свое дете. Връзката между двамата бе по-силна от тази между домашен любимец и стопанин – Дороти не харесваше въпросните определения. „Не съм му стопанка. Аз съм негова

пазителка, а той е мой пазител.“ В отношенията им имаше нещо мистериозно, което личеше от намеците на Дороти. Всъщност тя казваше, че когато си отиде и Кип влезе под опеката на Роза, ще бъдат разяснени някои неща. „Може би духът ми ще се отбива тук, за да контролира случващото се!“

Къде ли беше Кип сега? Той можеше да влиза и излиза през специалната си вратичка, но никога не напускаше имота. Вероятно беше някъде в къщата. Обикновено изтичваше да я посрещне, ухилил красивата си златна физиономия, със сияещи от удоволствие очи. Нищо чудно да се беше сврял някъде да тъгува.

Тя хвърли по едно око в дневната, хола и трапезарията, като подвикваше, но Кип не си появи. Спомни си колко жално скимтеше той предната нощ, когато Дороти почина. Адски чувствително животинче. Той знаеше, че Роза е тук и когато му се приискаше да сподели мъката си, щеше да дотича при нея.

Осъзна, че е застанала пред вратата на ателието в дъното на коридора. През осемнайсетте месеца, през които тя живееше и работеше в тази прекрасна къща, вратата на ателието винаги беше заключена. Госпожа Шамплейн, която идваше да чисти три пъти седмично, никога не стъпваше в ателието. Дороти се отбиваше там да обере праха и да преме, но шест седмици преди смъртта си се отказа от тази работа, защото нямаше сили.

„Разбира се, че вярвам на госпожа Шамплейн и на теб, мила Роза, но това място е специално за мен, в него пазя най-съкровени си и тъмни тайни. Може би си мислиш, че съм изкуфяла старица, която е водила лек живот и няма по-тъмни тайни от задигането от магазина на червило, когато е била на шестнайсет години, но мога да те уверя, че навремето бях доста дива. Ако не ми вярваш, поне бъди така добра да приемеш, че съществува един процент вероятност да не съм била винаги скучна като сега. Възприемай ателието така, сякаш сме в роман на Дафни дю Морие, сякаш къщата е алтернативна версия на имението Мандърлей и аз, с идеята да избегна дълъг затворнически престой, държа зад заключената врата или мумифицирания труп на убитата Ребека, или този на госпожа Данвърс, или и двата.“

Роза бръкна в джоба на панталоните си и извади ключа за ателието, който Дороти ѝ беше дала предния следобед, десет часа преди кризата. Дороти беше заръчала да го използва до един ден след кончината ѝ. Роза знаеше само, че в помещението има компютър, където се съхраняват видеофайлове, които трябва да изгледа.

Тя беше наясно, че вътре няма трупове, нито мумифицирани, нито пресни, но въпреки това се поколеба. Не искаше да научава тайни, които евентуално биха променили мнението ѝ за Дороти. Животът на Роза Леон представляваше тежко и самотно пътуване и тя беше срещала малко хора, които заслужават уважение. Дороти беше най-читавата от тях. Ако случайно вдовицата на Артър Хамъл имаше тъмна страна, ако душата ѝ беше покварена по някакъв начин, Роза щеше да се почувства така, все едно стрела се е забила в гърдите ѝ.

Обаче тя беше обещала да се запознае с файловете и да реагират според разбиранията си за добро и зло. Обещаеш ли нещо, трябва да го изпълниш.

Роза отключи вратата и влезе в ателието.

Стаята беше голяма, горе-долу осем на десет метра, с високи прозорци, отварящи гледка към прекрасното езеро през снишаващи се редици от борове.

Вдясно имаше старинно бюро „Бидермайер“, доста голямо за мебел от онзи период. Отзад бяха изградени плотове, пасващи по стил на изработка на бюрото. На плотовете бяха наредени компютър, принтер, скенер и други техники.

В средата имаше канапе „Бидермайер“ и два фотьойла в стил ар деко, разположени около голямо китайско отопляемо легло канг, изпълняващо ролята на кафена маса. На масата стояха старинни японски бронзови вази. Дороти и Артър имаха еклектичен вкус, както и талант да приобщават в едно цяло различните периоди и стилове.

Най-необичайното нещо беше азбуката, изобразена на стената вляво – дваисет и шест високи повече от педя черни букви на бял фон, плюс серия от препинателни знаци. Сред тях бяха и символите „&“ „%“ и „=“. На пода, пред въпросната стена, имаше ниско приспособление, чието предназначение Роза не можа да схване.

Тя се настани на офис стола зад бюрото. Включи компютъра.

За времето, когато Дороти не бе имала сили да почиства, всичко се беше покрило с тънък слой прах, но системата работеше.

Паролата на Дороти беше „ОБИЧАМАРТЪР“.

Имаше отделна папка с видеа. Файловете бяха номерирани.

Роза стартира първото видео и видя една доста здрава Дороти – записът явно беше отпреди десет месеца или година. Дороти седеше зад бюрото си.

Поглеждайки право към камерата, старицата каза:

– Роза Рейчъл Леон, ти си прекрасно момиче. Щастливка съм, че те открих, когато изпаднах в затруднение, не само защото се грижиш отлично за мен. Щастливка съм и защото си честна, с висок морал и благословена със състрадателност и скромност в свят на горделивост и егоизъм. Трябва да ти кажа, че си много по-интелигентна, отколкото си мислиш.

Роза се изчерви, сякаш беше получила тази похвала от жив човек, седящ срещу нея. Очите ѝ отново се наляха със сълзи. Зрението ѝ се беше замъглило и тя извади хартиена кърпичка от едно пакетче и се избърса.

– В рамките на четирийсет и осем часа от смъртта ми ще те навести Роджър Остин. Както знаеш, той е моят адвокат. Той ще те информира, че наследяваш цялото ми имущество.

Роза се изненада. Клатеше невярващо глава, защото възприемаше това като сън. Искаше ѝ се да се възпротиви на Дороти, за да избегне горчивото разочарование, когато се събуди.

– Законът забранява болногледачи да наследяват тежкоболни пациенти. Тъкмо затова след като ти ми служи пет месеца, сменихме длъжността ти на „сътрудница“. Нещата са изпипани юридически и завещанието ми няма как да бъде оспорено. Пък и аз нямам роднини, които да оспорват.

Роза беше толкова нервна, че ѝ се искаше да се разтича, за да изразходва събралата се изведнъж енергия. Само че, когато се надигна от стола, омекналите ѝ колене поддадоха и тя се принуди да седне отново.

– След плащането данъците – продължи Дороти – ти ще получиш къщата и всички вещи в нея, както и бързоликвидни активи на стойност дванайсет милиона долара.

– Не заслужавам това – възкликна Роза, сякаш жената на екрана можеше да я чуе и да промени решението си. – Бях с теб само осемнайсет месеца.

Дороти беше замълчала, сякаш бе предположила, че Роза ще възрази на благотетелката си. На лицето ѝ се появи дяволита усмивка.

– Ах, как ми се иска да съм там, за да те видя, момиче. Зная, че първоначално ще се потиснеш, ще се уплашиш дори. Няма страшно. Роджър Остин и счетоводителката ми Шийла Голдман са добри хора. Ще ти дадат полезни инвестиционни съвети. А след време, знам го, защото те познавам, ще свикнеш да се оправяш сама.

– Не, не – каза Роза с треперлив глас.

– О, да – настоя Дороти с усмивка на уста. – А сега още една изненада. Много по-голяма. Извини ме за грубите думи, дете, но това ще те накара да паднеш по задник. Готова ли си?

– Не.

Опирайки длани в бюрото и привеждайки се напред, за да е по-близо до камерата, Дороти заговори с нисък, сериозен глас, който сякаш хипнотизираше Роза.

– Знаеш, че Кип е умно куче. Но той е многократно по-умен, отколкото предполагаш. Той е мистерия, чудо, и в света има други като него. Те наричат себе си Мистериум. Предполагам, че е продукт на генно инженерство. Вероятно в рода му има лабораторни кучета, с които е било експериментирано. Скъпа Роза, той е интелигентен колкото нас, той е съкровище, което трябва да бъде защитено. Ти трябва да станеш негова пазителка. След като изгледаш следващите видеа, след като видиш как милият Кип комуникира с мен чрез азбуката на стената, не само ще ми повярваш, но и, надявам се, ще откриеш призванието на живота си.

Роза се извъртя на стола и погледна черните букви на стената.

Зад нея Дороти говореше:

– Когато бях момиченце, тоест преди много години, изпитвах странно усещане дълбоко в сърцето си.

Предполагам, че и ти си имала подобно странно усещане и не си искала да говориш за него, за да не те помислят за

глупачка.

Приятен хлад пропълзя по врата на Роза. Тя погледна през големите прозорци към спускащите се надолу по склона гори и езерото в далечината. Бледата светлина правеше гледката мистична. Езерото беше като от приказка за чудна страна, където се е родила легенда.

– През целия си живот, Роза, съм смятала, че съществува скрита магия, че животът е много повече от онова, което разкриват петте ни сетива. Вярвах, че чудеса се случват и че един ден и на мен ще се случи чудо.

Дори момиче, живяло в бедност и лишено от любов, може да изпита подобно чувство. Навярно това важи най-вече за момиче, живяло в бедност и лишено от любов, което няма друга надежда освен тази, която е извлякло от въображението си.

– Животът премазва тайното чувство, ако не се съпротивляваме – продължи Дороти. – Аз не му позволих да премаже тайното чувство в мен, Роза, и чудото дойде при мен на четири лапи.

Той беше щастливо куче.

Деца тичаха и скачаха по поляната. Те, и малките, и по-големите, обичаха да хранят кучета.

Следващото доказателство за неговия късмет беше фактът, че не се виждаха други кучета, кандидати за нахранване. Децата хвърляха топки и фризбита, но в забавлението не участваше нито едно четириногло.

Не всички бяха започнали да готвят. Беше рано за вечеря.

Но няколко мъже вече стояха пред барбекютата. Миризмата на жар украсяваше въздуха.

Един от готвачите мариноваше пържоли в дълбока паница. Тъкмо бе запалил въглищата. Беше слаб, с тъмна кожа и зализана назад коса.

На фланелката му лъщеше изразът „разкарай се“ под изображение на тризъба вилица. Крайните зъбци бяха извити надолу. Средният стърчеше нагоре.

Този човек не изглеждаше вежлив. Миришеше на завист и гняв.

Друг мъж работеше над скара, върху която лежах дебел цвърчащи хамбургери и издуващи се, потъмняващи Франкфуртери.

Кип зае позиция до печация, разполагащ с по-малко месо.

Седеше на земята, помахвайки с опашка, надигнал уши до степен, каквато позволяваше породата му, наклонила глава настрани. Изобщо целта беше да се получи мила картинка.

Малцина можеха да се мерят с него по способност за очароване.

Кучетата не умееха да се хвалят, но не умееха и да проявяват фалшива скромност. Нещата са такива, каквито са, точка.

Началникът скара обичаше да говори на животните. Е, не беше доктор Дулитъл. Не умееше да поддържа диалог. Но изглеждаше свестен.

Миришеше на доброта и не носеше просташка фланелка.

Човекът се обърна към Кип с „друже“. После добави:

– Когато бях малък, имах куче като теб.

Кип затупа земята с опашката си.

– Да не си се загубил, друже?

Кип престана да тупа земята.

Когато си изгубен, предизвикваш съжаление, което увеличава вероятността да получиш храна.

А иначе той не се беше изгубил. Знаеше къде отива. Шептящото момче го насочваше по Жицата.

Ако заскимтеше и започнеше да върти кинаджийски номера, за да покаже, че се е изгубил, щеше да се превърне в лъжец.

Членовете на Мистериума не лъжеха човешки същества, които миришеха на доброта. Това не беше задължение, а по-скоро препоръка.

Маменето на хора, които миришат на гняв и завист, както и на по-лоши неща, беше оправдано, понеже въпросните хора бяха опасни. Маменето им можеше да предотврати смърт.

– Гладен ли си, приятелю?

Кип тупна земята с опашка, по-силно от преди.

Без да бъде повлиян от жално скимтене, миришещият на доброта мъж очевидно реши, че пред него седи изгубено и гладно куче.

– Имам нещо за теб. – Той взе с щипците си един голям, добре опечен бургер и го сложи в хартиена чиния. Добави дебел Франкфуртер.

– Когато произстинат, ще ти ги дам.

Кип си позволи да скимти, защото искаше да изрази благодарността си.

Мъжът се наведе, погледна нашийника му и каза:

– Няма име, няма телефонен номер. Може би са те чипирали.

Кип нямаше чип, но в токата на каишката му бяха сложени джипиес и малка литиева батерия.

Дороти не се беше опасявала, че той ще избяга. Но беше смятала, че е възможно да бъде отвлечен.

След като обърна няколко бургера, мъжът нарязва месото, отделено за Кип, за да може то да изстине по-бързо.

Една жена заведе група деца до близката маса. Две момчета и две момичета, приличащи на нея и на благия

мъж. Техните кутрета.

На масата имаше картофена салата, чипс, салата с паста и други неща, които миришеха чудесно.

Жената занесе подноса с изпеченото месо на масата. Децата нададоха радостни викове и се заеха да си направят сандвичи.

Това място беше щастливо.

Добрият мъж сложи хартиената чиния на земята. Месото не беше горещо и Кип го излапа с удоволствие.

Не заскимтя, искайки допълнително, за да не го помислят за неблагодарен.

Децата се угощаваха. Той се помота наоколо. Навярно щеше да получи още храна.

Само трябваше да внимава да не преяде. Преядеше ли, щеше да му стане лошо. А всичко беше толкова хубаво!

Прекрасен момент. Ядене плюс семейство, миришещо както трябва – на безопасност, – и не се усещаше нито гняв, нито завист, нито каквото и да е друго лошо нещо.

Тогава се появи Мразещия, Кип не успя да го надуши навреме.

Мразещия закачи каишка на нашийника на Кип, дръпна я силно и рече на добрия мъж:

– Това куче твое ли е?

– Помислих, че се е изгубило. Смятахме да го приберем.

– Тук е забранено за кучета – обяви Мразещия. – Не му е мястото тук. Ще го отведе.

Той носеше панталони и риза в цвят каки, същинска униформа.

– Вдругиден си тръгваме – каза добрият мъж. – С удоволствие ще го осиновим.

– Няма да е тук тогава – изпръхтя Мразещия.

Той дръпна рязко каишката, за да разбере Кип, че трябва да се подчинява, и се отправи към канцеларията, намираща се близо до входа на лагера.

Кип не се възпротиви. Този човек не беше мил. При неподчинение, стига да е сигурен, че никой няма да го види, вероятно щеше да приложи сила.

Миризмата на омраза беше най-интензивна и плашеща, като изключим онези миризми, които идваха от друг тип луди хора.

Някои миришеха на омраза и ненормалност. Специално този човек смърдеше само на първото.

Обектите на ненавист и силата на ненавистта към тях определяха дали ще е лесно бягството.

Мразещите живееха, за да мразят и да упражняват власт върху онези, които мразят. Те бяха вманиачени.

Целенасочени. Непреклонни.

Канцеларията беше в малка дървена хижа в края на алеята, идеща откъм главния път.

Кип не искаше да влиза вътре.

Нашийникът му беше стегнат, нямаше как да се отскубне от него.

Той би ухапал само в краен случай. Така повеляваше Мистериумът. И с пълно право.

Може би в канцеларията имаше човек, който е по-добър от Мразещия.

Качиха се по стълбите и влязоха.

Вътре нямаше никого. Кип и Мразещия бяха сами.

Времето е в унисон с настроението на Лий Шакет. Слънцето бледнее зад сива слоеста облачност, която е гладка като сатенената подплата на ковчег и се спуска бавно, подобно на тежък похлупак. Късният следобед притъмнява и настъпва продължителен и потискащ здрач.

Той излиза от Междушатска 80 и поема по двулентов щатски път, който се издига и снишава, следвайки контурите на гористи възвишения и поляни. Тук-там се мяркат селца. Сенките се събират сред дърветата да заговорничат, а дивите цветя, които доскоро са били ярки, сякаш тлеят на земята, същински остатъци от метеорит, профучал през земната атмосфера и пръснал се заради прегряване.

Вълчийт глад на Шакет не е само за храна, ами и за справедливост, за излизане от ролята на жертва, за все още неясното, но вълнуващо превъзходство, което той чувства, че ще постигне. Прилича на бойлер пред гръмване. Напрежението не е само психическо, понеже физическите му способности като че ли бързо се развиват. С всеки изминал час той се чувства по-силен; зрението и слухът му се изострят.

Това, което изпитва, е свързано със случилото се в лабораториите на „Рифайн“ в Спрингвил. Експериментите бяха концентрирани върху дълголетието, върху увеличаването на продължителността на човешкия живот, и получаваха солидно финансиране. По настояване на Дориан Пърсъл се изследваха предимно археите – третата империя на животинския свят. Първата империя са еукариотите, към които спадат човешките същества и другите висши организми. Втората са бактериите. Микроскопичните археи, които нямат ядро, дълго време бяха смятани за нещо като бактерии. Но те притежават уникални способности, една от които е осъществяването на хоризонтален генен трансфер. Родителите предават своите гени на децата си, тоест има вертикално предаване. Археите прехвърлят генетичен материал хоризонтално, от един биологичен вид към друг. Тяхната мистериозна роля в развитието на живота на Земята тепърва ще бъде изучавана подробно, и вероятно е пълна лудост да се мисли, че те могат да бъдат използвани за коригиране на човешкия геном и увеличаване на продължителността на човешкия живот.

Първоначално Шакет е смятал, че случилото се в лабораториите в Спрингвил е катастрофа, но вече започва да се чуди дали истината не е съвсем друга. Въпреки че вероятно е вдишал стотици милиарди, дори трилиони програмирани археи, които носят подхранващи дълголетието гени от различни биологични видове, вероятно е грешка да гледа на пробива в защитата на лабораториите като на екзистенциална криза. Един от учените на ръководна длъжност в компанията изглежда бе на мнение, че проблемът е сериозен, защото задейства обезопасителна програма, която „заклучи“ комплекса и впоследствие го изгори до основи.

Шакет избяга, като наруши протоколите, изискващи да не напуска „кораба“. Майната им на протоколите. Той е постъпил правилно от гледна точка на личните си интереси. Избягал е панически от щата Юта, но е имал време да си възвърне присъствието на духа, да премисли последствията от тоталния колапс в Спрингвил.

Той се чувства свободен за пръв път в живота си. *Свободен!* Усеща, че в него се надига страхотна сила, както и вълнуваща нова увереност. Всъщност, след като напусна Юта, прекоси Невада и пое на запад през планините на Калифорния, Лий е на мнение, че оставя човечеството зад гърба си. Ами ако хоризонталният генен трансфер чрез археите премахне умирането от неговия геном? Ами ако се окаже, че катастрофата в Спрингвил не е катастрофа, а велик, макар и случаен успех, от който се е възползвал единствено той? Сега с кеф ненавижда онези, на които преди е искал да се подмаже. Превръща се в нещо върховно и се въодушевява от перспективата да докаже това, да прави каквото си поиска с когото си поиска, с всички, като започне от Меган Букман, надутата студена кучка, която плаче за умиряване. Той ще я *подчини*.

Всъщност защо да чака за Меган? При своето развитие Лий вероятно е постигнал силата, позволяваща му да прави каквото си поиска, да взема каквото му е нужно. На тази пуста щатска магистрала, отпред, вдясно на банката,

е спрял автомобил. Един мъж сменя задната дясна гума. Млада жена стои до него и го наблюдава. Тя носи шорти и потниче. Секси е. В живота му адски често се е случвало да пожелае някоя жена, но да не може да я получи. Жени, реагиращи на ухажванията му с безразличие или дори презрение. Тази като че ли е от същия вид гаднярки. Прилича на *всички* онези жени.

Той намалява скоростта и спира своя додж „Лиймън“ зад черното шелби „Суперснейк“ – сериозна кола, дума да няма, с цена около 125 000 долара.

Излиза и се усмихва, придавайки си вид на добър самарянин.

– Имате ли нужда от помощ?

– Няма проблеми, просто спухахме гума – отвърща мъжът, приклепнал до калника. – За нула време ще я сменя.

– Тази красавица шелби ли е?

– Суперснейк, миналогодишен модел – обявява гордо задникът.

И от двете страни пътят е чист.

– Голям звяр. Страхотен автомобил. Но на този смотан път той не може да се изяви.

– Да, има опасност човек да се натресе в крайпътните дървета – отвърща мъжът Суперснейк. – Но е забавен начинът, по който гълта завоите.

– Харесва ти да завиваш, а? – пита Шакет.

Задникът усеща подигравателната нотка в гласа му и моментално се изправя на крака. Стиснал е здраво гаечния ключ.

Посочвайки мадамата, Шакет подхвърля:

– Тази кучка със сигурност не е миналогодишен модел.

– Какъв ти е проблемът бе, пич? – пита човекът Суперснейк.

Висок е, едър като защитник на отбор по американски футбол, с ръце на щангист. Досега не е отстъпвал пред никого. От типа мъже е, които сплашват другите само със смръщване на вежди.

– Никакъв проблем нямам, господине – обяснява Шакет.

Небето е прихлупено, тихо е, няма движение. Той ще чуе бръмчене вероятно минута и половина преди колата, източник на звука, да се появи.

Лий се усмихва.

– Няма ми нищо, което нейният стегнат задник да не може да излекува.

– Влизай в колата, Джъстин! – заповядва онзи на кучката и се понася към Шакет. Физиономията му е страховита като ковашки чук. Доверява се на мощта си. Държи гаечния ключ така, все едно смята да строши нечий череп.

Жената не помръдва, сякаш се е парализирала от страх. Или може би е въодушевена, мисли си, че е невъзможно да стане беля, и се възбужда, като гледа как приятелят ѝ раздава правосъдие.

Като поличба, че предстоят страховити събития, три гарвана прелитат високо в небето, без да издадат звук. Крилата им цепят въздуха с остра тишина. В момента всичко е важно.

Шакет бръква във вътрешния джоб на спортното си сако, изважда пистолета „Хеклер и Кох“, който е зареден с патрони с кухи върхове, и прави няколко крачки към бабанката. Пуска му четири куршума.

Джъстин се отърсва от вцепенението си и запищява. Тя е Джейми Лий Къртис на своето време, пищящата кралица на Сиера Невада. Обръща се и побягва, раздвижвайки чевръсто дългите си гладки крака.

Нейният мъжкар се свлича, мъртъв като талпа, и се изтъркоква в буренясалата канавка. Мускулите му вече са отпуснати и нищо не струват.

Ето това е истината: да командваш, да си силен, да не се страхуваш, да си недосегаем. Шакет е променен човек, променящ се човек, бързо превръщащ се в нещо ново, *нещо различно*.

Жената тича по средата на пътя на запад, явно се надява да се появи я кола, я камион.

Смотана кучка, не е с маратонки или други практични обувки, а със сандали със средновисок ток. Препъва се веднъж-дваж. Единият сандал отхвърча настрани. Тя продължава напред, куцукайки.

Как да не се пръснеш от смях, като гледаш този жалък панически опит за бягство. Шакет започва преследване.

Черно перо прелита пред Шакет, гарван е пуснал дар от висините. Сграбчва и прибира в джоба си символа на смъртта, който е потвърждение за силата му, уверение, че има правото да решава кой ще живее и кой ще умре, и колко трябва да страдат обречените. Сега всичко прилича на предзнаменование, всичко е важно.

Той прибира пистолета в кобура и хуква след жената. Хваща я за дългата коса и я събаря. Джъстин се просва на асфалта и секунда след това получава юмручен удар, от който крайниците ѝ омекват, а главата ѝ се замайва.

Шакет се чувства толкова силен, колкото е изглеждал мъртвият ѝ приятел. Вдига я с лекота и я мята на банкета, след което я сритва към канавката. Тя се изтърколюва в бурените.

Треперещ от желание, ликуващ, той слиза при жената, която отчаяно се опитва да се измъкне от високите треви. Поваля я и я притиска. Тя се е освестила след удара в главата и се съпротивлява. Но битката приключва, преди да е започнала, защото Джъстин е газелата, а той – лъвът, Джъстин е мухата, а той – паякът.

Ясно се чува бумтенето на двигател на камион. Но шофьорът няма как да ги види, защото са поне на пет метра под нивото на пътя. Въпреки че е малко вероятно онзи да чуе писъците на Джъстин, Шакет стоварва дланта си под брадичката ѝ и бута силно нагоре, затваряйки ѝ устата. Нежният ѝ врат се извива и надигащият се вик остава в гърлото.

Може би двете коли, спрени една зад друга, са се сторили странна гледка на шофьора на камиона. Но при положение че не се вижда жива душа, че никой не размахва ръце за помощ, няма основание за тревога. А и в тези времена на беззаконие, когато отвсякъде дебнат опасности, мъдрият водач би продължил по пътя си, отказвайки се да поема рискове.

Звукът на двигателя показва, че камионът е намалил скоростта си и Джъстин като че ли се обнадеждава. Тя се мята и върти под Шакет, опитва се да прокара писък през стиснатите си зъби, макар че той бута брадичката ѝ още по-силно нагоре. Нейното напрегнато гъвкаво тяло, гърчещо се отдолу, нейната пълна безпомощност и неговата абсолютна власт превръщат момента в най-възбуждащия в живота на Шакет, въпреки че никой от двамата не е гол.

Надеждите на Джъстин са напразни. Шофьорът на камиона дава газ и отпрашва. Тя престава да се съпротивлява, престава да се опитва да крещи. Тишината на пустошта се задълбочава, не жужат насекоми, не пеят птички, сякаш съществата, живеещи тук, осъзнават, че при тях е дошло нещо уникално, нещо променено и променящо се, нещо, което не се съобразява нито с правилата на хората, нито с тези на природата, което не изпитва страх и е много опасно. Той отмества дланта си от брадичката на Джъстин.

Иска му се тя да пищи за него, специално за него, сега, когато няма други слушатели. Тя се вторачва в лицето му, сините ѝ очи се ококорват, ноздрите ѝ потрепват. Задъхано промълвява:

– Моля те!

На Шакет му допадат тези думи – значението, жалната умолителна нотка, признанието, че той е господарят.

– Повтори!

– Моля те! Моля те, не ме наранявай!

Той възнамерява да я изнасили. Но изненадва и себе си, и нея, като започва да я хапе. Джъстин врещи. Той хапе, хапе, хапе, и му е много хубаво, и изпитва огромно удовлетворение.

Нейният ужас е неговият екстаз.

Уди в стаята си. Пред компютъра, в търсене на справедливост.

Казваха, че коефициентът на интелигентност на Уди е 186. При четене той умееше да разбира 160 думи на минута. Като извадите 160 от 186, получавате броя на буквите в азбуката.

Той беше роден в 4 часа сутринта на 26 юли. Юли беше седмият месец. Двайсет и шест, умножено по седем, прави 182. Добавяйки четири, тоест часа на раждането му, получавате стойността на коефициента му на интелигентност.

Днес беше сряда. Бащата на Уди беше умрял в сряда. Точно 164 седмици бяха изминали от смъртта му. Уди започна да работи върху „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовишно зло“ на втората годишнина от смъртта на баща си, тоест преди шейсет седмици, когато на хакерските му умения вече не можеше да устои никоя охранителна система, никоя дигитална защита. Извадете 60 от 164 и ще получите броя на страниците на документа, който щеше да изобличи убийците на баща му.

Никое от тези числа – като се почне от коефициента на интелигентност и броя на разбираните думи за минута, и се стигне до броя на страниците на документа – не беше от значение. Това бяха математически съвпадения... или може би модели, посочващи серия от алгоритми, стоящи в основата на функционирането на вселената. Но дори да беше вярно второто, всичко бе толкова заплетено в матрицата на реалността, че никой човек не можеше да го схване.

Обаче мозъкът на Уди бе устроен така, че постоянно да „вижда“ подобни съвпадения или мистериозни модели.

Тази ментална чудатост, способността за вникване в тайни структури, му помогна да си проправи път през всички нива на интернет, като се почне от Световната мрежа, която всички използваха, и се стигне до забутаните архиви в Дълбоката мрежа и злокобните странични пътища на Тъмната мрежа.

За Уди интернет беше самостоятелна планета, като сайтовете бяха села или градове със специфични улици и околности, планета, където той пътуваше чрез нещо като магия – написваше кратко заклинание и чрез кликуване се телепортираше от един континент на друг.

Той беше отворил задни врати в множество компютърни системи и беше вкарал зловредни кодове, които му позволяваха да се завръща често и да претърсва архивите толкова дълбоко и фино, че дори и най-добрите IT специалисти да не могат да засекат присъствието му.

Да, съществуваше опасност да усетят, че тършува из данните, затова Уди никога не тръгваше към задните врати директно от Пайнхейвън, ами използваше различни трикове, включително минаването през безбройните местни телекоми, за да обърка преследвачите си.

За малко повече от година сериозни проучвания той, базирайки се на един известен факт, натрупа над сто страници с доказателства. Такава работа една специална комисия, назначена от министъра на правосъдието на Съединените щати и подпомагана от цял взвод следователи, вероятно нямаше да може да свърши за десетилетие. Когато си аутист гений, проблемите при развитието ти, съпътствани с необичайната способност да се *концентрираш изцяло*, за дълги периоди от време, в наглед съвсем обикновени факти, са много ценно предимство.

Основният факт беше разочарованието на баща му от неговия шеф, мултимилиардера Дориан Пърсъл. Веднъж Уди чу родителите си да разговарят за „месианския комплекс“ на Пърсъл и за желанието на баща му да напусне компанията веднага щом дадени борсови деривати бъдат прехвърлени на негово име, преди „да ми се наложи да подкрепя амбициите на Дориан, които са пълна лудост“.

Когато проникна в компютърната система на „Парабъл Инк“ – търговската централа на огромната империя на Пърсъл, – Уди се промъкна в имейла на Дориан и в телефонните указатели. Така се сдоба с мрежа от хора, от която

могат да се научат важни неща. Голяма част от стотиците служители поддържаха контакт един с друг – имаха телефонните си номера, а шестнайсет от тях можеха да се свързват лесно с човек със странното име Гордий.

Когато сам си се научил да четеш на четиригодишна възраст, когато си достигнал колежанско ниво три години по-късно и когато си интровертен аутист, който не общува с други хора и не се занимава с традиционните неща, разполагаш с много свободно време. А най-приятният начин за запълване на времето е ученето, образоването.

Уди проявяваше голям интерес към митологията. В гръцката митология Гордий беше селянин, станал впоследствие крал на Фригия. Той направил много сложен възел – Гордиевия възел. Никой не можел да го развърже. Когато разбрал, че онзи, който се справи с възела, ще управлява цяла Азия, Александър Велики просто го прерязал с меч си.

Александър Гордий присъстваше в телефонните указатели на шестнайсет души. Онези, които не разполагаха с уникалния мозък на Уди, не биха обърнали внимание на това име. Но Уди смяташе, че е странно името на човек да съдържа създателя на Гордиевия възел и разсекля възела с меч си.

Тук миришеше на фалшива идентичност.

Уди прояви любопитство, искаше да научи повече за господин Гордий. През задна вратичка в телекомуникационна компания той започна търсене и не след дълго откри, че платежният адрес на Александър Гордий съвпада с този на фирма, базирана в Калифорния, която е собственост на дружество с ограничена отговорност в Делауер... и така нататък.

Отне му няколко дена да разбере, че десетките търговски субекти, зад които се крие Гордий, са свързани по един или друг начин с „Рифайн“ която беше дъщерна компания на „Парабъл“. Намъкна се в компютърната система на „Рифайн“ и проникна в имейла на Александър Гордий. Оказа се, че Гордий всъщност е Дориан Пърсъл.

Дориан беше писал на всички представители на елитната шестнайсетчленна група, посочвайки сериозните проблеми пред човечеството и предлагайки решения за преодоляването им. Решенията често изглеждаха противоречиви. Той пишеше за всичко – от пренаселването до намаляването на населението, от глобалното затопляне до глобалното застудяване, от ядрената енергетика до зелената енергетика, от начините за лекуване на рак до възможностите за значително увеличаване на продължителността на човешкия живот.

Част от писанията на Пърсъл бяха интелигентни, дълбокомислени, осъществими, но имаше и грандиозни недомислици. Той разбираше от компютърни и полупроводникови технологии, затова често споменаваеше въпросните сфери, но явно смяташе, че е експерт по всичко.

Уди беше научил много неща, ала беше наясно, че в някои области на познанието е невеж и вероятно винаги ще си остане такъв. Все пак времето беше ограничен ресурс. Той знаеше какво не знае; докато Дориан Пърсъл, изглежда, не знаеше какво не знае.

Телефонният указател на Александър Гордий съдържаеше шестнайсетте имена, които Уди вече знаеше, както и три много дълги имейл адреса, представляващи серии от случайни букви, цифри и символи. Досети се, че това са сайтове в Тъмната мрежа. Основният начин за придобиване на такива старателно защитени адреси беше контактуването с личност със сходни интереси. Може би това бяха източници на наркотици или на детска порнография; може би търговци на оръжие продаваха онлайн незаконни неща като картечници, експлозивни С-4 и преносими установки за изстрелване на ракети земя-въздух.

Уди се беше поколебал дали да провери някой от тези сайтове. Дни наред беше размишлявал.

Накрая беше избрал един с четирийсет и шест знака в адреса и беше влязъл в него чрез електронната поща на Александър Гордий.

Посрещна го черен екран с думата „трагедия“, изписана с бели главни букви.

Последва серия от кратки клипове от различни телевизионни новинарски програми – и национални, и регионални, с обща продължителност около три-четири минути. Имаше снимки на загинали хора и видео с

разпръснати по поля останки на разбити самолети, катастрофирани автомобили, горящи сгради, движещи се с бясна скорост линейки с примигващи буркани на покривите, болници, мрачни полицейски служители и лекари с бели престилки, говорещи по микрофони. Към образите имаше откъси от звукови файлове, съдържащи гласове на новинари и държавни чиновници: „Загина от тежки изгаряния, причинени от експлозия вследствие на изтичане на газ... самоуби се, като се обеси на една от покривните греди на хамбар... изчезна безследно при странен инцидент... беше прегазен от кола, чийто шофьор избяга от местопрестъплението... безразборна стрелба вероятно на член на някоя от бандите, които тормозят града... убийство, последвано от самоубийство потресоха този квартал на заможни хора... масивен инфаркт при човек на трийсет и осем години... една от трите жертви на терористичен акт, по мнението на полицията – все още никоя организация не е поела отговорност...”

Когато на екрана се появи снимка на Джейсън Букман, Уди толкова се стресна, че успя да чуе само последните няколко думи от коментара: „катастрофа на хеликоптер, собственост на компанията.“

Сетне лицето на баща му изчезна. Споменати бяха още няколко трагедии и така „поздравлението“ на сайта приключи. Екранът стана черен и се появи съобщение – буквите пак бяха бели, – гласящо: „Въведете паролата си!“

Естествено, Уди не беше ползвател на предлаганите услуги, каквито и да бяха те, затова нямаше парола.

Беше напуснал сайта.

Дълго време се беше взирал в празния компютърен екран. Може би час или два. Беше потънал в размисъл.

После, с химикалка в ръка и включен таблет пред себе си, отново хакна акаунта на Александър Гордий и набра имейл адреса с четиридесет и шест знака.

„Трагедия“.

Монтираните образи и звуци отново излязоха наяве. Докато новинарите и другите хора говореха за инцидентите, Уди записваше имената на жертвите.

Беше подготвен за появяването на снимката на баща му. Както преди, след снимката тръгна видео, показващо разбит хеликоптер. „Джейсън Букман, дясната ръка на основателя на „Парабъл“ Дориан Пърсъл, и пилотът му загинаха днес при катастрофа на хеликоптер, собственост на компанията.“

В края на това съобщение екранът отново помоли: „Въведете паролата си!“

Уди беше напуснал сайта в Дълбоката мрежа, беше се оттеглил от компютърната система, която включваше имейл архивите на Александър Гордий, беше се прибрал през специалния си тунел в тихия Пайнхейвън, в тази къща, в тази стая, и беше изключил компютъра.

Това беше преди десет месеца. После той старателно проучи обстоятелствата около смъртните случаи, споменати във видеото в уебсайта.

Дори и някои от инцидентите да се бяха сторили подозрителни на властите, първоначалните версии бяха потвърдени.

Патолозите бяха доказали, че предполагаемите самоубийства наистина са самоубийства.

Разследванията на гангстерските стрелби и терористичните актове не бяха довели до арести.

Някои фини характеристики на тези събития бяха видими само за вманиачен аутист с коефициент на интелигентност 186, който разполагаше с хиляди часове за провеждане на проучвания. От четиридесет и един смъртни случая сякаш само два имаха някаква връзка с Дориан Пърсъл.

Което означаваше, че не само Пърсъл използва тази услуга в Тъмната мрежа.

Сайтът не разясняваше колко крехък е животът. Целта му не беше да почете паметта на загиналите, да представи интернет стена на плача, на която да се тъгува относно ролята на трагедията в човешкото битие.

Седмица след седмица, месец след месец, Уди събираше убедителни доказателства, че „трагедията“ е дело на наемни убийци.

Той повече не се вясваше в онзи сайт, защото се опасяваше, че някой може да засече визитите, които не са

довели до въвеждане на парола. Беше се ровил в имейл архивите на Дориан Пърсъл, включително и в тези на фалшивата идентичност „Гордий“, но не беше открил парола, отнасяща се до сайта в Тъмната мрежа.

Сега беше съдбовната сряда, точно 164 седмици след смъртта на Джейсън Букман, 60 седмици от деня, в който Удроу Букман започна разследването си. 164 минус 60 възлизаше на броя на страниците на „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовищно зло“ макар че той не се беше опитвал да постигне тази дължина. Обикновено съвпадение – или последица от мистериозни алгоритми на базата на които функционира вселената?

Уди смяташе да покаже документа на майка си на сутринта. Преди това обаче трябваше да отскочи до Тъмната мрежа, за да се увери, че гадният сайт все още е налице и че въвеждащото видео не е променено.

Както предния път, премина през системите на няколко телекома, преди да нахлуе в компютъра на „Рифайн“ през задната вратичка, която отдавна бе изградил. Използва имейл акаунта на Александър Гордий, за да въведе четирийсет и шестте знака на адреса в Тъмната мрежа.

Черен екран, бели букви – „Трагедия“.

Очите му се замъглиха от сълзи, когато видя лицето на баща си.

Той се стараеше да крие тъгата си от Меган. В случаите, когато тя усещаше страданието му, Уди се усмихваше или дори се разсмиваше. Тя питаше дали сълзите му са на щастие и той кимаше утвърдително.

Видеше ли майка си да плаче, Уди се смущаваше, понеже знаеше, че нейните сълзи не са на щастие, и понеже се чувстваше длъжен да я успокои. Но той беше такъв, какъвто беше, тоест объркан, и нищо не можеше да направи по въпроса, така че смущението му се превръщаше в огорчение. А той не искаше неговите сълзи да огорчават майка му.

Видеото приключи и на екрана грейна съобщението „Въведете паролата си!“

Уди се вторачи в трите думи, като се чудеше колко трябва да платиш, за да бъде убит някой и смъртта на този някой да прилича на резултат от самоубийство, инцидент или терористичен акт. Той нямаше никакви пари. Майка му му купуваше всичко необходимо. Не можеше да я помоли да плати Дориан Пърсъл да бъде смазан от камион или да падне отвисоко по стълби. Възможно бе да я тикнат в затвора. А на нея нямаше да ѝ хареса там.

Уди не се плашеше от затвора; нямаше нищо против да е сам в малка стая, в която да може само да чете и да мисли. Обаче законът не позволяваше единайсетгодишно хлапе да бъде прибрано на топло. От друга страна, убийците, стоящи зад „Трагедия“, едва ли биха убили Пърсъл дори за милиарди долари. Уди беше на мнение, че този сайт за наемни убийци обслужва зли хора, които много, много, много искат добрите да умират. Ако беше обратното, ако подходът на предприемачите беше да чакат добрите да платят за избиването на лошите, те вероятно щяха да фалират поради липса на клиенти. Добрите хора не разрешаваха проблемите си по толкова радикален начин. Това беше една от причините лошите да успяват да вършат лошотии дълго време.

Той вероятно щеше да продължи да се взира във „Въведете паролата си!“ и да разсъждава за доброто и лошото, ако не се беше случило нещо странно и притеснително. Трите думи изчезнаха от екрана и след няколко секунди чернота се появиха две бели думи: „Пак ти.“

В ателието в къщата над езерото чрез поредица от видеа покойната Дороти Хамъл представяше чудните си преживявания с Кип. Роза Леон, която все още беше превъзбудена от новината, че е наследила имението на работодателката си, гледаше с огромно любопитство.

Вперила поглед в камерата, Дороти каза, че е купила Кип от развъдник. Кучето било на шестнайсет седмици и представлявало бързорастяща топчица косми, изпълнена с енергия и любопитство. Дороти била гледала кучета, все голдън ретривъри, и знаела какви са по принцип кутретата, така че след няколко дни разбрала, че Кип е уникален.

Тя го хранела два пъти дневно – в седем сутринта и в три и половина следобед. Кип бързо придобил навика да идва при Дороти пет минути преди времето за хранене. Той заставал пред нея и внимателно, вежливо потупвал стъпалото ѝ с предната си лапа. Дороти била имала кучета с интуитивно усещане за време, но на малкия Кип му била нужна само една седмица да изпревари предшествениците си. Дороти се била свила на фотьойла, зачетена в роман, и Кип нямало как да докосне стъпалото ѝ. Той не си падал много по лаенето, така че – когато тя не обърнала внимание на нервничането му – той отишъл в кухнята, скочил на стола, ухапал ръчния часовник, който била оставила на масата, донесъл го и го поставил в скута ѝ.

Когато осъзнала, че е време за хранене, Дороти се удивила от поведението на Кип. Станала от фотьойла и се вторачила в домашния си любимец, който я изгледал така, все едно иска да каже: „Впечатлих те, нали?“

Тя имала навика да разговаря с кучетата, едва ли не вярвайки, че те могат да я разберат, и изобщо не се чувствала като глупачка, когато попитала кутрето дали знае за какво служи часовникът. Той отишъл до портала между дневната и коридора. Тя го последвала. Той я завел до стенния часовник във фойето. Ръчен часовник и стенен часовник. Той се отправил към кухнята и Дороти го последвала; застанал до вратата на килера и се загледал в стенния часовник.

Тя взела айфона си и заснела видео, което впоследствие качила на компютъра – Роза гледаше видеото в момента. Дороти помоли Кип да посочи хладилника и Кип отиде до хладилника. Тя го помоли да посочи мивката и той отиде до мивката. Тя го помоли да посочи кухненския плот, задната врата, боклукомелачката, коридора, пералното помещение, и той изпълняваше, изпълняваше, изпълняваше, размахвайки опашка.

На следващия ден Дороти закупила видеокамера.

Но Кип престанал да разкрива необикновените си способности, престанал да изпълнява. Реагирал на молбите ѝ с прозявания и озадачени погледи и се отправял към креватчето си, лягал и заспивал.

През следващите няколко седмици обаче Кип показал, че обича да слуша истории. Не можел повече да се прави на тъпо куче.

„Пак ти.“

Докато Уди обмисляше тези зловещи думи, устата му се напълни със слюнка. Струваше му се, че ще повърне, сърцето му бумтеше, а една от буквите сякаш се взираше немигащо в него.

Невъзможно беше да го наблюдават. Все пак беше залепил парче тиксо върху камерата на компютъра си. Освен това беше стигнал до тях по обиколни пътища, така че нямаше как да открият местоположението му за краткото време на разглеждане на сайта днес.

Двете думи изчезнаха от екрана и от ляво надясно започнаха да се появяват букви, сякаш някой в момента пишеше съобщение: „Т-и-н-е-с-и...“

Уди гледаше с нарастващ ужас изписването. Крайният резултат беше: „Ти не си Александър Гордий.“

Невъзможно беше да са разбрали как се е промъкнал, къде се намира, не и толкова бързо – но знаеха чий акаунт е хакнал, за да влезе в сайта.

Тези думи изчезнаха от екрана. Буква по буква се появиха три нови думи: „Ще те намерим.“

Той се изниза от сайта, напусна интернет, изключи компютъра. Завъртя стола назад, наведе се и изключи компютъра от контакта, макар че тази предпазна мярка изглеждаше ненужна и безсмислена.

Софтуерът за сигурност на „Трагедия“ очевидно проследяваше откъде се влиза в сайта. Ако някой влезеше, но не въведеше парола, програмата най-вероятно вдигаше тревога, обявявайки, че се е намъкнал потребител, който не е в списъка с клиенти. Преди той два пъти беше влизал в сайта. Бяха изминали месеци между въпросните контакти и третото посещение днес, но тяхната система за сигурност го беше чакала в засада.

Хубаво.

Чудесно.

Спокойно. Няма смисъл да се косиш. Никакъв проблем. Абсолютно никакъв. За толкова кратко време те не можеха да го проследят до източника през серия от девет прехвърляния. Освен това той беше използвал и други заблуди, за да прикрие следите си. Никога, никога, никога повече нямаше да припарва до онова място.

По челото му изби пот, гадеше му се. Трябваше по някакъв начин да успокои стомаха си. Кока-кола. Само с кока-кола щеше да се почувства по-добре.

Кип в царството на Мразещия.

На джоба на ризата на мъжа, която бе с цвят таки, пишеше „Франк“.

Той имаше черен мустак и вежди, които заради дебелината си приличала на мустаци. Очите му бяха малки, твърди зелени топчета.

Освен на омраза. Франк миришеше и на чесън, одеколон с върбинка, дезинфектант за ръце с кокос, дезодорант, балсам за устни „Чапстик“ и разни други неща.

Работните му обувки изпускаха мирис на прясна човешка урина, което означаваше, че при последното освобождаване на пикочния мехур не се беше прицелил добре.

В предното помещение на хижата имаше метално бюро, офис стол и два обикновени стола, шкафове и мечка гризли.

Скулптурата беше от дърво. Звярът, висок над два метра, се беше изправил на задните си крака, протягаше предните си лапи и се зъбеше.

Баба Меца беше толкова страшна, че Кип изскимтя, въпреки че осъзнаваше, че тя не е истинска.

Явно от загриженост мечката да не падне при земетресение и да не премаже някого, гърбът ѝ беше свързан със стената посредством два метални пръта.

Франк Мразещия завърза каишката на Кип за единия от прътовете.

Преструвайки се на кротък като агънце, Кип приседна до мечката и въздъхна тежко.

С нетърпение чакаше да му се отвори възможност да избяга.

Кучетата са най-търпеливите същества на света. Целият им живот минава в чакане стопаните да ги разходят, да си поиграят с тях, да ги гушнат.

Колкото и да са грижовни хората, кучетата предимно чакат.

Това беше нормално. Хората бяха заети, имаха много повече отговорности от кучетата. По принцип.

Франк Мразещия мина зад бюрото, седна на стола и вдигна слушалката на телефона. Набра някакъв номер.

Някой прие обаждането и Мразещия каза:

– Сдобих се с качествен екземпляр, Фред. Ретривър, вероятно породист. Същинско куче за изложба.

Франк изслуша отговора и рече:

– Не съм го откраднал. Той се е изгубил.

„Не съм се изгубил – помисли си Кип. – Аз съм сираче с мисия.“

– Ако го пуснем да чука породисти кучки – обясни Франк, – ще изкараме луди пари.“

Фред каза нещо и Франк отговори:

– Послушно е момчето. Ще влезе в клетка и ще прави каквото му се каже. Ще се видим след час.

След като затвори, Мразещия се загледа в Кип. Вече миришеше и на алчност.

– Брат ми ще ти намери подходящи партньорки, млади приятелю. Направо ще се скапеш от секс. Е, има и по-тежки занимания от това.

Тези хора развъждаха кучета.

Кучетата за разплод живеяха в малки клетки. И гладуваха. И рядко биваха извеждани на разходка. Не получаваха медицински грижи. Бяха мръсни, със сплъстена, гъмжаща от кърлежи козина.

На кучетата за разплод им беше тежко. Никой не ги галеше и не играеше с тях. Само жестокости виждаха.

Кип не показва, че е разтревожен. Прозя се, въздъхна и притвори очи, сякаш се канеше да подремне.

Може би наближаваше моментът, когато наредбите на Мистериума щяха да му позволят да ухапе Франк Мразещия.

Роза Леон се нуждаеше от питие. Тя рядко посягаше към алкохол, от дъжд на вятър изпиваше някоя леденостудена бутилка „Корона“. Но фактите, че бе станала милионерка и попечителка на свръхинтелигентно куче, и то за един ден, изискваха нещо по-силно от бира. Дороти имаше навика да изпива един или два коктейла вечер. Ателието беше снабдено с малък хладилник и машина за лед. В хладилника имаше водка с вкус на лимон.

Роза намери чаша, сложи в нея няколко бучки лед и сипа щедро водка. Върна се на стола пред компютъра, за да гледа удивителните видеа.

След деня на часовниците Кип почти две седмици се правил на глупаво кутре. Той смятал, че не е трябвало да разкрива истинската си природа толкова скоро след заживяването при Дороти – може би никога не бивало да се издава.

Членовете на Мистериума имали различни виждания относно това на кого и кога да се представя истината. Наредбите забранявали информирането на хора, които миришат на омраза. Доверие заслужавали само миришещите на доброта и любов, при които не се усеща и следа от завист и алчност.

Дороти със сигурност беше добродетелна личност, но малкият Кип беше постъпил прибързано, като бе направил номерата с часовниците и всичко останало. Опитът на Мистериума показвал, че хората трябва да бъдат подготвяни внимателно за разкритието. Те реагирали по-добре при бавно достигане до идеята, че си имат работа с необикновено куче.

Кип обичал да слуша истории, затова не можел да крие голямата си тайна с месеци, камо ли с години. Дороти и съпругът ѝ Артър бяха страстни читатели. Къщата им беше пълна с книги, на практика библиотеките определяха разположението на останалите мебели. Когато готвеше или нареждаше някой от любимите си големи пъзели, тя не слушаше музика, а аудиокниги. Личало си, че кучето е очаровано от гласа на разказвача. Където и да лежало или седяло то, погледът му не се отделял от плейъра. Никога не задрямвало, ако звучала аудиокнига. Дороти го наблюдавала скришом. Забелязала, че то се стряска при неочакваните обрати в историята и че някои емоционални сцени го карат да въздиша, да скимти или да пръхти – в синхрон с настроението на героите.

Един декемврийски ден Дороти готвела за празниците. Слушали „Коледна песен“ на Чарлз Дикенс. В главата „Последният призрак“ когато Духът на Коледата, Която Тепърва Ще Дойде завежда Скрудж в къщата на Крачит в деня на смъртта на Малкия Тим, Кип отишъл в далечния ъгъл на кухнята, седнал, извърнал се към стената и навел глава. Дороти го наблюдавала известно време, сетне спряла аудиокнигата и го попитала дали е тъжен. Кип погледнал през рамо и изскимтял жално.

Сега, докато гледаше видеото, Роза осъзна, че се е трогнала от споделеното от благотетелката ѝ, както Кип се бе трогнал от „Коледна песен“, и се зачуди защо не се съмнява, че всичко е истина. Много просто: Дороти не беше изкуфяла, а и нямаше навик на лъже. Роза се замисли за взаимоотношенията си с Кип. Понякога той я очароваше с поведението си, което не беше типично кучешко, понякога я удивляваше със съобразителността си. Интуитивно тя се беше досетила, че в Кип има нещо прекрасно и странно, но тежкият живот, който беше водила, я беше направил скептична относно съществуването на чудеса и я караше да разчита само на хладния разум.

На екрана Дороти представи завършека на историята, като се усмихна широко и поклати глава:

– Ето защо му казах, че Духът на Коледата показва на Скрудж не какво ще стане, а какво може да стане.

Оставих емпетри плейъра на пода и казах на Кип, че Малкия Тим няма да умре, че ще пусна аудиокнигата само ако той престане да се прави на обикновен. Кип изтича до плейъра и се загледа в него, размахвайки усърдно опашка. Натиснах копчето за включване и той изслуша историята докрай, без да мърда от мястото си. Вечерта разработих първоначалната версия на задвижвана от педал лазерна показалка – впоследствие я доусъвършенствах. Кип вече можеше да посочва буквите от азбуката и така да комуникира с мен. Трябва да ти кажа, Роза, че се чувствах като в

приказка или като малко момиченце във филм на Спилбърг. В същото време се чудех дали не полудявам, дали сетивата не започват да ми изневеряват заради старостта. Но достигнах до нещо, достигнах до невероятната истина за Кип.

Изработената от дърво мечка гризли беше тъпа. Вероятно кафяви и черни мечки скитосваха из калифорнийските планини – не и гризлитата. Какъв беше смисълът тя да е тук? Да плаши туристите и да ги принуждава да се разкарат?

Кучетата от хиляди години съжителстваха с хората, ала Кип се озадачаваше от поведението на хората – огромни дървени мечки, абстрактни рисунки на импресионисти, пиърсинги на носа.

Гризлитото настрана: Фред, брат на Франк Мразещия и вероятно също опак човек, щеше да дойде скоро.

Дори на куче със силно увеличена интелигентност щеше да е трудно да избяга от клетка, да се измъкне от верига.

Каишката, с която Кип беше привързан към дървената мечка, беше с дължина около три метра. Той извърна глава и я захапа.

Материята беше доста твърда, но имаше вероятност зъбите му да се справят с нея. Той дъвчеше и дърпаше силно.

Франк Мразещия подвикна от стола си:

– Какво правиш, по дяволите?

Дори и да можеше да говори, Кип нямаше да спре да гризе, за да обясни, че се опитва да избяга.

Ако въпросът не беше риторичен, Франк бе по-тъп, отколкото изглеждаше.

– Знам ги аз такива като теб, зверче. За нула време ще те вкарам в правия път.

Зелените очи проблеснаха под веждите с размер на мустаци и Мразещия заобиколи бюрото.

Кип изръмжа, но продължи да дъвче каишката.

Когато Мразещия се опита да хване горната част на нашийника, Кип се извърна и изръмжа злобно.

– По-добре да те затворя в банята. Там ще стоиш, докато дойде Фред.

Франк Мразещия се протегна, за да развърже каишката на пленника си от металния прът между мечката и стената.

Кип зарязва каишката и посегна със зъби към мъжа. Не искаше да го ухапе, а да го пропъди.

Смърдящият на гняв и омраза Франк отстъпи няколко крачки назад.

Той извади колана си и го хвана откъм страната на дупките. Катарамата се поклащаше в свободния край.

– Ще те науча аз тебе... – каза Франк, ядосаният Мразещ.

Той замахна и катарамата префуча край Кип, удряйки се в дървената мечка.

– Долу! – кресна мъжът.

Кип не седна. Изръмжа, като оголи зъби.

– Долу! Долу, мамицата ти! – заповяда Мразещия.

Вдигна високо дясната си ръка, явно смяташе да удари по-силно и по-точно – няколко пъти.

В този момент вратата се отвори и в помещението влезе непознат мъж. Той подвикна:

– Хей, хей, хей! Какво правиш?

– Отдръпни се! – предупреди го Франк Мразещия. – Този звяр е опасен. Полудив е, мамка му!

Кип помахна с опашка, изскимтя жално и се присви под вдигнатия юмрук на Мразещия.

– Никога не удряй куче – каза новодошлият.

Франк засмърдя още по-силно на гняв. Вече го беше яд и на непознатия.

– Разкарай си задника оттук, преди да бъде наръфан – изсъска Мразещия. – Аз ще се оправям.

– Ще си отида, когато получа кучето си – обяви мъжът и застана между Кип и Мразещия.

– Намекваш, че кучето е твое? Хм, няма медальон на нашийника.

Новодошлият отвърза каишката от металния прът и каза:

- Мое е кучето.
- Твое е друг път.
- Ако го удариш още веднъж, ще овържа врата ти с този колан и ще стягам, докато лицето ти не посинее.

Освен на чесън, одеколон с върбинка, дезинфектант за ръце с кокос, дезодорант, балсам за устни „Чапстик“ пикня, гняв и омраза, Франк вече намирисваше и на особен вид страх, който имаше кисела нотка и се наричаше малодушие.

– В лагера е забранено за кучета – изфуча той. – Винаги е било така и така ще си остане. Докато съм на смяна, няма да позволя тук да припари куче.

След като прочете името, изписано на ризата с цвят каки, непознатият каза:

- Няма да се регистрирам, Франк. Отмени резервацията на името Хокинс!
- Щом не си се регистрирал, кучето няма как да е твое.

Новодошлият махна с ръка към Мразещия и се усмихна на Кип.

- Хайде, момче, да се изнасяме от тази дупка.

Когато спасителят на Кип отвори входната врата, Франк направи нов опит да наложи властта си.

- Невъзможно е кучето да е твое.
- Сложи си колана, Франк, за да не ти паднат гащите. Още не съм вечерял, така че не ми разваляй апетита.

Роза няколко минути беше в хватката на много странна мрежа от емоции. Гледането на записите с Дороти беше изострило мъката ѝ. Все пак общуването на старицата и кучето с помощта на азбука на стената и лазерна показалка я беше очаровало и зарадвало. Тъгата се бореше с веселието по непознат за нея начин. Смайването, което идеше от разума, и удивлението, което идеше от сърцето, се превърнаха в ужас, чийто натиск не ѝ позволяваше да стане от стола. Накрая тя се справи.

Отиде до стената с букви и я гледа минута-две, преди да приклепне до приспособлението с лазерната показалка. То беше изработено от местен техник на име Джон Коб по чертеж на Дороти. Господин Коб се бе зачудил за какво ѝ е това нещо. Тя му беше казала, че устройството ще се използва за обучение и че не може да сподели повече, понеже възнамерява след приключването на изпитанията да кандидатства за патент. Лъжата свърши работа за пред Коб, който вероятно нямаше да остане удовлетворен, ако Дороти му беше казала, че идеята ѝ е да улесни комуникацията си с Кип.

С ключа на централната колона се включваха лазерната показалка и двигателят, който я задвижваше. Монтираната върху въртяща се поставка показалка веднага се обърна и насочи червената си точка към буквата А. Устройството се управляваше чрез четири наклонени педала. От ляво надясно: първият педал вдигаше червената точка, вторият я сваляше, третият я преместваше наляво, четвъртият – надясно. Идеята бе да бъдат натискани от лапа, но и дланта на Роза щеше да свърши работа.

Спомняйки си какво беше видяла в едно от видеата, тя се опита да добие представа дали е труден този метод за комуникиране, като набра отговора на въпроса, който Дороти беше задала на Кип: „Казваш, че можеш да общуваш със себеподобните си от всякакво разстояние. Как?“

Направлявана от педалите, показалката избираше буквите една по една – Роза повтаряше написаното от Кип. „Телепатия. Птиците използват нещо подобно. Затова всички членове на ятото завиват едновременно при полет. Слоновете също. Те усещат отдалеч, че някой от стадото умира, и идват при него. Но телепатията на Мистериума е много по-силна. Ние я наричаме «Жицата».“

Или първият екземпляр беше научен на английски език в някоя генетична лаборатория, или след бягството си те се бяха образovali сами, слушайки говора на стопаните си. Начинът беше загубен в мъглата на тяхното създаване. Понастоящем кученцата получаваха знанията по английски език, както и други знания, от възрастните кучета – по Жицата, за минути. Процесът наподобяваше инсталиране на компютърна програма.

Високотехнологичните гурута, като впечатляващия Илон Мъск и по-малко известния Рей Кърцуайл, мечтаеха за сингуларност, за смесването на интелигентността на хората и машините, което ще постави началото на ерата на постчовечеството. Те твърдяха, че усъвършенстваните човешки мозъци, в които са добавени невронни мрежи, ще могат да се свързват един с друг чрез телепатия и моментално да обменят големи обеми от знания, за чието заучаване доскоро са били необходими години.

Мистериума беше постигнал една от целите на последователите на сингуларността без частично машинизиране. Те не знаеха как е станало това, дали техните създатели са го планирали, или телепатията е неочаквана последица от увеличената чрез генно инженерство интелигентност. Каквото, такова; те не виждаха смисъл да се фокусират върху тази тема.

Роза изключи моторизираната лазерна показалка и се изправи. Разтрепери се при мисълта, че ще общува с Кип, който вероятно се беше сврял някъде и тъгуваше.

Той беше обичал Дороти с цялото си сърце. Никой не беше обичал Роза така. Тя вероятно никога нямаше да получи такава любов. Не беше специална като Дороти и сигурно Кип щеше да се разочарова от нея.

Отиде до прозорците, отварящи гледка към гората, върху която тежките облаци бяха наложили ранен здрач.

Мъглата над езерото беше пропъзляла нагоре между дърветата, милиардите ѝ миниатюрни капчици отразяваха оскъдната слънчева светлина. Флуоресциране не на талази мъгла, а на призрочни легиони, завзели края на деня.

Може би защото беше изоставена от баща си, който я наричаше „грешка на грешката“, или защото майка ѝ не я беше обичала, или защото беше израснала във враждебна среда и не умееше да печели приятели, Роза Леон много силно усещаше не само чудесата, каквито бяха Кип и Мистериумът, но и огромната самота, с която те несъмнено се бореха, макар че телепатията осигуряваше мощна връзка.

Все пак те бяха само осемдесет и шест на брой и вероятно се тревожеха за бъдещето си. Общността беше малка и можеше да изчезне. Нови членове на Мистериума се включваха в Жицата толкова рядко, че беше логично да се предположи, че генетичната секвенция, която правеше кучетата уникални, не се предава лесно от поколение на поколение. Дороти и Кип бяха стигнали до извода, че само Кип от цялото котило е специален.

Вероятността такъв като Кип да се появи в котило на две обикновени кучета беше малка – трябваше да се проявят специални гени, които са рецесивни или при мъжкия, или при женската. По тази причина наредбите на Мистериума относно чифтосването от известно време изискваха всеки да си избира партньор от своя вид. Но тъй като броят на мъжките и женските не беше перфектно балансиран, в определен момент някои кучета оставаха сами. Понастоящем мъжките бяха повече от женските.

Още две неща възпрепятстваха растежа на общността. Първо, моногамията. Представителите на някои животински видове не сменят партньорите си. Това по принцип не важи за кучетата, но членовете на Мистериума бяха решили да възприемат моногамията, те проявяваха вярност, за разлика от повечето човеци. Освен това по някаква причина котилата им бяха по-малки от тези на обикновените кучета. Стерилитетът не беше рядкост а когато нямаше репродуктивен проблем, се раждаха до три кученца – често се случваше да се роди само едно.

Лишен от възможността да си намери партньорка и изгубил стопанката си, Кип имаше само компанията на Мистериума. Тя беше ценна, но едва ли беше достатъчна за социално същество като него. Роза смяташе, че не е най-подходящият другар за Кип.

Тя въздъхна и каза:

– Но имаш само мен, скъпи Кип.

Когато надигащата се мъгла мина през боровете и достигна поляната пред терасата, Роза се извърна от прозореца и тръгна да търси скърбящото куче, което не беше съвсем куче. Тя трябваше да се грижи за него и да го защитава, да гледа на него като на свое дете.

Влезе в кухнята – кухнята и библиотеката бяха любимите помещения на Кип. Преди да отиде в погребалното бюро, за да уреди някои неща и да присъства на кремацията, тя остави купи с храна и вода за Кип. Нищо не беше докоснато.

Явно той беше толкова натъжен, че нямаше апетит, макар ретривърите да бяха лакоми по природа. Но да не пийне поне малко вода?

Притеснена, но без засега да е разтревожена, Роза обиколи приземния етаж, викайки кучето. Гласът ѝ ехтеше злоецо в празните помещения, сякаш всички мебели бяха изнесени, сякаш прозорците бяха обковани с дъски, сякаш къщата беше оставена да се руши от времето и стихииите.

Роза се качи на горния етаж и завика настоятелно:

– Кип! Къде си, Кип!

Притеснението се превърна в потискаща тревога, в пронизващ страх, че вече се е провалила в опита да посрещне най-голямата отговорност в живота си. Проверяваше стая по стая, оглеждаше килери и коридори, надничаше зад мебели; горе, долу, пак горе, пак долу. Търсеше трескаво, но не намираше. Не го видя, не го чу, не откри никаква следа от него. Кип си беше отишъл.

Докато седеше на предната седалка на рейнджроувъра, обезопасен старателно с колан, Кип си мислеше, че спасителят му мирише хубаво.

Доброта, увереност, сапун, свежо ухание на ментова дъвка, ароматен сок от стъпкани треви по подметките на обувките и малко ушна кал.

Нямаше одеколон, нямаше миришещ на кокос дезинфектант, нямаше опикаване.

Щом напуснаха лагера и се насочиха към щатския път, мъжът каза:

– Благодарение на майка ми и баща ми се казвам Бренедън⁴. Хората, които знаят кое е добро за тях, ме наричат Бен.

В канцеларията на къмпинга той беше казал на Франк Мразещия да отмени резервацията на Хокинс. Значи цялото име беше Бен Хокинс.

– На тебе как ти викат? – попита Бен.

Кип му се ухили.

– Ти си от силните и мълчаливите, а?

Завиха на северозапад. Това беше хубаво. Шептящите мисли на момчето идеха по Жицата откъм северозапад.

– Ще ти измисля име. Бива ме в измислянето на имена.

Кип се наведе напред, за да помирише жабката. Вътре явно имаше бисквитки със сирене.

– Няма да прибързваме с името. Имената са важни. Работата ми е такава, че ми се налага да измислям запомнящи се имена.

Кип надуши фъстъчено масло. То беше между бисквитките в жабката.

– Аз пиша романи – обясни Бен. – Ти с какво се занимаваш?

За да предаде своите емоции на Дороти, Кип използваше някои специални звуци. В израз на радост той задиша учестено:

– Хъ-хъ-хъ-хъ-хъ.

– Бях военноморски тюлен. Когато постъпих на служба, няхах представа, че сума ти хора ще стрелят по мен. Така че след осем години, бидейки все още жив, реших да сменя попрището.

Кип се извърна към спасителя си, наклони глава и го загледа с интерес.

– Някои литературни критици са ме взели на мушка, но те не могат да убиват. Подозирам обаче, че един от тях заравя трупове в мазето на къщата си.

В природата съществуваха много модели, животът беше пълен със съвпадения и Кип вярваше, че нещо като съдба непрекъснато е в действие.

Дороти обичаше книгите.

Кип заобича историите благодарение на нея.

А сега той беше попаднал на писател.

И боец също така. Ако наистина имаше съдба, военната част на Бен Хокинс вероятно бе важна колкото писателската.

Кое то може би означаваше, че се задават сериозни неприятности.

– Късно е за правене на бивак.

От двете страни на пътя имаше тънещи в мрак гори.

Бен каза:

– Ще намерим мотел. Нищо чудно там да е забранено за кучета, така че ще трябва да използваш шапката си невидимка.

Кип отвърна:

– Хъ-хъ-хъ-хъ-хъ. – И избута колана, за да може да легне на седалката.

Около минута пътуваха в мълчание, Бен няколко пъти стрелна с поглед пасажера си.

– Има нещо странно в теб, Рин Тин Тин⁵.

Кип изпръхтя.

– Не ти ли харесва това име?

Кип отново изпръхтя.

– Добре, няма проблеми. Ще намерим по-добро, Скуби-Ду.

– Хъ-хъ-хъ-хъ-хъ.

Рулото „Стефани“ беше почти готово, на касеролата с картофи и сирене в другата фурна също ѝ трябваше още малко. На масата лежеше поднос с мъфини с лимонова глазура. В хладилника имаше купа с яйчена салата, пилешко бяло месо в марината, карфиол и нарязани моркови.

Върна Брикит, домашната помощница, която можеше да пасне чудесно в готварско телевизионно предаване, миеше чинии. Меган подсушаваше чиниите и ги прибираще в шкафа.

Двете съдомиялни машини бяха от генерацията, произведена след последните правителствени наредби, касаещи пестенето на вода и енергия, и много малко съдове излизаха от тях чисти. Основната им функция бе да заемат място, за да няма празнини под кухненските плотове.

Върна каза:

– Защо хора, които никога не са изобретявали полезна машина, си мислят, че знаят как трябва да функционира една съдомиялна?

– Поради високомерие – отвърна Меган.

– Чумата да ги тръшне! – възкликна тя. – Да не говорим за тоалетните. Вече с едно пускане на водата не става, ще ми окапят мускулите на дясната ръка от натискане.

– Затрупваш ме с информация, Върна.

Върна не одобряваше никоя от сегашните политически партии. Чакаше да се появи нова партия, партията на „проклетия здрав разум“.

– Би ли отишла на Марс с група глупаци, които си мислят, че колонизирането е шега работа? – попита Върна.

Докато бършеше цедката, Меган каза:

– Не бих отишла на Марс дори с най-големите гении на света. Обичам да имам въздух за дишане.

– По телевизията казаха, че онзи китайски милиардер смята до десет години да направи колония на Марс, така че, ако астероид тресне Земята или избухне ядрена война, човешкият род да се запази. По дяволите, на Марс има вода колкото за две тоалетни казанчета, но той си мисли, че местенцето е чудно за живеене.

– Когато забогатеят – подхвана Меган, – някои хора стават прекалено самоуверени.

– Ще се пазя от възгордяване, когато направя първия си милиард. – Върна постави последния съд, една голяма купа, на сушилника. – Рулото и картофите ще са готови до няколко минути. Като изключа фурните, си тръгвам.

– Много поздравя на Сам.

– Той заплаши, че този следобед ще ремонтира косачката. Искам да се прибера вкъщи, за да го видя за последно с две ръце.

Върна взе торбата с боклук, за да я изхвърли на излизане, а Меган закачи влажната кърпа за чинии на закачалката.

– Ще се видим в петък.

– Кажи на Уди, че съм направила мъфините специално за него. Изяж и ти няколко, че си много слабичка.

– Обзалагам се, че на Марс няма хубави мъфини.

Докато отваряше задната врата, Върна рече:

– На Марс няма нищо. – Спря пред прага, извърна се към Меган и добави: – Дума не съм издумала за картината, върху която работиш – Уди и елена, – но тя вече е почти готова и... – Поколеба се. – Не съм изтънчен критик, така че навярно не знам какви ги дрънкам.

– Повечето изтънчени критици не знаят какви ги дрънкат. Ти имаш очи. Кажи си мнението. Няма да се обидя.

– Е, длъжна съм да отбележа, че е страшно хубаво, че се върна в Пайнхейвън. Тук излекува сърцето си и се разви като личност. Нямах да можеш да нарисуваш нещо толкова прекрасно, ако беше другаде.

– Благодаря ти, Върна. Много си мила.

– Де да беше жива майка ти да види Уди, а също и картината, защото картината докарва тръпки по гръбнака; приятни тръпки.

Сара Грасли беше загубила битката с левкемията, когато Меган беше на петнайсет. Пет години по-късно баща

й се ожени повторно и сега живееше в Калифорния с новото си семейство. Тя не се беше отчуждила от него, щеше й се по-често да се виждат, но той беше със студен характер. На него сякаш повече му пасваше да е неин чичо, а не баща.

Върна изнесе боклука, оставяйки вратата отворена.

Меган се качи горе да провери дали с Уди всичко е наред, от час-два не го беше виждала.

След екшъна с Джъстин в треволящите Лий Шакет поема към миризмата на влага и звука на ромолящ поток. Стига поляната, където тече потокът, и коленичи на брега. Заситил се е. Крайниците му тежат, мислите му са бавни, никога не се е чувствал толкова... завършен.

На немощната светлина течащата вода не е добро огледало. Отражението му е неясно и разкритено, очните му кухини изглеждат празни.

Плъзва длан по повърхността, сякаш за да я заглади, за да може да се огледа хубаво, но вълничките си остават.

Отмива кръвта от косата и лицето си. Загребва с шепи вода и пие. Първоначално усеща вкус на кръв, но този вкус постепенно изчезва.

Сваля черното си кожено сако. Измъква кобура с пистолета и го мята настрани. Освобождава се от лекьосаната риза.

По фланелката и дънките има кръв, но не много. Ризата и дънките са черни, така че петната не личат.

А и миризмата му харесва. Метална е, коренно различна от другите миризми. От нея лъха вълнуващо на власт, могъщество и победа.

Ще му се да напусне поляната, да влезе в гората, да се свре на някое безопасно място и да заспи.

Стои на брега на потока и се взира в гората, в сенките, които се вият като змии около дънерите и клоните.

Мракът се съгъства в Лий и извън Лий. Този мрак изглежда различен от предишните. Този ще бъде щедър и дружелюбен, в него Шакет най-накрая ще се чувства като у дома си и няма да е жертва никога повече.

Има време за Коста Рика и за парите, чрез които ще получи каквото поиска – каквото и когато; в момента той изпитва нуждата да се отпусне в ръцете на тъмнината и съня.

Забелязва кобура с пистолета до краката си и се сеща за Меган Букман, спомня си как тя се държеше с него едно време и преди няколко часа по телефона.

Той не може да търпи подобно неуважение. Ако позволяваш да те унижават, значи си слаб. Слабите винаги стават в жертви. Жертвите загиват, разкъсани от зъби и нокти.

Измъква пистолета от кобура, облича черното си кожено сако и тръгва да прекосява поляната.

Мисли, че се е отправил към доджа, но изведнъж се озовава до мъртвата Джъстин.

Обзема го маниашка радост при вида на обезобразения труп, чувство на неизмеримо превъзходство.

От устата му изригва влажен кикот.

Все пак коя беше тя?

Някаква секси мадама. Лесна за улавяне и пречупване.

Досега той беше позволявал на подобни момичета да му казват „не“. Е, дотук. Отговорът „не“ вече не е опция за тях.

Внезапна радостна възбуда изгаря апатията му. Натезалите му клепачи се надигат и той отваря очи към чудото, в което се превръща.

Изплюва се върху останките: веднъж, втори път.

Без да е съвсем наясно защо го прави, Шакет се изпикава върху трупа. Струята е силна и миризлива.

Това убийство му принадлежи. Никой друг не може да го присвои.

Той тръгва през високата трева към мъртвия мъж, който не успя да се възползва от мускулите си. Уринира отново.

Чувства се възроден. Вдига ципа. Като същество, което живее под мостовете и дебне малки дечица, Лий се затичва нагоре по склона към пътя, където чакат двата автомобила.

Качва се в доджа и отпрашва на север към голямата цел, към жената, която по право му принадлежи.

Не е далеч. Той знае къде е домът ѝ, виждал го е чрез Гугъл Ърт и Гугъл Стрийт.

След смъртта на Джейсън Шакет е държал под око Меган, надутата студена кучка. Знае какво ѝ е нужно по-добре от самата нея, и ще подкладе нуждата ѝ да му достави удоволствие.

Половин час по-късно пристига в Пайнхейвън. Минава по главната улица и скоро къщата на Меган се появява отляво. Ще му се да свърне по алеята, но осъзнава, че този директен подход би бил грешка.

Подминава къщата. След по-малко от четвърт миля има разширение на пътя. Паркира под дебелия сянка на стари борове.

Слиза от колата и започва да се наслаждава на приятно хладния въздух, на миризмата на борова смола, на горската мъгла. Усеща, че дребни животинки се спотайват в храсталаците. Не може да определи по мириса какви са, но след време вероятно ще може.

От едната страна е пътят, а от другата – дивата природа, така че той е същество от два свята. Вероятно някои хора биха се притеснили, че по време на голямата метаморфоза ще се откъснат от всичко това. Шакет обаче не се съмнява, че ще принадлежи и на двата свята, че ще доминира над тях. Милиардите програмирани археи, които е виждал в лабораторията в Юта, са върлували в кръвта, плътта, костите и мозъка му, вкарвайки нов генетичен материал във всяка клетка. Какъв е този генетичен материал, той не може да каже. Но специална група учени на „Рифайн“ в Спрингвил откриваше полезни гени в какво ли не – гъби, насекоми, низши животни, – като вярваше, че те могат да усъвършенстват човешката имунна система и така да доведат до по-голямо дълголетие.

Те са имали добри намерения, а намеренията са важни.

Сега всички те са мъртви, превърнати в пепел заради някакъв идиот, който се паникьоса и натисна бутона за ликвидиране, убеден, че изпускането на програмирани археи в околната среда ще предизвика генетична зараза. Но археите не са бактерии и не могат да репликират генетичния материал, който са внесли в Шакет. Въпросният материал е еднократен товар, поставен от учените. Дори и да е инфектиран с биологична „трагедия“, Шакет не може да я предаде на други, безопасни са и преработените археи, в които е заложено да живеят кратко и да не могат да се възпроизвеждат.

Няма биологична трагедия. Никога преди не се е чувствал толкова силен. Слухът и обонянието му се подобряват с всеки изминал час.

Зрението му се е изострило. Когато се взре в гората, детайлите изплуват от съгъстяващите се сенки, все едно очите му са котешки. Котките виждат добре нощем благодарение на многопластовите огледала зад ретините.

А какви ли тайни на мрака се разкриват пред фасетните очи с метален блясък на нощните пеперуди?

Не, Шакет не е биологична трагедия, а триумф на науката, човек, превръщащ се в свръхчовек. Той е единствен и неповторим, величествен.

Оставя сакото в колата и с пистолет в ръка пресича двулентовия път и влиза в гората.

Ръководен от непогрешими сетива, които преди не е притежавал, той си проправя път през гъсталака. Излиза на поляната до дома на семейство Букман, който е на около трийсетина метра встрани.

Оглежда прозорците, зад част от които няма завеси. Не мярка човешки фигури, не засича движение. В къщата цари тишина.

Прекосява двора и тръгва покрай стената. Стига до задната врата точно когато някаква жена – не Меган, вероятно домашната помощница – излиза, помъкнала черна торба с боклук.

Тя не поглежда към него. Слиза по стълбите и се отдалечава с бърза крачка. Възрастна е и не представлява интерес за него, но той по необходимост ще я убие, ако бъде забелязан.

Не му се ще да я убива, защото вероятно ще се вдигне шум при убийството. Исква Меган да го усети чак когато се шмугне гол в леглото ѝ и я събуди посред нощ.

Помощницата вече не се вижда и той се прехвърля над парапета и стъпва на верандата. Влиза през вратата,

която дъртата е оставила отворена, и се озовава в кухнята.

Помещението е светло, чисто и топло. Мирише на готвено.

Чува изхлопването на капака на кофата за боклук. Дъртата ще се върне.

Промъква се в коридора и се ослушва. Тихо е, но скоро онази ще довтаса и ще продължи да си върши работата.

Къщата е голяма, но не и огромна, така че не е нужна постоянна прислуга. Скоро вътре ще останат само

Меган, нямото момче и Шакет.

Тогава ще дойде наказанието за проявеното неуважение.

Пред главното стълбище в предната част на къщата има коридор, водещ наляво. На стените висят картини на

Меган, доста големи.

Той е проучил творчеството ѝ онлайн. Искаше да го хареса, но не успя.

Сега то изглежда по-абсурдно и инфантилно от преди. Не може да разбере идеите ѝ и защо някой би купил

картини, които стават само за горене.

Тя очевидно не е прозряла, че с бясна скорост се задава нов свят.

Когато технологиите препускат напред редом с просвещението, когато дръгливото общество се преобразува и демодираните нрави полетяват към кофата за боклук на историята, когато вълнуващи нови социални норми заменят старите, когато предишните добродетели започват да приличат на слабости и грубата сила с право започва да се възприема като единственото смислено благо, много неща трябва да бъдат изгорени. Разкъсани и изгорени, смазани на кайма. Бляскаво бъдеще не може да бъде изградено върху основи от невежество и грешки. За да е светло идното утро, е необходимо да се спуснеш в най-тъмното място, да почистиш прогнилия свят с кръв и разрушения.

Вървейки по коридора и гледайки картините, Шакет се убеждава, че Меган не е отворена за добрия свят, който може да дойде, който неминуемо ще дойде.

Той ще ѝ помогне да се отвори.

Бела предава по Жицата

Бела беше на шест години – вечно щастлив жълт лабрадор ретривър.

Дори в случаите, когато се чувстваше малко нещастна, щастието ѝ надделяваше над тъгата. Лошото оставаше на заден план.

Доколкото тя си спомняше, в живота ѝ имаше само един период на истинска липса на щастие – тя се дължеше на среща със скункс.

Животните притежаваха различни типове и степени на интелигентност – по този въпрос човешките същества знаеха съвсем малко, – като изключим скунксовете.

Скунксовете бяха тъпи и опасни зверове най-вече защото не им трябваше акъл, за да оцелеят.

Когато се погледнеше в огледалото, Бела винаги се изненадваше от големите си размери. Трийсет килограма, без никакви мазнини.

Тя винаги се беше възприемала като малка. В свят на човеци, които стърчат високо, изправени на два крака, Бела изпитваше затруднения при преценяването на собствените си габарити.

Тя живееше в Санта Роза – градче, намиращо се на около петдесет и пет въздушни мили северно от Сан Франциско.

Въпреки че никога не беше летяла със самолет или с друго, Бела беше наясно с въздушните мили и с още много неща.

Тя пребиваваше при Андреа и Бил Монтел. Бил беше адвокат. Андреа имаше книжарница, където Бела винаги беше добре дошла.

Тя никога не се закачаше с клиентите и не реагираше гневно, когато някой от тях проявеше ужасен литературен вкус.

Андреа и Бил имаха четири деца на възраст между седем и четиринайсет години. Във възходящ ред – Мили, Денис, Сам и Ларинда. Те получаваха домашно образование.

Семейството беше добро, сплотено. Те обожаваха Бела, а Бела обожаваше тях, така че ситуацията беше типична за човешко семейство с куче.

Деца, книжарница, адвокатски офис. Бела беше доста заета – игри и галене с децата, разходки с Андреа, тичане с Бил, обществена работа в книжарницата. Нямаше място за скука.

Да не забравяме тайния живот.

Членовете на семейство Монтел осъзнаваха, че имат доста интелигентно куче, но степента на интелигентност на Бела не им беше известна.

Те не знаеха за Мистериума.

Не знаеха, че тя взема книги от библиотеката и ги чете нощем.

Още когато беше малка, Бела прецени, че няма да е честно спрямо децата, ако разкрие истинската си природа.

За да има здрава психика и добро самочувствие, детето от време на време трябва да е в средата на сцената, под светлините на прожекторите.

Ако разкриеше истината за себе си, Бела винаги щеше да е в центъра на вниманието, дори и да се опитваше настоятелно да го прехвърли върху децата.

Какъв бе смисълът едно куче да изявява интелигентността си в свят, който все още не е намерил приложение на интелигентните кучета?

Тя обичаше децата. Искаше те да водят нормален живот, да имат възможност да са в центъра на вниманието.

Някои от другите членове на Мистериума бяха оформили битието си по начин, сходен с нейния.

Понякога се натъжаваше от това, че не може да изяви истинските си способности, но в крайна сметка

щастieto надделяваше над тъгата.

Запазването на тайната имаше определени предимства, като например, че тя знаеше за децата повече от Андрея и Бил, повече, отколкото щеше да знае, ако малчуганите бяха наясно с уникалните ѝ способности.

Когато възникнеше опасност те да кривнат тя, посредством кучешки хитрини, внимателно ги вкарваше в „правия път“. Когато нещата не се получаваха, Бела тактично прехвърляше проблема на Андрея и Бил – понякога те не разбираха кой ги е светнал.

Освен почитан член на семейство Монтел и тайна дойка на хлапетиите, Бела беше и редактор на Жицата. Жицата можеше да се включва и изключва като радио. Не всички членове на Мистериума слушаха непрекъснато.

Обаче съществуваше възможност да се изпращат спешни съобщения, които отпушват задръстените невронни пътища и достигат до всички.

Задачата на Бела беше да събира важни новини и да ги споделя своевременно.

Тя се беше нагърбила да приема трансмисии в дневните часове.

Не се опасяваше, че ще разпространи слухове или неистини. Никой от членовете на Мистериума не беше срещал лъжливо куче.

В сряда, докато семейство Монтел вечеряше в трапезарията, Бела се беше свила в ъгъла и преструвайки се, че спи, предаваше важна информация на своите другари:

Белаграма. Както съобщих преди две седмици, Ръсти и Манди, членове на семейството на Доналд и Джорджина Къртис от Корте Мадера, се сдобиха с пет кутрета – досега в Мистериума толкова голямо котило не е имало. Всички са здрави. Сега и петте мъника предават телепатично на малки разстояния и учат бързо човешкия език по Жицата. Скоро ще могат да предават надалеч. Доналд и Джорджина Къртис са напълно наясно що за кучета са Ръсти и Манди и смятат да задържат при себе си петте кутрета. Прекрасно събитие в Корте Мадера!

Случва се нещо изключително вълнуващо. Днес Цезар и Клио, членове на семейството на Робърт и Мей Мей Ишигава от Сан Франциско, се сдобиха с шестима наследници. Бебчетата са здрави. Робърт и Мей Мей също знаят за съществуването на Мистериума, така че новородените ще останат в семейството.

Отдавна се чудим откъде сме дошли, защо сме тук и защо сме толкова малко. Ако броят ни бързо се увеличи, вероятно ще се намерят отговори на първите два въпроса, въпросите, касаещи причината за нашето съществуване. Празнувайте. Бъдете верни. Стойте на линия.

НЕКАНЕНИЯТ ГОСТ

Сряда, 17:00 ч. – четвъртък, 1:00 ч.

Бен Хокинс отскочи до пазара на градчето Тахо, за да купи консерви с качествена кучешка храна – Дороти предлагаше подобни вкусотии, – както и сандвичи за себе си.

Кил чакаше в рейнджроувъра. Нямахше нищо против да чака. Не се чувстваше самотен. Колоритни върволици от хора влизаха и излизаха от пазара.

Човешките същества бяха интересни, особено когато не осъзнаваха, че някой ги наблюдава.

Когато се върна, Бен каза:

– Знаех си, че няма да откраднеш джипа, оставяйки ме да трамбовам край шосето. Пудел да – но не и ти.

Поеха през долината, която се намираше на около двайсет и пет мили от къщата на Дороти.

Приближаваха се към момчето, което почти не спираше да шепне по Жицата. На Кип му се щеше преди съмване да разбере дали Бен смята да продължи в същата посока.

Наблизо имаше четиризвездни хотели, но нетърпимостта към кучетата изискваше Кип и Бен да наемат стая в двузвездна къщурка. Просвещението беше в ход.

Собствениците на семейното хотелче имаха куче. Уелско корги на име Луелин.

Коргито мина през портичката до рецепцията, за да поздрави Кип. Имаше къси крачета и хубава козинка.

Луелин като цяло миришеше на шампоан с овес. От устата му лъхаше на моркови, зелен фасул и варено пилешко, явно това беше ял за вечеря.

Коргито не беше с впечатляваща физика, но пък така му беше лесно да подуши слабините и задника на Кип.

Луелин като че ли се изненада, че Кип не отвърна на този традиционен поздрав.

Беше дружелюбен обаче и не се обиди. Късата му опашка не спираше да се поклаща.

Стаичката беше сносна, чиста.

До малката кафеварка имаше пакетчета с кафе, сметана и захар.

Бен сложи сандвичите си и две кенчета с бира в хладилника.

Подобно на призраци, миризмите на отсядалите тук хора витаеха около носа на Кип.

Най-гадното нещо, което откри, беше малка мъртва мокрица-в ъгъла на стаята. Търпимо.

Неочаквано Кип получи обгрижване.

Бен извади кутия с влажни кърпички за кучета, както и две четки за козина.

Той не беше купил тези неща от пазара. По някаква причина те стояха в джипа.

– Засега толкова, но когато намеря подходящо място, ще те изкъпя.

Докато живееше при Дороти, Кип получаваше баня всеки четвъртък и подстригвания, когато възникнеше нужда. Всички твърдяха, че той е куче за изложба.

По време на дългото пътуване, отвело го по случайност до къмпинга, той доста се беше омърлял.

Бен не свали каишката, но иначе избърса добре козината.

Естествено, на Кип му се наложи да изтърпи обдухването със сешоар. Все пак в живота има и пикове, и спадове.

Когато Кип изсъхна, Бен донесе купа за вода и купа за храна. Съдовете бяха бели, керамични, правени за кучета. Отстрани и на двата със зелени букви беше изписано „Клоувър“.

Купите също бяха взети от джипа, не от пазара в Тахо.

В едната Бен сипа вода, а в другата – цяла консерва.

Въпреки че по-рано беше хапнал хамбургер и Франкфуртер, Кип излапа храната с удоволствие, но не и с типичната за кучетата припряност.

Едно от първите неща, които се бяха сторили странни на Дороти, бе, че той се наслаждаваше на храната, а не я

поглътеше лакомо.

Бен взе сандвичите, бира и книга и се настани на стола до прозореца. Остави храната на масичката отпред.

След като облиза купата, Кип се опита да разгадае мистерията относно нея. Беше уморен, но любопитството не му позволяваше да легне да спи.

С лапа обърна празната купа настрани. С нос я затъркаля по килима към Бен Хокинс.

Писателят вдигна глава от книгата и загледа представлението на кучето.

Кип добута купата до стола на Бен, името „Клоувър“ се виждаше ясно. Приседна и се взря в новия си стопанин, накланяйки глава настрани.

– Искаш допълнително ли?

Кип тупна веднъж с опашката си, което означаваше „не“. Но този код беше договорен с Дороти. Бен нямаше как да го познава.

Кип завъртя глава наляво-надясно.

Бен отбеляза докде е стигнал и остави книгата на масичката. Лицето му не издаваше никаква емоция. Като бивш военен, той беше свикнал да разчита на разума си и да не прави прибързани заключения.

След кратко колебание Бен запитва:

– Това поклащане на глава „не“ ли означаваше?

Кип веднага поклати глава нагоре-надолу.

Бяха се вторачили един в друг. Кип беше научил, че директният поглед може да предава информация – количеството ѝ зависеше от интензивността и продължителността на гледането.

Той сведе очи към името „Клоувър“ върху купата, сетне отново се взря в Бен Хокинс.

Писателят взе кенчето с бира; поколеба се и го върна на масата, без да отпие.

– Знаеш ли, че ме стресна?

Куп го наблюдаваше търпеливо, чакаше.

– Бях стопанин на Клоувър в продължение на осем години. Спасих я няколко седмици след като напуснах армията – канеха се да я приспят. Беше ретривър като теб.

Кип изскимтя съчувствено.

– Клоувър беше свястно момиче. Безстрашна, с добро сърце. Ракът я изяждаше жива. Преди пет месеца, докато я държах в ръцете си, ветеринарят я приспа. Много ми беше тежко тогава. А уж съм корав морски тюлен. Много, много тежко.

Кип се замисли за Дороти. Беше адски изморен. Никога преди не се беше чувствал толкова изморен.

Отиде в далечния ъгъл на стаята и загледа писателя над леглото.

– Искаш да спиш там? Няма проблем.

Впрягайки малкото си останала енергия, Кип скочи на леглото. Легна, сви се на кравай и притвори очи.

Чу, че писателят става от стола си и тръгва нанякъде.

Вратата на хладилника издаде мек звук като от засмукване при отварянето си.

Изщракване, изскърцване и леко изсвистяване. Миризма на прясна студена бира.

Минута по-късно столът изстена при сядането на мъжа.

– Ама че работа – измърмори Бен.

В съня Дороти се усмихна на Кип, положи длан върху главата му и приглади козината му, като рече: „Моето специално момче!“

Меган откри Уди на леглото, лежащ на постелята в ембрионална поза, напълно облечен. Очите му бяха отворени, което означаваше, че е разтревожен. Мълчеше като своите версии в някои от картините на майка му – онази на лунната светлина с елена в момента беше на статива.

Меган заговори, но той дори не я погледна. Не ѝ оставаше друго, освен да се долепи до гърба му и да го прегърне. Той нямаше нищо против прегръдките, макар че не откликваше на тях.

Не му обясняваше кое е правилно и кое грешно, защото знаеше, че не може да спечели нищо нито с настоятелност, нито с внимателно подканяне. Когато бе в подобно състояние, той потъваше все по-дълбоко в себе си и само разрешаването на проблема – страх, тъга, объркване – го връщаше в нормалността, в неговата нормалност.

В моменти като този тя се чудеше дали прегръдките променят емоционалното му състояние за добро. Не беше забелязвала ефект. Обаче прегръдките бяха от значение за нея, пораждаха у нея усещане, че върши нещо важно.

Когато обичаш някого, както тя обичаше Уди, и когато си неспособен да го утешиш в тежка ситуация, понякога се чувстваш ужасно неадекватен. Меган добре познаваше това чувство. Сега си каза, че трябва да помни, че Уди винаги се съвзема, и то сравнително бързо. Той не лежеше така дни наред, а само час-два. Каквото и да причиняваше тези кризи, синът ѝ бе достатъчно устойчив, за да ги преодолее. А когато се отърсеше от емоционалната изолация и станеше просто отвеян, той откриваше отново майка си по своя плах начин, докосваше я и се усмихваше, за да покаже, че тревогите му са намалели.

Както го беше прегърнала и галеше гъстата му черна коса с една ръка, тя запя тихичко песента, която той понякога слушаше часове наред на айпода си, докато четеше или работеше на компютъра:

– *Когато си изморен и се чувстваш малък...*

Чу, че колата на Върна Брикит напуска алеята и поема по пътя. Помощницата имаше ключ, несъмнено беше заключила задната врата.

– ... *когато очите ти са насълзени, ще ги избърша...*⁶

Лий Шакет стои до прозореца в края на страничния коридор и гледа как тойотата на възрастната жена излиза от алеята на пътя и поема на юг към Пайнхейвън, като постепенно се стопява в далечината.

В небето се появяват гарвани, както преди застрелването на собственика на шелбито „Суперснейк“. Те кръжат по-скоро като морски чайки, не като гарвани. Мрачните по природа птици сякаш празнуват.

Допреди малко бяха три на брой. Във въздушния балет вече участват седем. А всички цивилизации определят числата три и седем като магически. Гарваните са дошли да го окуражат по време на трансформацията.

Мушва пистолета под колана си и изважда от джоба на дънките перото, което беше паднало в ръката му при преследването на Джъстин. Меките власинки, излизащи от ствола, са с формата на ветрило, лъскави, черни със синкав оттенък, сякаш птицата, отронила перото, е пратеник на древен бог на тъмнината и в името на своя господар е откраднала цвета на дневното небе, за да осигури вечна нощ.

След като връща перото в джоба си, той изважда пистолета.

Пристъпва до вратата вдясно, отваря я и влиза. Стаята е осветена от високи прозорци, гледащи на север. Небето е прихлупено от облаци, здрачът се сгъстява – изглежда, се задава дъжд. Качеството на светлината е такова, че той има чувството, че се намира не в къща, а в подводница.

Все пак не му се налага да включи лампата. При влизането в тъмната стая през коридора, където е доста по-светло, очите му са се приспособили с изненадваща бързина. Зрението му се подобрява. Очите му поемат наличната светлина и по някакъв начин я засилват, така че той веднага разбира, че е в ателието на Меган.

Голямата картина е почти завършена. Поредното творение на Меган, което въпреки реалистичността си е неразбираемо за Лий Шакет. Какво означава тази мацаница? Какви чувства цели да провокира?

На преден план има три елена и момче. Момчето е Уди. Той подава резен ябълка на едното от животните. Лунната светлина е бледа, зловещо размита и се отразява странно в контрапункт на реализма на всичко останало.

По причини, които не може да обясни, той е силно подражен от картината. Иде му да изтича в кухнята, да вземе оттам остър нож и да нареже платното на ленти.

Рано е още. След известно време ще унищожи всички нейни творби, намиращи се в къщата. Всъщност когато се подчини, когато осъзнае що за човек е и къде ѝ е мястото, Меган сама ще заличи творчеството си – под ръководството на Шакет.

Единствената истина, която той вижда в тази картина, е, че еленът и умствено изостаналото момче са слаби, че са жертви, чиято съдба е да загинат в лапите на хищник.

След като попя, на Меган ѝ се стори, че Уди се отпуска в ръцете ѝ. Каза:

– Месно руло и печени картофи със сирене. Едни от любимите ти ястия. А за десерт... прекрасните мъфини на Върна със сладолед. Ще те чакам в кухнята. Когато огладнееш, заповядай, миличък.

Тя стана от леглото и се усмихна, наведе се и целуна Уди по бузата. Момчето продължаваше да гледа с празен поглед, сякаш беше в шок, но тя беше убедена, че състоянието му се подобрява.

Компютърът и лампата на бюрото бяха изгасени. Купчина листове, заципани с клипс, лежаха вдясно от клавиатурата.

Меган се зачуди какви са тези разпечатки, но не понечи да погледне. Всяко дете се нуждаеше от лично пространство и доверие, особено нейното – Уди мразеше да му се бъркат в работата. Въпреки че беше ограничен в много отношения, той беше добро дете и рано или късно споделяше с майка си какво прави.

След като включи нощната лампа, Меган излезе от стаята и внимателно затвори вратата зад себе си.

Слезе долу по тясното задно стълбище, в дъното на което се намираше кухнята.

Тавата с месното руло лежеше на телена поставка до фурните. Меган смяташе да отреже две парчета и да ги претопли по-късно. Покритата с фолио касерола с картофи и сирене беше в подгриващото чекмедже. Задната врата беше заключена, както можеше да се очаква. Върна Брикит беше забавна проклетница, освен това си изпълняваше перфектно задълженията.

Меган сложи на масата пластмасови подложки, салфетки и прибори.

По някаква причина Уди се хранеше, без да бърза и с по-голямо удоволствие, когато имаше запалени свещи. Меган сложи шест малки червени чаши на масата и пусна в тях „четиричасови“ свещи. Ако стъклото беше безцветно, потрепването на пламъчетата тревожеше Уди. Ако стъклото беше синьо, той губеше апетит. Ако беше зелено, се депресираще.

Остави съдините на плота отстриани. На нея ѝ стигаше една чиния, но Уди се нуждаеше от чиния за рулото и от три плитки чинийки – едната за картофите със сирене, а другите две за зеленчуците за гарнитура. Ако различни храни се допреха, той преставаше да яде. Меган не знаеше защо е така, а и той вероятно също.

Когато Уди слезеше долу, тя щеше да сложи морковите и карфиола в печката да се пекат и щеше да приготви неговия „коктейл“. Ако Меган пиеше бяло вино, Уди искаше обикновена ароматизирана вода. Ако тя пиеше червено вино, той искаше грозде и малини, за да е в синхрон с нейното каберне. Макар да беше в капана на своя аутизъм, той се опитваше да установи връзка по трогателно непохватен начин.

Тя си позволяваше една или две чаши вино вечер. Сега, докато чакаше Уди, си наля каберне „Кеймъс“.

Приближи се до прозорчето на задната врата и впери поглед в двора, където, на недовършената картина, Уди хранеше елена. Момчето присъстваше в малка част от творбите ѝ, но когато беше изобразено някъде, въпросното място изглеждаше куцо без образа му. Въпреки аутизма си, или може би заради него, Уди притежаваше необяснима притегателна способност, която изкривяваше света около него, преоформяше пространството, обагреше го по различен начин и му придаваше ново значение. Сега без него дворът изглеждаше непълен, наподобяващ проста скица или декор за предстояща важна сцена. Тя предполагаше, че Уди не трансформира местата, където е изобразен, а по-скоро че благодарение на любовта си към него тя вижда мистичност в тях.

Гората в края на моравата потъмняваше, при което се оформяше нещо като замък с кули и бойници, точно както Меган я беше представила в настоящата картина. Тя нямаше ясна идея защо ѝ е придала толкова зловещ вид, но вече осъзнаваше, че е искала да посочи злините по света, които контрастират силно с невинността на Уди, така че биха били заплаха за момчето, ако ѝ се случи нещо, което да ѝ попречи да го закриля.

Отиде до масата, където беше оставила книгата си. Седна и зачете. Денят се беше оказал ползотворен, така че

та имаш основание да се поглези. Историята беше добра, виното – превъзходно.

Темата на романа като че ли беше силата на усамотението. Каза си, че не е самотна, но не си повярва. Каза си, че животът е хубав, че има по-лоши неща от самотата, а това беше чиста истина.

Светлината минава по коридора и през портала към дневната и оставя бледозлатиста арка върху пода и мебелировката, но далечният край на голямото помещение тъне в сенки, тъй като денят гасне зад френските прозорци.

Странните подобрени очи на Шакет сякаш призовават зловеща светлина, която го съпровожда до пианото „Щайнуей“. Той беше забравил, че Меган свири на пиано.

Капакът е свален и върху него с вкус е наредена колекция от фотографии, чиито сребърни рамки привличат светлината, достигаща до тази част на стаята. Заради новия му начин на виждане среброто изглежда разтопено, течно, движещо се, макар че рамките запазват формата си.

Снимките са от по-щастливи дни, когато семейството е било непокътнато – Джейсън и Меган, Джейсън и Уди, тримата заедно, Джейсън сам, пак Джейсън, пак той. Мама и татко винаги са усмихнати, чедото рядко пуска усмивка. Хлапето с прецакания мозък, малоумното хлапе. Джейсън открадва Меган от Шакет, кара я да забременее с безполезно момче, после умира – но както подобава на мръсен предател, *все още* е тук и владее сърцето ѝ.

Шакет обръща снимките една по една. По-късно, когато момчето умре, когато Меган осъзнае кой вече е неин собственик, той ще гледа как тя вади снимките от рамките и ги мята в огъня в камината.

Откъм задната част на къщата долитат шумове. Кухнята? Лий не се притеснява. Звучите остават далечни. Той долавя миризмата ѝ, влагата ѝ; ах колко е секси тази кучка. Тя си стои там, не идва.

Сега къщата е негова. Меган не знае, че къщата му принадлежи. Той може да я изпепели, ако пожелае. Ако и след смъртта на момчето, ако и след като Шакет се мушне в леглото на Меган по тъмно и ѝ покаже какво е пропускала през всичките тези години мръсната курва *продължи* да не слуша, той ще ѝ стори това, което беше сторил на Джъстин. Сетне ще подпали къщата и ще отпраши към Коста Рика, където гъмжи от красавици и има джунгла и море.

Той е смаян от своята трансформация, която го е направила изключително решителен.

Напуска дневната и излиза в коридора. Отправя се към предното стълбище. Докато се качва, непрекъснато прокарва език по зъбите си, и по горните, и по долните, като избягва кътниците и докосва само кучешките и резците.

Притеснен, даже направо потресен и засрамен, че едва не се е разкрил пред убийците от сайта „Трагедия“ в Тъмната мрежа, че е бил близо до това да застраши себе си и майка си, Уди Букман се оттегли в крепостта Уайвърн, където често намираше утеха в уединението и се опитваше да възвърне увереността си в най-тежките часове.

Крепостта Уайвърн беше изградена от въображението му, но във времена като тези изглеждаше по-солидна и детайлна от така наречения реален свят. Външната стена беше дебела четиринайсет стъпки – състоеше се от две успоредни прегради от пясъчник, дебели две стъпки, пространството между които беше запълнено с камъни и хоросан. Десет страховити кули се извисяваха към небето, което постоянно бе затулено от буреносни облаци. Имаше две порти – предна и задна. Външният двор беше отделен от вътрешния посредством втора стена, още по-масивна, с непревземаема порта и шест големи кули. Стената имаше зъбци отгоре, както и процеци и амбразури, през които атакуващите врагове да бъдат засипвани със стрели, горещ катран и камъни. До портите се стигаше по рампи с височина двайсет и пет стъпки, охранявани от стрелци. Над рововете долу се минаваше чрез подвижни мостове. Към портите имаше тежки дървени решетки, обковани с желязо, които можеха да се свалят – така се контролираше достъпът, – както и мощни дървени врати, подсилени с метални обръчи – при възникване на опасност вратите биваха залоствани с двойни резета.

Името на крепостта не беше избрано случайно.

„Уайвърн“ означаваше вид дракон – злобен двукрак дракон с опашка с шипове. Лошите хора вероятно не биха се осмелили да влязат в крепост, наречена Уайвърн.

Когато беше много огорчен и засрамен, Уди се укриваше в тази твърдина, по-точно в кръглата стая на върха на северозападната кула на вътрешната стена. Под тавана минаваха мощни греди. Тесните прозорци гледаха към четирите основни посоки на света. Каменни стени, каменен под. Леглото представляваше купчина тръстики – момче, което се е посрамило заради безразсъдството и глупостта си, не заслужаваше да има удобства.

Когато платеше достатъчно за грешките си, той получаваше знак, че може да напусне крепостта и да се върне в Пайнхейвън, в така наречения реален свят. Такива бяха нещата в истории за крепости, каменни обиталища и дракони. Прозорците на сградите във вътрешния двор имаха стъкла, но тези на кулата – не. При лошо време студеният вятър вкарваше дъждовни капки през отворите и подът се намокряше. Силата на природните стихии зависеше от прегрешенията на Уди. А когато изтърпеше наказанието си, той получаваше знак под формата на пойна птичка или на плъх с мека бяла козина, който влизаше през някой от прозорците без стъкла. Птичката запяваше, а плъхът започваше да танцува смешно, и така Уди разбираше, че е свободен.

Сега, както лежеше свит на леглото си от тръстики, той дочу, че вратата се отваря. Ако вратата се отвореше, преди той да е видял пойната птичка или белия плъх, посетителят неминуемо беше майка му, идваща да провери дали всичко е наред. Уди нямаше как да се махне от крепостта, преди да е излежал присъдата си, макар че майка му щеше да се зарадва, ако станеше от леглото и отидеше при нея. Ако той си тръгнеше, преди да е получил знака, срамът щеше да продължи да го мъчи. Меган щеше да прозре истината за сина си, щеше да съжали, че е дала живот на такова жалко същество.

Тя беше идвала по-рано, беше го прегърнала и му беше пяла. Чудно защо наминаваше пак. Тя не обичаше да му се натрапва. Майка му не знаеше за крепостта Уайвърн, но вратата към тайното убежище на Уди и тази към спалнята му от реалния свят за нея бяха свързани по магически начин. Тя виждаше реалния Уди на леглото, докато духът на Уди лежеше засрамен в крепостната кула. Така се получаваше във фантастичната страна, в която той се скриваше от трудния свят, в който се бе родил и в който толкова често се проваляше.

Майка му стоеше някъде отзад, без да мърда. Той си помисли, че тя се кани да дойде и да приглади косата му, и да му поее с прекрасния си глас. Не се беше случвало, когато той се е оттеглил в тайното убежище, тя да се отбие

да го види повече от веднъж. Меган беше наясно, че той ще се върне, когато е в състояние да го направи, и че увещанията ще удължат престоя му във въображаемото място.

Накрая тя затвори вратата и се отдалечи.

Уди се присви още повече в леглото от тръстики, коленете му почти се допиреха до гърдите.

Безполезното момче лежи неподвижно на леглото, с гръб към вратата, а наблизо няма елен и светлината не е лунна, а от нощна лампа. Денят бавно умира зад прозорците.

Детето е лесна плячка, но моментът не е подходящ. Шакет потръпва от копнеж да го ухапе. Но просто моментът не е подходящ.

Той иска първо Меган. Исква да проникне дълбоко в нея и обладавайки я, да отмъсти най-накрая на Джейсън Букман, който я открадна от него; открадна я, а сетне направи така, че Шакет да опере пешкира вместо Дориан Пърсъл. Меган трябва да е негова, така е писано да бъде, и той ще стане баща на превъзходно дете, каквото негодната сперма на Джейсън не е могла да осигури.

Ако тя му се подчини и признае изключителната му сила, ако осъзнае в какво се превръща Лий и че без него за нея няма бъдеще, двамата заедно ще унищожат детето. Но ако Меган се съпротивлява, той ще я парализира. И докато тя лежи като безпомощен свидетел, ще наръфа до смърт малкия дебил и ще подпали къщата.

Шакет се въодушевява от нововъзникналата си решителност. Вече не му се налага да иска съвети, да си губи времето в консултации или да търси одобрение. Вече няма началници. Не го ограничават нито закона нито морални норми, понеже знае, че въпросните неща са илюзии за ред. Единственото правило, осигуряващо успех както в пустошта, така и в цивилизацията, е определено от жестоката Природа – пляквата ще се подчинява, а хищниците ще властват.

Родителската спалня е малко по-нагоре по коридора. Бледа светлина, струяща през прозорците. Сияещи в зелено цифри на портативното радио. Това не е достатъчно дори за доста добре адаптираните към тъмнината и продължаващи да се адаптират очи на Шакет, но той успява да стигне до двойното легло, без да му се наложи да включи лампа.

Няма затруднения да забележи, че покривалото е било махнато и сега лежи сгънато върху тапицираната скамейка до долната част на леглото. Завивките са отменати настрани, за да е удобно за лягане, вероятно от домашната помощница, която си тръгна с тойотата. Шакет се отпуска на колене, за да подуши чаршафа, върху който е лежало гъвкавото тяло на Меган. Спалното бельо не е сменяно днес, което предотвратява разочарованието да усети само следи от перилен препарат и омекотител. Долавя уханието на измитата с шампоан гарвановочерна коса, леко солената мекота на светлата кожа и влагата на цепката между краката, където той по-късно ще постави началото на съвместното им бъдеще.

Слага пистолета на нощното шкафче и сяда на ръба на голямото легло. Развързва обувките си и ги събува, но не се съблича, преди да легне на мястото, където тя е спала снощи. Отпуска се по гръб и придърпва тънкото одеяло към брадичката си. Памучният плат, който е обгръщал дългите ѝ крака, пубиса и гърдите ѝ, сега обгръща Шакет, който се чувства като в пашкул, изграден от съблазнителната същност на Меган.

От къщата над езерото Тахо Роза Леон беше телефонирала на Роджър Остин, адвокат на Дороти, след края на работното му време. Целта ѝ не беше да получи потвърждение, че е единствена наследница; Дороти нямаше причини да я заблуждава с фалшиво обещание. Господин Остин бе задължен да дойде в къщата утре, ангажиментът му трябваше да бъде променен.

Роджър Остин имаше дълбок, мелодичен глас на талантлив оратор, който умее да очарова слушателите. Мнозина твърдяха, че характерът му съответства на хубавия му глас. Човекът беше принципен, солиден, заслужаващ доверие при всички обстоятелства. Когато той заговори за Дороти Хамъл, гласът му започна да глъхне, даже се наложи пауза от около минута, и мнението на Роза за него стана още по-високо. Роджър знаеше, че тя е гледала видеото, но въпреки това я информира какво имущество ще остане след плащането на данъците. Той искаше да узнае как се чувства тя след чудото, връхлетяло я най-неочаквано, и Роза веднага му обясни. Искаше също да я увери, че счетоводителят на Дороти ще ѝ даде някои съвети в близките дни.

– Може ли да отложим предвидената за утре среща? – попита тя. – Например за петък? Трябва да се погрижа за някои неща. Важни, нетърпящи отлагане.

– Естествено, Роза. Три часът в петък следобед става ли?

– Чудесно! Много благодаря, господин Остин, че бяхте верен приятел на Дороти.

– Моля те, наричай ме Роджър. Да си приятел на Дороти е най-лесното нещо на света. – Той се засмя меко, вероятно в опит да попречи на гласа си да заглъхне повторно. – Малко хора обичам колкото себе си. Е, тя беше от тази група.

След края на разговора с адвокатата Роза закопня да потърси Кип. Ако бедното същество беше избягало заради мъката си, тя щеше да му покаже, че го разбира, и така да го освободи от част от тежкия товар.

Опасяваше се обаче, че той не е избягал, а е бил отвлечен, колкото и мелодраматично да звучи това. Тъкмо от отвлечане се страхуваше Дороти най-много. В момента Кип се намирал в покрайнините на Олимпик Вали, на приблизително двайсет и осем мили от къщата. Роза смяташе, че е невъзможно той да се е отдалечил толкова пешком.

Нашийникът му издаваше специален сигнал, който се проследяваше от модерното устройство „Пайд⁷ Файндър“. Фирмата производител предлагаше детски ръчни часовници и други детски артикули, в които бе инсталиран транспондер. Проследяването се извършваше с джипиес и беше от голяма полза при отвлечения. В продуктовата гама влизаха и кучешки нашийници.

Приложението „Пайд Файндър“ на смартфона на Дороти позволяваше на Роза да следи Кип. Най-големият ѝ страх в момента беше, че миниатюрната литиева батерия, храняваща транспондера, може да се изтощи и така кучето да стане неоткриваемо. Батерията трябваше да се сменя два пъти месечно, а Роза не знаеше кога Дороти за последно е свършила тази работа.

Не беше споменала за проблема на Роджър Остин, понеже адвокатът не знаеше за чудото „Кип“. Тя трябваше да се нагърби с издирването на кучето.

Налегнаха я вина и тревога. Беше сбъркала, оставяйки Кип сам по време на кремацията и по-късно. Тогава не беше наясно с магическите му способности, но беше наясно колко е бил важен за Дороти.

Роза дължеше огромния си късмет на ретривъра. Да, Дороти харесваше Роза, но нямаше да я направи своя единствена наследница, ако Кип не съществуваше. Роза вероятно щеше да получи щедър дял, но най-много щяха да намажат благотворителните организации, които Дороти от дълго време подкрепяше.

Сега Роза Леон включи алармата, заключи къщата, качи се на линкълна МКХ на Дороти и потегли. Караше бавно през гадната мъгла, наподобяваща мъглите, в които моряците понякога мярваха призрачни кораби с разкъсани

платна или легендарни чудовища, които се показват на повърхността, поглеждат злобно с блеснали очи, а сетне изчезват в дълбините.

Тъй като видимостта беше по-малко от десет метра, на Роза ѝ отне почти четвърт час да стигне до Щатска магистрала 89, тоест три пъти повече време от нормалното. Пое на север по магистралата, надявайки се, че мъглата ще се вдигне или поне ще изтънее. Ако видимостта не се подобреше, пътуването до Олимпик Вали щеше да отнеме два часа или повече вместо четиридесет и пет минути, при това щеше да има опасност някой глупак, вярващ на акъл, който не притежава, да се блъсне в линкълна с максималната позволена от знаците скорост.

Мигащата червена светлина на картата, изведена на екрана на смартфона, показваше, че Кип не е мърдал от мястото си след първоначалното локализиране. Където и да се намираше, в каквато и компания да беше, очевидно се беше кротнал поне за тази нощ.

Фаровете на приближаващо се превозно средство проблеснаха немошно като лъчи на батискаф, изследващ мрачни океански дълбини, сетне бавно набраха яркост. Роза разбра какво се задава от север чак при разминаването – пикап, бял като мъглата, от която бе изплувал. Пикапът се движеше с двойно по-ниска скорост от позволената, но въпреки това твърде бързо с оглед на пътните условия.

Роза намали още скоростта. Първичният модел на този важен ден я безпокоеше. Беше загубила най-добрата си приятелка, всъщност единствената, беше наследила голямо състояние, беше присъствала на потискаща кремация, беше научила за невероятното чудо „Кип“. Кучето беше избягало, а после тя беше открила местоположението му със специална техника... загуба, следвана от дар свише, следван от загуба, следвана от късмет. Благодарение на трудностите в живота си тя беше разбрала, че доброто е нетрайно.

Всички в окръг Пайнхейвън, които бяха убити или бяха загинали при инциденти, получаваха специалното внимание на Карсън Конрой, който бе дошъл в дълбоката провинция, за да се спаси от безсмисленото насилие в града.

Телата на Пейнтън Спейдър и Джъстин Клайнман бяха открити от патрулиращ помощник-шериф. Последва старателно заснемане и проучване на сцената на престъплението и качване на трупове на специализиран автомобил. Провинциалните правозащитни органи невинаги проявяваха такова уважение към потенциалните доказателства.

Гъстите облаци задушаваша следобедната светлина, а и според прогнозите вероятността да завали беше шейсет процента – ако паднеше дъжд, доказателствата щяха да пострадат, – така че на местопрестъплението спешно бяха докарани генератор и въглеродни дъгови лампи. Техниката беше налице час и половина преди залез слънце. Под ръководството на помощник-шериф, изкарал курс по съдебна медицина, хората на шерифа огледаха банката на пътя и канавката, където бяха открити жертвите.

След като беше убил жената, извършителят не се беше качил веднага в колата си, а беше прекосил поляната, за да се измие в близкия поток. Високата трева беше отъпкана и на места имаше следи от кръв. Полицаяте откриха окървавена риза и празен подмишничен кобур.

Телата бяха откарани в местната морга.

Шелбито беше качено на аварийен автомобил, чийто собственик имаше договор с общината – помощник-шериф следеше процедурата по извозване, за да може да потвърди, че веригата от доказателства не е била прекъсвана, – и закарано в гараж, намиращ се в съседство с полицейския участък и моргата.

Окървавената риза и кобурът пристигнаха при Карсън Конрой в пазарска чанта от кафява хартия.

На четирийсет и две годишна възраст, въпреки че беше направил добра кариера в Чикаго, столицата на убийствата в страната, Карсън загуби мотивация заради ниската разкриваемост. Повечето от убийствата биваха приписвани на бандите, а градските власти не можеха – или не желаеха – да се разправят с бандите.

Насилието нахлу възможно най-дълбоко в живота му, когато съпругата му Лиса беше убита – изглежда от кандидат за членство в банда, който беше длъжен да ликвидира невинен гражданин, за да докаже, че има големи топки и малко сърце, неспособно да се трогне от нищо. Този случай беше най-трудният за разрешаване, защото не съществуваше рационален мотив, нито причина, нито смисъл. Карсън знаеше, че убиецът на Лиса никога няма да бъде открит. Как да остане в град, където подлецът, натиснал спусъка, продължава да се наслаждава на живота си?

Това беше преди пет години. Убийството, естествено, остана неразкрито. Понякога в нощите с неспокойни сънища Карсън търсеше кърваво отмъщение, изграждайки сценарии, в които той, докато се скита из тъмните улици, сякаш е Дензъл Уошингтън от филма „Закрилникът“, някак си открива стрелеца и го пречуква. Обаче не вярваше, че в реалния свят справедливостта ще възтържествува.

Преди четири години, при една трансформация на системата, властите на Пайнхейвън наеха Карсън, предпочитайки го пред мнозина други кандидати. Задачата му не беше само да извършва професионални аутопсии, резултатите от които да могат да издържат в съда, но и да изгради свята лаборатория, за да не се налага на местното полицейско управление да прехвърля част от следователската работа на щатските власти. До момента в окръг Пайнхейвън за съдебни следователи се използваша предимно пенсионирани лекари или служители в погребални бюра – те правеха такаото бе по силите им, но нямаха достатъчна подготовка и не познаваха добре процедурите за избягване на замърсяването на доказателствата, открити при аутопсиите.

През първата година на новото място Карсън работеше по осемдесет и четири часа седмично, изпреварвайки с много графика, което му позволяваше да не мисли за личната си трагедия. Продължи да се труди усърдно, със

самочувствие и удоволствие. Бидейки градско момче и чернокож, той предполагаше, че ще му е трудно да се адаптира в тази селска среда, но нещата като по чудо се получиха. Наслаждаваше се на скромния живот, на величието на Сиера Невада, на неподправената природна красота. Радваше се, когато елени се появяха на главната улица като същински туристи, любопитни да видят как я карат жителите на Пайнхейвън. Обичаше дори пакостливите, но трудолюбиви ракуни, които все намираха начини да преодолеят монтираните от него закопчалки на капачите на кофите за боклук. Хората се оказаха много по-свестни, отколкото очакваше. През последните четиридесет, че и повече години селата и малките градове се бяха развили в добра насока, за която градските чедя и медиите явно не знаеха много. Карсън се чувстваше щастлив тук, харесваше плавния поток на събитията, доволен беше, че е извън градската суматоха, която превръщаше живота в безкраен марафон.

През миналата година в окръг Пайнхейвън бавно настъпи притеснителна промяна – членове на МС-13 и други банди от Централна Америка започнаха да проучват възможностите за изграждане на добре маскирани лаборатории за производство на метамфетамини и да преценяват дали местните правораздавателни органи са силни и мотивирани. Бяха възникнали спречквания между бандитите и полицаите, но никой не беше пострадал. Обаче една красива тийнейджърка, Джена Маккол, беше изчезнала безследно.

Тя се учеше добре и не създаваше проблеми на родителите си, така че едва ли бе забегнала нанякъде. А тринайсетгодишният Джими Талбърт беше блъснат от кола, докато караше велосипед по черен горски път, и беше загинал. Подобен инцидент не се беше случвал в окръг Пайнхейвън от трийсет и шест години. Нормално беше да възникнат подозрения.

Подозренията и страховете на Карсън Конрой не успяха да го подготвят за състоянието на трупа на Джъстин Клайнман.

В моргата имаше две маси за аутопсии, снабдени с везни и мивки. Приятелят на жената, Пейнтън Спейдър, лежеше на първата. Той беше прострелян четири пъти от упор, като куршумите бяха с кух връх. В нараняванията на плътта и костите нямаше нищо необичайно.

Първоначално Карсън си помисли, че и Джъстин е била простреляна и че после диви животни, вероятно койоти, са пирували с трупа ѝ. Той не откри огнестрелна рана и започна да проверява дали няма пробождање с нож. Нямаше пробождање. Черепът ѝ беше непокътнат, тоест убийството не беше извършено с тъп предмет.

Тъй като не можа да разбере какво оръжие е било използвано, той огледа по-старателно лицето. Не беше останала много плът. Нямаше как да се разбере дали жената е била красива или грозна. По-голямата част от лицето беше изядена; едната гърда липсваше, другата беше силно наръфана. Карсън беше виждал какви ли не гадости и отдавна бе престанал да се ужасява. Все пак по гръбнака му пропълзях хладна тръпка; имаше чувството, че са го налазили насекоми. Следите от ухапвания не бяха от животно; несъмнено тук беше действала човешка челюст.

Меган беше прочела три глави от романа и беше допила чашата си с каберне, но Уди все още не се беше появил в кухнята.

Когато той изпитваше затруднения да се върне от някое от дълбоките си убежища, тя понякога го окуражаваше с музика. Приятно му беше да слуша свиренето ѝ на пиано, и сякаш беше удивен, че от натискането на клавишите се ражда музика.

Понякога тя му оставяше написани на ръка бележки. Последната гласеше: „Искаш ли да те науча да свириш на пиано?“

Той не отговаряше на въпросите ѝ, но Меган се надяваше, че някой ден това ще се случи. Размяната на бележки не можеше да се сравнява с разговори, но по-добре такава комуникация, отколкото никаква.

Мина по главния коридор, влезе в дневната и включи осветлението. Закова се на място, виждайки, че снимките със сребърни рамки лежат върху капака с гърбовете нагоре.

Върна Брикит забърсваше среброто и стъклото всяка седмица, но досега не беше оставяла фотографиите така. Върна беше изключително старателна, не би допуснала подобна грешка.

Уди го е направил! Но защо? Логично бе да се предположи, че изведнъж се е стреснал от образа на баща си. Той вече трябваше да е свикнал с липсата, все пак от смъртта на баща му бяха изминали три години. Уди беше гений, а хората бяха склонни да мислят, че гениите са с накърнена емоционалност. Но той беше чувствително момче, дума да няма. Понякога тя се чудеше дали синът ѝ не мълчи, защото се страхува, че ако проговори, дълго потисканите емоции ще изригнат като вулкан, че наяве ще излязат неща, шокиращи със страстта, вложена в тях.

Меган остави снимките както си бяха и не вдигна капака на пианото. По-късно щеше да потърси отговор от детето си.

Седна на столчето и вдигна подвижната дъска, покриваща клавишите. Размърда пръсти.

Уди имаше десетки любими песни, които можеше да слуша часове наред. Каталогът се променяше с течение на времето. Момчето разбираше текстовете, но сякаш мелодиите проникваха по-лесно в душата му.

След кратко колебание тя подхвана „Лунна река“ Красивата мелодия, пропита с копнеж и мека меланхолия, излезе от дневната, мина по коридора и се понесе нагоре по стълбите, вероятно за да накара момчето да излезе от черупката си.

В живите картини, родени от съзнанието му, Уди лежеше в леглото от тръстики и се взираше през прозореца без стъкло, гледащ на юг. Винаги там се появяваше знакът – пойната птичка или плъхът с мека бяла козина, – благодарение на който той разбираше, че е изстрадал достатъчно заради грешките си. Мрачни облаци препускаха по небето. Десетки светкавици проблясваха сред тях, но гръмотевици не се чуваха. Небесните сили бяха мълчаливи колкото момчето, което си ги беше представило. Ако беше сбъркал фатално, ако беше привлякъл убийците от Тъмната мрежа към Пайнхейвън, покаянието нямаше да му осигури опрощение или безопасност и той щеше да бъде обречен да живее вечно на върха на кулата.

Тогава чу звуци, каквито не беше чувал никога преди – вой, следван от въздишка и серия от жални изскимтявания.

Когато отмести погледа си от прозореца и се вторачи в пода, видя един голдън ретривър. Кучето се беше свило на кравай и спеше. По скимтенето му личеше, че има кошмари.

Подобно нещо не се беше случвало преди, така че Уди се озадачи. Кучето знак ли беше – знак, равносилен на птичката и белия плъх? Изкупил ли беше вината си и можеше ли вече да напусне крепостта и да се върне при майка си в уютната къща?

Този въпрос не получи отговор, но някакво невидимо присъствие започна да реди несвързани думи, които кънтяха тихичко сред каменните стени на кулата: „Усмихни се на Дороти... миличък, сладичък Кип... моето специално момче... моето чудо... Мистериум...“

Уди се надигна от дебелото легло от тръстики и огледа помещението. При всяко просветване на светкавица сенките в ъглите се издуваха като завеси, подети от силно течение. Жената, която говореше, оставаше невидима.

Мъж с плашещ груб глас изръмжа: „Знам ги аз... такива като теб... ще ти дам... урок.“

Три газови лампи горяха и пушеха на места, където допреди малко нямаше нищо, защото той беше пожелал така. На танцуващата светлина се проявяваше само духът на кучето.

Трети глас, мъжки: „Никога... никога не удрай куче... Клоувър... рак... ядеше я жива... много тежко...“

Изведнъж трите гласа заговориха едновременно: „Ще ти дам урок... рак... Клоувър... Дороти... моя Кип... моето специално момче... специално момче.“

Газовите лампи престанаха да съществуват, при което сенките се размърдаха и затрепериха от светлините на бурята. Уди се изправи на крака, а спящото куче стана прозрачно като стъкло и изчезна.

Някой свиреше на пиано „Лунна река“.

Уди бе наясно, че крепостта Уайвърн, както и пойната птичка и белият плъх, които бяха знак, че е освободен от самоналожената изолация, са негово творение. Птичката и плъхът се появяваха като израз на съвестта му, когато той усетеше, че е страдал достатъчно заради простъпките си. Убеден беше, че красивото куче не е негова измислица, че то е вкарано във фантазията му от... някой друг. Гласовете не бяха негови, думите не бяха произлезли от него. Не знаеше защо е така и какво ще последва, но му се струваше, че е получил първия съвсем истински знак. Испита задоволство, освободи се от страха, че обитателите на Тъмната мрежа ще открият него и майка му.

Не му се налагаше да дърпа мощните резета на вратата, нито да слиза по стълбите на кулата, нито да прекосява вътрешния двор, да вдига подвижната решетка и да излиза през портата. Просто направи пълен кръг и средновековната килия се превърна в детската му стая, и вече стоеше до легло, което не беше от тръстики.

Познатата омайваща мелодия бликаше от пианото на долния етаж и както винаги му говореше за нещата, които никога няма да направи.

Никога нямаше да пътува, свободен като течаща река. Никога нямаше да излезе да види света, защото светът, със своята необятност и сложност, го потискаше страшно. Въпреки че прекрасната мелодия обгръщаше Уди по

същия начин, както оградата на аутизма, той не я намираше за тъжна. Напротив. Песента подчертаваше ценността на мечтаенето за вършене на неща, които нямаше как да бъдат вършени, а въпреки многото си ограничения, Уди беше мечтател от висока класа.

Отиде до вратата, отвори я и излезе в коридора. Музиката го викаше в познат свят, с който той можеше да се справя през повечето време, в къщата сред борове и при майката, чиито елегантни ръце правеха красиво всичко, до което се докоснеха.

Шакет няма намерение да спи в леглото на Меган, но сетивното съкровище, което тя е оставила сред чаршафите, просто лежейки сред тях, завладява неговите изострящи се възприятия. Тази ароматна еротика предизвиква ярки видения на голото тяло на кучката, което е възбуждащо, но в същото време унасящо. Буден е все още и плува в море от сладострастни образи, подобно на пубертет, чийто сън ще доведе до полюция – едри млади гърди, стегнат задник, крайници с гладка кожа. Всичко това е вълнуващата и задушаваща прегръдка на плътта. Той подушва люспиците кожа, които тя е отделила по време на съня, и влагата, оставена върху памука от влажните ѝ срамни устни, и миниатюрните капчици мляко, които са се процедили от гърдите ѝ, въпреки че не е бременна, сякаш тя го е очаквала и се е подготвяла да го нахрани като свое бебе. Надушва мястото на възглавницата, където, спейки, Меган е изпуснала от ъгълчето на плътните си устни нишка слюнка. Облизва фината материя, за да поеме аромата на устата ѝ. В неговите фантазии тя гали закръглените си форми с фините си длани, предлагайки сякаш неземни наслади. Той иска да смуче пръстите ѝ, да ближе нежната кожа между тях, да щипе с устни извивките на дланта, особено тази под палеца. Сетивата му са напоени с похот, така че Лий не може да мисли. Това сензитивно претоварване, това безумно даване във възприятия действа като седатив, и той потъва в дълбок сън като пияница, нагълтал се с уиски.

Сегашните му сънища са коренно различни от предишните. Пропити са с диви чувства, като например, че всичко е възможно, че скоро ще бъде открито нещо, което ще задоволи напълно нуждите му и ще сложи край веднъж завинаги на страховете му. Тича в готическа гора, а после и по обляна от лунна светлина поляна, с тяло, различно от неговото – четирикрако, способно да развива много висока скорост. Нощта е студена и от устата му излиза пара, но той не изпитва студ, защото е с гореща кръв, а и се е загреял от физическите усилия. В компанията на своите другари е – слаби дългокраки зверове с остри зъби. Забелязват куцащ елен и надават вой, който за тях е празничен, а за обекта на тяхната страст – ужасяващ. В най-вълнуващия момент сънят се изменя, както и Шакет, който вече не разбира какво представлява и какво иска, но знае, че трябва да яде. Той е нещо, което пълзи и подтичва в тъмнината – и се храни с нечистотии. Нещо, подтиквано от безумна възбуда, за което лекият полъх е заплаха, а внезапното проблясване на светлина – причина да бяга френетично и да се крие по дупки и скални процеци. Изведнъж се озовава на друго място. Удавен е, но все още е жив и се влачи по дъното на океана, мацкан от огромното налягане, на което не може да издържи човек, много далеч от топлите лъчи на слънцето, сред фосфоресциращи растения, които размахват пипала от зловеща светлина. До дълбините достига позната музика, която бавно го разбужда. Докато се издига, той осъзнава, че сънищата не са породени от обикновени житейски преживявания, а вероятно от генетична памет, инсталирана от ДНК, съдържащо се в археите, които беше вдишал в Спрингвил.

I FT I PKIntO

Шакет се събужда.

Долу звучи „Лунна река“ което го дразни не по-малко от картините в ателието на Меган. Нейното изкуство и тази песен са твърде меки, твърде наситени с глупави емоции, които замъгляват разума и пречат да се осъзнае великата истина, че животът е труден, жесток и безсмислен. Важното в живота е желанието да бъде изпълнено, гладът да бъде заситен, омразата да бъде уталожена чрез насилие. Важното е да вземеш каквото ти трябва, без да ти пука какви средства ще използваш. Кражбите, изнасилванията и убийствата са не по-малко нужни на човешкия род от дишането; те са основният серум на видовете, а при Шакет въпросният серум ще бъде с невиждана преди чистота.

Той отмята завивките и сяда на ръба на леглото. Мушва стъпалата си в обувките и завързва връзките. Взема пистолета от нощното шкафче и се отправя към вратата.

Уди влезе в дневната и сърцето на Меган потрепна. Когато той се приближи до пианото, тя си помисли, че се е отърсил от тъгата си и ще върне в правилно положение поне част от снимките на баща си, които бе обърнал. Но въпреки че засвири отново „Лунна река“ той само слушаше със замечтано изражение на лицето.

Тя спря да свири, внимателно спусна дъската върху клавишите и попита:

– Миличък, защо обърна снимките?

Момчето стрелна поглед към гърбовете на рамкираните фотографии и се намръщи.

– Тъжиш за баща ти, знам. На мен също ми е много тъжно. Няма да мога да го прежаля. Той беше най-прекрасният човек на света.

Уди я погледна; продължаваше да се мръщи – но защо, Меган не можеше да се досети.

– Отстраняването на неговите снимки няма да отстрани болезнените спомени. Държейки баща ти при нас чрез снимки и спомени, така че да е постоянно в нашите сърца... е най-добрият начин за справяне със случилото се. Разбираш ли, душице?

Момчето кимна, но не спря да се мръщи. Тя му предложи заедно да изправят снимките. Той тръсна глава и излезе от стаята.

Нямаше смисъл да го вика. Уди не беше безразсъден, нито непослушен, просто беше затворник на аутизма си и действаше според своята интерпретация на обстоятелствата и събитията, която бе неразбираема за Меган.

Вероятно след като се нахранеха, след като тя вдигнеше масата, Уди щеше да се върне в дневната и да обърне снимките. Нейните думи достигаха трудно до него, сякаш бяха изречени на чужд език и се нуждаеха от превод. Често се случваше той да реагира със закъснение на молбите ѝ.

Тя тръгна подир него. Момчето влезе в кухнята, приближи си до масата, седна на стола на майка си и взе книгата, която тя допреди малко беше чела. Зачете от първа страница, като се постара лентата, с която Меган отбелязваше докъде е стигнала, да не падне.

Тя нямаше нищо против синът ѝ да чете такива книги, така че каза:

– Е, по-късно ще вечеряме тогава. Но пък ще е хубаво.

Сипа си втора чаша каберне, после извади морковите и карфиола от хладилника, нарязва ги и ги сложи на котлона да се задушават. На Уди наля, във винена чаша като нейната, газирана безалкохолна напитка с грозде и малини.

Шакет стои пред горната стълбищна площадка, опрял гръб в стената на коридора, така че вижда как момчето, а след това и възхитителната му майка излизат от дневната. Чул е еднопосочния разговор, което го е накарало да се зачуди дали и маминка не е леко чалната. Тъпо е да говориш на дебилче така, все едно то може да разбере думите и да отвърне, въпреки че цял живот е мълчало като пън.

По проскърцването на летящата врата разбира, че са влезли в кухнята, и бързо, безшумно като котка, слиза по стълбите, ухилен до уши. Въодушевен е от своята метаморфоза. Фината миризма на влажната ѝ вагина носи обещание, от което устата му се изпълва със слюнка. Облизва капчиците, стекли се от кранчетата на устните му.

Влизайки в дневната, си спомня сладникавите глупости, които Меган е наговорила на момчето, и усмивката му повяхва. Най-много се е подразнил от изречението: „Той беше най-прекрасният човек на света.“

Мръсницата вероятно е спала с безброй мъже, но на практика не познава Лий Шакет. Никога не го е пускала да влезе в дома ѝ, не му е давала шанс да ѝ докаже, че е способен да я задоволи така, както никой друг мъж не го е правил.

Е, това скоро ще се промени.

Застава до пианото и се заглежда в снимките със сребърни рамки. Взема една, обръща я и се вторачва в Меган и Джейсън – наградата и крадецът, който я е отнел; секси мадамата и коварното копеле.

Прииска му се да метне снимката на пода, да я настъпи здраво, счупвайки предпазното стъкло, и да разбие скъпите ѝ спомени, както тя и противният ѝ съпруг бяха разбили мечтите на Шакет.

Обаче тя ще чуе шума и ще дойде да провери какво става, а сега не му е времето да разкрива какво бъдеще е предвидил за нея. Лежал е на леглото ѝ и си е представял райски наслади, така че му се иска да я награби, докато спи. В катранения мрак на спалнята тя ще се чуди кой я е възседнал и я изпълва отвътре по непознат, уникален начин, а той ще наблюдава с усъвършенстваните си очи как ужасът, изписан на лицето ѝ, бързо преминава във възхита. И стройните ѝ крака ще го обгърнат, принуждавайки го да проникне още по-дълбоко. Археите не са бактерии и промените, които са му направили и продължават да му правят, не могат да се предават като грип. Ако новата генетична информация е в спермата му обаче, Меган ще зачене дете, превъзхождащо всички други деца, понеже Лий Шакет превъзхожда всички други мъже.

Вместо да строши предпазното стъкло, измъква гвоздейчетата от задната страна на рамката, маха гърба от тънък картон и изважда снимката. Повтаря същата процедура с останалите девет снимки.

Смята да ги мушне сред декоративните керамични цепеници в газовата камина и да ги изгори. Но му хрумва по-добра идея. Сгъва ги и ги прибира в задния джоб на дънките си. Ако Меган се възпротиви, когато бъде яхната през нощта, ако му се подиграе, ако го унижи, като предпочете мъртвия си съпруг и идиотчето пред новия живот с Шакет, той ще я изпрати в безсъзнание с юмрук в главата и ще натика снимките в гърлото ѝ една по една, така че тя да се задуши от скъпото си семейство.

Студените бели талази от мъгла се мъкнеха бавно в нощта като огромни призрочни чудовища, неспособни да приемат ясна форма. По всичко личеше, че светът се е изпарил. Не се виждаха дървета, нито сгради, нито превозни средства. Навярно под гумите имаше настилка, но Роза Леон не можеше да я види. Неясен правоъгълен предмет се показва за момент от мрака – вероятно знак за влизане в населено място. Но буквите останаха невидими, сякаш в този разтапящ се свят бе нормално отпред да няма нищо. Фаровете създаваха размазан леден блясък в стената от мъгла и задълбаваха само няколко метра.

От тъмнината се показва фантом, пръскащ потрепващо червено сияние по пътя. Роза наби спирачка и нещото, което се носеше към нея, придоби по-ясни очертания – пътен полицаи поставяше сигнални лампи. Малко по-късно мистериозна светлина запулсира в прихлупената нощ; размити, примигващи бели, червени и сини лъчи, сякаш на пътя бе кацнал кораб с извънземни. Когато се нареди на опашката, Роза забеляза, че пътят е препречен от голям камион, размазан седан, обърнат настрани джип, полицейски коли и поне една линейка. Всичко това плаваше в гъстата мъгла като останки от кораб в море, затиснато от воали пара.

Джипиес картата на екрана на таблото показваше, че Роза се намира на север от Мийкс Бей, на юг от градчето Тахома. Ако времето беше хубаво и по пътя нямаше тапи, тя щеше да достигне целта си за двацет минути – а сега можеше да се наложи да кисне тук часове.

Погледна приложението „Пайд Файндър“ на телефона на Дороти и видя, че Кип продължава да е в Олимпик Вилидж.

Зачуди се дали да не се върне до южния край на езерото, да влезе в Невада, да мине покрай източните и северните брегове и да се качи на Шосе 89 при градчето Тахо, което е на няколко мили на юг от Олимпик Вилидж. Възможно бе в Невада мъглата да не е толкова гъста – но не бе сигурно, а и заради казината там трафикът щеше да е много по-натоварен.

Реши да почака. Нищо чудно полицаите да съумееха да разчистят бързо пътя. Изглежда, Кип се беше настанил някъде и беше в безопасност.

Въпреки че се бе сблъсквала с много трудности, тя рядко изпитваше психическо напрежение. Бедите преодоляваше чрез позитивно мислене и здрава работа. Лошите предчувствия и терзанията разсейваха сърцето и ума и забавяха напредъка. Обаче Кип беше най-голямата отговорност, която Роза бе поемала; осигуряването на неговото благополучие се беше превърнало в неин свещен дълг. Ако Кип умреше или закъсаше здраво, тя щеше да се е провалила не само пред него и Дороти. Ако нещо лошо сполетеше това забележително куче, тя щеше да се е провалила пред... трудно беше за обясняване. Пред цялото човечество? Дали съдбините на света не зависеха от Роза? Тя не се смяташе за важна особа, съвсем не, но съдбата на Кип натежаваше постепенно в съзнанието ѝ. Докато чакаше, затънала в морето от мъгла, Роза усети, че се разкъсва от тревоги.

След като изяде десерта, Уди стана, заобиколи масата и се приближи до майка си. Стоеше до нея с наведена глава и чакаше. По друг начин не можеше да покаже, че иска да се прибере в стаята си. Поведението му казваше едновременно „благодаря“ и „лека нощ“.

Меган подхвана дясната му длан, вдигна я към устните си и я целуна. Придърпа момчето към себе си и го целуна по бузата и по челото.

Както винаги, той не реагира, защото беше ограничен емоционално от аутизма си, но целувките му харесваха. Тя таеше надежда, че някой ден запасът от неизползвани целувки и неизречени мили думи на Уди ще влезе в действие. Таеше надежда, че ще го чуе да казва „обичам те“ и ще усети устните му върху бузата си.

Както държеше дланта му с две ръце, Меган каза:

– Ти си най-доброто момче на света. Знаеш, нали?

Той невинаги показваше, че е чул думите на майка си. Някои дни откликът му беше мижав или никакъв. Но сега поклати глава.

– Наистина – каза пламенно тя. – Най-доброто момче си. Осъзнавам колко се стараеш. Обичам те, Удроу Юджийн Букман.

Притеснението му беше повече от очевидно. Поглед, прикован към пода, прехапване на долната устна.

– Миеш зъбите си само две минути с електрическата четка, въпреки че ти се иска да четкаш десет, дори двайсет минути. Само две!

Уди кимна.

– Ще намина по-късно да те сложа да спинкаш, да проверя дали всичко е наред.

Когато тя пусна дланта му, той излезе от кухнята през летящата врата не като жизнено малко момче, а като грохнал малък старец. Не беше просто уязвимо дете, страдащо от аутизъм. Беше гений, чиито огромни перспективи са възпрени от поведенческите проблеми.

Заради собствения си душевен комфорт Меган избягваше да мисли колко разочарован е синът ѝ.

Тя стана от стола си и отиде до таблото до задната врата. За да има Уди нужната свобода, настрои алармената система на опцията „вкъщи“ – задействаха се защитите на вратите и на повечето прозорци, както и сензорите за счупване на стъкло, но не и детекторите за движение. Прозорците на горния етаж, до които не можеше да се стигне лесно от двора и от покрива на верандата, останаха необезопасени.

Уди облече пижамата си и влезе в банята, за да си измие зъбите. Търка ги точно две минути. С конец почисти най-старателно онези зъби, които бяха стабилизирани с тъкан, дарена от мъртвец.

Е, нещата не бяха толкова страховити. Човекът не беше мъртъв, когато направи дарението. Беше подписал нужните документи, когато беше жив. Или близките му бяха разрешили тъканта да се използва, след като бе умрял. Ако беше вярно второто, Уди се надяваше, че близките няма да довгасат тук някой ден и да поискат да се снимат с него, понеже венците на любимия им човек са в неговата уста. Той не знаеше името на умрелия, така че близките вероятно не бяха информирани, че Уди е ползвателят на тъканта, но те винаги можеха да потърсят правата си в съда. Съдебните решения бяха непредсказуеми, защото съдиите бяха хора. Много неща в живота го тревожеха, но хората бяха най-големият източник на проблеми – той се притесняваше от тях, а и те се притесняваха от него, ако бяха наясно, че е аутист. Не всички бяха просто притеснителни. Някои бяха направо плашещи. Плашещите имаха специфична миризма. Той не можеше да я опише, но я долавяше. Беше чел материали по темата и знаеше, че много кучета подушват тежките случаи на шизофрения и психопатологията, причиняваща склонност към насилие. Така че в него вероятно имаше нещо кучешко. Когато беше сред хора, които искат да общуват с него, независимо дали са плашещи или само притеснителни, му идеше да се разкреши така, че да ги накара да побягнат, запушили ушите си с длани. Но той не можеше да вика толкова силно, с виковете можеше единствено да покаже, че иска да остане сам. Така че го връхлиташе зверско главоболие и от нерви му беше трудно да мисли. Понякога му се гадеше, струваше му се, че вътрешностите му, изобщо всичко в коремната му кухня, се люшкат насам-натам, което ще доведе до ужасяващо пърдене, наподобяващо тътена на картечна стрелба. Нямахме нищо по-неприятно от пърденето, с него не можеше да се мери дори това близките на мъртъв донор на венци да дойдат и да поискат да се снимат с теб.

Уди излезе от банята и изключи лампата, влезе в стаята си и се вторачи в компютъра. След кратък размисъл коленичи, пропъзля под бюрото и прикачи всички кабели. Невъзможно бе лошите хора от уебсайта „Трагедия“ да са го проследили. А и той повече нямаше да влиза там.

Неговият доклад „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовищно зло“ лежеше на бюрото. Беше възнамерявал да го даде на майка си, но заради кризата му се беше наложило да се оттекли в крепостта Уайвърн.

Реши сутринта да сложи папката на масата в кухнята.

Замисли се за думите, които се бяха появили на екрана след нахлуването в Тъмната мрежа. „Пак ти.“ После: „Ти не си Александър Гордий.“ И накрая: „Ще те намерим.“

Последното беше блъф. Нямахме как да са го локализирали – не и след предпазните мерки, които бе взел.

Въпреки това беше почти сигурен, че няма да може да заспи веднага. Натрупа възглавниците на купчина, облегна се и зачете един роман на Патрик О’Брайън за морски пътешествия през осемнайсети век. Историята беше вдъхновяваща и представяше храбростта, честта, лоялността – все качества, които Уди ценеше, смятайки ги за важни, но които едва ли някога щеше да притежава в значителна степен, като се има предвид състоянието му. Примерите улесняваха обучението, тъкмо затова той четеше такива книги, а пък конкретната история наистина беше чудесна. По причина, че читателят може да заприлича на героите, той избягваше романи за вампири, върколаци и зомбита.

След като изми и избърса чиниите, Меган си сипа още половин чаша каберне. Седна на кухненската маса, отпи глътка и се зачете в книгата. Беше задухал северозападен вятър и нощта се беше изпълнила с шепоти и стенания. От време на време се чуваше леко потракване на задната веранда. Там не се промъкваше лош човек, просто поривите на вятъра караха някой от люлеещите се столове да се удря в стената. А висящата кошница с цветя се поклащаше и триенето на веригата в куката предизвикваше поскърцване, сякаш ножовка се мъчеше да пререже нещо, твърдо като кост.

Шумовете в къщата понякога създаваха впечатление, че се е намъкнал неканен гост – фантомни стъпки, изскърцване на врата, – но не – това бяха звуци от обикновено улягане, като в случая те бяха засилени от съпротивата на сградата срещу настойчивия вятър.

В седмиците след смъртта на Джейън, когато двамата с Уди се преместиха в този имот в покрайнините на Пайнхейвън, нощите не изглеждаха романтични както в детството на Меган. В по-добрия случай здрачаването съдържаше нещо странно, чуждоземно, сякаш Природата знаеше за поведението ѝ в града и гледаше на нея като на предателка, която не заслужава добър прием. В по-лошия случай нощите изглеждаха пропити със заплаха, понеже светът беше започнал да се скапва след детството ѝ дори тук, в Пайнхейвън. Не ѝ беше трудно да си представи кошмарни хора, например производители на метамфетамини или изкрейзили саможивци, които след дългото спотайване в пустошта наминават нощем, за да я наблюдават от гората. През първите няколко месеца след преместването тя спускаше завесите и затваряше капандурите, когато слънцето се скриеше зад хоризонта.

Но местните бяха гостоприемни и понякога всичко изглеждаше хубаво като в детството ѝ. Понякога Меган не подозираше гората, че приютява гадни дегенерати, а залезът носеше само звезди и луна – пълна или нацърбена. Някои смятаха, че самотата на вдовството може да се засили от изолираността на имота, от живеенето с момче, което не говори. Според Меган уединението даваше възможност за съзерцаване и интроспекция, които водят до свикване с липсата на любимия. Тук тя най-лесно постигаше душевен мир.

Прочете още една глава от книгата и допи виното. Стана и отиде на мивката да измие чашата.

Проверяваше дали всички врати са заключени и загасяше лампите.

Във фойето, докато посягаше към електрическия ключ до портала към дневната, разбра, че Уди е идвал тук, преди да се качи в стаята си. Снимките със сребърни рамки вече не лежаха по лице върху пианото „Щайнуей“. Всички бяха обърнати към столчето, така че тя да ги вижда, когато седне да свири. Само че те трябваше да гледат към средата на стаята. Щеше да ги пренареди сутринта. Важното бе, че той я беше разбрал относно запазването на Джейсън в техните спомени и че се беше съгласил.

Изгаси лампите в дневната.

Входната врата беше залостена.

На таблото на охранителната система светеше червена лампичка – точно под думата „вкъщи“. Същото беше положението и при задната врата. Третото табло беше в родителската спалня.

С книга в ръка Меган се заизкачва по стълбите. Смяташе да чете, докато не ѝ се приспи.

Вятърът караше някаква ламарина горе, вероятно от обшивката на комина, да потраква, свиреше в уллиците, натискаше като с длани стъклата на прозорците. Дървената покривна конструкция стенеше приглушено подобно на корпуса на кораб, плаващ в бурно море.

Почука тихичко на вратата на стаята на Уди и натисна дръжката. Момчето спеше дълбоко, обляно от светлината на нощната лампа. Гърбът му беше облегнат на купчина възглавници, в скута му лежеше отворена книга с твърди корици.

Измъкна хартиена кърпичка от кутията върху нощното шкафче и с нея отбеляза страницата, до която е стигнал

Уди. Затвори книгата и я махна от леглото. Махна и две от възглавниците, за да има момчето нормална поза за сън, и дръпна одеялото нагоре.

Уди рядко спеше повече от пет или шест часа, но затова пък спеше дълбоко, така че не усети грижовното вмешателството на майка си.

Меган го целуна по гладкото хладно чело и превключи лампата на степента, съответстваща на най-слабо светене.

Когато тя се отдалечи от леглото, момчето промърмори нещо. Погледна през рамо и се заслуша. Стигна до извод, че не става въпрос за кошмар – лицето на Уди не изглеждаше напрегнато.

Беше се приближила до врата, когато ѝ се стори, че е чула дума – не безсмислено промърморване, не простенване, а истинска дума. Първата дума, изречена от него!

В продължение на около минута тя стоеше като вкаменена и се заслушваше. Той не проговори отново, ако предположим, че изобщо беше проговорил. Лежеше неподвижно и не издаваше никакви звуци.

Тя реши, че ѝ се е счуло, че е приела някое рязко изсумтяване за дума. Все пак не познаваха човек на име Дороти.

Спалнята за гости в края на коридора на горния етаж тъне в мрак, вратата е открехната. Шакет вижда през процепа как кучката почуква на вратата на стаята на момчето и влиза.

След около две минути Меган излиза и се приближава до него, без да усеща, че е наблюдавана и желана. Тя изгася лампата в коридора и влиза в родителската спалня.

Вратата има малко резе, което се мести чрез бутонче на дръжката. Най-вероятно красавицата няма да си направи труда да заключи. Охранителната система е задействана, вратите и прозорците са обезопасени. Няма никаква заплаха, нали?

По-рано, докато тя и момчето вечеряха, Шакет се върна в спалнята ѝ, защото му беше хрумнало, че е възможно там да е скрит пистолет. Често се случва жените, живеещи сами, да притежават оръжие.

Открива сейф за оръжие до страничната табла на леглото. Кодът е четирицифрен.

Лий знае няколко важни неща за Меган, едно от които може да му осигури нужния достъп. При програмирането на подобни устройства хората обикновено избират цифри, които няма как да забравят. Той знае кога са родени Меган, Джейсън и Уди, знае и датата на сватбата, на която е бил гост – не от важните, разбира се. Пробва възможните варианти. Датата на сватбата свършва работа.

Десетте патрона вече са в тоалетната чиния в малката баня и чакат някой да пусне водата.

Излиза от спалнята за гости и се отправя към родителската спалня. Допира ухо до вратата и се ослушва. Чува течаща вода.

Натиска дръжката. Резето не е вкарано в употреба. Открехва вратата. Двете нощни лампи светят. Вратата на банята е отворена. Не може да види Меган, но чува бръмченето на електрическа четка за зъби.

На леглото има книга. Кучката явно смята да почете.

Ако иска да осъществи фантазията си – да затисне Меган, докато тя спи, и да проникне в нея при събуждането ѝ, – трябва да почака няколко часа.

Затваря внимателно вратата и тръгва по тъмния коридор, който изобщо не му се струва тъмен.

През първите месеци след настаняването в къщата, в нощите, приютяващи сякаш безброй заплахи, Меган лежеше будна в очакване да чуе трошене на стъкло и пронизителния вой на алармата. Тя по принцип спеше с фланелка и къси гащета и за да може светкавично да се облече, преди лягане оставяше на празната половина на двойното легло дънки и пуловер. Три години бяха изминали оттогава и Меган вече намираше първоначалната параноя за смешна, но не се отказваше от навика да слага дрехи на леглото.

След като остави дънките и пуловера, изпънати във формата на легнал човек, тя мина от своята страна на леглото и отметна завивките. На долния чаршаф имаше десетсантиметрово петно. Беше сряда, а Върна Брикит обикновено сменяше спалното бельо в средата на седмицата, така че беше редно да няма мръсотия.

Прокара пръст по странната субстанция и го доближи до носа си. Миризма на земя, на кал. Имаше и няколко стръкчета трева.

Не можеше да разбере как тази гадост се е озовала тук и защо Върна не я е забелязала. Отстрани почти всичко с рязко перване с длан. Отиде в банята, за да вземе кърпа; намокри едното ъгълче и с търкане заличи последните следи от мръсотия. Влажното петно, което остана, не беше голямо.

Изми си ръцете и легна да чете, опирайки гръб в тапицираната табла. Тогава усети странна, парлива миризма. Извърна глава наляво, после надясно. Наведе се да помирише одеялото. Миризмата бе слаба и не след дълго изчезна.

Меган взе книгата и я отвори.

Неспокоен като вятъра, който преследва стотиците си опашки в нощта, Лий Шакет обикаля из тъмните стаи на приземния етаж.

Разочарован е не само от необходимостта да чака Меган да заспи, ами и от бавния процес на трансформация. Когато хоризонталното прехвърляне на гени приключи, той ще стане още по-страховит, ще е над всички хора и над всички закони, включително тези на природата. Гори от желание, копнее да изпълни предназначението си. Досеща се, че програмираните археи ще доведат до още по-големи промени, давайки му власт, надхвърляща сегашните човешки представи за власт, но не му стига въображението да провиди какви ще са новите му качества и способности. Той ги иска сега, на момента.

Вятърът събира изсъхнали иглички от боровете и ги мятта така, че да почукват като суграшица по прозорците на дневната. Шакет заобикаля пианото, което по някаква причина го дразни.

Тя няма да свири на проклетия инструмент, когато се превърне в послушна кучка с нашийник. Няма да ѝ е позволено да се занимава с музика или рисуване. Ще има право само да се подчинява и да служи вярно, и ще е *доволна* от това.

Десетте празни сребърни рамки са свидетелство за минало, което той ще заличи, за съпруг и син, които той ще изтрие от нейната памет, така че животът ѝ да започне тази нощ, под тялото му. Попипва сгънатите снимки в джоба си и осъзнава, че вече няма нужда да ги натиква в гърлото на кучката като наказание за непослушанието. Няма да има почти никаква съпротива. Той става все по-силен. Мускулите му набъбват и добиват уникална гъвкавост. С лекота ще я затисне, така че да не може да мърда. При най-малката провокация ще отхапе едното ѝ ухо, ще го сдъвче и ще изплюе натрошените хрущали в лицето ѝ. Ужасена, тя ще се подчини, като красотата ѝ ще остане ненакърнена – да, Меган трябва да запази красотата си, за да е достойна за него. Тя също така трябва да е достойна да стане майка на новата раса. Ще роди много деца, които ще са копия на Шакет, дарени с първокласните му гени. Те няма да са обикновени деца, а полубогове, притежаващи качества на множество видове. Той вече не се съмнява, че ще може да предаде на поколенията онова, което милиардите, трилионите археи са вкарали в него. Тестисите му сякаш са се издули от смето за новия свят.

Измъква снимките от джоба си. Те се изплъзват от пръстите му и падат. Стъпква ги на излизане от стаята.

Неговото променящо се зрение улавя дори най-слабите източници на светлина, така че придвижването в тъмнината не е проблем. Превъзбуден е, но не закача нито един предмет. Безшумен е като буболечка, която е изпъзляла от процеп в дюшемето, за да изследва любимия си мрак.

Въпреки удивителната си метаморфоза, или може би именно заради нея, той не може да седи и да чака. Крачейки, извършва нервни движения – кърши ръце, прокарва пръсти през косата си, подръпва местата по фланелката, където има засъхнала кръв от Джъстин, прокарва език по зъбите си, за да усети пак нейния вкус.

Озовава се в ателието на Меган. Не си спомня как е стигнал до прозореца, до който стои в момента. Стеблата на високите дървета в двора са се извили силно на югоизток, сякаш Земята е започнала да се върти по-бързо и всичко, вкоренено в нейната кора, скоро ще се откъсне и изтърколи. Мощният вятър въодушевява Шакет, подтиква го да троши, както той троши крехките клони, да къса, както той къса листата, принуждавайки ги да хвърчат в мрака като осакатени прилепи.

Лий тръгва отново, през странни места, защото къщата сякаш се трансформира заедно с него. Коридорите вече са тунели, но не издълбани в земя или в скала, а изваяни от някаква органична материя, наподобяваща груба хартия. Стаите са без прозорци и приличат на клетки на пита. Не е за вярване, но той се чувства тук като у дома си и копнее да общува със свои себеподобни.

Но това се оказва халюцинация – или спомен, роден не от опита, а от инстинкта, – защото той се озовава в

кухнята и е гладен, както не е бил никога преди. Остава пистолета на масата и започва да рови в камерата на хладилника. Открива четири пържоли – филе миньон. На пликчетата е изписано името на производител на качествено месо. Разкъсва едното пликче и започва да гризе, но храната е замръзнала и не му харесва.

Мята пържолата в микровълновата печка и натиска копчето, под което пише „размразяване“. Навежда се, за да може да гледа как тавичката се върти и лъчите обливат мръвката. Когато потича вода, примесена с кръв, Шакет издава остър звук, наподобяващ воя на вятъра.

Изваденото от микровълновата печка месо е хладно, не заледено. Меко, влажно, лесно за дъвчене. Вкусът не е неприятен, текстурата не е противна, но Шакет не е доволен, защото се нуждае от друго. Парчето говеждо не се съпротивлява в ръцете му, не вика при разкъсването със зъби, не е удовлетворително както лежащата в тревата Джъстин.

Обикаля из къщата, поглежда през прозорците, копнее за вятъра и тъмнината, иска да е вън, сред стихията, която му говори и го въодушевява. Сърцето му бумти, слепоочията му пулсират.

Отново се озовава в кухнята. Вторачва се в пържолите, които се размразяват на пода.

Вече е до входната врата и гледа думата под червената лампичка – „вкъщи“.

Отдалечава се от таблото, от вратата.

Качва се по стълбите.

Крачи по килима в коридора на горния етаж. Стига до родителската спалня. През процепа между долния край на вратата и махагоновия под струи светлина. Кучката все още не е заспала, чете. А той иска да я набара спяща. Да, *спяща*.

Стои и се вижда в светлината, която блести като острие на бръснач. Мислите му са припрени, похотливи, хаотични. Потърква с длан чатала си. С другата ръка дръпва бузите си надолу, сякаш смята, че лицето му е маска и може да се сваля. Запушва треперещата си уста, за да не излезе писък от нея. Вятърът го подканя да се включи в бушуването в нощта.

Врхлетян е от неопределен глад.

Отдалечава се от спалнята, отправяйки се към предното стълбище.

Спира пред вратата на стаята на момчето, под която се е простряла ивица бледа светлина. Дори и то да издава някакви звуци, те не се чуват заради фученето на вятъра.

Промяна на планове. Първо момчето. Шакет отваря вратата. Влиза. Безшумно затваря вратата зад себе си.

Ресторантът „Четири квадрата“ се намираше отатък градския парк, срещу съдилището, полицейското управление и моргата. В пиковите часове букетът от аромати можеше да накара всеки, подложил се на строга диета, да заплаче, но вече беше късно и се усещаше само миризмата на бекон и кафе.

Помощник-шерифът Берн Холанд, който бе на смяна от осем сутринта до пет вечерта, седеше на бара и обядваше сандвичи с бекон и яйца и пържени картофи. Другите двама мъже на бара пиеха кафе.

Карсън Конрой седеше в едно от сепаретата. На масата пред него имаше черно кафе и голямо парче пай със стафиди и сливи.

Когато завърши аутопсиите на Пейнтън Спейдър и Джъстин Клайнман, времето за обяд отдавна беше отминало, а с него и гладът на Карсън. С течение на годините състоянието на хората, убити от други хора или загинали при инциденти, беше престанало да го смущава. Единственото, което изпитваше понякога, беше съжаление. Моргата беше светът на мъртвите, за които вече нямаше никаква надежда. Те бяха отделени от живите, както сънищата бяха отделени от реалността. Напускайки работното си място, той сякаш се събуждаше от сън и се връщаше в реалността, така че рядко се замисляше какво е видял на масата за аутопсии. Та нали когато се събудиш, бързо забравяш какво ти се е мотало в главата нощем. Но този случай беше необикновен. Заради късния час Карсън беше загубил апетит, особено за месо. Стигаха му кафето и сладкият плодов пай.

Вятърът ломотеше и виеше покрай прозорците, а дърветата в парка поклащаха рошавите си сенки, създадени от студената светлина на лампите с високи стълбове, затова човек имаше чувството, че Хелоуин е подранил с шест седмици.

Когато един от микробусите на моргата – преустроена линейка с буркан на покрива и печата на главния прокурор на Калифорния на вратата – мина покрай заведението, глътката горещо кафе в устата на Карсън сякаш изведнъж стана ледена. Това превозно средство бе по-зловещо дори от дълъг черен кадилак със затъмнени стъкла и регистрационна табела, съдържаща седем нули. По гръбнака му премина студена тръпка, защото се досети, че пристигането на микробуса е свързано с двата трупа в моргата.

Щатската столица Сакраменто беше на два часа път оттук, но това време можеше да бъде съкратено чрез буркана и сирената.

Магазините на площада не работеха, макар че част от витрините светеха с топла светлина.

Микробусът намали скоростта си в северния край на площада, зави наляво и с още по-ниска скорост пак зави наляво. Несъмнено се беше насочил към административните сгради на запад от парка.

Моравата беше широка едва трийсетина метра и в средата ѝ имаше фонтан на три нива и няколко пейки. Седем бора красяха парка и бяха толкова стари, че под най-ниските им клони спокойно можеше да застане среден на ръст човек. Карсън ясно виждаше превозното средство на прокурора, което поспря за момент, сетне сви надясно по алеята между полицейското управление и моргата, обливайки със светлината на фаровете си тухлените стени на сградите.

Той остави на масата пари за сметката и бакшиш и стана, зарязвайки пая и кафето. На излизане каза на младата сервитьорка, Анджела, че са го извикали в подземието на зомбитата – така тя обичаше да нарича моргата.

Официално лятото щеше да властва над планините още една седмица, но студеният вятър вече носеше ухания на есен – на борова смола и дим от камини. Карсън наведе глава и присви очи, за да се предпази от хвърчащите песъчинки и изсъхнали борови иглички.

Прекоси парка и тръгна по алеята точно когато микробусът зави надясно и изчезна от погледа му, отправяйки се явно към общинския паркинг зад моргата. Когато приближи страничния вход на управлението, вратата се отвори и шериф Хейдън Екман пристъпи на плочките отпред. Лицето му беше призрачнобледо на светлината на лампата на

стената.

Екман не само се изненада от появяването на Карсън, но като че ли и се притесни. Шерифската длъжност обаче беше избираема, така че, бидейки опитен политик, Екман моментално се отърси от смущението и извика на лицето си усмивка, която, изглежда, казваше: „О, много се радвам да те видя!“

– Карсън! Помислих си, че си се прибрал вкъщи да спиш. Реших да не ти се обаждам, все пак тежък ден изкара. Не исках да те безпокоя.

Няколко часа по-рано Карсън и шерифът се бяха срещнали в моргата, за да обсъдят резултатите от аутопсиите. Споразумяха се да не информират медиите, докато семействата на загиналите не бъдат известени за трагедията и докато говорителят на полицейското управление не подготви изявление, което предава фактите за убийствата, без да плаши прекомерно обществеността.

Имайки предвид жестокото насилие и канибализма, Карсън смяташе, че обществеността *трябва* да бъде постресната. Но той не беше на избираема длъжност и идваше от град, където политическата власт беше първостепенна, така че знаеше, че е глупаво да настоява за разкриването на цялата истина за нещо, при положение че хората на избираеми длъжности бяха склонни да подкрепят версии, които са лесни за преглъщане от избирателите.

Докато поривистият вятър търкаляше празно кенче от бира по алеята, Карсън попита:

– Какво става?

– Гадна работа – отвърна Хейдън Екман. – Ела и ще видиш. – Той се отправи с бърза крачка към общинския паркинг, където се намираше микробусът на моргата в Сакраменто.

В странния сън Уди и възрастна жена на име Дороти се возеха на задната седалка на автомобил, а зад волана беше по-млада жена на име Роза. По едно време отпред се появи стопаджия висок, силен мъж. Уди знаеше, че не е разумно да се качват стопаджии, особено високи и силни, но Роза натисна спирачката и отби вдясно. Когато мъжът се качи в колата, тя каза: „Страх ни е от Франк Мразещия. Той ще ни натика в клетки и никога няма да ни пусне.“ Мъжът се усмихна – усмивката му беше много приятна – и каза: „Имал съм вземане-даване с Франк. Не се тревожете, ще се погрижа да не ви създава проблеми.“ Чу се фучене на вятър, а допреди малко бе тихо, и Уди усети полъхвания, въпреки че стъклата бяха вдигнати. Тогава високият и силен мъж погледна към задната седалка, намигна на Уди и каза: „Как я караш, Скуби-Ду?“ Роза подкара колата и вятърът заблъска лицето на Уди, мъчейки се да затвори клепачите му. Дороти се обърна към мъжа: „Моето мило момче е добре сега благодарение на теб.“ И прегърна Уди с една ръка. Уди нямаше нищо против да бъде докосван от добри хора, но се зачуди, че лизна ръката на Дороти.

Вятърът го караше да мига, мига, мига, и когато отвори очи, видя, че е в леглото си, извърнат на лявата си страна. Някакъв мъж беше коленичил до леглото, нощната лампа го осветяваше добре. Той се наведе и духна в лицето на Уди.

Уди беше объркан, чудеше се какво е станало с колата и пътуващите в нея, сетне осъзна, че е сънувал. Мислеше, че сънят продължава, когато видя, че по лицето на мъжа се разлива усмивка.

Тогава усети миризмата на неканения гост; беше трудна за описване, но не и непозната. Кучетата със сигурност щяха да я усетят по-силно, поне така пишеше в онези статии. Мъжът миришеше плашещо.

По-лошо от плашещо. Кое беше по-лошо от плашещо? Зловещо?

Уди се парализира от страх. Не можеше даже да надигне глава от възглавницата.

Непознатият заговори с мек глас:

– Хей, малки приятелю, ще ми кажеш ли нещо?

Уди мълчеше.

– Да не си си глътнал езика?

Лицата им бяха на педя едно от друго.

Лявото око на мъжа беше сиво, дясното – кафяво, сякаш той ползваше цветни контактни лещи, едната от които бе паднала.

Нещо не беше наред с лявото око заради мекото сияние дълбоко в него.

– Чуваш ли ме, *Удроу*? – прошепна непознатият. – Да не си *глухоням*, нещастнико?

Снежнелите флуоресцентни лъчи в студеното помещение осветяваха плочките с цвят на кост по пода и стените, лицата на двата реда чекмеджета за трупове – четири отгоре и четири отдолу, – както и Карсън Конрой, шериф Хейдън Екман и двамата мъже от Сакраменто. Заради рязката светлина никой не изглеждаше млад, красив или благ.

Единият от мъжете, дошли от щатската столица, се казваше Фроули и уж беше помощник-патолог. В този късен час той носеше добре скроен костюм, бяла риза и копринена вратовръзка. Тежкарските му обувки изглеждаха английски и вероятно бяха марка „Крокет енд Джоунс“, което означаваше, че струват някъде към шестстотин-седемстотин долара. На китката му се мъдреше златен „Ролекс“.

Другият мъж, Зелман, беше едър, с лице, каквото навярно може да се види дълбоко в джунглата – издялано от камък от поклонници на гневен бог, който никога не спира да се мръщи. Дебел врат. Дълги ръце. Огромни длани. Твърдеше, че съвместява длъжностите санитар в патологията и шофьор.

Карсън се съмняваше, че тези двама мъже са такива, за каквито се представят. Фроули приличаше на човек, който оправя бакиите на свои влиятелни приятели. Зелман беше обикновен бияч.

Те бяха дошли тук да вземат телата на Пейнтън Спейдър и Джъстин Клайнман, които бяха прибрани в две от чекмеджетата от неръждаема стомана.

- Ще ги закараме в моргата в Сакраменто – каза Фроули.
 - Не разбирам защо – отвърна Карсън.
 - Те са под наша юрисдикция. Шериф Екман се съгласи щатските власти да поемат разследването.
- Хейдън Екман каза на Карсън:

- Прокурорът ми се обади преди няколко часа. Представи убедителен аргумент.
- Какъв аргумент?

Фроули се извърна към дипломатическото куфарче, оставено на носилката, която се използваше за пренасяне на труповете в моргата. Извади някакви документи и рече:

- Един от хората на шериф Екман откри портфейла на убиеца близо до тялото на Джъстин Клайнман. Вероятно е изпаднал от джоба на панталоните му по време на... нападението. Личната карта вътре е на Нейтън Палмър, който е издирван за убийство.
- Когато намерихме картата – започна да обяснява Хейдън Екман на Карсън, – влязохме в сайта на Националния център за криминална информация, за да проверим дали няма нещо за въпросния човек. Е, имаше. Щатските и федералните власти са го погнали.

- Кога стана това?
- По-рано тази вечер.
- Докато извършвах аутопсиите?
- Двамата с Джим току-що бяхте започнали първата.

Джим Хармън беше асистентът на Карсън.

- И ти не ми каза?

Екман не благоволи да погледне Карсън в очите, беше се вторачил в документите, които Фроули беше извадил.

– Много е важно да спипаме този мръсник Палмър, и то бързо. Часове наред разговарях с прокурора и служители на ФБР. Нашата лаборатория е добра, но не може да се мери с тези на щатските и федералните власти в Сакраменто. – Той се приближи до носилката и се зае да подпише документите – ярки лепенки с формата на стрелки му показваха къде да подписва.

През последните девет месеца Карсън се опитваше да разбере що за човек е Хейдън Екман – не той, а друг

шериф го беше назначил на работа в Пайнхейвън преди четири години. Екман познаваше законодателството и беше добър ръководител, но за разлика от предшественика си, беше нагаждан – явно се стремеше към по-висок пост.

– Той е уринирал върху трупите и върху дрехите им – подхвърли Карсън.

Фроули го изгледа озадачено, канейки се сякаш да попита: „И какво от това?“

– Дрехите са при мен, както и други доказателства. Ще намерим негови косми и друго ДНК. Подготвил съм лабораторията за сутрешната работа.

Фроули кимна.

– Ще вземем всичко. Нашата лаборатория действа денонощно. – Извади още един документ. Каза на шерифа: –

Подпис – тук; инициали – тук.

– Ами издирването му?

– О, ще го спипаме, господин Конрой.

– Много небрежно го давате. Палмър е наръфал жената и така я е убил. *Излял е лицето и гърдите и, за бога!*

– Не бива да тревожим гражданите – каза Фроули.

– Ако не ги осведомим, те ще са в опасност.

– Разпространяването на чувствителна информация като тази ще доведе до стотици обаждания от хора, които са виждали Палмър там, където не е бил. Ще загубим сума ти време в проверяване на фалшиви сигнали, а трябва да се концентрираме в залавянето му.

Карсън каза:

– Шерифе, този ненормалник е някъде тук, в Пайнхейвън...

Фроули се обади с нотка на снизхождение в гласа:

– Предпочита да е в движение. Особено когато е убивал. На практика няма шанс да е на по-малко от сто мили оттук.

– Това „на практика“ те урежда? А откога изкрейзването и моделите на поведение вървят ръка за ръка?

Шериф Екман, който вече беше сложил подписи навсякъде, най-накрая погледна Карсън.

– Да, възможно е Палмър да е наблизил, затова щатският прокурор ни е осигурил помощници за издирването.

Управлението ни е малко, Карсън, а трябва да покрива голяма територия. За случаи като този се нуждаем от подкрепа.

Фроули извади още документи и каза:

– Моля те, подпиши документите за прехвърляне на труповете и доказателствата, както и тези за конфиденциалност.

– Конфиденциалност? За патолог? За пръв път чувам такова нещо. Ако се наложи да свидетелствам в съда...

– Няма да се наложи. Ще си извън играта, след като подпишеш. Тук не става въпрос само за убийства, Конрой, ами и за националната сигурност.

– Палмър може и да е чудовище, но в съда има право да призове като свидетел всеки, който участва във веригата от доказателства.

– Не и той. Не и в конкретния случай. В действие влизат други правила – обяви Фроули.

Той цитира федерални закони, според които Карсън можеше да бъде даден под съд за отказ от съдействие.

Карсън се усъмни, че онзи го будалка. Обаче напоследък страната преминаваше от представителна демокрация към нещо по-лошо.

Човекът с каменното лице, Зелман, не отделяше очи от Карсън, сякаш беше готов да развърти юмруци.

– Подпиши – настоя шериф Екман. В гласа му имаше студенина и гняв. – Късно е. Правилно ще постъпиш.

Подпиши!

Хейдън Екман не беше началник на Карсън, но имаше значително влияние в общинския съвет. Несъмнено можеше да направи така, че той да бъде уволнен по някаква причина и никой да не иска да го вземе на работа.

Карсън подписа където сочеше ярката стрелка, но измърмори възмущено:

– Смятам, че това е чиста принуда.

– Смятай каквото искаш – отвърна Фроули, докато прибираше документите в чантата.

Вятърът пищеше и беснееше в нощта. Нощната лампа светеше слабо. Сиво око, кафяво око. Сивото не беше съвсем наред. Дъхът на непознатия миришеше на клоака. По зъбите му имаше петънца. Устните му бяха напукани и се белеха, сякаш ги беше ръфал със зъби.

Той плъзна пръст по дясната буза на Уди, после по страничната част на носа му. Момчето имаше чувството, че бива докосвано от създание, което е изпъзляло от килер или изпод легло в страховита история, така че сърцето му блъскаше като чук и сякаш се опитваше да се качи в гърлото му. Искаше да крещи, да крещи, да крещи, но не можеше да издаде звук, нито да помръдне. Лежеше, парализиран от страх, гледаше злобното лице на непознатия и потрепваше от отвратителния му дъх. Чудеше се какво ще последва.

– Много приличаш на подлия си баща – прошепна мъжът. – Хубаво е, че нямаш мозък. Светът не се нуждае от още едно коварно, егоистично копеле като Джейсън.

Този вероятно беше от Тъмната мрежа, от сайта „Трагедия“. Нима имаше друго обяснение? Ех, страшно бързо проследиха жертвата си! Включването на компютъра беше грешка.

– Наистина ли си ням? Не ми приличаш на ням? Май се преструваш.

Мъжът прокара пръст по брадичката на Уди. Напред-назад, напред-назад.

– В новия свят няма да има място за дефектни. Нито за неми, нито за сакати, нито за подкрепящи неправилни идеи.

Той плъзна гадния си пръст по долната устна на Уди, после по горната. Пак по долната. На Уди му идеше да го ухапе.

– Много са нежни – каза натрапникът.

После примигна няколко пъти с дясното си око и цветната леща изскочи и залепна за долния му клепач. Той я хвана с палеца и показалеца си, вдигна я и се вторачи изненадано в нея, сякаш нямаше представа що за предмет е това. Метна я настрани.

Вече и двете му очи бяха сиви, сиви и *неестествени*. Той отново се загледа в Уди. Очите му сияеха, но не отразяваха светлината на нощната лампа. Бяха като сиви локви от дъждовна вода в изсъхнала гора, дълбоки и студени, и отдолу бликаше фосфоресциращ блясък.

Уди страшно искаше да се оттегли в крепостта Уайвърн – да се изкачи по стълбището на кулата и след като влезе в стаята, да залости вратата, да се свие в леглото от тръстики и там да изчака мъжът да се махне. Искаше да гледа през прозорците без стъкла драконите, летящи сред големите тъмни облаци, където проблясваха светкавици, но не трещяха гръмотевици. Ако избягаше в Уайвърн обаче, майка му щеше да остане сама с този мъж, с това *нещо*.

Няколко минути след полунощ Меган затвори книгата и я сложи на нощното шкафче. Канеше се да загаси лампите, когато осъзна, че не е извадила пистолета от сейфа, прикрепен към страничната табла на леглото.

Измъкна се от завивките, коленичи и въведе четирите цифри, съответстващи на датата, на която бе сключила брак. Вратичката изщрака и се отвори. Извади деветмилиметровия „Хеклер и Кох“ и... нещо я накара да застине.

Винаги слагаше пистолета с дулото към стената, към горната табла на леглото. Така трябваше да бъде според указанията за ползване – дръжката трябваше да е откъм долната табла. Но пистолетът беше поставен наобратно.

Никога не беше слагала пистолета така.

Върна Бриkit не знаеше кода за отваряне. Само Меган го знаеше.

Оръжието също не изглеждаше наред. Страхът беше изострил сетивата ѝ, така че тя чуваше ясно всички инструменти, участващи в симфонията на вятъра, както и отклика на къщата; виждаше призрачното си отражение в най-далечния прозорец и тъмните, поклащащи се дървета в двора, и още по-тъмните дървета в гората, които беше редно да са извън полезрението ѝ; усещаше всяко полъхване на вятъра, галещо голите ѝ крака, както и лекотата на оръжието.

Тя всеки месец стреляше на едно стрелбище. Често изгърмяваше около двеста патрона, та затова знаеше как натежава хеклерът, когато е зареден. Извади пълнителя. Празен беше.

Предната сутрин в пълнителя имаше десет патрона. Някой беше влязъл в къщата преди активирането на алармата вечерта. Някой се намирал тук. Кой?

Меган се чувстваше почти гола, както бе по нощница, но се отправи към килера. Натисна дръжката на вратата и тогава се сети, че скоро не е влизала в това помещение. Помисли си: „Той е тук!“ Мисълта ѝ беше ирационална, родена от страха. Никой не се спотайваше вътре. Тя светна лампата.

Металната кутия беше в задната част на дълбокото чекмедже с шорти и клинове. Меган я измъкна, вдигна капака ѝ и извади кутийка с амуниции. Взе оттам пластмасова поставка, съдържаща дваисет патрона, и изтича до леглото.

Ръцете ѝ трепереха, затова три патрона паднаха на пода. Каза си, че трябва да се стегне, да не изпада в паника, както и: „Уди няма да пострада, няма.“ Поуспокои се, но вкарването на патроните в пълнителя не ѝ се удаде толкова лесно, колкото на стрелбището. „Хайде, Меган, зареди проклетото нещо; всичките десет патрона, може и десетте да ти потрябват.“

Когато свърши работата, погледна телефона на нощното шкафче. Номерата на пожарната служба, полицията и бърза помощ бяха вписани в осигурената от общината картичка, залепена за вилката, между слушалката и клавишите. Не. Първо Уди. На помощник-шерифа щяха да са му нужни между пет и десет минути да дойде. Нямахме време и за навличане на дънките. „Отиваш в стаята на Уди, довеждаш го тук, заключваш вратата и запъваш дръжката ѝ със стол, обаждаш се в полицията, после навличаш дънките и пуловера.“

Отиде до вратата на коридора, сграбчи дръжката ѝ с лявата си ръка – пистолетът беше в дясната. За жалост, нямаше как да държи пистолета с две ръце.

Вратите бяха лошо нещо. Човек никога не знае какво се спотайва зад тях. Ако от другата страна имаше натрапник, той преспокойно можеше да я връхлети, да я цапардоса и да отнеме оръжието ѝ. Само че онзи си мислеше, че пълнителят е празен, така че дори да повалеше Меган, тя пак щеше да има предимството на изненадата.

С голямо закъснение тя осъзна, че онзи нямаше да влезе в стаята ѝ, да отвори по някакъв начин сейфа и да обезопаси пистолета, ако намерението му беше само да ограби безпроблемно дома. Целта му беше да я обезоръжи и търпеливо да изчака тя да заспи, за да я надвие с лекота и да я изнасили.

Сърцето ѝ блъскаше бясно в ребрата, докато вратата към коридора се отваряше.

Кип се разбуди рязко от сън, в който се возеше в кола заедно с Дороти и Роза. Момчето крещеше по Жицата.

За момче ставаше въпрос, определено: не за куче, а за специално момче, което можеше да използва Жицата – независимо дали знаеше това, или не. Изключително момче, намиращо се в опасност.

Кип, който лежеше на леглото, скочи на крака и излая два пъти.

Стреснат, Бен Хокинс се надигна, като мигаше сънено, и светна нощната лампа.

– Хей, какво става?

Кип скочи от леглото, изтича до вратата и се изправи на задните си крака, като буташе с предните бравата.

Като че ли искаше да покаже, че му се пишка. А се беше изпишкарал.

Спусна се към нощното шкафче, където Бен беше оставил портфейла си и ключа за рейндж роувъра.

Пак се изправи на задните си крака. Захапа верижката на ключа и отиде до вратата – ключът висеше малко под устата му.

Бен се надигна от леглото и каза:

– Какво ти става?

Липсата на лазерно фенерче и стена с азбука създаваше голям проблем.

Кип пусна ключа до вратата.

Изприпка до масичката до прозореца и захапа книгата с твърди корици, която Бен четеше допреди малко.

Занесе книгата до вратата. Пусна я до ключа.

Извърна се и погледна новия си приятел.

– Не ти харесва мотелът? Нужни са ти повече удобства? Слушай, Скуби-Ду, спал съм само един час.

По Жицата момчето крещеше от ужас.

Бен беше донесъл бърснарски принадлежности от джипа.

Трябваше лично да ги прибере от банята.

Беше донесъл и куфар, който не беше отварял. Куфарът беше до огледалната врата на шкафа.

Задъхвайки се от разочарование, Кип се приближи до куфара и го бутна настрана. Погледна приятеля си.

Бен беше прибрал дънките си в шкафа. Извади ги. Докато ги навличаше, каза:

– Добре де, какво се опитваш да ми кажеш? Пишка ли ти се?

Той беше служил в специалните части. Явно не беше глупав. Може би просто трудно се разбуждаше.

Кип захапа куфара за дръжката и го задърпа към вратата.

Както беше седнал на ръба на леглото и вадеше чорапите си от маратонките, Бен обяви:

– Ти си много странно куче.

Ключът за стаята беше на масичката.

Кип го взе и изтича да го остави върху куфара.

– Странни неща се случват при сражение. Понякога трябва да умреш, но ти се разминава, незнайно защо.

След като обу маратонките си, Бен отиде до вратата и се загледа в куфара, книгата и ключовете.

– Например свиваш зад ъгъла и пред теб изниква враг с автомат. Той натиска спусъка, но оръжието засича. И вместо той да застреля теб, ти застрелваш него.

Кип помахна с опашка.

– Когато подобно нещо се случи три пъти, започваш да осъзнаваш, че светът е много по-удивителен, отколкото си предполагал.

Кип кимна.

– А може би започвам да губя разсъдъка си.

Кип поклати глава наляво-надясно.

– Е, явно спането се отлага. На теб може и да не ти се пикае, но аз ще пусна една вода. После се изнасяме оттук.

Меган дръпна вратата, остави я да се отваря по инерция и се прикри зад нея. Никой не влетя в спалнята. Беше сграбчила дръжката на пистолета с две ръце, когато вратата се отвори напълно и показа коридора.

Тя прекрачи прага и видя благодарение на светлината, бликаща откъм спалнята, че коридорът е пуст.

Стаята на Уди се намиреше вляво, по посока към предната част на къщата. Вдясно имаше две стаи за гости, баня и дрешник. Неканеният посетител вероятно се беше спотаил в някое от тези помещения и държейки вратата открехната, надничаше навън. Срещу стаята на Уди имаше малка игрална зала, която към момента служеше за склад. Не се виждаше дали вратата е открехната.

Меган не се осмели да обърне гръб към десните стаи, освен това задължително трябваше да държи под око залата, така че моментално се опря на стената вляво от вратата, която беше отворила току-що.

Ослуша се, като се опитваше да не обръща внимание на риданията на вятъра, който чрез своята сила и прокобност сякаш предвещаваще края на света. Но бурята, която не желаше да изсипе дъжд, представляваше маска от шум, пречеща да бъдат дочути стъпки и други издайнически звуци.

Сърцето ѝ биеше с трескавото темпо на поривите на вятъра. Промъквайки се напред, тя извърещаше глава наляво-надясно. Дулото на пистолета сочеше натам, накъдето гледаха очите ѝ.

Стигна безпроблемно до стаята на Уди. Влезе вътре, шепнейки името му.

Преди да затвори вратата зад себе си, видя, че синът ѝ лежи с гръб към нея. Някакъв мъж беше коленичил до леглото и се взираше в лицето на момчето. Бледата светлина на нощната лампа не разкриваше детайли.

– Ето че дойде маминка – рече мъжът. – Нали знаеш колко е секси маминка? Твърде секси, че да прахосва живота си с дебилче като теб.

Вятърът беше смахнат дух, пищящ по алеята като в изоставена лудница и блъскащ усърдно по тухлените стени на сградите.

Човекът на име Зелман, който явно имаше опит в работата с мъртъвци, въпреки че не беше санитар, караше микробуса с двете жертви. Фроули, заличителят на проблеми, го следваше с шелбито на покойния Пейнтън Спейдър, което вече беше под опеката на щатския прокурор заедно с телата и другите доказателства. Двете превозни средства свиха надясно към градския площад и скоро след това светлините им се изгубиха в далечината.

В разтърсвания от вятъра мрак Карсън Конрой каза:

– Хич не е хубава тази работа.

Шериф Екман сви рамене:

– Това е положението. – Той отиде до страничния вход, през който се бе появил по-рано, и изчезна в царството, което му бяха осигурили избирателите.

Напоследък Карсън често чуваше думите „Това е положението“. Те страшно го дразнеха. Щеше му се да беше казал на Екман: „Ти си какъвто си, а аз вече знам какво е положението.“ Беше задържал езика си зад зъбите, понеже на следващите избори избирателите можеха да проявят мъдрост, гласувайки за друг шериф. Целта на Карсън към момента беше да запази работата си.

Той остави вятъра да вилнее и се върна в кабинета си, въпреки че бе твърде късно за работа. Включи компютъра и влезе в сайта на Националния център за криминална информация. Отвори списъка с хора, обявени за издирване. Написа името „Нейтън Палмър“ и... изникнаха немалко интересни факти.

В първия момент Меган не разпозна неканения гост. Изведнъж се сети, че беше чула този глас съвсем наскоро по телефона. Лий Шакет.

Косата му вече не беше руса, а кестенява. Старателно оформената му брада беше обръсната. Имаше и други промени във външния вид, но те бяха незначителни, така че тя не можа да ги открие веднага. Като цяло обаче той изглеждаше обезпокоително *различно*.

Уди лежеше неподвижно. Тя произнесе името му на по-висок глас, но момчето не реагира. Бумтящото ѝ сърце ускори ритъма си. „Какво си му сторил, гадино!“

Дясната длан на Лий беше върху главата на Уди. Върху *лицето* на Уди!

Меган държеше пистолета с две ръце, както я бяха учили. Беше взела на мушка лицето на Шакет – само физиономията му виждаше, защото той беше коленичил от другата страна на леглото, зад момчето, – обаче ускореният пулс предизвикваше треперене – такова нещо не ѝ се бе случвало на стрелбището. А да уцелиш главата от седем-осем метра не е лесно дори когато си съвсем стабилен. Гърдите винаги са по-подходяща мишена.

– Маминка иска да застреля мъж на стойност сто милиона долара – подхвърли Шакет. – Маминка не знае кое е добро за нея, но ще научи съвсем скоро.

Тя даде глас на страха си.

– Какво си му сторил?

Усмивката му беше вълча.

– Просто го докоснах. Докосванията май травматизират кретенчето. Вцепенил се е, твърд е като дъска. Не обича да го пипат, или може би не обича аз да го пипам.

Когато Шакет погали Уди по бузата, Меган рече:

– Недей! Махни се от него!

– Той не обича аз да го докосвам – повтори Шакет и продължи да го гали. – Малкият ненормалник е голям сноб, също като майка си. Мама Меган смята, че превъзхожда другите хора. Дори мъж, чието състояние възлиза на сто милиона долара, няма право да я докосва.

Тя се осмели да направи крачка напред, после още една, но не успя да се прицели хубаво. Ушите ѝ кънтяха заради ускорения пулс, така че не знаеше дали бурята продължава да бушува. Дори в нейните параноични дни, когато с Уди бяха заживели тук и в главата ѝ изникваха стотици сценарии, според които само пистолет можеше да донесе спасение, тя не си беше представяла подобна ситуация – врагът да се прикрива зад момчето и да е рисковано да се стреля.

– Звъннах в полицията – излъга тя.

– Много лошо, ако си го сторила. Това би било голяма грешка. Но всички правят грешки, нали, Меган? Аз например сгрехих, оставяйки пистолета си в кухнята, след като изядох циците на онази секси кучка. – Той се изкиска и поклати глава. – Не, обърках се, пържола беше. Това в кухнята беше пържола и не можеше да се мери по вкусови качества с гърдите на Джъстин.

Шакет вероятно беше дрогиран, ала освен това несъмнено беше луд. Той започна да губи контрол над лицето си – то вече не можеше да изобрази нормално човешко изражение. Потрепвания, тикове, примигвания, криви усмивки и недобре оформени намръщвания не спираха да се съревновават помежду си.

Нарастващата му нестабилност и намеците му за канибализъм засилиха страха на Меган. Тя чувстваше гърдния си кош като пристегнат с колан и трудно успяваше да си поема дъх.

Той каза:

– За никого от нас няма да има бъдеще, ако наистина си се обадила на ченгетата. Обаче теб не те бива в лъжите, Меган. Подушвам будалкането, както подушвам сливката ти. Сега ще ти кажа какво ще стане. Аз ще

превърна в реалност фантазията си. Двамата с теб... както ни е писано. Знаеш ли къде е дясната ми ръка?

– Не го докосвай!

– *Знаеш ли къде е дясната ми ръка?* – кресна той. Светлината на лампата придаваше зловещ блясък на очите му.

– Ръката ти е върху лицето му – простена тя.

– Обаче не виждаш как е позиционирана. Очите на дебилчето са затворени, Меган. Палецът ми е върху десния му клепач, показалецът ми – върху левия. Ясна ли ти е картинката, Меган? Мога да натисна здраво, да бръкна дълбоко и да извадя очите му за две секунди. И тогава той ще бъде глухоням, сляп и тъп, тоест тройно непригоден за нищо. – Плъзна лявата си длан зад главата на Уди, за да не може той да се отдръпне. – Да изскубна ли зъркелите му, или ще се заковеш на място и ще си побъбрим на спокойствие?

– Изрод мръсен! Мъртъв си, ако го нараниш!

– Меган, Меган, Меган. Не си в позиция да се държиш грубо. Благоволи да слезеш на земята, моля те.

Тя не посмя да направи нова крачка, не посмя и да стреля. Кръвта пищеше остро в ушите ѝ.

– Искаш да гръмнеш, така ли, Меган? Няма проблем, гръмни.

Лий смяташе, че пистолетът не е зареден. Ако тя стреляше и пропуснеше, той щеше да ослепи Уди.

– Чувстваш ли се късметлийка, Меган?

– Не.

– Продължаваш ли да смяташ, че си нещо повече от мен?

– Никога не съм казвала, че съм нещо повече от теб.

– Обаче си си го помисляла. Не ме лъжи. Надушвам лесно лъжите ти. Казвай истината или идиотчето ще пострада.

– Добре де, признавам, мислех, че те превъзхождам.

– Но вече е друго. Дълго пребивавах в уютната ти къщурка, правех каквото ми е на сърце, а ти остана в пълно неведение. Все още ли смяташ, че ме превъзхождаш, че си по-умна от мен?

– Не.

– Я пак!

– Не смятам, че те превъзхождам.

– Дано да си искрена. Защото иначе малкият... Да, надявам се, че ти е дошъл акъл в главата. Усещам, че очните му ябълки помръдват под клепачите – това се получава, когато човек сънува. Искам да направиш три неща, Меган. С мен ли си?

– Да. С теб съм.

– Първо, остави пистолета. Второ, съблечи си дрехите. Трето, легни на леглото и разтвори тези прекрасни, дълги крака.

– Тук?

– Разбира се, че тук. Да не би да се притесняваш, че ще развратиш малкия? – Последва гадно изкискване. – Идиотчето няма да разбере с какво се занимаваме. Ще лежи тук, смучейки палеца си, докато ние правим свястно дете, дете, което да пасва на задаващия се нов свят.

– Не му причинявай зло.

– Не ме принуждавай да му причиня. Дебилчето на Джейсън! Осъзнаваш ли, че копнея да го измъчвам, Меган?

– Мисля, че да, да.

– Въздържам се заради теб, само заради теб. Ще сключим сделка. Не си особено умна, вярвай ми. Мислиш си, че знаеш някои неща, ала се заблуждаваш.

Лий вероятно намекваше, че тя не знае, че в изпълителя няма патрони. Той ѝ се подиграваше. Искаше да я накара да натисне спусъка и да се облеци изненадано при липсата на гърмеж.

– Къде да оставя пистолета?

– На леглото. Бъди много, много внимателна, Меган. Ако се опиташ да ми спретнеш номер, ти и хлапакът здраво ще закъсате. Ако се пробваш и не ти се получи, ще му извадя очите и ти ще си виновна, ти ще си виновна за ослепяването му.

Моментът беше дошъл. Момчето служеше за щит на Шакет, макар че той беше убеден, че не се нуждае от щит. Беше хитър като хищник. Ала до секунди щеше да се отвори възможност за изстрел.

Приближавайки се, тя не свали оръжието. Надяваше се, че той ще се разкрие още малко, ще отвори по-голямо пространство между главата си и Уди.

Страхът ѝ да не стане беля изведнъж се превърна в ужас да не допусне беля и ръцете ѝ моментално спряха да треперят. Лицето на мръсника дойде на мушка и пистолетът изтреця.

Той навярно надуши хитрината ѝ. Помести се части от секундата преди изстрела и куршумът разкъса лявото му ухо. Зави бясно. Не ослепи момчето, а го вдигна от леглото бързо като гущер, нечовешки бързо, с идеята да го използва като щит. Меган не посмя да стреля отново. Банята беше на няколко крачки. Лий се шмугна вътре и затръшна вратата зад себе си. Неестествено бързо, направо светкавично. Явно не я беше предупредил, че пистолетът може да не е зареден, когато беше казал „Мислиш си, че знаеш някои неща, ала се заблуждаваш“. Нещо странно ставаше с него, нещо, което не бе никак лесно за разбиране.

Тя натисна дръжката на вратата, заключено беше. Уди щеше да загуби зрението си! Стреля два пъти в ключалката, блъсна вратата с рамо и влетя в банята. Вятърът поклащаше кърпите и караше вратичката на шкафчето над мивката да потраква.

Уди лежеше в ъгъла до душа. Красивите му очи бяха ококорени, сякаш гледаше нещо, намиращо се адски далеч.

Долното крило на високия прозорец вдясно беше отворено, Шакет се промушваше навън. Алармата не се беше задействала, защото долу нямаше веранда. Мярна го само за миг – приклепнал беше като трол на перваза и гледаше през рамо с диви, сияещи очи, съскайки през стиснатите си зъби като влечуго, после изчезна в мрака.

Тя пристъпи до прозореца и погледна надолу. Шакет се беше приземил на четири крака, падайки от около пет метра височина. Същинска котка! Черните му дрехи се смесваха с чернотата на нощта. Лицето му беше блед овал: лице на дух, скитащ между световите. Той прекоси бързо моравата, прескочи оградата и се стопи, докато тичаше към пътя.

Меган сложи пистолета на тоалетната масичка и затръшна прозореца. Задъхваше се така, сякаш я беше гонил опасен звяр. Приблужи се до Уди и коленичи пред него на студените плочки. Кръв! Олеле! Пръски кръв, но не от момчето. Кървяло беше разкъсаното ухо на Шакет. Тя докосна Уди по лицето, приглади назад косата му, подхвана дланите му, вдигна ги и ги целуна. Заговори, че всичко е наред, че са в безопасност, че лошият човек е избягал, че страшно съжалява за случилото се.

Уди не беше тук при нея. Понякога той се оттегляше някъде и изглежда, не я виждаше, нито чуваше. Скриваше се някъде, когато беше подложен на силен стрес, а Меган рядко разбираше какви са причините за тревогите му; не можеше да надникне в главата му, за да разкрие източниците на смут, но усещаше кога е станало лошо.

Седна на плочките и прегърна Уди, придърпа го към себе си и го залюля.

– Всичко е наред, бебче. Вече всичко е наред.

Някъде долу се чу трошене на стъкло и алармата се задейства. Шакет се беше върнал.

Едно платно на Шосе 89 най-накрая беше разчистено и полицаите пускаха движението в двете посоки на редуващи се вълни покрай катастрофиралите автомобили. Мъглата започна да се вдига, когато Роза Леон се отдалечи от езерото, поемайки към град Тахо. Малко преди Олимпик Вилидж последните талази мъгла се разпиляха в тъмнината отзад. Видимостта беше добра, но на небето не грееха звезди заради високата облачност.

Тя беше задрямала на два пъти, докато чакаше преобърналия се камион да бъде изтеглен встрани от пътя, и сега често се прозяваше. Денят беше изморителен не само поради проблемите, ами и поради съпътстващата го тъга. Но невероятният Кип и отговорността за него ѝ даваха сили да продължи.

На влизане в Олимпик Вилидж отново отвори приложението „Пайд Файндър“. С изненада установи, че след дългото стоене на едно място Кип пак е поел на път. Мигащата лампичка показваше, че е на Междущатска магистрала 80, западно от Тръки, и се приближава към Донър Съмит. По скоростта му на придвижване личеше, че се намира в превозно средство.

Вероятно ретривърът беше в компанията на добър човек, или на не чак толкова добър. Каквото и да беше въпросният човек, той нямаше как да знае, че Кип не е обикновено куче, а същинско съкровище. В края на краищата Дороти не беше избрала него за попечител и Роза на всяка цена щеше да изпълни волята ѝ.

Въпреки че се движеше с максималната позволена скорост, тя натисна педала на газта.

Стиснала пистолета, в чийто пълнител бяха останали седем патрона, Меган притича боса през стаята на Уди и излезе в коридора. Шакет блъсна толкова силно входната врата, че тя се изтряска в стената. Беше разбил страничното прозорче и беше бръкнал вътре, за да отключи.

Вятърът се просмука в къщата, като пухтеше и виеше. Алармата пищеше. Меган стигна до горната стълбищна площадка и видя как Шакет сграбчва една голяма ваза и я запраща с всичка сила към стената, а след това побягва бързо като пантера към коридора, водещ към задната част на къщата.

Той беше луд, несъмнено, но и много повече от луд – бесен, невероятно силен и непредсказуем. Ако се беше втурнал нагоре по предното стълбище, тя щеше да има възможност да го простреля неколнократно. Но макар и храбър, Лий не беше непредпазлив.

Тя си спомни едни негови думи: „Но всички правят грешки, нали, Меган? аз например сгреших, оставяйки пистолета си в кухнята, след като...“

Той се беше върнал да вземе оръжието си. И щеше да се изкачи по едно от двете стълбища, вероятно по това откъм кухнята, откривайки огън.

Тя отиде в стаята на Уди и залости вратата. Добре, но един силен шут щеше да изкърти паянтово резе. Трябваше да запъне дръжката, обаче вътре нямаше дървен стол с облегалка, а само офис стол на колелца и фотьойл.

Шакет щеше да дойде всеки момент.

Вляво от вратата имаше четирикрак скрин със седем чекмеджета. Твърде тежък беше, нямаше да може да го издърпа по килима. Вместо това тя го наклони и успя да го прекатури пред вратата.

Телефонът звънеше. Алармата пищеше, вятърът шибаше къщата. *Телефонът!* Вдигна слушалката, убедена, че се обаждат от охранителната фирма, и изкрещя:

– Въоръжен мъж в къщата! Елате веднага!

Захвърли слушалката и изтича до банята.

Уди се беше извърнал настрани и се беше свил като зародиш.

Обърна се с гръб към момчето и се загледа към вратата на коридора. Искаше да убие Шакет, задето бе тормозил Уди, задето го бе докосвал. Дори ако копелето като по чудо се разкаеше, захвърлеше пистолета си и започнеше да моли за прошка, тя нямаше да се поколебае да го застреля, щеше да го надупчи с огромно удоволствие.

Той вече трябваше да се е появил. Вятърът виеше и с поривите си пораждаше скърцания, потраквания и топуркания. Алармата пищеше настоятелно. Сърцето на Меган заплашваше да изскочи от гърдите ѝ. Но тя не чу изстрели, нито блъскане по барикадираната врата.

Чудеше се къде е мръсникът. Спомни си как се беше измъкнал през прозореца и се беше приземил на четири крака на двора, спомни си сияещите като жарава очи и смъртнобледото лице. Представи си как той се изкатерила по стената на къщата пъргаво като паяк и отваря прозореца, озовавайки се зад гърба ѝ.

Скоро щеше да дойде помощ, въоръжени полицаи. Само след няколко минути, обаче сега няколко минути бяха цяла вечност.

Шакет раздруса дръжката на вратата, след което пусна два куршума в бравата, за да я разбие. Опита се да влезе, но тежкия скрин му попречи. Заблъска силно и вратата започна да се отваря сантиметър по сантиметър.

Меган нямаше как да го види през процепа, но стреля два пъти в касата и натискът върху вратата отслабна.

Оставаха пет патрона.

С колко разполагаше той? Шест, осем?

Лий отново тласна вратата и прекатуреният скрин се помести. Ако се стигнеше до престрелка, неговият мерник можеше да се окаже необичайно точен заради животинските му рефлексии.

Самата врата беше дебела пет сантиметра. Опитите да го застреля през нея вероятно щяха да доведат само до прахосването на амуниции.

Вратата се отвори половин педя. Шакет скоро щеше да си пробие път. И какъвто беше смахнат, сигурно щеше да влети светкавично и да открие огън, леко приведен. Знаеше къде ще се намира Меган – на входа на банята, защитавайки лежащото вътре безпомощно дете.

Тя се отдръпна, прикривайки се зад касата на вратата. Държеше пистолета с две ръце и се целеше в разширяващия се процеп отсреща, където скоро щеше да изникне кучият син.

Специфичният вой на полицейска сирена проникна през какофонията, причинена от вятъра и пищящата аларма. Служителите на реда бяха пристигнали изненадващо бързо.

– Идват! – кресна тя на Шакет. – Свършено е с теб, задник! Идват!

Той, естествено, също чу сирената и прекрати, поне засега, опитите си да проникне в стаята.

Меган остана в позиция за стрелба. Към гърлото ѝ се надигаха стомашни киселини, зрението ѝ се размазваше от време на време заради бясното сърцебиене.

Шакет е ядосан и се чувства толкова силен благодарение на трансформацията си, че е убеден, че може да избие всички – двете пристигащи ченгета, кучката и момчето. Тръгва храбро към предното стълбище, но лукавството му постепенно взема превес над гнева.

Завърта се на пети и се затичва по коридора към задното стълбище. Слиза с големи крачки.

Възможно е на сигнала да са се отзовали повече от двама полицаи. Дори и да са само двама, имат пистолети и пушки, а и могат да извикат подкрепление. Той несъмнено ги превъзхожда, ала глутница вълци е способна да надвие дори тигър.

Прекосява кухнята, отваря задната врата и излиза на верандата. Бурята го приветства, нощта – също. Прескача стъпалата и се озовава на двора.

Те ще предприемат издирване. Не се знае дали ще успее да стигне до доджа, който е паркиран на един горски път, и да избяга, преди да са започнали да проверяват колите по магистралата. Нужна е хитрост.

Няма елени, нито нямо момче, което им подава резени ябълка. Няма лунна светлина, бликаща от предметите, вместо да се отразява от тях, а само беснеещ вятър, в чийто дъх се усеща първият есенен хлад. Гората обгръща всичко наоколо, тя е цитадела, от която нощта е излязла и в която ще се върне на сутринта.

Шакет прекосява тичешком двора и поема на запад.

Полицайте ще влязат в гората с ярки фенерчета, за да търсят дирите му. Обаче заради промените, настъпили в него – подобреното нощно зрение, усъвършенстваното обоняние и интуитивното разбиране на пустошта, непостижимо за обикновените хора, – той ще бъде пъргав, когато те се влачат; уверен, когато те са несигурни – и ще ги остави далеч зад гърба си, принуждавайки ги да подвият опашки и да се разкарат.

Благодарение на зрението и обонянието си той бързо открива пътеките, маркирани от елените с изпадали косми, мускус, урина и фекалии. Криволича покрай борове, ели, кедри и конски кестен, после стига до скали, загладени от атмосферните влияния. След скалите пътеката се спуска към поток, където свежият нощен въздух ухае на острица, мъх и див лук.

Едно време подобен преход щеше да изцеди силите му, но сега е друго. Мускулите му се разтягат и свиват с лекота. Гъвкав и подвижен е, както е бил единствено в младежките си сънища. Не се страхува от нищо, дори от мечки и пуми. Усеща, че присъствието му поражда страх в сърцата на живеещите тук същества, парализира дребните животинки, които биха могли да станат негова плячка.

В ниското вятърът е слаб, но от клоните горе падат изсъхнали борови иглички, шишарки и птичи гнезда – първобитния вариант на конфети, ознаменуващи неговото преминаване.

Чувството за доминиране, за власт над всичко наоколо, би трябвало да уталожил гнева, горящ в него от вчера. Но се получава друго. Колкото повече се отдалечава от унижението в къщата на Букман, навлизайки сред готическите кули от кедри и борове, толкова повече среднощният мрак се просмуква в кръвта му. Гневът се засилва и се превръща в бяс. Бягството е приключено – или поне е забравена нуждата от него – и Лий се промъква в нощта с надеждата да повтори най-вълнуващото преживяване в живота си. Души въздуха, за да попиет богатството от информация, което той носи; ближе тъмнината, като си спомня онзи невероятен вкус; скърца със зъби, копнеейки те да станат по-остри.

Бела предава по Жицата

Кучетата от Мистериума се нуждаеха от по-малко сън от обикновените кучета. Нуждаеха се от по малко сън дори от един средностатистически човек.

Бела се събуди няколко часа преди другите членове на се мейство Монтел.

Тя възприемаше себе си като куче пазач.

От време на време тренираше пред огледалото оголване на зъби. И се стряскаше леко от себе си.

Предпочиташе да спи на някое от леглата си на приземния етаж, за да може бързо да реагира, ако някой смрадлив престъпник се опита да нахлуе в имота.

Досега подобно нещо не се беше случвало.

Но можеше да се случи.

Бела по природа беше оптимистка, но знаеше, че светът е пълен със злини.

Имаше основания да запази оптимизма си, защото разбираше, че светът е направен специално за невинните.

В първоначалният архитектурен план не бяха предвидени стаи за лошите.

Рано или късно светът щеше да бъде преустроен така, че да се върне към първоначалния замисъл.

Сега, в ранните часове на четвъртъка, тя стана от леглото си в кухнята и влезе в семейната стая. Изправи се на задните си крака и включи осветлението с едната от предните си лапи.

Няколко пъти я бяха хващали да прави това. Намираха го за очарователно.

Ларинда, най-голямото от децата, беше казала: „Тя се страхува от тъмното. Не мога да я виня. Нали гледам новините!“

Сам, по-малкият, беше отбелязал: „Момчетата никога не се страхуват от тъмното.“ Само че той винаги спеше на включена нощна лампа.

Денис, още по-малкият, беше казал: „Май в къщата има мишки. На Бела ѝ е нужна светлина, за да може да ги улови.“

„Тук няма мишки – беше обявила Ларинда. – Освен това Бела не е котка. Така де, досега не ни е носила мишка.“

„Може би ги яде“ – беше подхвърлил Денис.

„Бела е изискана дама – беше възразила Ларинда, ужасена от предположението на брат ѝ. – Изисканите дами не ядат мишки, за бога!“

Мили, най-малката, беше казала: „Само глупости дрънкате.“

Бела не се страхуваше от тъмното. Просто не можеше да чете на тъмно.

Жицата не беше само комуникационна система. Тя изпълняваше и ролята на средство за обучение.

Членовете на Мистериума можеха да споделят знанията си за езика с младите кучета за броени минути.

Соломон и Бранди, които бяха философски настроени членове на Мистериума, наричаха тази способност „прехвърляне на данни от мозък към мозък“.

В семейната стая имаше огромна библиотека с книги.

Въпреки че беше доста едричко момиче, Бела беше ограничена в четенето, защото стигаше само до четвъртата полица.

Е, можеше да избути дивана на колелца пред библиотеката и стъпвайки на него, да достигне до петата полица, но рядко прилагаше този номер заради рисковете от падане.

Сваляше книгите с лапи и ги връщаше със зъби.

Ако чуеше стъпки, тоест ако се наложеше да реагира бързо, натикваше взетата книга под някой стол или я слагаше на малката масичка – и в подходящ момент я прибираще на мястото ѝ.

Понякога Бела забравяше да прибере четивата си и децата опираха пешкира.

Само едно дете не отричаше, че е виновно. На няколко пъти, след като беше проследила Бела с поглед, Мили пое отговорност за прегрешението.

Мили имаше подозрения. Някой ден тя щеше да потърси истината.

Бела не беше решила как ще постъпи тогава. Най-вероятно щеше да действа по интуиция.

Сега, в ранните утринни часове на четвъртъка, тя лежеше в семейната стая, четейки „Слонът на магьосника“ на Кейт Дикамило.

Историята беше хем забавна, хем тъжна; магическа и странна, но истинска.

Истинска в смисъл, че описваше матрицата, стояща в основата на живота, матрицата от неподозирани връзки между хора, земи и моменти, разделени от големи интервали от време.

Бела разгръщаща страниците или чрез духване с уста, или чрез внимателно перване с лапа – за да не намачка хартията.

Историите бяха прекрасни като храната. И важни като нея. Бела не можеше да живее без истории.

Историите бяха най-големият дар на интелигентността. Те бяха храна за душата. И лекарство също така.

Четящият изживяваше хиляди животи и се учеше да оформя собствения си живот по най-правилния начин.

Тъкмо беше завършила петата глава и въздишаше доволно, когато се случи удивително нещо.

По Жицата се чу нов глас.

Той наричаше себе си Вулкан.

Твърдеше, че е немска овчарка на три години.

А досега в Мистериума пребиваваха само голдън ретривъри и лабрадори.

Вулкан, естествено, казваше истината. Той беше куче.

Но чудесата не свършваха дотук.

Той предаваше от голямо разстояние. От година се бе опитвал да установи контакт.

Бела нямаше представа колцина от другите членове на Мистериума са получили съобщението.

Тя върна „Слонът на магьосника“ на мястото ѝ и измисли съобщение, което спешно трябва да се разпространи:

Белаграма. Случва се нещо вълнуващо. Досега по Жицата не беше постъпвало съобщение от място, отдалечено на повече от 120 мили от Сакраменто. Вулкан, немска овчарка от Ла Йола, град, намиращ се на север от Сан Диего, се свърза с нас и съобщи, че общност като нашата има в окръзите Сан Диего, Ориндж и Ривърсайд – предимно немски овчарки и бернски планински кучета. На брой са седемдесет и две. Живеят при различни условия. Това, което ние наричаме Жицата, те наричат Радиото. Общо наименование за себе си не са измислили, така че вероятно ще възприемат нашето – Мистериум. Откъде идваме? Защо сме тук? Нещата скоро ще се изяснят. Нашето време, изглежда, идва. Празнувайте. Бъдете верни. Стойте на линия.

КУЧЕ И НЕГОВОТО МОМЧЕ

Четвъртък, 1:00 ч. – 4:00 ч.

През първата година от службата си шериф Хейдън Екман никога не беше оставал в кабинета си след полунощ, а съвсем рядко оставаше и след шест часа вечерта. Сега беше там и се чувстваше разтревожен.

Все още беше млад и привлекателен и можеше да говори сладкодумно за върховенството на закона и грижата за обществото, завладявайки слушателите, но настоящата му длъжност не беше апогеят на кариерата му, а само стъпка по пътя към професионалните висини.

Той започна в полицията като помощник-шериф и за пет години се издигна доста, а преди това беше адвокат с неособено голяма клиентела. Все още гледаше на себе си повече като на адвокат, отколкото като на полицай. Смяташе през следващите три години неуморно да създава контакти и да се възползва от всички легални и полулегални начини, по които един шериф може да се сдобие с влияние, а после да кандидатства за длъжността прокурор на окръг Пайнхейвън. Голямата му цел беше да стане главен прокурор на щата Калифорния, затова вече бе започнал да използва наличните си ресурси, за да получи информация, която би могла да опетни евентуалните му конкуренти на изборите.

Тази работа с Декстър Фроули – прехвърлянето на телата на Пейнтън Спейдър и Джъстин Клайнман в Сакраменто, това гнездо на змии, и предаването на случая на щатските власти – го изнервяше. От една страна, сега прокурорът Тио Барбизон му дължеше услуга. От друга страна, ако ситуацията излезе от контрол, имиджът му можеше да пострада, защото бе приел прекалено бързо молбата на Барбизон.

Най-много го притесняваше фактът, че не беше сигурен дали онзи му казва истината. Прокурорът твърдеше, че работи съвместно – неофициално – с Агенцията за национална сигурност, която държала да запази връзката си с този случай в тайна. Хитрецът Барбизон явно укриваше някои неща.

Имаше основания да се смята, че АНС наистина е замесена. Когато до тялото на убитата беше открит портфейл с шофьорска книжка на името на Нейтън Палмър, Хейдън влезе в полицейската база данни, за да провери дали заподозреният има криминално досие и дали е обявен за издирване. Имаше заповед за задържане, издадена от съда в Солт Лейк по молба на прокурора на щата Юта – не от съда в Спрингвил, където беше извършено престъплението. Палмър беше заподозрян в кражба, палеж и убийство. Докато Хейдън се запознаваше с досието на Нейтън Палмър, екранът на компютъра му стана бял, а силуетът на раменете, врата и главата му почерня. Екранът остана заключен около три минути. Хейдън знаеше, че е бил заснет и местоположението му е било локализирано, което беше в правомощията само на най-важните агенции за сигурност. Някоя от тях следеше кой се интересува от файла за Нейтън Палмър.

Двайсет минути по-късно, преди да успее да се свърже с прокурора на Юта, Хейдън получи обаждане от Барбизон, който го изненада с въпроса: „Защо се интересуваш от Нейтън Палмър?“ Хейдън разказа за двойното убийство и за обезобразяването на тялото на Джъстин Клайнман, което накара Барбизон да задържи разговора, за да може да поговори с други хора. Сетне прокурорът обяви, че АНС настоява той да се занимава със случая „Палмър“. Представи някои подробности, невключени в заповедта на съда в Солт Лейк – Палмър бил високопоставен мениджър в компанията „Рифайн“, отговарящ за лабораториите в Спрингвил, където преди два дена при пожар загинали деветдесет и трима служители; картата на Палмър била фалшива, като Палмър имал още няколко такива, придобити преди събитията в Спрингвил. Барбизон нямал право да разкрива истинското име на беглеца. Нейтън Палмър закупил червен додж „Лиймън“ чрез регистрирана от него офшорна фирма; мислел, че работодателят му не знае за превозното средство, но грешал. Очевидно след покупката джипиесът на доджа бил махнат, за да се затрудни проследяването; това нещо не било известно на „всезнаещия“ работодател. Хейдън можел да помогне, като предостави информация за автомобила. И накрая, случаят касаел националната сигурност, така че Хейдън по закон нямал право да разпространява наученото по време на настоящия разговор.

Фроули и Зелман вече си бяха отишли и Хейдън Екман се наливаше с черно кафе в кабинета си, чудейки се защо престъпникът е сметнал за необходимо да придобие фалшиви документи и труден за проследяване автомобил. Или беше планирал да саботира лабораториите в Спрингвил и да се изниже, или беше очаквал, че ще стане инцидент, за който ще обвинят него. Каквито и дейности да бяха извършвани там, определено не ставаше въпрос за изследвания относно лечението на рака, както твърдяха медиите – защото АНС не се интересуваше от подобни баналности.

И защо началникът на Палмър, знаейки за плановете му да избяга в случай на криза, го бе държал на работа в лабораториите? Ама че гнездо на змии! Шерифът обаче бе наясно, че множеството заплахи откриват множество възможности.

Фроули и Зелман бяха изчезнали яко дим заедно с телата на жертвите и доказателствата и шериф Екман пишеше записка за трансфера, обръщайки специално внимание на поведението на доктор Карсън Конрой. Патологът се беше възпротивил на трансфера, като беше изтъкнал протоколни и морални аспекти, ядосвайки по този начин началника си. Възможно беше да се стигне до съд, така че Хейдън искаше да съществува версия за събитията, композирана навременно и неутрализираща правдоподобността на твърденията на Конрой. Според версията на Хейдън патологът се беше отзовал на покана да съдейства при трансфера, като при идването му беше станало ясно, че е пиян; Конрой не възразил срещу процедурата, но бил видимо объркан и се държал грубо с хората от Сакраменто.

Хейдън с удоволствие предаваше думите на „пияния“ патолог и представяше подробности, които да подчертават странното му поведение, като се стараше да не го окарикатурява, за да не се загуби достоверността. Ако се наложеше да представи бележката в съда, първо щеше да я покаже на Фроули и Зелман, за да не се получат разминавания при свидетелските показания.

Хейдън тъкмо беше завел в архива бележката – електронно и физически, – когато Карл Фредет, началникът на нощната смяна, му звънна по интеркома, за да докладва за нахлуване в дома на Меган Букман на „Грийнбрайър Роуд“, при което е имало стрелба.

Тук нахлуванията в чужда собственост бяха толкова редки, колкото инцидентите със слонове.

Хейдън винаги поставяше личните си интереси над тези на обществото и имаше хлабави разбирания относно корупцията, ала полицейската му интуиция беше добра. Веднага предположи, че представящият се за Нейтън Палмър не е напуснал окръг Пайнхейвън.

Подобно на всички други членове на Мистериума, Кип можеше да включва и изключва Жицата като радио, обаче спешните съобщения винаги преминаваха.

Сега не я изключи, защото виковете на момчето, породени от емоционална болка и отчаяние, бяха молба за помощ.

Насочването на Бен Хокинс можеше да се осъществява без думи, защото той беше достатъчно умен, за да повярва в невъзможното, когато фактите показваха, че то е възможно.

За жалост, не всички човешки същества бяха толкова широко скроени.

Някои вярваха в абсурдни неща, без да изискват доказателства, но не вярваха в истината дори когато тя, така да се каже, им бъркаше в очите.

Стигнаха до кръстовище и Бен попита, като посочи с пръст:

– Натам ли?

Ако той посочеше правилната посока, Кип излайваше веднъж ентусиазирано.

Ако посочеше погрешната, Кип виеше неодобрително.

Както винаги, му идеше да каже много неща, обаче физически не беше устроен така, че да може да говори.

Би казал: „Много добър шофьор си.“

Би казал: „По-бързо, по-бързо!“, въпреки че Бен караше с превишена скорост, усещайки че работата е дебела.

Ако можеше да говори, Кип щеше да зададе хиляди въпроси относно живота на Бен Хокинс – какви книги пише, чел ли е Дикенс, вярва ли на физиците, които твърдят, че има безброй паралелни вселени.

Дороти се интересувахе от квантова механика, теория на струните и други подобни неща.

Тя съумяваше да заразява околните с интересите си.

Кип имаше следната теория: „Има паралелни вселени и когато умрем, заживяваме в други реалности.“

Дороти вече не беше тук, но беше някъде другаде.

Тази мисъл го успокояваше.

Не беше стигнал до прозрението, че раят е паралелна вселена, където праведните живеят вечно. Все пак не беше теолог.

След Олимпик Вилидж пое на север по Щатска магистрала 89, а после на запад по Междущатска 80.

Напусна Междущатска 80 и се качиха на Щатска 20, движейки се все на запад.

Ако беше обикновено куче, той щеше да предпочита да се вози при отворено странично стъкло, за да може да показва главата си навън.

Осъзнаваше обаче, че хвърчащите боклуци представляват сериозна опасност за очите.

Понякога да си свръхумно куче беше недостатък от гледна точка на забавленията.

Може би не само понякога. Може би през повечето време.

Дороти му позволяваше да си показва главата навън само когато караше много бавно. А така кефът не беше голям.

Беше стигнал до извода, че и другите чуват момчето по Жицата. Но защо не коментираха?

Изпрати съобщение: *Чувате ли момчето по Жицата? То пищи и плаче.*

Отговори дойдоха бързо, от всички посоки. Никой друг не чуваше момчето. Членовете на Мистериума се учудваха, че човешко същество може да ползва Жицата.

Запита се защо те не чуват момчето. Животът беше пълен с изненади.

Когато Кип изръмжа, за да предупреди, че се налага смяна на посоката, мъжът попита:

– Надясно ли?

Кип излая за „да“.

Тогава дойде Белаграмата за Вулкан от Ла Йола. Новината сякаш сияеше от радостта на Бела.

Тя беше права. Случваше се нещо важно. Нещо монументално.

Изглежда, момчето беше част от чудото, както Вулкан, Бела, Кип и другите умни кучета, които досега смятаха себе си за уникални в свят, създал ги без ясен замисъл, за да живеят неестествено, непрестанно копнеейки да получат отговори на въпросите си.

След като занесе Уди на леглото му, Меган навлече дънки и пуловер и точно в този момент дойдоха полицаите.

Не ѝ се искаше да оставя сам Уди, който изглеждаше напълно откъснат от реалността и травмиран – може би се беше оттеглил в своя свят. Той, естествено, не за пръв път пътуваше надалеч, но сегашното му оттегляне беше по-различно. Тя се молеше да не става въпрос за отчаяние.

Меган излезе на стълбищната площадка и се провикна към полицаите. Не пожела да слезе долу, настоя те да се качат при нея.

След като разказа на единия какво се е случило, тя избута стола на колелца до леглото на Уди и седна. Подхвана ръката на момчето, внимателно разтвори присвитите му пръсти и ги загали с надеждата да донесе успокоение.

Стараше се да запази самообладание, да представи проблемите така, че тревогата ѝ да не личи, защото се опасяваше, че момчето ще усети, че чувството ѝ за безопасност е трайно нарушено от Лий Шакет. Уди имаше нужда от остров на стабилност, а не от море от ужас, където удавянето е реална перспектива.

Полицаите я изслушаха, огледаха бравата, която бе разбита с пистолетни изстрели, както и всички предмети в стаята. По безизразните им физиономии личеше, че са скептично настроени – нищо чудно опитът и подготовката им да изискваха това от тях. Трудно ѝ беше да прикрие раздразнението си, че не се заеха да издирят Лий Шакет, който може би бе избягал надалеч или се спотайваше наблизо, изчаквайки търпеливо огледът да приключи.

Предположи, че спокойните ѝ обяснения относно изпълнената с лудост и насилие среща са учудили полицаите. Къде бяха остатъците от ужас, които трябваше все още да я държат на тръни? Къде беше гневът ѝ от нахлуването в къщата?

Естествено, бяха стаени дълбоко в нея, така че да не достигнат сина ѝ. Меган беше родител на дете с проблеми, което не може да изразява чувствата си, макар да е силно чувствително, и което не притежава защитни механизми за справяне със страха, така че ѝ се налагаше да контролира емоциите си, за да не му повлияе неблагоприятно. Той толкова се беше стреснал от Шакет, че беше потънал в тишина, която Меган намираще за притеснителна, дори плашеща; тя не смееше да говори с тон, който би могъл да навие пружината на ужаса на Уди.

Пристигнаха още двама полицаи. По някаква причина, вероятно старшинство, те поеха контрола върху процедурите. Единият от тези полицаи беше жена на трийсет и няколко години. На горния джоб на ризата ѝ беше закачена табелка, на която с черни букви на бял фон пишеше „Кариктън“.

Кариктън беше стегната, с мощни предмишници, приятни скандинавски черти, къса руса коса и сини очи. Тя извади бележник и химикалка, за да запише показанията на Меган – нещо, което първите двама полицаи не си бяха направили труда да направят.

Меган се зарадва, че ще може да говори с жена, струваше ѝ се, че от жена ще получи по-голямо разбиране. Скоро обаче започна да осъзнава, че компетентната на пръв поглед Кариктън изпитва неприязън към нея и не ѝ вярва, незнайно защо.

След като Меган разказа набързо какво се беше случило, Кариктън попита:

– Какво му има на хлапето?

– Той е аутист с високо функциониране⁸.

– Какво ще рече това... „високо функциониране“?

– Той се самообразова умело, чете на колежанско ниво, не създава проблеми – никога. Но не понася да го докосват други хора освен мен и Върна Брикит, домашната помощница. И не говори.

Кариктън се приближи, нарушавайки личното пространство на Меган, и се вгорачи в нея и Уди.

– Както лежи в момента... май не регистрира присъствието ми. Винаги ли е така?

- Не. Шакет го разстрои, както споменах.
- Той опипвал ли е момчето?
- Заплашваше го, тормозеше го. Когато видях, че Шакет е тук... той докосваше Уди по лицето. А това за Уди е ужасяващо – непознат да го докосва по лицето.
- Питам дали момчето е било изнасилено.
- Не. Шакет искаше да изнасили мен – и да ме измъчва, като уплаши до смърт Уди.
- До няколко часа трябва да го прегледа лекар.
- Не е изнасилен! Не е нужно да бъде преглеждан.
- Ще видим какво ще каже. Трябва да даде показания.
- Казах ви, той не говори.
- *Никога?*
- Много аутисти са така.

Ардженто, партньорът на Кариктън, излезе в коридора да поговори с другите полицаи. Беше пристигнала трета полицейска кола. Примигващите червени и сини светлини на бурканите танцуваха във ветровитата нощ. В къщата, изглежда, вече имаше шестима служители на закона. Радиостанции прашаха и буботеха. Меган се зачуди кои неща ще бъдат огледани и проверени. Радваше се, че полицаите са тук, че пристигнаха навреме, за да подплашат Лий Шакет, но пак се чувстваше... нападната.

- Излизали сте с този Лий Шакет – каза Кариктън.
- Да, няколко пъти, преди много години.
- Имали сте връзка с него.
- Но не и сексуална. Няколко срещи, това е. Преди много години.
- Споменахте, че ви се е обадил по-рано през деня.
- Вече стана вчера. Искаше да отида в Коста Рика с него. Смахната работа. Отризах го.

Бяха говорили на тази тема. Меган знаеше, че Кариктън използва кръгова техника – връща се на нещо, за да провери дали Меган няма да промени версията си, – но въпреки това се дразнеше.

- Шакет е нямал ключ, тогава как е влязъл в къщата?
- Смятам, че е влязъл, когато Върна беше тук. Тя понякога оставя задната врата отключена, защото ѝ се налага да излиза във връзка с домакинската работа.

- Значи Шакет се е скрил някъде и е зачакал да си легнете?
- Така мисля.

– Да се крие часове наред! Проявил е огромно търпение, а вие казахте, че е луд. – Тя записа нещо в бележника си. – Вие сте спели, но той не е отишъл при вас, а при момчето.

– Казах ви, че не бях заспала, четях книга. Приспа ми се. Оказа се, че пистолетът е поставен наобратно в сейфа и че изпълнителят е изпразнен.

- Заклучен ли беше сейфът за оръжие?
- Да. Нямам представа как Шакет е научил комбинацията.
- Откога притежавате това оръжие?
- Купих го преди три години.
- Легално, от Калифорния?
- Да.
- Трябва да хвърля едно око на регистрацията.
- Ще ви я покажа, когато приключите с въпросите.
- Минали ли сте курс за безопасно боравене с огнестрелно оръжие?
- Както казах, тренирам на стрелбището веднъж месечно. И да, курсът за безопасно боравене съм го минала.
- Заради Лий Шакет ли се сдобихте с оръжието?

– Не. Че защо? Когато купих пистолета, не бях виждала Шакет от години. А и той не беше тотално превъртял тогава.

- Казахте, че сте го ранили.
- Не тежко. Мисля, че отнесох парченце от лявото му ухо.
- Момчето присъстваше ли на тази сцена?
- Лежеше тук както сега.
- Към детето ли стреляхте?
- Наложих се. Шакет заплаши, че ще извади очите му.
- Той сляп ли е?
- Какво? Не. Не е сляп.
- Ама както лежи там... този вторачен поглед...
- Не е сляп.
- Високофункционален аутист. Хм. Значи е направена проверка дали тази среда е подходяща за него, дали не се налага настаняване в специализирана институция?

Меган трябваше да промени насоката на разговора. Пусна ръката на Уди и се изправи, заставайки лице в лице с Кариктън.

– Проблемът не е в това дали тази среда е подходяща за Уди. Някой направи ли си труда да потърси Лий Шакет? Той не е просто луд, а опасно луд. Организирано ли е издирване?

– Това не е моя работа – отвърна Кариктън. – Работата ми е да сменя вашите показания, за да можем евентуално да повдигнем обвинение.

– Хубаво. Но нека се концентрираме в случилото се тук, в стореното от Лий Шакет и в това, което той се опита да стори.

Десетина секунди Кариктън гледа изпитателно Меган; сините ѝ очи бяха крехки като китайски порцелан. После каза:

– Имате голяма хубава къща, снабдена с всякакви устройства. Но при проблемно дете, както и при нестабилен бивш приятел, склонен да ви навестява, устройствата не са от голяма полза.

Необяснимата враждебност от страна на напълно непознат човек, който претендира, че ви познава, не беше често срещано явление при контакт лице в лице. При социалните медии беше друго, тъкмо затова Меган не ги ползваше ежедневно. Обаче в ситуация като тази, при физическото присъствие на очевидно недобронамерен човек, тя не можеше просто да изключи компютъра.

– Не смятам да повтарям до побъркване. Не съм заподозряна. Жертва съм. Давам ви още пет минути.

След две минути пристигна шериф Хейдън Екман.

На върха на югозападната кула на замъка Уайвърн Уди лежеше потънал в пълно отвращение от себе си. Този път знаеше, че никога няма да успее да изкупи слабостта си, че никога вече няма да се прибере у дома. Нямахше да се появи пойна птичка, която да изпее песента на прошката, а рошавият бял плъх нямаше да танцува весело, за да покаже, че Уди вече е платил цената за това, което бе сторил... или – както се случваше най-често – за това, което не беше сторил.

Лошият човек го беше нарекъл дебил, но Уди не беше дебил. Никой не можеше да го убеди, че е глупав само защото никога не говори. Но лошият човек го нарече и безполезен. А фактът, че тази оценка беше изречена от лош човек, не означаваше, че тя е невярна. Така си беше, наистина. Мъжът бе обидил майката на Уди, дори по-лошо от това – каза ѝ да си свали дрехите и щеше да я накара да спи насила с него. Уди беше още невинен, но не беше наивен. Знаеше какво е секс. Сексът можеше да е нещо красиво, когато го правиш с любов, или нещо грозно като убийство, когато не го правиш с любов. Уди беше наясно с това.

И през цялото време той не стори нищо. Нищо. Лекият допир на откачения мъж – той галеше бузата и носа му описваше кръгове по брадичката му, проследяваше с пръст устните му – така го шокира, той така се засрами от безпомощността си, че ръцете и краката му станаха оловни и не можеше да вдигне дори глава. Макар че не отиде веднага в Уайвърн, Уди остана в стаята си парализиран, какъвто беше и сега на грубото си легло от тръстики.

Накрая се пренесе в Уайвърн след стрелбата, когато не можа да стане от пода в банята, където се беше свил в ъгъла. Майка му трябваше да го вдигне и да го носи, да го сложи на леглото – и безпомощността му бе по-ужасяваща от всякога.

Сега лежеше и се взираше през високите прозорци към издутите черни кореми на облаците, в които светлината пулсираше, без да се оформи в мълнии, като вълни от киселина, която разяжда неизбежната буря. Драконите летяха по-многобройни от всякога. Цели ята от зверове с дълги заострени опашки и люспести крила, страховити предвестници на някакъв апокалипсис. Нямахше гръмотевици, нямаше писъци на бягащи дракони, защото в това селение всичко бе така тихо, както беше тихо в Уди, докато пойната птичка не запее или белият плъх не затанцува, позволявайки му да се прибере у дома. Но този път те нямаше да се появят.

Когато искаш да кажеш толкова много неща, но думите не се оформят, когато никога не си говорил с никого, освен с елени в задния двор, ти се научаваш да живееш със заключен в теб глас. Уди каза на елена „Красив си. Обичам те“, а всъщност искаше да каже тези думи на баща си, преди той да си отиде завинаги, и на майка си, която някой ден също можеше да си отиде завинаги... но бе в такова състояние, че можеше да ги каже само на елена, и се научи да живее с това.

Когато най-хубавото усещане на света за теб са ръцете на майка ти, които те прегръщат, и знаеш, че ако я прегърнеш и ти, ще стане още по-хубаво, но си се научил да живееш с това да не можеш да прегръщаш никого. Беше си казвал, че тя знае какво чувства той и без прегръдки, и през повечето време наистина вярваше, че тя *знае*. Но понякога, като сега, си мислеше, че може би не знае; че само се *надява* той да я обича... и се бе научил да живее дори с това съмнение.

Не можеше обаче да живее с *това*: че майка му едва не беше изнасилена, едва не беше простреляна, а той не стори нищо. *Нищо, нищо*. Не само не можа да ѝ помогне; в парализата си Уди беше бреме за нея, почти бе станал причина за смъртта ѝ само защото не можа да се накара да докосне – да удари – лошия мъж. Не можеше дори да изтича за помощ. И всичко това се бе случило вероятно защото посети „Трагедия“ в Тъмната мрежа и написа „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовищно зло“.

Лошият човек каза и още едно вярно нещо.

„Знаеш ли колко е секси майка ти? Твърде секси, за да си прахосва живота с дебилче като теб.“

Ако не се върнеше вече у дома, тя щеше да се освободи от него. Ако останеше тук, в замъка Уайвърн, майка му щеше да има по-добър живот с някой, който ще може да ѝ каже, че я обича. Щеше да пътува където пожелае и нямаше да се тревожи какво ще се случи с дебилното ѝ дете. Той беше умен, но все пак беше дебил: тъп, ням, безсловесен, изпълнен със знания и с толкова много чувства, които нямаша никакво значение, защото не можеше да ги сподели с никого.

Сред пулсирането на беззвучната буря, под беззвучно летящите дракони, в зловещата тишина на високата кула, където вече не можеше да чува пукането на тръстиките под себе си или собствения си пулс, нито вдишването и издишването си, Уди внезапно чу глас.

Идвам, момче, почти стигнах.

Сведе поглед от прозорците без стъкла и видя отново кучето, но този път не беше свито на пода, а седеше. Беше с някакъв колан, все едно се вози в кола.

Не плачи, момче, не се страхувай. Почти стигнах.

След като научи за необичайното нахлуване и насието в дома на Букман, шерифът реши, че този инцидент и убийствата на Спейдър и Клайнман може би имат един и същи извършител. Той веднага заповяда да бъдат сложени блокади на „Грийнбрайър Роуд“. Търсеха червен додж „Лиймън“ който е забелязан да бяга от мястото на престъплението. Скъпа кола с достатъчно мощност, за да изпревари колите на полицията.

На всяка блокада имаше по четирима полицаи, като първата бе приблизително на три километра южно от имота на Букман, а другата – на два километра северно. Хората на южната блокада отидоха там почти веднага, а на северната засега имаше само двама помощник-шерифи с патрулка.

Нейтън Палмър, ако той беше извършил нападението, явно бе избягал от къщата, когато е чул приближаващите сирени. Предполагаха, че е тръгнал пеша на запад, през задния двор на имота, и по-скоро е навлязъл в гората, отколкото да рискува да го завардят полицаите на шосето. Със сигурност обаче беше дошъл с доджа и го бе скрил някъде наблизо. Затова щеше да се опита да заобиколи през дърветата до него.

През последния половин час трафикът по „Грийнбрайър Роуд“ беше спрял и течаха проверки. Сега помощник-шерифите Уолтър Колт и Фрийман Джонсън, които първи бяха пристигнали в къщата, излязоха от нея и поеха на север, за да подкрепят северната блокада.

Фрийман пътуваше отпред. Той бе горски човек – турист и рибар – освен помощник-шериф, и познаваше изключително добре природата. Черният горски път, който подминаха, изглеждаше тъмен като чудовищна паст. Фаровете бяха осветили само няколко метра от него, но Фрийман долови визуално несъответствие сред вертикалната чернота на потъналите в нощта дървета.

– Чакай, обърни – каза той. – На онзи горски път там имаше нещо.

Уолтър Колт забави, направи обратен завои и измина кратко разстояние на юг. После зави наляво към тесния черен път и включи дългите светлини. Сега, на тази директна светлина, скритото за всички, освен за интуицията на Фрийман, се разкри на около шейсетина стъпки от шосето: червен седан.

Докато патрулната кола се движеше бавно сред дърветата и стана ясно, че седанът е додж, Уолтър Колт грабна микрофона на полицейското радио и докладва за находката. Спря на три метра от колата на извършителя и дръпна ръчната спирачка, но не изключи двигателя.

И двамата не бяха ходили на местопрестъплението при убийствата на Спейдър и Клайнман миналия следобед, но бяха чули, че жената явно е била разкъсана от животни или някакви мършоядни птици, може би лешояди, след смъртта си. Осъзнаваха, че ако в къщата на Букман е нахлул същият човек, то той е изключително дързък и необичайно жесток, но все още нямаха представа, че е нещо много повече от това, което бяха виждали в трийсет и шест годишния си опит в силите на реда.

Освен пушката с насочено над таблото дуло, вляво от седалката на пътника имаше и дълъг метър и трийсет електрошоков остен, който използваша единствено за животни. В окръг Пайнхейвън животните бяха повече от хората и част от тях бяха едри хищници, като например пуми, мечки и койоти. Фрийман Джонсън дори се бе занимавал с избягал бик и с тигър, държан незаконно от един идиот, който си мислеше, че животното винаги ще е мило като котенце. А имаше един случай и с малтретиран питбул, който съвсем разбираемо се бе нахвърлил свирепо срещу целия човешки род. Помощник-шерифите обаче не срещаха такива опасни създания всеки ден, дори всяка седмица. Но тъй като политиката на шерифството бе да не се стреля по животни, освен в краен случай, понякога електрическият остен беше изключително важен.

Макар че доджът беше тъмен и тих, и очевидно изоставен, на светлината на фаровете, която пронизваше прозорците, Колт и Джонсън излязоха от патрулката с пистолети в ръце.

До някаква степен гората предпазваше от силата на вятъра, макар че стените ѝ не бяха непроницаеми. По-

слаб, но все пак настойчив вятър се носеше над земята, помиташе каквото намереше по нея, а по-силни пориви яростно тресяха върховете на борове. Подхващани от зеления балдахин на покритите с иглички клони, въздушните течения звучаха като шуртене на вода, сякаш огромна река течеше над тях, а сред ромона ѝ се надигаха пронизителни писъци, глухи стонове, викове като от болка, като че ли реката беше Стикс и носеше легиони души от света на живите към земята на мъртвите.

Фрийман и партньорът му приближиха предпазливо колата, но в същото време оглеждаха и гората отвъд светлината на фаровете. На Фрийман му се струваше, че мракът ѝ е някак различен, като прословутия отвъден мрак на изгубените надежди за рая.

И ако моментът наистина бе наситен с неестествени и дори свръхестествени заплахи, то атаката дойде в хармония с това настроение, защото нападателят се спусна от клон високо над тях като крилат демон. Стовари се тежко върху Уолтър Колт и го повали на земята зад доджа. Пистолетът на помощник-шерифа излетя от ръката му, отскочи от бронята на колата и се изтърколи в един треперещ храсталак.

Стъписан, Фрийман отстъпи две крачки назад, докато Колт се мъчеше да се превърти над нападателя си, или поне да го избута от себе си. Колт беше по-едър, но веднага стана очевидно от яростта, с която ръмжеше нападателят, че ръстът и обучението може би няма да са достатъчни за отблъскването на тази атака.

Двамата се мятаха оплетени в трескава схватка, която не позволяваше на Фрийман да се прицели добре – всъщност изобщо не му позволяваше да стреля. Той пристъпи към тях с намерението да удари Нейтън Палмър по главата с цевта на пистолета си. Но спря, защото Уолтър Колт изкрещя. Откакто го познаваше, не беше виждал Колт да показва страх, той никога не беше показвал болката си и винаги бе самото олицетворение на стоицизма. Това не беше просто вик от болка, а от чист ужас и носеше в себе си думите: „Той ме хапе, той ме хапе!“

На светлината на фаровете се виждаше, че лявата ръка на Колт е покрита с кръв – и не само тя, двете му ръце бяха покрити с кръв, както и лицето, а нападателят опитваше да го ухапе за гърлото. Колт се отбраняваше с окървавените си ръце, а Палмър започна да забива коляно в слабините му. Озърна се за миг към Фрийман и помощник-шерифът видя, че от озъбената му уста се стича кръв и слюнка, а в *очите му свети яростта на животно*.

Тъй като не можеше да се прицели добре, обзет от ужас, Фрийман се върна в патрулната кола, грабна остена за животни, който щеше да произведе токов удар с висок волтаж и нисък ампераж, достатъчен да обезвреди мечка или бик и може би да убие човек, ако се приложи невнимателно. Върна се след секунди. Колт още пищеше. Правилата на шерифството забраняваха употребата на остена върху човешко същество. Майната им на правилата. Той заби медните шипове в гърба на Палмър.

Заради контакта с Палмър и Уолтър Колт щеше да получи токов удар, но не чак толкова силен. Обаче нямаше какво да се направи. Маниакът започна да вие и Фрийман натисна отново спусъка. Палмър падна от жертвата си и се стовари по лице на черния път.

Стенещ и задъхан, Колт се опита да се възстанови от шока и да се отдръпне от нападателя си.

Палмър щеше да остане парализиран от двайсет до трийсет секунди и щеше да е дезориентиран и почти безпомощен поне минута и нещо след това.

Фрийман издърпа дебели пластмасови белезници от колана си и коленичи до него с намерението да окове китките му здраво зад гърба.

Палмър се размърда, претърколи се и опита да седне, съскайки като разярена змия.

С така разтуптяно сърце, че ръцете му се тресяха и белезниците се изплъзваха от потните му пръсти, Фрийман се издърпа назад и грабна отново остена. Заби медните зъбци право в корема на маниака. Палмър пълзеше по земята, като забиваше така силно нокти в нея, сякаш не тя беше пръст, а само пясък. Фрийман му пусна ток отново и отново, а Палмър само мятеше глава и вратните му жили изпъкваха като стоманени въжета. Фрийман му пусна ток отново, този път по-дълго.

Накрая Палмър се свлече, мъртъв или в безсъзнание. На Фрийман не му пукаше.

Той коленичи и го преобърна така, че да окове ръцете му зад гърба. Стегна пластмасовите белезници по-силно от позволеното, после му сложи още едни, макар че не беше чувал някой да е успявал да се освободи и от един чифт. Затегна така и двата му глезена, а после ги свърза с трети чифт. Накрая опипа шията му за пулс и със съжаление долови такъв. През това време Уолтър Колт бе успял да допълзи до патрулната кола и да седне, облегнат на предния калник от дясната страна. Кървеше и от двете ръце, а едното му кутре беше отхапано. Показалецът му висеше, но все още се крепеше на късче плът. Брадичката му бе отхапана така свирепо, че беше провиснала и готова да се откъсне от костта. Той плачеше като дете, вероятно беше в шок.

Фрийман Джонсън хукна към шофьорската врата, седна зад волана и грабна микрофона. Обади се за линейка – „ранен полицаи, критични рани“, – съобщи местоположението им и помоли за подкрепления – „колкото може повече хора, мамка му“, – защото батериите на остена сигурно вече бяха изтощени. Пластмасовите белезници щяха да издържат, те винаги издържаха. Но някой трябваше да сложи някакъв предпазител на устата на Палмър, преди да го транспортират, а Фрийман нямаше да се справи с това без значителна помощ.

Той слезе от колата, взе аптеката от багажника и коленичи до Уолтър. Ръцете му кървяха, но не така силно, че да има нужда от турникет, докато дойде линейката. Фрийман даде на Уолтър два бинта, които да стиска леко в юмруци, за да спре кръвта от раните по дланите си. За брадичката му не можеше да стори нищо.

– Линейката идва, приятел. Ще са тук до пет минути; не, дори по-скоро.

– Господи Боже! – прошепна Уолтър с пресекаващ глас.

Палмър вече се размърдваше. Изпсува и опита да се обърне. Опъна пластмасовите белезници и зарита с овързаните си крака. Изви гръб невъзможно много, сякаш бе способен да заключва прешлените си като змия и да изправя само едната му част, но не успя. Затова започна да ругае още по-яростно.

– За бога, какво е той? – попита Уолтър. – Застреляй тая гадина, убий го, докато можеш!

Страхът на винаги спокойния му партньор смрази Фрийман. Той се изправи, взе отново остена и застана нащрек, докато в далечината не се чуха сирени. Подкреплението.

Над тесния черен път нямаше нито луна, нито звезди, студеният вятър стенеше над тях като тръбите на Страшния съд, а гората бе гъста, черна и така зловеща, каквато никога не е била за Фрийман Джонсън.

Светлините на полицейската кола хвърляха червени и сини отблясъци, които обливаха предното стъкло и таблото на рейндж роувъра.

Кип и Бен чакаха на опашката от коли пред блокада на север по „Грийнбрайър Роуд“.

Бен чакаше по-търпеливо от Кип, който пъхтеше тревожно.

– Какво има, приятел?

Бен не знаеше за момчето, не знаеше, че момчето бе пиццоло, а сега почти замлъкна по Жицата – издаваше само жалния звук на пълно отчаяние.

Два вида на тази планета бяха свързани от хиляди години. Може би дори повече от сто хиляди години. Кучетата и хората.

Кучетата са били до хората хилядолетия преди конете или котките.

Те бяха ловували заедно, когато това бе начинът да оцелееш.

Те се бяха защитавали взаимно от всички заплахи на примитивния свят, в който природата беше дори по-жестока, отколкото беше сега.

От всички създания на Земята само хората и кучетата се наслаждават на играта през всеки ден от живота си.

В отношенията между човечеството и кучетата съществуваше някаква обща съдба, която още не беше осъществена.

В това вярваше Дороти.

Тя беше сигурна, че Кип и останалите в Мистериума представляват следващият етап от тази човешко-кучешка съдба, вярваше, че те могат да променят света.

А сега това момче, без да знае, умееше да използва Жицата. Кое то може би означаваше, че в близко бъдеще връзката между хората и кучетата ще стане още по-здрава.

Кип усещаше, че се задава събитие с историческо значение.

Полицаяте вървяха бавно от кола към кола, разпитваха шофьорите и оглеждаха багажниците.

Задаваше се историческо събитие, а полицията забавяше трафика по „Грийнбрайър Роуд“ и ако Кип се изнервеше още повече, щеше да се наложи да слезе, за да се изпишка.

Помощник-шериф Кариктън и партньорът ѝ, помощник-шериф Ардженто, си тръгнаха. Показанията на Меган бяха сметнати за достатъчни от шериф Хейдън Екман.

С помощта на Ардженто той беше вдигнал преобърнатия скрин и се настани в края на креслото, за да говори с Меган, която стоеше до леглото на Уди.

При влизането си шерифът усети антагонизма между Меган и Кариктън, затова се извини заради агресивния стил на разпит на своята подчинена, но след това изтъкна, че тя е от най-добрите му служители.

Меган беше срещала веднъж предишния шериф, Лайл Шелдрейк, съдържан човек с обветрена кожа и бяла коса, която сякаш сияеше. Не го познаваше, но онези, които го знаеха отдавна, казваха, че е отдаден на работата си и честен човек... когото Екман е победил в доста мръсна кампания. Сега, макар че новият шериф се опитваше да заглади раздразнението, предизвикано от Кариктън, той ѝ се стори някак мазен и недостоеен за доверие. В наши дни американците като че ли бяха привлечени от такива политици, стига да ги биваше да демонстрират добродетели, докато в същото време клеветят противниците си.

Екман не искаше да повтарят всичко, което е казала на Кариктън, но беше много заинтригуван от всичко, което тя знаеше за нападателя, и че името му било Лий Шакет.

– Имате ли представа дали някога е използвал името Нейтън Палмър, госпожице Букман?

– Не, нямам представа. Но и няма как да знам. Видях го за последно на едно фирмено събитие със съпруга ми преди осем години, а преди това... всъщност се познавахме преди тринайсет години.

– Казвате, че е бил изпълнителен директор на „Рифайн“, част от империята на Дориан Пърсъл?

– Точно така.

– А знаете ли за огромния пожар в лабораториите на „Рифайн“ близо до Спрингвил, Юта?

– Не. Не гледам новини, шерифе. Не мога да сторя нищо срещу хората, които ги създават, а искам да запазя изкуството си позитивно в свят, който все по-малко е такъв.

– Е, той вероятно бяга, защото е отговорен за смъртта на деветдесет и двама души там.

Тя изкриви лице, но нямаше какво да каже за подобна трагедия.

– Тогава имате още по-големи причини да го намерите бързо. Нещо с него изобщо не е наред.

– Имате ли снимка на този Лий Шакет?

– Сигурна съм, че ще намеря в интернет.

– Без съмнение. Но ние сега разполагаме само с шофьорската книжка, която е носил у себе си. Тя е на името на Нейтън Палмър. Ако имате снимка, госпожице Букман, ще мога да потвърдя веднага дали са един и същи човек.

– Госпожа Букман.

– Да, разбира се. Както предпочитате.

– Лий Шакет беше на сватбата ни. Трябва да го има на някои снимки в албума. Но той не се е променил много... освен че е боядисал косата си. Доста време беше с брада, макар че в този период не поддържахме връзка, така че само косата му е променена в сравнение със снимките.

– Ще ми покажете ли този албум?

– Няма да оставя Уди. Слезте долу в кабинета. На една от лавиците има осем или десет фотоалбума. Белият със златното ръбче. Донесете ми го и ще намеря снимка на Лий Шакет.

В отсъствието на шерифа тя заговори тихо на Уди, уверяваше го, че вече е в безопасност, че ще намерят Шакет и той няма да се върне. Тези уверения обаче бяха по-скоро надежди и вероятно момчето усети това, защото не се върна от дълбокото място, където се бе оттеглила душата му.

Вятърът виеше около къщата, но този вой не бе просто звук от стихия, а писък на най-ужасна лудост, който призоваваше в съзнанието на Меган картина от испанския художник от осемнайсети век Франсиско Гоя, „Сатурн поглъща децата си“ – нихилистично изображение на такава безумна жестокост, че можеше да вдъхне истински страх у зрителя и седмици на кошмари.

Шакет беше разбил един от прозорците до външната врата. Хенри Брикит щеше да запълни рамката с талашит, докато дойде стъклар, за да подмени стъклото. Междувременно алармата щеше да продължи да функционира. Меган щеше да се погрижи да сложат *двойни* резета на всяка врата – и ключалки на прозорците вместо обикновени резета. Тя щеше да си вземе резервен пълнител за пистолета. Отсега нататък щеше да го държи зареден и нямаше да се разделя с него. Щеше да държи завесите на всички прозорци затворени ден и нощ, за да не се вижда отвън какво става в къщата.

И все пак това нямаше да е достатъчно.

Нямаше да се почувства в безопасност, нямаше да *бъде* в безопасност, докато не заловят Шакет.

Всъщност тя нямаше да се почувства в безопасност до смъртта му.

„Но всички правят грешки, нали, Меган? Аз например сгреших, оставяйки пистолета си в кухнята, след като излядох циците на онази секси кучка. – Той се изкиска и поклати глава. – Не, обърках се, пържола беше. Това в кухнята беше пържола и не можеше да се мери по вкусови качества с гърдите на Джъстин.“

Искушаваше се да сметне всичко, казано от него, за бълнуване на безумец, но той наистина беше оставил пистолета си в кухнята. А помощник-шериф Кариктън я бе попитала за суровото месо по кухненския под.

Шерифът се върна с белия албум със златен кант.

Меган започна да го прелиства и намери добра снимка на Шакет с костюм и вратовръзка – на приема след сватбата, когато вдигаше тост за младоженците.

– Нейтън Палмър – каза Екман. – Същият, но тук е с руса коса.

Меган се надигна от стола си и каза:

– Елате с мен.

Тя остави албума на леглото и изведе Екман в коридора на горния етаж.

Притвори почти напълно вратата, за да не ги чува Уди, и каза съвсем тихо:

– Издирвате ли Лий Шакет и за нещо друго, освен за пожара в „Рифайн“?

В очите му се появи пресметливост. Той последва примера ѝ и отвърна тихо:

– Какво имате предвид?

– Каквото казах.

– Съжалявам, госпожице Букман, но не мога да...

– Жена на име Джъстин – прекъсна го тя. – Той убил ли е жена на име Джъстин?

След известно мълчание Екман каза:

– Все още не е оповестено.

– Той спомена нещо... отвратително. Не знаех дали е вярно. Тук ли я е убил, или в Юта?

Екман се предаде.

– Ще го съобщят по новините утре. Една двойка спукала гума на Магистрала 20. Не е имало много трафик по това време. Палмър... Шакет явно е минал оттам. Застрелял е мъжа с четири куршума, убил ги е и двамата.

Той явно все още се опитваше да прецени колко може да ѝ разкрие.

Меган веднага попита:

– И как точно е убил Джъстин?

Екман се поколеба. Вятърът играеше ролята на Сатурн и плачеше за поколението си във все по-тъмната нощ.

– Хапал я е – каза Екман.

– До смърт?

– Да. Но трябва да ви попитам, госпожице Букман...

– А той... излял ли е части от нея?

Екман се смръщи.

– Да, явно става дума за канибализъм.

Меган се извърна от него. Ужасът беше от такова интимно естество, че не можеше да срещне погледа му, докато говореше за това.

– Гърдите ѝ ли е изял?

– Значи ви е казал.

– Непряко.

– Една от гърдите ѝ. Част от другата. И голяма част от лицето.

– О, Господи! – Сега нажеженият до бяло страх, който кипеше в нея, внезапно стана яркочервен. Тя си спомни как Шакет бе докосвал лицето на Уди, колко близо беше неговото лице – устата му – до момчето ѝ.

– Не можем да останем тук. Тази вечер се изнасяме. Веднага.

– Мога да ви дам охрана.

Тя срещна погледа му отново.

– Нямаме достатъчно хора. На целия свят няма достатъчно полиция, която може да ме задържи тук.

– Ще съм ви благодарен да не споменавате за това на никого. Не искаме да паникьосваме хората. Трябва да управляваме информацията, вероятно ще го съобщят до обед, или най-късно ранния следобед. Нуждаем се от време, за да измислим как да успокоим...

Един помощник-шериф изтрополи по предните стълби и извика:

– Шерифе! Горест ли си?

Когато се появи по стълбите, Екман попита:

– Какво има?

– Хванали са го. Джонсън и Колт са хванали копелето. Колт е тежко ранен, линейката е на път. Джонсън е добре, а престъпникът е обезвреден.

Екман се усмихна широко на Меган, сякаш ужасите, за които говориха току-що, вече не бяха от значение.

– В безопасност сте, госпожице Букман. В пълна безопасност. Хората ми са си свършили работата. Може да останете тук, без да се тревожите. Сега, извинете ме, но...

Раменете му отново бяха изпънати, а походката – пружинираща, сякаш ужасът, посетил окръг Пайнхейвън, беше възможност за него, политическа криза, която ще помогне на кариерата му.

Тя каза тихо зад гърба му:

– *Госпожа* Букман.

Линейката можеше да превозва двама пострадали, но Уолтър Колт отказа да бъде откаран в болницата заедно с Нейтън Палмър, макар че парамедиците смятаха да упоят убиеца с хлорпромазин.

Фрийман Джонсън напълно го разбираше. Той убеди първите отзовали се парамедици да поискат друга линейка за Палмър, а Колт беше откаран с включени светлини. Сирената виеше така, сякаш някакво горско банши летеше сред дърветата.

Подкреплението пристигна преди линейката, затова не се наложи Фрийман да чака сам с арестанта. Той държеше в готовност своя електрически остен, помощник-шериф Ардженто също имаше такъв. Кариктън се беше въоръжила с пушка и изглежда, това ѝ харесваше.

Легнал по корем на земята, престъпникът не спираше да се бори с пластмасовите белезници, с които ръцете му бяха оковани на гърба. Беше толкова упорит, че протри кожата си и вече леко кървеше. Като че ли болката не го притесняваше.

Много след обичайното време за лягане, подкрепен с черно кафе и две понички с глазура, Карсън Конрой вече се чудеше дали да не си свари още кафе, за да прокара с него таблетката кофеин. Той седеше пред компютъра си в моргата и беше събрал повече информация, отколкото се надяваше да намери.

Когато влезе в уебсайта на Националния център за криминална информация, за да провери дали има издадена заповед за арест на Нейтън Палмър, екранът му побеля и остана само силуетът на раменете, врата и главата му. Това означаваше, че някоя агенция по сигурността – най-вероятно АНС – се интересува кой проучва Палмър и го е фотографирала с камерата на компютъра му. Това не го притесняваше, защото се беше случвало вече два пъти по други случаи без никакви последствия.

Нейтън Палмър беше издирван за кражба, палеж и убийство, но конкретна информация за тези престъпления липсваше в заповедта за арест, издадена от съда в Солт Лейк Сити. Тези данни бяха засекретени, което му се стори много странно. Снимката на Палмър от шофьорската му книжка от Монтана показваше доста привлекателен мъж в средата на трийсетте, гладко избръснат, кестеняв, с кафяви очи.

Нещо в тази снимка обаче беше познато на Карсън. Той не беше срещал Нейтън Палмър, но мъжът все пак му се струваше познат.

Лайл Шелдрейк, предишният шериф, който всъщност го доведе в Пайнхейвън, знаеше, че ще дойде момент, когато неговият наследник Хейдън Екман ще се забърка в ситуация, в която ще реши, че има нужда от бушон. Тъй като Карсън не беше на страната на Екман, той винаги щеше да е първият кандидат в списъка с бушони на новия шериф. Заради това Шелдрейк създаде таен заден вход към компютърната система на шерифството и остави единствено на Карсън инструкции как да го използва. Каза му: „Хейдън може да не е чак такава змия, каквато изглежда, но най-добре да имаш противоотрова за всеки случай.“

Сега Карсън Конрой плуваше тайно из плиткото езеро от данни, съхранявани от шерифството, и откри пътя си към мътните води на личните файлове на Хейдън Екман. Един от тях изглеждаше особено интересен. Беше озаглавен „Неофициални бележки по случаи“. Там той откри запис с днешна дата, който се отнасяше до неговото предполагаемо пиянство, опърничавост и като цяло непрофесионалното му поведение, когато Фроули и Зелман са пристигнали от Сакраменто, за да поемат юрисдикцията над случаите на Спейдър и Клайнман.

Карсън беше ядосан, но не и разгневен. В подобна ситуация бе нужен елемент на изненадата, усещането за неочаквано предателство, за да ескалира ядът в нещо по-силно. Той знаеше, че Екман е способен на измама и предателство, затова гневът му не беше нищо повече от възмущение, лишен от особена страст и желание за отмъщение. Все пак лъжата, че е бил пиян, не беше най-интересното нещо във файла, свързано със скорошните убийства.

По-интересни бяха бележките на Екман за разговорите му с Тио Барбизон, главния прокурор на Калифорния. АНС не само се интересуваха от случая, а се опитваха да водят разследването – да ограничат информацията – чрез офиса на Тио Барбизон. Личната карта на заподозрения убиец Нейтън Палмър беше фалшива. Макар че Барбизон не споделяше истинското му име, той бе разкрил пред Екман, че беглецът е висш служител на „Рифайн“, свързан с лабораториите в Спрингвил, Юта, където в голям пожар бяха загинали деветдесет и двама души.

Карсън излезе от компютъра на шерифството. Знаеше защо Нейтън Палмър му се струва познат. Предишния ден беше гледал видео по новините, част от реч на изпълнителния директор на „Рифайн“ изнесена преди две години във връзка с лабораториите на компанията близо до Спрингвил, които разработват лечение на рак. Потърси я в интернет и я намери. По времето на речта въпросният тип имаше къса брада, а косата му изглеждаше руса, а не кестенява. Макар че името му беше Лий Шакет, приликата беше много голяма и Карсън не се съмняваше, че това е Нейтън Палмър.

Според някои репортажи „Рифайн“ беше подразделение на „Парабъл“, основана и все още контролирана от Дориан Пърсъл, мултимилиардер. Само че „Рифайн“ беше отделна компания, частна, а не публична, и бе само отчасти, а не изцяло собственост на Пърсъл.

Твърдеше се, че Лий Шакет е бил в лабораториите в Спрингвил, когато се е случило изтичането на газ, разрушило целия комплекс и всички в него. Като се имаше предвид неточността на тази информация, Карсън направи страховитото предположение: по каквото и да са работили в Юта, изследването на рака явно е било най-маловажната част от него или изобщо не е присъствало; те са се занимавали с нещо много по-екзотично и опасно, а експлозията не е била инцидент.

След като обмисли ситуацията за няколко минути, той направи още три предположения. Първо, с каквото и да са се занимавали в „Рифайн“, Юта, трябва да са имали някакви договори за извършване на изследвания с АНС или с друга правителствена агенция, която е разчитала на АНС да покрие следите ѝ. Второ, никаква случайна експлозия или пожар в такъв голям комплекс не може да е толкова внезапна и мащабна, че да не остане и един оцелял; силата на огъня предполагаше, че се е задействал някакъв механизъм за унищожение, за да не се допусне разпръскване на силно заразни патогени, което да предизвика мор, за който не съществува лек, а липсата на оцелели пък предполагаше, че програмата за биологична защита нарочно е затворила в капан деветдесет и трима души в комплекса. Деветдесет и двама. Трето предположение: Лий Шакет се е измъкнал секунди преди да бъде пленен там.

И нещо с него не беше съвсем наред. Изключителна жестокост и канибализъм – това не бяха симптоми на заболяване. Бяс? Не, дори и това не беше. При хората симптомите на бяс бяха силна треска, мускулни спазми, жажда и неспособност да преглъщаш, гърчове и накрая пълна парализа. Изключителната жестокост и канибализмът предполагаша психическо, а не физическо заболяване.

Или...

Карсън си спомни изяденото лице на Джъстин Клайнман и си каза, че Шакет явно се е отърсил от всички задръжки и условности на цивилизацията, спуснал се е към някакво примитивно състояние. Не просто спуснал, а направо пропаднал. Карсън не се сещаше за заболяване, психическо или физическо, което може да доведе до такова рязко пропадане... докато не му хрумна думата *деволюция*. Нямаше представа какво точно има предвид с нея и защо тя така упорито се загнезди в ума му. И тогава, на средата на поредната чаша кафе, се усети, че мисли за генно инженерство, чрез което някои ентузиастични в научната общност смятаха, че човешката еволюция, обратното на деволюцията, може да бъде ускорена, за да се подобри здравето и дълголетието на човешкия род – и дори той да получи свръхчовешки сили. *Трансхуманизъм* и *постхуманизъм* бяха думите, които ги ентузиазираха и пораждаха представи за издигналия се до божествено състояние човек.

В последните години беше постигнат огромен напредък в генното инженерство. В Китай и на други места бе използвана техника за редактиране на гени, наречена CRISPR, за да се елиминират предизвикващите заболяване гени от спермата и яйцеклетката. Малко се знаеше обаче за последствията от това редактиране. Съществуваше голяма опасност подобни експерименти да доведат до унаследими промени в генома, а те пък да доведат до истинска каскада от дефекти, които в течение на няколко поколения могат да създадат ново човечество с критично намалени физически и умствени възможности. Или дори до изчезване на вида. По-трезвите учени смятаха това за най-безразсъдното начинание в историята на науката, но винаги се намираха и вярващи, за които всеки нов трик на науката се превръща в религия.

CRISPR беше само една от новите техники. Ако в лабораториите на „Рифайн“ в Спрингвил се провеждаха експерименти с нея или дори с нещо по-ефикасно, това можеше ли да доведе до главоломното спускане на Лий Шакет по еволюционната стълба? Дори бе възможно някакъв материал да е бил *добавен* във всичките клетки на тялото му и в резултат той да... Какво? Не да се спуска или издига по еволюционната стълба? А някак да се плъзга... *встрани?*

Само преди половин час Карсън бе смятал да изпие една таблетка кофеин с черното си кафе. Вече обаче нямаше нужда от нея. Студеният ужас свърши работата по-добре.

Той изключи компютъра и стана от стола си. Заслуша се в тишината на моргата. Дойде му наум един стих от Елиът: *Ще ти покажа страха в шепи прах.*

Започна да изключва светлините от стая в стая. Нагласи алармата, излезе и заключи вратата.

Вятърът пееше реквием за света и на Карсън му се стори, че студените течения не са просто въздух, а сякаш самото време се е устремило към някакъв отпушен сифон, в който да изтече и да остави света вечно застинал, тих и мрачен.

Той тръгна в мрака по уличката и когато зави към тъмния градски площад, за да се прибере пеша, чу сирените на линейки. Едната като че ли се приближаваше, а другата се отдалечаваше.

Докато Бен и Кип напредваха на опашката, полицаите спряха да претърсват колите. После махнаха и блокадата.

– Тъкмо започнах да се чудя дали не търсят теб – каза Бен Хокинс. – Сигурно някой се опитва да намери най-умното куче на света.

Кип не беше най-умният. Съвсем не.

Някой ден Бен трябваше да се срещне със Соломон и щеше да разбере какво е наистина умно куче.

Соломон и Бранди. Те бяха приятели и бяха много мъдри.

Кип се наведе напред, като пъхтеше и скимтеше. Трябваше да бързат.

Момчето не беше започнало пак да крещи, но страдаше, плачеше и беше нещастно и само.

Едва се бяха отдалечили на север от блокадата, когато една линейка се появи пред тях, пътуваше на юг.

Когато ги подмина с писък и премигващи светлини, Кип стисна зъби и преглътна воя си, макар че ушите му зазвънтяха болезнено. След около минута втора линейка се появи с вой и светлини, този път зад тях, движеше се на север.

Бен отби встрани, за да ѝ направи път, и каза:

– Ласи помагаше на хората в беда, но имам чувството, че ти ме водиш към бедата, а не далеч от нея.

Скоро след като се върнаха на платното, една голяма бяла къща се появи пред тях от лявата страна на пътя и привлече вниманието на Кип.

Той натисна ключалката на колана си с лапа, измъкна се от ремъците и опря лапи на конзолата.

Издаде глава напред и се вгледа в къщата.

Дори в този късен час почти всичките ѝ прозорци светеха.

Момчето го чакаше в тази осветена къща.

Уникалното момче.

Момчето, което можеше да предава по Жицата.

Кип не си падаше по лаенето, но сега започна да лае. Лаеше ли, лаеше към къщата, лаеше настойчиво в лицето на Бен.

– Ей, по-спокойно. Да не ми казваш, че това е мястото?

Кип спря да лае и размахаше с всички сили опашка.

Макар че забави колата, Бен се колебаеше.

– Пред нея има патрулка.

И Кип пак започна да лае.

– Добре, добре, хубаво. – Бен зави наляво, прекоси другото платно и спря на алеята.

Гледката на патрулката и споменът за линейките притесняваха Кип. Може би момчето беше пострадало.

Бен изгаси двигателя и отвори вратата.

– Ти по-добре чакай тук, докато проверя какво става.

Докато той слизаше от роувъра, Кип се прехвърли на неговата седалка и скочи през отворената врата.

Това не беше неподчинение. Бен не му беше господар, както не му беше господарка и Дороти.

Те бяха другари. Такива бяха отношенията на кучетата от Мистериума с хората. Стига да живееха с хора.

Защото няколко бяха сами.

Все пак Кип си беше куче и винаги щеше да бъде такова, затова съжали, че по-висшият дълг към страдащото момче изисква от него да остави у Бен дори временно впечатление, че не спазва инструкциите му.

Вятърът фучеше из гората и по двора, ухаещ на катерици, зайци, еноти и лисици, на бор и кедр, на храсти, треви и диви гъби, скупчени в гниеция дънер на паднало дърво.

Стъпалата на верандата кънтяха кухо под лапите му.

На върха им имаше полицаи. Още един излизаше от отворената врата.

Те извикаха, когато Кип се втурна през прага, свил опашка между краката си.

Една жена в преддверието се олюля назад и извика:

– Не, спри! – Сякаш Кип не беше куче, а някакъв див звяр с лоши намерения.

Теглен неумолимо от Жицата, той можа само да изскимти тихо, за да успокои жената, докато търчеше към стълбите.

Жената се втурна след него, както и един от полицаите, но Кип беше много по-бърз от тях.

Стаята на върха на високата кула в замъка Уайвърн беше убежище за съзнанието, не за тялото, място, до което Уди Букман достигаше не по стълби и не през врата. Той беше там, когато имаше нужда от това, и си отиваше, когато бе готов да се прибере у дома.

В този случай обаче осъзна, че става от леглото от тръстики и тръгва към вратата, защото чу тропот по витото стълбище. Обзет от вълнение, което не можеше да обясни, той дръпна огромното желязно резе на тежката дървена врата, после второто и третото.

Пристъпи прага и се видя седнал на леглото в стаята си в къщата в Пайнхейвън, а през вратата влетя запъхтяно куче – прекрасен голдън ретривър.

Не се страхувай. Аз съм тук, аз съм тук!

Гласът звучеше в съзнанието му и идваше от кучето, сякаш по телепатия.

Кучето скочи на леглото и се хвърли към него, а Уди се облегна на купчината възглавници със смях.

Добро момче, добро момче – заяви кучето. – Вече си в безопасност. Вече съм тук. Вече сме семейство.

Меган беше чувала Уди да се смее, но никога не разбираше причината за смеха му. Често беше по някакъв вътрешен повод, някакво негово наблюдение – и никога заради смешна случка, – затова не го беше споделяла с него.

Когато влетя в стаята му и видя, че е прегърнал кучето и се смее, сърцето ѝ бе обзето от такава плетеница от емоции, че можеше да се смее, можеше да плаче, можеше дори да се откъсне за миг от страха си след ареста на Лий Шакет, но не направи нищо от това. Уди беше щастлив, кучето изглеждаше безобидно, но то имаше *зъби* и тя си спомни какво бе сторил Шакет на онази нещастна жена, така че страхът не си отиде.

Помощник-шерифът, който влезе в стаята веднага след нея, също не знаеше какво да прави. Той попита дали кучето е нейно и тя каза, че не е. После я попита дали е съседско куче и тя каза, че не знае. Стояха там и нямаха представа какво да сторят. А смехът на момчето и радостта на кучето като че ли не предполагаха каквато и да е намеса.

Непознатият, който последва полицаия в стаята, притежаваше присъствие, което липсваше дори на самия шериф. Движеше се някак спокойно и с лекота, която предполагаше, че малко неща могат да го изненадат и почти нищо не може да го стъписа.

– Госпожо – каза той, – извинете кучето ми. Той е добро момче и няма лоши намерения, но понякога ентусиазмът му идва в повече.

Преди тя да отговори, мъжът каза на ретривъра:

– Ей, Скуби. – Кучето го погледна. – Наред ли е всичко?

Меган реши, че ѝ се е сторило, но знаеше, че не е: кучето му кимна.

– Всичко е наред – каза новодошлият на помощник-шерифа и извади шофьорска книжка от портфейла си. – Казвам се Бренедън Септимъс Хокинс. Приятелите ме наричат Бен или Хоук. Мама и татко са страхотни хора, но не ги бива да избират имена. Брат ми е Уили Уилард Хокинс. Сестра ми е Юлейлия Ърминтруд Хокинс. За щастие, е умна, красива и много корава, затова всички знаят, че трябва да я наричат просто Труд.

Вероятно бучащият вятър е възприел странен ритъм, защото червено-сините светлини на линейката сякаш пулсират като прокобен барабан. По-близките дървета блестят в карнавални цветове, макар че дълбокият мрак около тях бързо поглъща светлината и отказва да разкрие тайните си. Всичко това е толкова възбуждащо – вятърът, мракът, пулсиращата светлина, изплашените мъже, които крещят заповеди и предупреждения един към друг, – че Шакет се чувства по-скоро въодушевен, отколкото победен.

Въпреки че глезените му са вързани, а китките му са стегнати здраво зад гърба, двама парамедици от втората линейка и двама полицаи едва успяват да го удържат, за да му бият хлорпромазин, а после и още веднъж, защото първата доза не оказва очаквания ефект.

И дори когато решават, че той е в безсъзнание, не е така. Лий е безпомощен за миг, неспособен вече да се бори, но чува всичко. Знае, че смятат да го отведат и как точно ще го задържат по-късно. Силното лекарство го обезсилва физически, но той бързо се възстановява, а умът му изобщо не е засегнат, макар да са убедени, че е изгубил съзнание. Държи очите си затворени, за да не разберат какво е състоянието му. Той слуша и крои планове.

Окръжният арест нямаше подходяща килия за заподозрян в такова психотично състояние, нямаше и персонал с медицинска експертиза, за да пази останалите от подобен индивид, както и самия него. Затова Шакет беше откаран в окръжната болница в югоизточния край на град Пайнхейвън.

Шериф Екман чакаше с помощник-шериф Рита Кариктън под навеса на спешното. Тя беше педантична и безупречно лоялна, затова той ѝ се доверяваше повече, отколкото на всеки друг, и дори смяташе да използва своя и нейния телефон, за да запишат на видео с какъв спокоен авторитет посреща пристигането на Лий Шакет. Щяха да охраняват тази заплаха за обществената сигурност в една от четирите болнични стаи, които при нужда служеха като психиатрично отделение.

С Рита бяха любовници в нарушение на правилата на шерифството, които забраняваха интимни отношения между униформен персонал. Рискуваха да събудят подозрения всеки път, когато той я избере за задача, която можеше да бъде изпълнена от всеки друг, особено след като я назначи за заместник-шериф. Те обаче бяха свързани един с друг не само романтично – всъщност не предимно романтично, – а защото разбираха силната амбиция у другия. Хората, които притежаваха такава безогледна амбиция, бяха рядкост, а още по-рядко се срещаха такива, които разбират, че една силно свързана двойка е по-могъща от стотина самотници. Те щяха да се издигат заедно, щяха да се защитават един друг на всяка цена, докато могат да се оженят и открито да унищожат съперниците си, срещу които дотогава са работили тайно, всеки в полза на другия, за да ги елиминират чрез убийство на личността или с други методи.

Рита повиши глас, за да я чуе през вятъра:

- Тя не е невинна жертва. Обзалагам се.
- Коя? – попита той.
- Кучката Букман. Тя го е привлякла при себе си.
- Кой? Имаш предвид този Шакет?
- Тя го е привлякла някак. Виж я само.
- Кой знае какво му е в главата? Той е психопат – каза шерифът.
- Не ми казвай, че не би си легнал с нея.
- Имам теб. Това ми е повече от достатъчно.

Рита се изплю и вятърът отнесе плюнката на крачола на Екман.

- И други са ми го казвали. А после се появява някоя като нея.
- Тя не е мой тип.
- Има си всичко и не го дава лесно.
- Какво да дава?
- Започваш да ме съмняваш, когато се правиш на тъп. Лицето, тялото, всичко си има. А виж ме мен – аз имам само страхотен задник.

- Тя не беше с грим, беше облечена с джинси и като че ли ѝ пука само за онова прецакано дете.
- Да не си я докоснал.
- Не се интересувам от нея.

– Вече съм го гледала тоя филм с кучки като нея.

– Няма да го гледаш с мен. Заедно сме в това. Важното е да получим своето и най-добре ще го сторим заедно.

Пронизителна сирена се включи в хора на вятъра.

– Ето, идват – каза Екман. – Гледай да ме запишеш как ръководя свалянето на носилката.

И тогава вляво от портала един плъх изскочи от храсталаците – полусляп, с кръвясали очи, объркан. Той се затътри по асфалта на три крака – четвъртият се влачеше зад него. Болницата слагаше храна с отрова в храсталаците, за да намали популацията на плъховете, преди да са намерили пътя си към сградата. Този екземпляр очевидно беше хапнал добре от отровата. Жаждата го караше да търси вода. Ако беше здрав, щеше да се скрие от светлините и да

избяга при вида на Екман и Кариктън, но той дори не им обърна внимание, докато се влачеше жално. Без да кажат нищо, те го гледаха как се скрива в други храсталаци. Линейката се появи по алеята сред каскада от светлини. Воят на сирената ѝ затихна като стон.

– Време е за шоу – каза Екман и Рита се приготви да записва с телефона си.

Радостното приветствие беше приключило. Уди лежеше настрани на леглото, с лице към голдън ретривъра. Кучето също лежеше настрани, с лице към Уди. Взираха се в очите на другия и почти не мигаха. Това беше стара като света поза на момче и неговото куче и все пак имаше нещо различно, нещо необикновено.

Меган стоеше до края на леглото с Бен Хокинс и се чудеше. Уди беше в своето откъснато, отсъстващо състояние. Присъстваше физически, но вероятно не мислено или емоционално. Беше го виждала това много пъти. Необичайно, дори странно бе друго – кучето сякаш се намираше в същото състояние. Лежеше неподвижно до момчето, не търсеше ласки, нито шаваше, не реагираше на тропота и воя на вятъра. Момче и куче дишаха в съвършен синхрон.

- Има нещо различно в него – каза Бен Хокинс.
- Той е високофункционален аутист с интелигентност на гений.
- Имам предвид Скуби. Той не е аутист, но мисля, че е умник като момчето.
- Наистина ли се казва Скуби?

Кучето не реагира на името си, както бе направило преди.

– Все някак трябваше да го наричам, а той не хареса Рин Тин Тин. Още не е открил начин да ми съобщи истинското си име, но предполагам, че ще измисли как да го стори.

Меган погледна Бен и го хареса. Предупреди се да внимава.

- Но... откога го имате?
- Намерих го вчера следобед. Започнах да осъзнавам, че в него има нещо специално, когато поиска да разбере защо на купичката с вода, която му дадох, е изписано името Клоувър.

Тя се усмихна плахо.

- Какво имате предвид? Как е искал да разбере?

– Ами това е много интересна история. Но явно и вашата е такава. Виждам, че бравата на тази врата е простреляна. В стената до прозореца отсреща се е забил куршум. Със Скуби трябваше да чакаме на блокада на пътя, а тук беше пълно с помощник-шерифи, когато пристигнахме.

- Да, беше странна нощ – призна тя.

– Има счупен прозорец до входната врата. Вятърът ще навее какво ли не в преддверието – от листа до еноти, ако не го оправим някак. Имате ли някакъв плътен найлон или нещо подобно и малки гвоздеи? А когато приключим с това, ще се изумяваме взаимно с историите си.

Помощник-шерифите си бяха тръгнали. Тя погледна към Уди. Не искаше да го оставя сам, макар че Лий Шакет беше арестуван.

Бен Хокинс каза:

- Не се тревожете. Той ще е добре. Скуби ще се грижи за него.
- Просто той... той е всичко за мен.
- Госпожо, това куче ме събуди само след час сън и не спря да ме тормози, докато шофирах... по дяволите, и аз не знам... сигурно сто и двама километра. И освен това ми сочеше пътя, за да стигне до вашето момче. Проклет да съм, ако разбирам нещо, но синът ви явно е всичко и за него. Имаме си работа с мистерия, странност и счупен прозорец и вероятно, когато съмне, положението ще е пак същото, но поне из къщата няма да прелитат сови в опит да ловят мишките, които вятърът ще вкара вътре.

– Добре, да заковем найлона – каза тя. – Не се плашете, но ще отида да взема пистолета, който оставих в чекмеджето на нощното шкафче.

- Щом смятате, че ще ви трябва.
- Не мога да го оставя при Уди.
- Той има ли склонност да си играе с оръжия?
- Не, твърде умен е за това.
- Кучето също. Но вземете го. Не смятам да ви нападам.

Тя взе пистолета от нощното шкафче.

Дори отдалече той разпозна модела на оръжието.

– „Хеклер и Кох“, деветмилиметров, с пълнител за десет патрона, осемстотин грама, дълга единайсет сантиметра цев. Хубав е. Уцелихте ли нападателя?

– Откъснах част от дясното му ухо. Не можех да се прицеля добре. Той използваше Уди за прикритие.

– А къде се целихте всъщност?

– Между очите му.

– Е, не е зле.

– Разбирате от оръжия – каза тя.

Той се усмихна.

– Осем години бях при тюлените. А за да станеш такъв, е нужно нещо повече от това да се научиш да плуваш.

Кръвта го зове. Собствената му кръв пее в артериите му, шепне на сърцето му през вените. И двата ѝ гласа са зов за свобода. Кръвта на другите му говори само като миризма, която усеща най-силно, когато са близо до него, но ги надушва и в коридора зад затворената врата.

Вече е съвсем буден, само една малка крушка свети над леглото му. Стаята е потънала в сенки, които обаче не могат да скрият нищо от него. Пред промененото му зрение всички подробности се разкриват в отънъци на червеното, защото той вижда не само във видимия спектър, но и чрез светлината, която другите не могат да видят, инфрачервено излъчване, което се създава от молекулярната вибрация във всяка материя – пода, стените, тавана, мебелите, собственото му тяло – и от молекулярната ротация на газовете във въздуха.

Нараненото му ухо беше превързано, докато мислеха, че е в безсъзнание.

За щастие, махнаха предпазителя от зъбите му. Ако решаха, че трябва да го сложат отново, щяха първо да го упоят.

Пластмасовите белезници също са свалени. Един широк ремък минава през гърдите му и го пристяга към леглото. Ръцете му са изпънати до тялото. Още един широк ремък минава през бедрата.

Вързан е за системи, за да го хидратират и да могат да вкарват бързо упойващите вещества. Има катетър и уринира в бутилка.

Изобщо не е притеснен от тази ситуация.

Широките ремъци през гърдите и бедрата му не са кожени, а гумени, и са достатъчно еластични, за да му позволяват минимално удобство и да не пречат на кръвообращението. Средностатистически човек не би могъл да се пребори с широки десет сантиметра гумени ремъци, но той не е средностатистически човек.

Премисля всичко, търси *начин* за бягство.

Един помощник-шериф седи на стол пред вратата на стаята му. Шакет чува хората да говорят с него. Усеща миризмата му: крем за бръснене, засъхнала пот под мишниците, кисел дъх заради киселините в стомаха, предизвикани от обилно подправена с чесън храна.

Те не знаят какво направиха, не знаят на кого го направиха и Шакет няма да им го прости. Ще се издигне отново и ще ги научи на смирение. Светът е в края на цяла ера и той е олицетворението на зараждащата се нова епоха. Той е прогрес, задвижен от науката, която е единствената сила на света, имаща правото и задължението да променя всичко винаги и завинаги.

Карсън Конрой седеше в своя форд „Експлорър“ в далечния край на болничния паркинг. Чакаше шериф Хейдън Екман да си отиде. Беше въоръжен с термос черно кафе от закусвалнята „Фор Скуеър“. Една таблетка кофеин бе вече изпита, а в джоба на якето му имаше цял блистер.

Тъй като работеше с мъртвите и документираще изключителната жестокост на убийците над техните жертви, Карсън беше спрял да вярва в справедливостта. Тя беше само концепция, но не и факт, беше манипулирана и безкрайно предефинирана от всеки – от създателите на попкултурата в Холивуд до политиците и самоназначилите се мислители, които бяха така податливи към всяка нова интелектуална мода, както средностатистическият тийнейджър е склонен да иска маратонките и джинсите, смятани за най-готини в момента.

В новия си живот в Пайнхейвън, след неразкритото убийство на съпругата му, той търсеше не справедливост, а истина. Истината не можеше да се предефинира. Истината беше каквато е. Простата задача по откриването на истината се усложняваше само от купчините лъжи, които трябва да преровиш, за да откриеш блестящата игла.

Той не хранеше илюзии, че някога ще научи кой е убиецът на Лиса или че някоя аутопсия ще го снабди с пълната истина за *който и да било* човешки акт на насилие. Истината, която търсеше в този нов живот, беше едновременно истината за природата и за самия него. Прекарваше голяма част от свободното си време в разходки все по-навътре в Сиера Невада, в наблюдение – изучаване – на природния свят с все по-нарастваща грижи и интимност. В природата съществуваше великолепен порядък, много суров, но рационален ред, и в нея нямаше заблуда освен в няколко случая – при сливащи се с околната среда козина или пера, или люспите на хамелеона. В дивото не се изричаха лъжи. Той се надяваше, че когато разбере по-добре природата, ще разбере по-добре и начина, по който човек трябва да живее, за да уважава както себе си, така и другите, без самозаблуди и глупави грешки.

МИСТЕРИУМ

Той не можеше да каже защо вярва, че истината за убийствата на Спейдър и Клайнман и истината за Лий Шакет, или Нейтън Палмър, са неразривно свързани с онази окончателна истина, която очакваше да открие в природата. Просто така го усещаше, и то много силно.

По-рано, в уличката между моргата и шерифството, когато чу, че една линейка пристига в Пайнхейвън, а друга заминава, той интуитивно разбра, че тези сирени са свързани с Шакет. Отиде в шерифството, за да поговори с Карл Фредет, дежурния командир на смяната, и научи за събитията в къщата на Букман.

Сега наблюдаваше с бинокъл как Хейдън Екман и Рита Кариктън излизат от спешното, спират и разговарят една-две минути под навеса. Патрулните им коли бяха в зоната, забранена за паркиране. Бяха дошли един след друг, без сирени и светлини.

Карсън допи чашата кафе, завъртя капачката на термоса и тръгна през паркинга към болницата. Според Карл Фредет Шакет бил заловен и щял да бъде задържан в болницата, докато шерифът говори с областния прокурор на сутринта.

Тъй като знаеше за четирите стаи, които можеха да бъдат превърнати при нужда в психиатрично крило, Карсън не попита къде точно ще държат Шакет. Отиде право на третия, последен етаж, в края на източното крило.

Един стол с права облегалка и малка сгъваема масичка бяха сложени в коридора вляво от вратата на стая 328. На масата имаше гарафа с ледена вода и чаша, кутийка кока-кола, пакетче фъстъци и списания за автомобили.

Тад Фентън, млад и усърден помощник-шериф, остави списанието си и се изправи, когато видя Карсън. Той служеше едва от шест месеца. И беше добър. В такава безпрецедентна ситуация обаче щеше да е объркан и да се подчини на авторитета на Карсън.

– Доктор Конрой – каза той твърде високо, усети се и заговори по-тихо заради пациентите в това крило. – Какво правите тук толкова късно?

– Приключих с аутопсиите на Спейдър и Клайнман и не можах да заспя. По дяволите, може би няма да заспя

цяла седмица. Чух за жената. Като от „Живите мъртви“. Определено не разбирам как работите това.

– Все някой трябва да го върши. Слушай, трябва да видя откаченото копеле.

– Шакет ли? Докторе, никой не ме предупреди, че ще дойдете.

– Искам да му задам няколко въпроса.

Помощник-шерифът се смръщи.

– А трябва ли да присъства адвокатът му?

– Още не му е предявено обвинение. Той е в психиатрично отделение. Когато го обвинят, ще му трябва адвокат.

Фентън още се колебаеше, но явно не защото се съмняваше в правото на Карсън да бъде тук.

– Той е опасен, докторе. Натъпкаха го с куп лекарства, които трябваше да го упоят за часове, а той се свести още докато го връзвахме. Наложих се да мубият още. Искане да го зашеметят и с ток отново, но се притесниха да не прекалят.

– Добре ли е овързан?

– О, да. – Фентън извади ключ от джоба си. – Просто внимавайте, защото хапе. А когато влезете, ще трябва да заключи след вас. Такава е заповедта.

– Разбирам.

– Ще гледам през това малко прозорче, но все пак ще трябва да заключи след вас.

Прозорецът на вратата беше широк около четирийсет и пет сантиметра и висок трийсет. Стъклото беше армирано.

Помощник-шериф Фентън погледна в стаята, докато пъхаше ключа в ключалката.

После пак се озърна към Карсън.

– Другите винаги влизат по двама, никога сами. Обикновено са сестра и някой здравеняк от санитарите.

– Ще се справя – увери го Карсън.

– О, ама как му светят очите, като на животно. Те смятат, че носи някакви странни контактни лещи, каквито хората си слагат на Хелоуин. Щяха да ги махнат, след като приключат с всичко останало, но той пак се свести от упойката, започна да мята глава и да се дърпа под каишите и затова оставиха тая работа за утре.

– Опитва се да ме изплаши – каза Карсън. – Аз пък ще си сложа вампирските зъби, за да му го върна.

Меган и Бен работеха добре заедно. Изрязаха сгънат на две плътен найлон и го заковаха на мястото на високия прозорец до входната врата. Изпънаха го добре, за да не пърха на вятъра като платно и гвоздеите да изскочат или найлонът да се скъса. Рамката също трябваше да се поправи и боядиса след подмяната на стъклото. Тъй като не се отваряше, този прозорец не беше свързан с охранителната система и Меган можеше да я включи отново, когато пожелаеше. Пометоха строшеното стъкло и наветите от вятъра боклуци и почистиха бъркотията, оставена от Шакет в кухнята, като през това време разказваха историите си.

Тя не вярваше, че Бен Хокинс може да я разсее с нещо от ужаса, който Лий Шакет бе вселил в живота ѝ, и от петното страх в паметта ѝ след нападението. Обаче невероятната история за интелигентността на голдън ретривъра и настойчивостта, с която е водил Бен по целия път от Олимпик Вилидж до къщата ѝ в покрайнините на Пайнхейвън, я изпълни с почуда и събуди безброй въпроси без отговор. И поне за миг Лий Шакет не беше на преден план в ума ѝ.

Тя направи кафе и те взеха чашите си в стаята на Уди, където се настаниха до малката кръгла масичка, на която Меган и момчето понякога нареждаха пъзел.

Ветровитата нощ притискаше безликото си лице към прозорците, гласът ѝ стенеше в стъклото, искаше да влезе. От таванския етаж се чуваше скърцане, сякаш някакво нежелано тежко присъствие се е спотаило сред гредите на покрива. Нощта продължаваше да е така странна, каквато беше още от появата на силния вятър в късните вечерни часове. Обаче сега лишената от дъжд буря като че ли бълваше не само залп от заплахи, а и обещание за някаква невероятна и приятна промяна.

Момчето и кучето лежаха все така. Не бяха помръднали и на сантиметър. Това не беше странно за Уди, но беше крайно необичайно за куче, което не спи.

– Уди има някаква връзка с животните – каза Меган. – Храни елени, които идват в имота. Те взимат ябълките почти от ръцете му. Зайци, катерици... всякакви дребни животинки не бягат от него.

– Като малък имах кучета. А доскоро имах Клоувър. Те бяха прекрасни, но не приличаха на това.

– Какво се случва между тях? – зачуди се Меган.

Бен поклати глава. Стана и се приближи до леглото. Каза тихо:

– Скуби.

Кучето потупа с опашка по матрака, но не помръдна.

Меган също се приближи до леглото. Когато изрече името на сина си и не получи отговор, тя прошепна:

– Скуби?

Кучето отново реагира, като удари с опашка по матрака.

Без да прекъсва зрительния контакт с кучето, Уди прошепна:

– Не, името му е Кип.

Карсън Конрой прекрачи прага на стаята. Вратата се затвори след него. Помощник-шериф Фентън я заключи.

Затворникът лежеше по гръб, с изпънати до тялото ръце, пристегнат с широки ремъци. Горната част на леглото му беше вдигната под ъгъл от трийсет градуса.

Единствената светлина в стаята идваше от нощната лампа на стената зад леглото, точно над главата на Шакет. Тази лампа с нисък волтаж изливаше над него зловещо сияние, иронично наподобяващо мистичната светлина, която някои художници изобразяваха спускаща се над разпятието, макар че това тук не бе изображение на саможертва и изкупление, окъпано в светлината на любовта. Тази гротескна, демонична фигура му напомни за думите на Йейтс: „какъв ли грозен звяр сега е плъзнал към Витлеем за своето Рождество.“⁹

Когато приближи леглото, Карсън видя животинското сияние в изпълнения с омраза поглед на Шакет. То постоянно преливаше от жълто в червено. Карсън подозираше, че на сутринта, когато персоналът упои Шакет отново и се опита да отстрани контактните му лещи, ще се окаже, че такива няма, че очите му са се преобразили зловещо и с ужасяваща бързина в нечовешки очи.

– Аз съм доктор Карсън, окръжният патолог. Аз извърших аутопсиите на мъжа, когото си застрелял вчера, и на жената, която си нахапал до смърт.

Дори на лицето на това същество да не се бе появило коварно изражение, Карсън щеше да си го въобрази, затова знаеше, че едва ли ще отгатне какво мисли Шакет или какво е истинското му душевно състояние.

– Нямам никакво намерение да свидетелствам срещу теб в съда, само за състоянието на телата на Джъстин Клайнман и спътника ѝ.

Шакет не отговори.

Във въздуха се усещаше лека, но странна миризма. Не беше нито гадна, нито неприятна. Просто различна. Карсън никога не беше усещал нещо подобно и не можеше да го определи.

– Никой тук не действа по най-лошия сценарий. Те мислят, че си просто психопат, който е получил пълен срив. Опасявам се, че не е така, не и както го разбират те. Мисля, че с теб се случва нещо много странно.

Ръцете на Шакет лежаха над одеялото, под каишите. Слабата светлина бе достатъчна, за да се види как се изопват мускулите му, когато ръцете му се свиха в юмруци.

– Знаеш ли понятието „трансхуманизъм“, господин Шакет?

Ноздрите на затворника потрепнаха, вероятен признак за вълнение.

Карсън каза:

– Твърде незначително е, за да бъде философия, и твърде лишено от фактологична основа, за да бъде наречено теория. Това е просто високотехнологична религия.

– Какво знаеш ти? – каза затворникът. – Ти не си истински лекар. Ти си касапин на мъртъвци.

– Една от тезите на вярата в трансхуманизма – продължи Карсън – е, че човешките същества скоро ще имат способността да се преобразяват физически и интелектуално, ще се сдобият с много по-силни тела, ще увеличат неимоверно интелигентността си, ще имат сили, за каквито са мечтали само почитателите на комиксите за супергерои. Очаква се това да се случи чрез сливане на човек с машина или чрез голям пробив в генното инженерство.

– Имаш очи, а не виждаш – каза Шакет.

– В Спрингвил наистина ли се занимаваха с изследвания на рака?

– Нищо толкова маловажно като това. Защо си тук? Да ми благодариш, че ти създавам работа? Без убийства ти ще си безработен. Давал ли си си сметка, че всъщност си съучастник в престъпленията, докторе?

Каквото и да бе очаквал Карсън, не беше това. Къде бе неконтролируемият звяр, който беше нападнал така свирепо Джъстин Клайнман и бе отхапал пръста на Уолтър Скот?

Той обаче не захапа кукичката, а продължи:

– Дориан Пърсъл казва, че благодарение на напредъка в медицината днес има хора, които ще живеят двеста, триста години, дори по-дълго. С това ли се занимавахте в Спрингвил, с дълголетието?

– Занимавахме се с човешкия геном, с хоризонталния генетичен трансфер, със съдбата на човечеството, със съдбата на света – много по-възвишени занимания от рязането на трупове, за да видиш от какво са умрели.

Карсън продължи:

– И нещо се обърка?

Пищящият като ручило¹⁰ вятър възрази шумно. Шакет завъртя глава наляво и погледна към прозореца сякаш с копнеж по бурната нощ.

– Нещо се е объркало? – повтори Карсън.

На лицето на Шакет се изписа самодоволство, което преля в саркастична усмивка.

– Нещо се обърка *и* нещо се получи добре.

– Ти си бил заразен?

В сияещите очи на Шакет сините ириси се носеха като тинтяви в озарени от луната басейни.

Карсън Конрой имаше чувството, че се намира в присъствието на нещо извънземно. Не можеше да го докаже, но го знаеше.

Шакет каза с пропит с отвращение глас:

– Ти го наричаш „заразяване“, аз го наричам „коронясване“.

– Коронясване? На какво си станал цар?

– На онова, което предстои.

Тези четири думи бяха изречени с тиха увереност, която едновременно можеше да потвърждава лудостта му и да я отрича. Карсън с тревога осъзна, че не може да определи кое от двете.

– Каквото и да е станало с теб – каза той, – с каквото и да си бил коронясан... заразен ли си?

– Значи затова си тук. Смяташ да подпалиш населението със страх от мор. – Шакет тръсна глава и отново се загледа през прозореца. – Ставаш досаден, докторе.

– Значи не е бактерия, нито вирус?

– Когато един цар кашля, той заразява ли околните с царския си сан?

– Деветдесет и двамата, които са загинали в пожара... те бяха ли заразени?

– Короновани. Опитай се да не си такъв тъпак, докторе. Няма бактерия, нито вирус. Просто... агент на промяна, програмиран да навлезе във всяка клетка.

– Какъв агент?

– Археи. Ако не знаеш какво е това, провери. Но няма да ти е от полза. В моето превращение археите не са криптонит за мен. Не се страхувам от тях.

– В твоето „превращение“?

– Аз се променям пред очите ти, но ти не си способен да го видиш.

– Те са били изгорени живи... защо? Защото са щели да претърпят... промени, генетични промени?

– Именно.

Карсън се замисли за това.

– Неконтролируеми промени. Значи са били опасност за обществото. И източник на потенциални дела за стотици милиони.

– О... – Шакет се усмихна. – Явно работата с покойници не е умъртвила съвсем мозъка ти.

– А тези хора знаеха ли, когато са подписвали договорите си, че ще работят на практика върху бомба, че ще бъдат жертвани, ако настъпи криза и ако тези променени археи някак избягат от изолираната лаборатория? Дори да не са знаели, са го подозирали. Всички подписаха на свой риск. Учените също могат да бъдат вярващи. Всъщност дори по-лесно от останалите, ако все още не са открили нещо, което могат да нарекат истина и в което си струва да се вярва. Дориан издири само хора, които споделяха вярата в бъдещето на трансхуманизма, които искаха да бъдат *там*, когато се случи големият пробив – искаха да са сред първите, сдобили се с векове активен живот, освободен от

болести, надарен с нови възможности. Всички живеем за изпълнението на едно или друго обещание – любов, богатство, слава. А какво си заслужава повече от това да търсиш физическо безсмъртие?

Според Карсън от всичко, казано от Шакет досега, едва в тези думи се усещаше непогрешимо вкусът на лудостта.

Доколкото знаеше, археите можеха да предават хоризонтално гени между видовете, но не бе известно да пренасят заболявания.

Той предположи, че променени археи, програмирани да доставят генетична информация в клетките на някакво опитно животно, ще умрат, след като изпълнят тази си функция, или ще се върнат към естественото си състояние преди програмирането и ще се превърнат в агенти единствено на *естествени* процеси.

Тревогите му за зараза започнаха да отслабват.

– В какво се превръщаш? – попита той.

Вятърът отново привлече вниманието на Шакет към прозореца, чието стъкло вибрираше, а металните рамки не двете крила тракаха една в друга.

Когато вятърът утихна леко, Шакет насочи пак светналия си поглед към посетителя.

– Превръщам се в цар на зверовете.

Това беше очевидното доказателство за лудост, което Карсън бе очаквал да види при влизането си в стаята.

– Цар на кои зверове?

– Целият свят е пълен със зверове, докторе. Човешките същества са само едни от многото в зоопарка. Аз се превръщам в цар на всички тях.

Мегаломания. Мания за величие. Зловещо разсъдливият Лий Шакет, с когото бе разговарял досега, като че ли започваше да проявява по-очевидни призраци на лудост. Странната миризма сега беше по-силна. За миг му напомни за суров лук; но не, не беше това. Или за изпаренията от силен алкохол – но не, това бе само за миг. Не беше и киселата миризма на урината от бутилката.

Доказателство за страха му беше мисълта каква ли е миризмата в леговището от пръст на змия, свила се сред своето гърчещо се потомство. Може би такава?

– Като се имат предвид обстоятелствата – каза той на Шакет, – ти явно си лишен от трона си, преди да си се възкачил на него.

Затворникът не възрази. Само се усмихна.

Карсън се обърна към вратата, където помощник-шериф Тад Фентън бе залепил лице на прозорчето.

В коридора, след като заключи вратата, Фентън каза:

– Е, колко откачен е, докторе?

– Достатъчно. Ако се измъкне от тази стая...

– Няма начин – прекъсна го Фентън. – Не може дори да стане от леглото, за да се изпикае.

– Но ако все пак *някак* се измъкне – каза Карсън, докато пишеше телефонния си номер на едно от автомобилните списания, – застреляй го и стой далече от трупа. Обади ми се веднага.

– Да го застрелям? Просто така? Но правилата...

– Животът ти е по-важен от кариерата. Застреляй го, а аз ще се погрижа да не те накажат твърде строго.

Фентън се замисли.

– Ще ми се Шелдрейк да беше още шериф.

– Бъди нащрек, внимавай.

– Старшата сестра ми носи кафе.

– Но ще се налага да напускаш поста си, за да ходиш до тоалетна.

– Аз съм бърз – увери го Фентън. – Не че пропускам миенето на ръцете. Мия ги.

– Когато ходиш до тоалетна, не поглеждай преди това през прозорчето. Може да се досети, че го проверяваш, преди да отидеш.

– Малко ме плашите, докторе.

– Добре, така и трябва – каза Карсън.

Не. Името му е Кип.

Тези думи съживиха у Меган нещо, за което дори не подозираше, че дреме в нея: вълнуващо усещане за възможности, което вероятно беше угаснало със смъртта на Джейсън. Скъпоценният звук на гласа на детето ѝ – сладък, меден – събуди у нея надеждата, която тя бе приспала в най-дълбоката зала на ума си, без да вярва, че ще се върне някога там. Единайсет години чакане, единайсет дълги години приемане на мисълта, че няма да го дочака – и сега тези пет простички думи.

До нея Бен Хокинс каза:

– Какво има? Треперите. – И тогава той си спомни – тя му бе казала, докато работеха долу, че момчето никога не говори.

Сърцето ѝ сега биеше така силно, както когато Лий Шакет бе клекнал до леглото, а палецът и показалецът му бяха готови да ослепят Уди. Но този път то препускаше не от страх и гняв, а от удивление и радост. Не, не просто удивление: изумление я обзе, усещане за някакво чудо, за нещо неземно, и внезапно тя не можеше да продума, както Уди преди.

Меган усети, че заобикаля леглото към него. Той лежеше с гръб към нея. Тя се осмели да сложи ръка на рамото му, така плахо, сякаш допирът ѝ можеше да го превърне в прах.

Нито Уди, нито Кип помръднаха. Все още бяха потънали в странното общуване, което бе разкрило на момчето името на ретривъра и бе освободило езика му, за да сподели това знание с Меган и Бен.

Момчето, кучето, леглото, стаята – всичко се размаза и разтопи в топли сълзи по лицето ѝ. Макар че ѝ се искаше Джейсън да беше тук, за да чуе за първи път гласа на сина си, в тъканта на момента нямаше и една нишка тъга.

През годините, когато се чудеше как ли би звучал гласът на Уди, тя понякога си казваше, че вероятно произношението му ще е разкрито, накъсано. Той цял живот беше слушал речта на другите, но нямаше никакъв опит в говоренето, поне доколкото тя знаеше. И сега, макар че тези пет думи я разтърсиха и трогнаха повече, отколкото можеше да изрази, в странно несъответствие с информацията, която съдържаха, гласът му звучеше съвсем естествено за дете на неговата възраст, Меган си спомни как по-рано тази нощ, когато Уди беше промърморил в съня си, ѝ се стори, че той казва *Дороти*, макар да не познаваше жена с това име. Беше предположила, че е чула погрешно. Сега обаче вярваше, че наистина е изрекъл името. И без да вдига ръка от рамото му, нетърпелива да го чуе отново, тя попита:

– Скъпи, коя е Дороти?

Опашката на кучето удари три пъти по матрака и от Уди се чуа думи, които бяха музика за майка му:

– Дороти е неговата човешка майка. Тя го е отгледала от кученце. Умряла е вчера от рак. Кип я е обичал повече от всичко, от всичко, както аз обичам теб повече от всичко. Никога не умирай, никога, твърде ужасно е за тези, които ще оставиш след себе си.

През целия си живот Меган беше силна. Съдбата не можеше да я удари така съкрушително, че да я повали и да ѝ попречи да продължи. Животът беше препускаща река с много течения и все пак всички подводни течения и свирепи бързеи бяха не само преодолими, но и опит, който я правеше още по-силна. Затова не биваше да се учудва, че не смъртна заплаха порази сърцето ѝ, а признанието на Уди в обич към нея, срещу което тя нямаше – а и не искаше да има – защиты: защото бе чакала тези думи цели единайсет години. Краката ѝ внезапно се подкосиха и Меган вече не можеше да стои права. Струйките на сълзите се превърнаха в тих порой. Тя седна на ръба на леглото и му каза, че го обича, обича го отчаяно, и макар че Уди мълчеше, Кип тупна три пъти по матрака с пухкавата си опашка.

Кип и Уди бяха свързани с погледите си, но и със съзнанията си, както можеха да бъдат свързани единствено по Жицата. Връзката им беше поверителна. Те изпращаха и получаваха, но само помежду си.

Кип предложи на момчето света, какъвто го познаваше.

Ето тук съм бил, ето това съм видял, тези хора съм срещал и до тези изводи съм стигнал.

Разкри му какво цени, от какво се страхува, какво знае.

Момчето знаеше почти същото, макар и по-малко за много неща, но пък повече за други. То също споделяше.

Кип знаеше... и Уди Букман знаеше, но не го беше разбрал в съзнанието, сърцето и душата си, – че простотата в човешките отношения се основава на истината, а сложността идва от измамата.

Знаеше, че завистта и алчността са отрови, от които се пораждат жаждата за власт и всичко зло.

Знаеше, че любовта е противоотрова за завистта и алчността.

Знаеше, че истината е жизненоважна за разцъфването на любовта.

Знаеше, че любовта е жизненоважна за поддържане на чистотата.

Знаеше, че спокойствието и идеалното щастие могат да се постигнат единствено чрез истината на невинността и простотата на истината.

И двамата не бяха смутени от тези лични разкрития или от хилядите неща, които откриха един за друг.

Това, което можеше да е смущаващо, веднага се пречистваше от искреността на споделянето.

Защото Кип и Уди бяха невинни и бяха имунизирани срещу загубата на невинността. Кип заради кучешката си природа, а Уди – заради проблемите в развитието си.

Освен това и двамата разбираха, че всички същества с високи когнитивни способности в една или друга степен често са глупави и трябва да приемат това, а не да го отричат.

Това разбиране водеше до смирение.

Смирението беше основа за всички трайни постижения.

Чрез тази телепатия два живота в своята сложна простота от факти и емоции течаха така свободно, както информацията от компютърни файлове към флашка, но с по-дълбок ефект от простия трансфер на данни.

Връзката между хората и кучетата е процъфтявала вероятно стотици хиляди години.

Сега, поне между тях двамата, тази връзка бе станала по-здрава и по-дълбока, отколкото биха могли да я направят цели хилядолетия.

Кип не знаеше какво може да излезе от това. Уди също.

Щяха да разберат.

Отговорът на въпроса „какво“ винаги се разкриваше.

Но отговорът на въпроса „защо“ често си оставаше вечна тайна.

Два часът през нощта. В покрайнините на Сакраменто. Изоставен търговски център. Предвиждаше се реконструкцията му в модерни апартаменти с много удобства.

Телена ограда опасваше имота, окичена с табели с червени букви, които предупреждаваха за опасности и какво очаква нарушителите. Макар че в мола не бе останало нищо за крадене, зад портала в оградата винаги имаше кола с пазач. Не толкова за да прогонва крадците, колкото да обезкуражава приключенски настроените градски изследователи – тези, които се наричаха бетонни пещерняци. Те обичаха да се завират в какво ли не – от изоставени хотели до лабиринти от сервизни тунели под големи градове. Такива проучвания бяха незаконни, но ако някой от тези градски археолози аматьори пострадаше по време на приключенията си, пак можеше да пледира, че не е знаел за забраната, а някой съдия да го възнагради с милиони.

Тази нощ пазачът на смяна беше инструктиран да не идва на работа. Изоставеният мол предлагаше идеално място за среща между хора, които искат да се видят там, където случайни свидетели са не само малко вероятни, но и буквално невъзможни.

Хаскъл Лъдлоу слезе от лексуса си и в лъчите на фаровете започна да търси ключ, за да отключи портата, сякаш е пристигнал първи.

Няколко часа по-рано той беше в мезонет във Вегас с двайсет и две годишните близначки Зоуи и Клоуи, които го изненадаха с това, че знаеха повече перверзни от него, макар той да се отдаваше на перверзните още преди те да са били родени. Лъдлоу беше близък с Дориан Пърсъл от двайсет и пет години. Беше негов таен партньор, но се оттегли от бизнеса преди две години, за да се посвети на удоволствията. Сега Дориан бе зает с покриването на истината за Спрингвил и имаше нужда от него за тази задача. Затова Хаскъл трябваше да се върне, за да изиграе своята роля за екипа.

Провисналата телена мрежа пееше зловещо на вятъра: струни на адска арфа, дърпани от демонична ръка. Найлонови торбички с всякакъв произход и във всякакво състояние бяха заплетени между брънките, пърхаха и се развяваха, създавайки звук като от множество криле, сякаш колония прилепи прелиташе ниско над оградата.

Портата се плъзна настрани, колелцата задираха по напукания и изровен асфалт. След като вкара колата вътре, Лъдлоу затвори портата, но не я заключи. Скоро щяха да пристигнат двама мъже, които пътуваха заедно.

Той заобиколи от изток огромната сграда, влезе в четириетажния паркинг и паркира лексуса на място за инвалиди. Не се виждаше друга кола.

Тухлена алея отделяше паркинга от входа на мола. Фаровете на Лъдлоу разкриваха много напукани и разпарцаливени пластмасови чашки, които потрепваха по тухлите като пасаж риби, осъден да плува по тези плочи до Деня на Страшния съд.

На мястото на някогашните пневматични стъклени врати сега имаше страховита барикада от шперплат и метална врата. С втори ключ Лъдлоу отвори вратата и влезе. Не заключи след себе си, предполагайки, че събитията ще се развият както е предвидено.

Ескалаторите още не бяха демонтирани, макар че отдавна не работеха. Той се качи по покритите с жлеbove стълби към главния етаж. Повечето магазини бяха със свалени надписи, но тук-там по празните витрини бе останало по някое лого на производител или търговец.

Птиците се бяха промъкнали някак в мола. Вrabчета и гарвани. И бяха оставили сякаш нарочно подредени конфигурации от пера и крехки кости. Все едно вуду магьосник беше правил символи от останките им като прелюдия към ритуал. Перца и кости потрепваха в илюзия за движение в светлината на фенерчето.

По средата на главния коридор на сградата имаше голям кръгъл басейн, в който се бяха носили гнезда водни лилии и цветни кои. Сега беше лишен от вода и от риби, наполовина изпълнен със случайни оригамита от хартиени

боклуци.

Хаскъл седна на широкия перваз на шейсетсантиметровата стена около басейна, закри фенерчето с два пръста на дясната си ръка и насочи лъча към пода между краката си, както беше уговорено.

Хаскъл Лъдлоу и Дориан Пърсъл бяха приятели още от прогимназията, когато и двамата бяха начинаещи хакери и аматьори програмисти. Вкарваха вируси в зле защитени компютърни системи на големи корпорации, извличаха всякакъв вид компрометираща информация от имейли на невнимателни служители, които още не бяха осъзнали какво точно представлява електронната кореспонденция. Ако си твърде млад и твърде умен, за да бъдеш спласен от световната поквара, за теб съществува безкраен потенциал от приходни потоци. Балзак пише, че „зад всяко голямо богатство се крие престъпление“, което е едновременно клише и лъжа. Хаскъл и Дориан обаче се бяха погрижили, ако някой някога се разрови какъв е произходът на „Парабъл“, да не може да проследи и една нишка до това клише, което в техния случай беше истина. Хаскъл Лъдлоу, макар че винаги оставаше в сянка, притежаваше втория по големина пакет акции в „Парабъл“ и би поел почти всякакъв риск, както правеше сега в този порутен мол, за да защити богатството и репутацията си.

Облечени в черно, с очила за нощно виждане, които им позволяваха да виждат в мрака, тихи като души, напуснали телата си и лишени от тежест, която да кънти в стъпките им, двамата мъже от „Трагедия“ се материализираха пред Лъдлоу точно в два и петнайсет през нощта. Според съгласуваните планове за срещата те трябваше да го последват в мола в два и половина. А всъщност бяха тук от дванайсет и половина.

Той не вдигна поглед от обувките им, но вдигна шофьорската си книжка в лявата си ръка. Тя беше отличен фалшификат на името на Александър Гордий – идентичност, използвана от него и от Дориан Пърсъл, заровена под много повече кухи корпорации и наносни пластове от фалшиви данни, отколкото са геоложките пластове над фосилите от юрската ера. Именно фантомът Гордий плати на „Трагедия“ в Тъмната мрежа да бъдат извършени пет внимателно планирани убийства през годините.

Когато му върна книжката, единият от агентите на „Трагедия“ каза:

– Що за име е Гордий?

– На баща ми – каза Лъдлоу, изправи се и остави фенерчето на перваза на басейна.

Двамата мъже бяха гъвкави здравеняци – от онези, които изглеждат така, сякаш могат да пробиват стени или да се плъзгат през цепнатини, в зависимост от метода на атака. Бяха с черни качулки, а лицата им бяха намазани с неотражателна черна боя. Очилата за нощно виждане висяха на вратовете им.

Имената им в „Трагедия“ бяха Кийт Ричардс и Роджър Долтри¹¹, но истинските имена – които те смятаха за неоткриваеми – бяха Франк Гац и Борис Сергетов. Персоналът на „Трагедия“ се състоеше от шестима души, защото беше по-мъдро да ограничиш операция за наемни убийства, за да има възможно най-малко предатели, а тези двамата бяха нейните основатели.

След като информираха клиента си за пробива в сигурността, който можеше да доведе до разобличаването им, те бяха готови да убият – но не безплатно – хакера, който беше използвал акаунта на Гордий и очевидно се опитваше да събере доказателства за дейността на „Трагедия“, като по-конкретно търсеше подробности за едно от петте убийства по поръчка на Гордий.

„Истинският“ Александър Гордий – или Хаскъл Лъдлоу и Дориан Пърсъл – настояваше на тази среща да научи кой е хакерът и да измислят взаимноизгоден план за неговото елиминиране. „Трагедия“ оперираше от един склад в Стоктън, а този затворен мол, на малко повече от седемдесет и пет километра от щаба им, беше удобно място за срещи. Те със сигурност бяха проучили собствениците му, преди да дойдат тук; но не можеха да намерят връзки с Дориан или „Парабъл“ сред американските подразделения на трите чужди конгломерата, които притежаваха имота.

Изпълнен с нервна енергия, Лъдлоу крачеше напред-назад, докато говореше:

– Е, кое е копелето?

С руски акцент, силен като хайвер от белуга, Сергетов каза:

– Господине, подлото копеле всъщност е кучка.

– Какво? Ти сериозно ли? Някаква тъпа кучка е опряла нож в гърлото ни?

– Не се обиждай, човече – каза Франк Гац, – но това е доста остаряло мислене.

– Какво?

– Остаряло – древно, отпреди Ной и Потопа, типично мислене на бял мачо.

– Аз не съм бял.

– Казвам само, че жените могат да правят всичко, което могат и мъжете.

– Да пикаят прави?

Гац въздъхна.

– Щом така казваш.

И сякаш за да докаже философска истина, Сергетов изтъкна:

– Една жена може да бъде умна и пак да е *сволоч*.

– Както и да е. Не аз прецаках нещата – каза Лъдлоу, като не спираше да крачи. – „Трагедия“ ги прецака. *Вие* ги прецакахте. Къде е тази кучка?

– Тя е само на два часа оттук, господине – каза Борис, – но може да не сте чували за градче на име Пайнхейвън.

Лъдлоу наистина не беше чувал за това градче.

– Името ѝ е Меган Букман – каза Гац. – Може би помните съпруга ѝ, Джейсън. Той беше проблем, който разрешихме с хеликоптерна катастрофа.

Внезапно молът стана някак готически. Ако досега бе изглеждал като идеалното място за свръхсекретна среща без опасност от случайни свидетели, сега той се стори по-зловещ на Лъдлоу – място, където миналите дела се срещат с последствията от тях. Възможно ли е онази Меган Букман – хубавица, художничка и пианистка – да е такава заплаха, такъв хакер, информационен пират, който вършее из Тъмната мрежа в търсене на справедливост?

Джейсън категорично се беше противопоставил на проучването за генно инженерство чрез археи. Той не бе разбрал колко централен е трансхуманизмът в представата на Дориан за бъдещето – и какви последствия ще има, ако заплаши да си тръгне и да разкрие публично плановите им, които дори тогава бяха доста напреднали. Ако е споделил тревогите си с Меган, тя може да се е усъмнила дали катастрофата с хеликоптера е инцидент.

Лъдлоу, който никога не се бе интересувал от проучването на „Рифайн“ и не беше трансхуманист, не бе критикувал Дориан. Той не знаеше нищо за работата в Спрингвил и не искаше да знае.

Гац каза:

– Госпожа Букман живее сама с умствено изостаналото си единайсетгодишно момче.

– Само защото е дете и е глупаво, това не означава, че трябва да бъде пощадено – заяви Борис Сергетов. – *Кръгова отговорност* – колективна отговорност. Тя го е изхвърлила от фурната си, хранила го е с циците си. Той е наш враг не по-малко от нея. Те са едни и същи лайна. Трябва да ги отмием и двамата.

Лъдлоу каза на Франк Гац:

– Приятелят ти е много красноречив. Да не пише поезия за фирмения вестник? Ако не, трябва да му дадеш една страница, може да се окаже, че сред вас се е пръкнал следващият Робърт Фрост.

– Сър, извинете, но може ли да спрете да обикаляте така? – каза Гац. – Завива ми се свят.

– Не обикалям. Крача – отвърна Лъдлоу. – Много съм напрегнат. Изпълнен съм с хормони на стреса зарази това колосално прецакване. Като крача напред-назад, си прочиствам главата и мисля. И никак не ми помага фактът, че вие двамата не изглеждате изобщо стресирани и явно не смятате, че има някакъв риск в отстраняването на кучката и копелето ѝ.

Когато каза *копеле*, Хаскъл Лъдлоу всъщност изрече предварително уговорения с „Хискъс, Накър и Бербоцки“ сигнал, при който те щяха да излязат от кулисите, така да се каже, след като вече са се сдобили с необходимата информация.

Лирой Хискъс, Брадли Накър и Джон Бербоцки бяха дошли в мола в десет и половина вечерта, четири часа преди времето, в което трябваше да се появят момчетата от „Трагедия“ и два часа преди *наистина* да се появят. Лирой, Брад и Джон се бяха скрили в близките изоставени магазини така добре, че беглото претърсване на Гац и Сергетов не ги откри. Газ и Сергетов имаха оръжия, но те бяха в кобурите. Когато Хискъс, Накър и Бербоцки се материализираха като духове на сеанс, те държаха пистолети в ръце, а Лъдлоу се беше отдръпнал на безопасно разстояние от линията на огъня. Дори Гац и Сергетов да носеха кевларени жилетки, те бяха обречени, тъй като трите пълнителя с четирийсет и осем патрона се изпразниха в тях за по-малко от минута. Доста от куршумите бяха изстреляни с такава точност, че щяха да спечелят всички най-големи плюшени играчки на карнавално стрелбище.

Пистолетите бяха със заглушители, които никога не успяват да заглушат изстрелите напълно. Такава стрелба можеше да се чуе извън стените на мола дори в бурна ветровита нощ, макар че вероятно не чак до едноетажното начално училище от другата страна на улицата, срещу портала, през който Лъдлоу бе влязъл в имота.

Трети представител на „Трагедия“ Кори Холмс, беше на покрива на училището и наблюдаваше портата, за да се увери, че Лъдлоу е дошъл сам и никой не го е последвал. Досега Холмс вероятно беше прострелян в тила, защото човек на Хискъс, Накър и Вербоцки се беше скрил на покрива преди него.

Дори приглушената стрелба да не отекуваше все още в пустия мол, тя кълтеше в ушите на Лъдлоу, който вървеше към Брадли Накър и партньорите му. Брадли имаше радиостанция със слушалка, която притискаше с пръст към ухото си, докато слушаше внимателно.

– Разбрано – каза той на човека на покрива на училището. А на Лъдлоу рече: – Шерлок този път наистина падна във водопада Райхенбах – което означаваше, че Кори Холмс е мъртъв и няма да възкръсне след време като легендарния детектив на Артър Конан Доил – за изумление на читателите.

Лъдлоу се запита дали хората от този занаят са решили, че част от работата им е да включват недоизпечени шегички наред екшъна. Вероятно за това бяха виновни филмите.

Другите трима агенти на „Трагедия“, които спяха в домовете си, бяха ликвидирани по същия начин. Нямахше да останат тела нито тук, нито там. Шестима души щяха просто да изчезнат. Уебсайтът и записите на операциите му, ако имаше такива, щяха да изчезнат до изгрев.

Ако Франк Гац и Борис Сергетов знаеха, че първоначалният капитал за „Трагедия“ преди години не е дошъл от платформи за събиране на средства, както си мислеха, а от Дориан Пърсъл, по възможно най-индиректни пътища, може би щяха да се удивят на иронията в съдбата си. Поне Гац вероятно имаше капацитет да улови иронията. За Сергетов не беше сигурно.

Хискъс, Накър, Вербоцки и петима сътрудници бяха сформирали *своя* операция в Тъмната мрежа преди две години, с начален капитал, за който си мислеха, че идва от определени международни търговци на оръжие, които имат бизнес с наемници по целия свят. Всъщност Дориан беше нещо като ангел пазител на наемните убийци, поддържаше тяхната игра в Тъмната мрежа, която имаше адрес от петдесет и две букви и цифри и която бе наречена „Атропос и компания“ – на най-зловещата от трите мойри в класическата митология. Атропос беше богинята, която прерязва нишката на живота. Името ѝ бе предложено от Джон Вербоцки, който вероятно беше твърде образован за тази професия.

Зад много големи богатства не стои престъпление, а само усилен труд, интелигентност и отдаденост, но Балзак не греши съвсем. Четиринайсетгодишни момчета, богато възнаградени за изнудване, ще научат от този опит колко ефикасно и доходно е добре обмисленото престъпление.

Мъжът, който бе убил Холмс на училищния покрив, щеше да се погрижи за трупа и после да помогне на Лирой Хискъс с почистването на мола. Джон Вербоцки и Брадли Накър щяха да тръгнат скоро към къщата на Букман в покрайнините на Пайнхейвън, на по-малко от два часа път от Сакраменто.

Като човек с по-деликатна душевност от агентите на „Атропос“, Хаскъл Лъдлоу се отдалечи от надупчените и

кървящи трупове на Гац и Сергетов, които миришеха на кръв, фекалии, урина и стомашни газове.

– Господин Гордий – каза Вербоцки, докато вървеше с него. Гилзите се търкаляха под краката им. – С вас сме работили добре в миналото и ще се погрижим и за всичко тук. Ще се погрижим да почистим и в Стоктън. Но искам да съм сигурен какво искате да направим в Пайнхейвън. Ние не действаме като тези глупаци. – Той посочи с отвращение надупчените тела на Сергетов и Гац. – В град като Пайнхейвън непознатите се забелязват и помнят. Не можем просто да нахлуем спокойно в къщата и да ги изтрепем.

– Няма да го правите и не бива – каза Лъдлоу. – Искам Меган Букман и синът ѝ живи тук до дванайсет часа. Искам да я пречупя, да я разкъсам парче по парче, да разбера какво знае и на кого е казала. Ако държа момчето, ще я пречупя чрез него.

Вербоцки предложи подход, който включваше още двама души освен него и Накър, а Лъдлоу внесе уточнения.

Представящият се за Александър Гордий Хаскъл Лъдлоу излезе от порутения мол, където отраженията на фенерчето му по пращните витрини на магазините приличаха на преследвачи, мяркащи се в периферното му зрение. Той знаеше, че въображението му играе номера, но все въртеше нервно глава, за да се успокои, че никой не го следва.

Макар че беше поръчвал убийства и преди и не го ядеше съвестта, той никога не беше присъствал на изпълнението на поръчката. Преживяването се оказа доста по-разстройващо от очакваното.

Когато стигна до четириетажния паркинг, където беше оставил лексуса, някакво тракане го накара да се обърне и да освети с фенерчето си гората от бетонни колони. От мрака се понесоха парчета стар вестник, които вятърът размяташе по паркинга като страховити призрачни крилати създания. Това сътворено от бурята присъствие нямаше коса или сърп, но внезапно се нахвърли върху Лъдлоу, обгърна го с шумолящата си плащаница, покри лицето му и закри очите му. Той изкрещя и се замята в прегръдката му, като се въртеше и се опитваше да го удря с фенерчето.

Качи се в колата, затвори вратата и запали двигателя. Включи фаровете, заключи вратите и се отпусна в седалката, облян в студена пот. Втрънчи се в старите вестници, които летяха в тъмното, засрамен от обзелата го паника.

Стрес. Беше стресиран. Насилието в мола. Възможността Меган Букман да е свързала него и Дориан с „Трагедия“ в Тъмната мрежа. Тъй като нямаше нищо общо с „Рифайн“ и не знаеше нищо за случилото се в Спрингвил, той не се тревожеше особено за това, освен доколко проблемите с „Рифайн“ ще се отразят на цената на акциите на „Парабъл“.

Лъдлоу излезе от паркинга и от терена на мола на улицата.

Щеше да се върне в хотела към три и половина. Тази история с „Трагедия“ му коства съня, от който отчаяно се нуждаеше след дните на забавления със Зоуи и Клоуи във Вегас. Искаше едно мартини със съвсем мъничко вермут, последвано от прекрасно каберне с ранна закуска, макар и не с типични за закуска храни, а по-скоро като за вечеря, за да може да рестартира сърдечния си ритъм. После осем часа сън, за да се подготви за разпита на Меган Букман. Имаше апартамент в четиризвезден хотел. Сакраменто беше дом на прекрасно корумпирана щатска управа с цял океан от тъмни пари, който се плискаше около него, което означаваше, че имаше богат избор от много хубави хотели. Апартаментът му беше с три спални; когато се събудеше нощем и отидеше в банята, той обичаше да се връща в свежо легло с девствени чаршафи, където не е оставил никакви лоши сънища под възглавницата.

Зад шерифството и градския арест се намираше паркинг за служителите. Отвъд него пък имаше тухлена сграда – гараж с малки, високо поставени зарешетени прозорчета, които сега бяха изпълнени с перленосива светлина, отразена от уличните лампи с капаци, които висяха под линията на прозорците.

В тази постройка се държаха превозни средства, свързани със сериозно престъпление и иззети заради разследване, докато бъдат освободени според графика, установен от закона, или докато съдът не нареди да бъдат върнати на собствениците им. В обикновено спокойния окръг Пайнхейвън силите на реда не извършваха често конфискации и не разчитаха на приходи по закона за придобити чрез конфискация активи. Понастоящем в гаража имаше само две коли освен личната патрулна кола на Екман: един форд F-150 пикап, участвал в пътнотранспортно произшествие, и червеният додж „Лиймън“, с който Лий Шакет, или Нейтън Палмър, беше избягал от Юта.

Тъй като дойде в гаража право от болницата, шерифът умираше за сън. Работеше сам по доджа и съдържанието му. Поради необичайната природа на престъплението и връзката с компания, собственост на Дориан Пърсъл, той нямаше да съобщи на медиите за ареста на Шакет до обед, което щеше да му даде време да реши как да действа в тази ситуация така, че да има най-голяма облага. Този случай щеше да му донесе известност на щатско ниво и да добави инерция към възхода на кариерата му. Ако изиграеше добре картите си, може би щеше да успее да се свърже със самия Пърсъл, което щеше да доведе до огромна финансова облага.

Поискай и ще ти се даде.

Вторият от двата куфара в багажника на колата съдържаше пачки от банкноти по сто и по двайсет долара. Никога не беше виждал толкова много пари в брой. Бързото преброяване показва, че са около сто хиляди.

След внимателен размисъл той прибра куфара в багажника на патрулната си кола.

Явно парите бяха предназначени за бягството на Шакет. А това подсказваше, че той е бил наясно какво точно се е объркало в лабораториите в Спрингвил и че това го поставя в сериозна опасност пред закона.

Меган Букман беше казала, че Шакет е говорил за Коста Рика, където явно си е подготвил безопасно убежище под друго име или дори под името Нейтън Палмър. Ако се е надявал да живее в анонимност, е трябвало да стигне дотам по заобиколен маршрут, по много сложна транспортна схема, за да не бъде проследен. Шакет вероятно имаше милиони в офшорни сметки, които не могат да бъдат конфискувани. На шерифа му се струваше, че стоте хиляди едва ли са достатъчни за бягство, когато дори всемогъщата АНС е по петите ти. Като се имаха предвид ресурсите му и огромната му отговорност пред закона в този случай, Шакет едва ли бе пестил от заделените за бягство пари.

Екман обиколи колата и я огледа внимателно. В колите често имаше тайници, в които се пренасяше дрога. В този случай нямаше да е дрога, а пари и те трябваше да са на място с лесен достъп. Шакет едва ли е искал да се налага да отреже калник, за да стигне до тях. Което означаваше, че вероятно са в купето.

Доджът беше истинско произведение на изкуството, специална изработка, а не кола от поточна линия с подобрен двигател. Обзавеждането на купето беше достойно за мерцедес. Един тайник щеше да е хитро вграден, но съвършените шевове на тапицерията и другите детайли затрудняваха скриването на леснодостъпна кухня.

След десет минути той откри два бутона, които освободиха скрит панел на гърба на предната седалка. Бързо пресмятане, основано на стодоларовите банкноти в една от увитите с найлон пачки, показва, че е открил още триста хиляди.

Почти беше прехвърлил всичко в колата си, когато осъзна, че щом съобщи за ареста на Лий Шакет, Тио Барбизон ще изпрати Фроули и Зелман от Сакраменто, а сигурно и още хора, не само за да прехвърлят там Шакет, както вече се случи с телата на жертвите му, но и за да вземат всички събрани доказателства, включително доджа.

Те щяха да претърсят много внимателно колата. Щяха да открият тайника. И ако не намереха нищо в него, щяха да се запитат защо Шакет си е поръчал кола с тайник, ако няма да крие нищо там.

Хейдън Екман неохотно прехвърли само две трети от парите в колата си, като остави сто хиляди, за да бъдат открити от следователите на главния прокурор. Шакет по-късно можеше да твърди, че е имало три пъти повече пари, плюс стоте хиляди в куфара, но той беше откачен, извратен канибал и никой нямаше да му повярва.

А и докато Екман съобщеше за ареста му, Шакет вече може би щеше да е мъртъв. Като се имаше предвид жестокостта, на която е способен, беше съвсем възможно да се опита да избяга и да нападне или помощник-шериф, или някой от персонала на болницата, поради което съвсем правомерно да се стигне до отстраняването му. Шериф Екман мислеше как да се организира подобно събитие още откакто надзираваше прехвърлянето на Екман в психиатричното отделение.

Щеше много да го заболи да остави сто хиляди, за да бъдат открити от следователите на Тио Барбизон, ако по-късно не бе открил още едно съкровище, зашито в подплатата на коженото спортно палто на предната седалка. Джобовете на стилната дреха не предложиха нищо, но той напипа странна издутина в подгъва. Разпори копринената подплата и видя найлонов ръкав с трийсет и шест малки отделения, всяко от които съдържаше по един диамант. Екман предположи, че тази колекция струва повече от тристате хиляди, които вече бе прехвърлил в колата си.

За Хейдън Екман Пайнхейвън беше само стъпало по пътя му нагоре; шерифството бе само една стъпка към властова позиция. Но градът се оказа истинска съкровищница от възможности.

Майката на Уди седеше на ръба на леглото. Момчето беше в скута ѝ, в прегръдките ѝ, притискаше се в нея. Бен беше в креслото, а Кип стоеше до него и мятеше радостно опашка.

Кип не бе познавал друго човешко същество, както вече познаваше Уди.

Той обичаше Уди, когото познаваше. Обичаше и майка му, която познаваше чрез него.

Макар че обичаше Дороти, Кип не я познаваше така напълно, не и до самите корени на психиката ѝ, както познаваше Уди.

Уди Букман никога не бе познавал човешко същество, както вече познаваше Кип.

И нещо повече – опознавайки Кип чрез Жицата, той бе опознал и себе си както никога досега.

Кип още не можеше да говори и нямаше да го прави – освен като използва шестото си чувство, телепатията.

Но момчето вече говореше, освободено от ограниченията, които му пречеха.

Може би това означаваше, че причината за неговото състояние е предимно психологическа.

Или пък не.

Кип знаеше, че без електрическата четка Уди пак ще си мие зъбите, докато не остане без венци.

Момчето също го знаеше.

Уди си мислеше и за други незначителни неща, като например, че е роден в четири сутринта на 26 юли и че юли е седмият месец, и че дващест и шест, умножено по седем, е 182, което случайно е коефициентът му на интелигентност.

А сега в стаята на момчето, докато Кип и Бен гледаха с удивление, Уди говореше, без да спира.

Той разкриваше дълбоките чувства и мисли, пленени досега в него, и най-вече че обича и обожава майка си.

Разкри, че се надява някой ден да срещне момиче, което също като него има венци от мъртвец в устата си, за да имат за какво да си говорят и вероятно да се целунат.

И за семейството елени и че е разбрал, че и при тях е трудно да задържиш семейството заедно както при хората.

И че майка му е неговият мост над бурни води.

И че когато тя свири „Лунна река“ на пианото, не му става тъжно, че никога няма да я прекоси или няма да пътува по света.

И че вместо да следва завоя на Лунната река, за да види какво има там, той може да прочете много книги и да си *представи* целия свят, което е достатъчно за него и тя трябва да знае това.

И че татко му е умрял преди сто шейсет и четири седмици.

Каза, че разследва смъртта на баща си от шейсет седмици.

И че сто шейсет и четири минус шейсет е равно на сто и четири.

А сто и четири е точно броят на страниците на „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовищно зло“.

Кип забърза към бюрото. Изправи се на задните си крака и захвапа подвързания със спирала текст.

После го отнесе на леглото и го сложи до майката на Уди.

Ако досега нещата бяха леко налудничави, сега станаха напълно откачени.

Когато помощник-шериф Тад Фентън се върна от тоалетната, той чу силно тракане в стая 328. Откакто стоеше на пост, единственият шум, който очакваше да чуе, бяха писъците, проклятията и крещенето на безсмислици, каквито би крещял полудял убиец, но не се случи нищо подобно. А сега това.

Фентън погледна през прозорчето на вратата. Светлината беше слаба, но достатъчна, за да види, че се е случило невъзможното. Шакет се беше освободил от ремъците, беше откъснал тръбичката от ръката си и се бе отървал от катетъра, през който уринираше в бутилката. Беше захвърлил и болничната нощница. Сега стоеше гол до единствения прозорец и се опитваше да излезе през него. Прозорецът имаше две крила, прикрепени с панти към вертикалните рамки. Механизираните панели можеха да се отварят навън само с помощта на разкайваща се манивела, която обикновено се слагаше на перваза, за да не стърчи, ако трябва да се спусне щората. Тази манивела бе изнасяна от стаята, ако в нея се настаняваше психиатричен пациент.

Потънал в сенки, Шакет изглеждаше изненадващо могъщ, докато натискаше металната рамка на прозорците, които не бяха достатъчно широки, за да може да се провре през тях. Трябваше да отвори и двете половини, като разкрие вътрешността на механизма, което пък изискваше сила, каквато не може да притежава човек. И все пак внезапно стъклата потрепериха и с метално скърцане започнаха да се разделят там, където едното се застъпваше с другото. Бронзовата рамка се изкриви и стъклото се пръсна. Шакет нададе нечовешки рев. Една панта изскочи и се счупи, пищейки като ранено животно.

Една сестра дотича по коридора и Тад Фентън я предупреди да не се приближава. Извади пистолета си и се опита да отвори вратата, но тя, разбира се, беше заключена. Отключи, стисна пистолета с две ръце и влезе в стаята, крещейки на затворника да не мърда.

Точно тогава лявата половина на прозореца се отвори навън, а дясната се откъсна от рамката. Шакет запрати металната рамка към Фентън, който се наведе, за да предпази лицето си.

Когато Фентън се изправи и насочи пак пистолета си, Шакет бе клекнал на перваза на отворения прозорец, ужасяващ като разярена горила, като лишена от козина горила, която гледа с пламнали в червено очи, сякаш в черепа ѝ гори огън. Есенният вятър пищеше около голото, приклепнало като гаргойл създание и изпълваше стаята със студ, развяваше разкъсаните гумени ремъци на леглото и разтракваше поставката за системите. Тъй като Шакет беше на повече от десет метра над бетонния тротоар, изглеждаше, че няма къде да отиде – и когато се хвърли в нощта, сякаш полетя.

Стъписан, Фентън прекоси стаята до прозореца и се наведе под виещия вятър, за да погледне надолу, сигурен, че лудият затворник лежи потрошен сред локва кръв. Но Шакет не се виждаше долу, нито вляво, нито вдясно. Невероятно, но той явно бе оцелял при скока. Помощник-шериф Фентън плъзна поглед по-далече от сградата, покрай лехата с ниски храсти, към паркинга за посетители, който не се използваше в този час. Търсеше бледа гола фигура, която тича към улицата. Но Шакет го нямаше и там.

Дали Тад се сети сам за разказа от Едгар Алан По, който го беше изплашил толкова много навремето, когато учителят ги накара да го прочетат в девети глас, или двете думи, които дойдоха с вятъра, го подсетиха за него – така и не разбра. Думите и споменът или споменът и думите – между тях имаше само миг. Думите бяха „Виж ме“, изсъскани сякаш от змия, а разказът – „Убийствата на улица «Морг»“ за жестокия орангутан, който извършва убийство. Тад извъртя глава, въпреки всякаква логика, и погледна нагоре. Шакет се притискаше към стената като паяк, за когото вертикалните повърхности не бяха по-различни от хоризонталните. Беше се залепил по невъзможен начин за каменния трегер и декоративните тухли около него – с разкрачени крака, взиращ се надолу с блесналите си очи, озъбен, лице в лице с помощник-шерифа.

Беглецът се откъсна от стената и се спусна върху Фентън, повличайки го от прозореца. Те полетяха заедно от

третия етаж сред вятъра, който не ги спаси. Пистолетът падна от ръката на помощник-шерифа, а Шакет изкрепя триумфално. Тад Фентън се стовари по гръб на бетона и въздухът изскочи от гърдите му. Болката разкъсваше всичките му нерви, сякаш хиляди ножове се забиха в него едновременно. Но агонията беше кратка, жесток миг на мъчение и после болката от врата надолу изчезна, остана само в главата и лицето му. Парализа.

Запъхтян от въодушевление, сумтящ от нетърпение и явно непокосен при скока, Шакет клечеше до жертвата си.

Помощник-шерифът усети, че струйка топла кръв се стича от устата му по брадичката.

Мърморейки като очарован любовник, Шакет облиза червената струя. После се наведе над гърлото на помощник-шерифа, захапа и го лиши от способността да пищи или говори, а след това и от способността да диша.

За Тад Фентън вече съществуваха само леденият вятър, разлюлените дървета и безкрайният ужас – но само за миг.

Отначало изумена и горда от начинанието на сина си, Меган започна да се тревожи все повече, докато прелистваше „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовищно зло“, а Бен Хокинс разпитваше Уди за Тъмната мрежа и за сайта, наречен „Трагедия“.

Седнала в офис стола на Уди, Меган усети, че се замайва. За един час тя трябваше да приеме, че съществуват кучета с невероятно развит интелект, да види как синът ѝ се превръща от високофункционален аутист в свръхвисокофункционален аутист, да го чуе как говори за първи път от единайсет години и да научи, че някакви наемни убийци от Тъмната мрежа вероятно го търсят. Изумлението ѝ сега бързо се превръщаше в объркване и страх.

Тъй като Джейсън беше притеснен от страстния интерес на Дориан Пърсъл към трансхуманизма не само заради финансовите рискове, поемани от милиардера за финансиране на проучванията, но и от самото естество на проучванията, той бе планирал да напусне поста си в „Парабъл“. Когато умря в катастрофата с хеликоптера, Меган изпитваше съмнения, но не задълго. След като първоначалният шок от смъртта му отмина, тя реши, че тези съмнения са били просто част от гнева, който я обзе при новината за загубата му – гняв заради несправедливостта, гняв към съдбата, към Бог. Когато гневът се превърна изцяло в мъка, а мъката в тъга, и когато тя потисна тъгата си заради Уди, подозрението също постепенно избледня. И все пак нямаше логика толкова богат човек с такава добра репутация като Дориан да рискува всичко, за да отстрани един подчинен по такъв начин, освен ако това не е типичен за него метод на действие. А нямаше никакви доказателства, че има подобна тъмна страна.

Само дете *имаше* доказателства все пак, така дълбоко скрити, че единствено обесивно-компулсивен гений аутист, мотивиран от силната мъка, е бил способен да отдели нужното време и концентрация, за да ги открие.

Колкото и да беше впечатляващ умът му обаче, Уди беше наивен. Липсваше му опитност, за да осъзнае какъв риск поема, като прониква с прикритието на Дориан – Александър Гордий – и души из Тъмната мрежа.

Бен Хокинс каза на Уди:

– Значи... какво видя последно на екрана, преди да излезеш от сайта на „Трагедия“?

Уди се взираше в кучето, а не в него, когато отговори:

– Появиха се три думи. „Ще те намерим.“ Аз пропълзах под бюрото и изключих компютъра, изключих всичко, дори настолната лампа. Изплаших се. Още съм изплашен. Направих нещо глупаво. Съжалявам, че направих глупаво нещо.

Като го слушаше, Меган осъзна колко изумително е, че той говори така, сякаш винаги е говорил, сякаш вече е забравил единайсетте години мълчание.

– Чуй ме, Уди, не си направил нищо глупаво – каза Бен. – Направил си нещо много смело, нещо невероятно. А всеки път, когато човек прави нещо смело, има вероятност да получи отговор от лошите, които не харесват смелите хора. Сега, след като знаем с какво си имаш работа, можем да се справим с тях. По-лесно е, отколкото предполагаш, да сложим лошите на мястото им. Дори може да се окаже забавно.

Момчето се взираше напрегнато в кучето, а Меган гледаше Бен – докато не осъзна, че кучето пък гледа нея и размахва опашка.

Напомни си, че това не е просто куче. Кип беше и... личност. Трябваше да проумее това. То виждаше как тя гледа Бен и бе достатъчно умно, за да се досети какво чувства.

Внезапно Кип слезе от леглото, прекоси стаята до отворената врата, застана там и се вгренчи в коридора.

На входната врата се позвъни. Беше три и петнайсет сутринта, а на вратата се звънеше. И се позвъни отново.

След разговора с Лий Шакет в стая 328 Карсън Конрой беше разтърсен, прекалено разстроен, за да се прибере у дома, макар че вече бе твърде напрегнат от кофеина и лошите новини, а очите му пареха за сън. Той тръгна с колата през града, търсеше нещо, но не знаеше точно какво. Беше избягал от Чикаго в Пайнхейвън, за да смени лудостта на метрополиса с относителния здрав разум на планините Сиера Невада. Но в днешния свят разстоянията вече не можеха да те отдалечат от туморите на алчното съвремие. Бандитите, които бяха убили Лиса само за спорта, започваха да се появяват и в малките градове. Тълпите в социалните медии можеха да разрушат живота на един учител в провинциална Америка така лесно, както и на всяка знаменитост, без значение дали прегрешението му е истинско или въображаемо. Дориан Пърсъл работеше с федерална агенция, бе финансира безразсъден изследователски проект за генно инженерство и бе установил лабораторията си в провинциален район в Юта – но сега тук умираха хора.

Прогресът е *истински* прогрес само когато е естествено следствие от натрупаните през човешката история опит и мъдрост. Когато в основата му лежи презрение към опита и мъдростта на човечеството, прогресът всъщност е радикално разрушение.

Докато обикаляше по живописните улици на любимия си Пайнхейвън, Карсън си даде сметка, че всъщност се е опитал да избяга от човешкия хюбрис, от безкрайното недоволство на онези, които вярват в една или друга утопия, макар историята да е доказала, че утопичното мислене неизбежно води до катастрофа и често до масови убийства в индустриален мащаб. Но разбира се, не можеш да избягаш от самонадеяната гордост и арогантността на човешкия род. Можеш да се оттеглиш, да изградиш наново живота си само с тесен кръг приятели, които не искат да накарат своите съграждани да замълчат или да наказват несъгласните, които знаят, че най-страшната заплаха за мира се корени именно в отвращението към другите, в твърде раздутата самооценка, която се превръща в тщеславие. Но няма достатъчно отдалечен град, нито достатъчно високи крепостни стени, които да те защитят от безумни идеи, способни да се харесат на масите.

Безсмъртието беше такава идея. Дори да станеше обществено достояние, че Пърсъл е финансира проучване, което е довело до смъртта на деветдесет и четири души досега, вероятно в настоящия обществен климат той щеше дори да бъде поздравен за добрите си намерения.

Докато Карсън насочи отново колата през центъра на Пайнхейвън, разтърсваната от вятъра нощ беше разкъсана от вой на сирени. Една патрулна кола, паркирана пред закусвалнята „Фор Скуеър“, се отлепи от тротоара и пусна светлините. Друга излетя от уличката до шерифството и я последва.

Карсън отби и спря, за да се обади на Карл Фредет, дежурния в шерифството. Очакваше лоши новини. Не очакваше обаче, че ще са чак толкова лоши. Лий Шакет беше избягал от стаята си в болницата. Помощник-шериф Фентън липсваше, вероятно отвлечен от него, а ако се съди по кръвта на мястото, беше тежко ранен или мъртъв.

В този случай, при който извършителят беше уникално създание, което бързо се превръща в заплаха с неясни измерения, законът не предлагаше истинска защита, а само илюзия за нея.

Шерифът никога не би признал това. Нито пък някой от работещите с него. Не биха го признали и по-висшите власти. Меган Букман трябваше да знае истината и вероятно нямаше кой друг да ѝ я каже, освен Карсън.

На вратата се звънеше, кучето хукна по коридора на горния етаж и се скри от поглед, а Меган грабна пистолета си от нощното шкафче.

Бен последва ретривъра и каза:

- Няма да ти трябва. Кип е развълнуван, но не е изплашен. Той знае кой звъни и не се страхува от него.
- Откъде ще знае кой звъни?
- По миризмата вероятно. Щом едно куче подуши миризмата ти, то може да я различи от километър

разстояние, дори от по-далеч. Затова винаги те чакат до вратата, когато се прибиращ.

Все пак тя каза на Уди да стои мирен в стаята си и последва Бен в коридора.

- Ще остана на площадката с пистолета.

Бен вече я познаваше достатъчно, за да знае, че ще внимава достатъчно с оръжието. Слезе бързо по стълбите и каза:

- Винаги се радвам да имам подкрепление.

Кип беше до неразбития страничен прозорец вляво от вратата и не само махаше с опашка, но и кривеше цялото си тяло и подкачаше от вълнение.

От другата страна беше клекнала трийсетинагодишна жена, която се взираше в него, усмихваше се широко и говореше нещо. Бен не можеше да разбере какво казва, освен че знаеше името на кучето.

Той отвори вратата и тя вдигна поглед.

- О, здравейте! Божичко, намерили сте Кип. Аз съм Роза. Роза Леон. И съм... настойница на Кип.

Макар да беше доволен, че кучето се радва толкова много на жената, Бен почувства загуба. За по-малко от ден той бе създал невероятна връзка с ретривъра. Не искаше да бъде отстранен от живота му, от историята му.

Роза Леон коленичи в преддверието и Кип завря муцуна в нея.

- Как го намерихте, за бога? – попита Бен.
- Нашийникът му е специален. Има джипиес.

Когато Бен понечи да затвори вратата заради силния вятър, един бял форд „Експлорър“ спря зад линкълна, с който явно бе пристигнала Роза Леон. Шофьорът изгаси фаровете.

– Той не е обикновено куче – каза Бен и затвори вратата, но продължи да наблюдава форда през страничния прозорец.

Роза продължаваше да чеше Кип зад ушите.

- О, да, той е много добре обучен. Кип е забележителен. Знае много номера.
- Знанията му не се изчерпват с обикновени номера – каза Бен, докато гледаше как един мъж слиза от форда. –

Той не е цирково куче. Той е нещо съвсем различно.

Жената се изправи и се смръщи.

- Не разбирам какво имате предвид.
 - Аз пък мисля, че разбирате – каза Бен и се усмихна, за да смекчи думите си. – Вие защитавате... тайната му.
- Мъжът тръгна към къщата.

Бен имаше разрешително за оръжие, но пистолетът му беше останал в рейндж роувъра.

- Меган, имаме още един посетител. Може ли да слезеш?

Когато се обърна, за да се увери, че тя слиза по стълбите, забеляза Уди на върха им.

Щом видя пистолета в ръката на Меган, жената се изправи.

- Какво става тук, какво е това оръжие?
- Не ние сме проблемът – увери я Бен. – Може би човекът, който върви към къщата, е проблемът. Отстъпете.

Минете зад Меган.

Когато мъжът стигна до верандата, Бен каза:

- Меган, познаваш ли го?

Тя погледна през страничния прозорец и мъжът ѝ кимна.

– Виждала съм го няколко пъти. Мисля, че работи за общината.

– Бъди нащрек – каза Бен и отвори вратата.

Мъжът му подаде визитката си.

– Трябва да се видя с госпожа Букман. Въпросът е спешен.

Според картичката той беше доктор Карсън Конрой, патолог на окръг Пайнхейвън.

– За какво става дума? – попита Бен.

– Лий Шакет е избягал от психиатричното отделение на окръжната болница.

Кип се завъртя, остави Роза Леон и хукна по стълбите към Уди.

Някъде в далечината се чу вой на сирени.

Бела предава по Жицата

Санта Роза, Калифорния. Дневната в дома на Монтел.

Бела накрая трябваше да върне „Слонът на магьосника“ на лавицата, от която я беше свалила.

Историята беше толкова интересна, че не искаше да я разваля с прекъсвания.

А имаше много прекъсвания.

Определено нещо се случваше.

Тази нощ се твореше история.

Историята и културата на Мистериума не се предаваше от поколение на поколение чрез писмени текстове.

Кучетата нямаха ръце и не можеха да пишат. Тяхната култура беше устна, ако телепатичният разговор можеше да се определи като такъв.

Те предаваха историите си от поколение на поколение по Жицата, като около лагерен огън.

Историята им, каквато я познаваха, датираше само от четири поколения. Или около петдесет години.

Колкото и да бяха умни и макар че смятаха поддържането на своята устна история за свещен дълг, те знаеха, че не всичко в нея е надеждно.

Когато една история се предава от приятел на приятел, при преразказите неизбежно се променят някои подробности.

И не защото някой е излъгал.

Все пак кучетата не лъжат. Защото не могат.

Те не бяха сигурни защо е така, но просто не можеха.

И все пак при преразказите подробностите се променяха, защото и спомените им бяха, също като при хората, не съвсем надеждни.

Поради това историята им донякъде приличаше на мит.

Според тази история произходът им беше свързан с човешките същества.

Първият от техния вид се появил, според легендата, от генетична лаборатория. Роден от експерименти за увеличаване на интелигентността.

Твърдеше се, че това изследване било финансирано от Пентагона.

Военните се надявали да създадат интелигентни кучета, които да служат като шпиони и да разузнават при бойни действия в градска среда.

Според легендата тези експерименти са се провеждали на няколко места в Калифорния.

Членове на Мистериума бяха посетили всяка потенциална люлка на тяхната цивилизация, но не бяха открили лаборатории.

Откриха жилищни сгради. Супермаркет. Един порутен мини мол. Спортен клуб. И терен с блатиста земя.

Откриха и старчески дом. Долнопробен стриптийз клуб с танцьорки на пилон. Спортен парк с бейзболно и футболно игрище.

Разбира се, лабораторията сигурно е била тайна, скрита под земята или по друг начин.

Обаче нищо не можеше да бъде скрито от старомодните кучешки сетива. Носовите им разкриваха повече следи, отколкото можеха да разкрият умовете на всички детективи, живели някога на света.

Но не намериха следа към скрита лаборатория.

Сега, в тази толкова важна нощ, когато Жицата жужеше от новини, Бела усети, че се твори история. История, каквато никога не са си представяли.

Нещо се случваше някъде там.

Нещо голямо. Нещо прекрасно.

Точно днес, в Пайнхейвън, Кип беше открил момче, което може да използва Жицата.

Вулкан, немската овчарка, бе докладвал за досега неизвестна общност от техния вид в Южна Калифорния.

Цезар и Клио Ишигава от Сан Хосе се бяха сдобили с шест здрави кученца.

Само преди половин час дойде новината, че Луси и Рики, другари на Нанси Пелц от Вайехо, са станали родители на пет кученца.

За един ден се бяха родили повече кученца от техния вид, отколкото за последните три-четири години.

А сега от Орегон предаваха по Жицата съобщение, подобно на това на Вулкан от далечната Ла Хоя.

Според куче от смесена порода на име Джинджър, общност от четирийсет кучета живееше във и около град Корвалис.

Орегонската група отдавна се надявала да осъществи контакт с други общности по Жицата, която те наричали „Мрежата“. Опитвали се от години, но без успех... досега.

Събитие след събитие... Бела се вълнуваше все повече.

Докато семейство Монтел спяха, тя се движеше неспокойно из къщата.

Отиде до купичката си с вода.

Отиде до кухненското чекмедже, където държаха бисквитките ѝ.

Отиде до кутията си с играчки в ъгъла на дневната.

Не искаше нито вода, нито бисквитки, нито играчка.

Отначало не разбираше *какво* точно иска.

А после разбра. Искаше да *тича*.

Тези добри новини я бяха изпълнили с такава радост, че не можеше да стои мирна.

Бела хукна из дневната. После по дългия коридор на първия етаж.

Търчеше из дневната отново и отново, прескачаше дивани и кресла.

Влезе в кухнята. Мушна се през кучешката вратичка. Прекося верандата. И започна да обикаля двора, сякаш тичаше по писта.

Когато се върна в къщата, се стовари на студените плочки в кухнята с изплезен език, пъхтяща от щастие.

По-късно, след като си почина и пи вода, се замисли дали да не хукне към горния етаж.

Искаше да събуди Андреа и Бил. Ларинда, Сам, Денис, Мили. Нейните хора. Нейните любими.

Копнееше да сподели радостта си с тях.

Но тя не можеше да споделя.

Те не знаеха колко е интелигентна. Тя не можеше да говори, а те не се свързваха с Жицата.

Тя ги обичаше и те я обичаха, и ако не можеше да има нищо повече, това ѝ беше достатъчно.

И все пак сега огромната ѝ радост се утаи в тихата тъга на самотата.

Природата беше зелено бойно поле, на което слабите винаги ставаха жертви на силните. Природата не я беше грижа, нито пък Земята, която въпреки цялата си красота беше толкова сурово място, я беше грижа за нейните създания.

Важно беше *съзнанието*, съзнанието го беше грижа, съзнанието обичаше, неговите най-добри постижения променяха този суров свят и го правеха по-добър.

Съзнанието – и сърцето – бяха свързали хората и кучетата преди десетки хиляди години. Те бяха образували този съюз на оцеляването и обичта срещу мрака на света.

Ако съзнанието на кучетата претърпяваше промяна, просветление, то връзката им с хората някой ден можеше да стане още по-удовлетворяваща.

Докато съставяше поредната Белаграма, за да докладва за съществуването на общността в Корвалис, Орегон, тя се надяваше, че някой ден повече хора като момчето Уди ще се включат в Жицата.

Надяваше се, че когато дойде моментът, Андреа, Бил, Ларинда, Сам, Денис и Мили ще я опознаят напълно.

Надяваше се, че ще живее достатъчно дълго, за да види мистерията на Мистериума разгадана.

Надяваше се да узнае защо е родена такава, каквато е, какво означава всичко това и накъде води.

Взе от кутията с играчки един твърд гумен кокал, напоен с интересен вкус.

Защото все пак си беше куче.

Кокалът играчка беше изобретен от човешкото съзнание, беше изработен от човешки ръце и бе подарен на

Бела в израз на обич, затова той я успокояваше дори в самотата ѝ, докато семейството ѝ спеше.

МИСТЕРИУМЪТ

Четвъртък, 4 сутринта и след това

У ди беше в света както никога досега, без да се смущава от себе си и околните. И както той бе споделил с Кип *страха* си от близост, така кучето бе споделило с него *нуждата* от близост, от докосване, от споделяне. Възлите дълбоко в Уди се бяха развързали. Той не знаеше що за възли са били това, дали психически или физически, или и двете. Не можеше да каже как са се развързали, знаеше само, че способът, по който бе общувал с Кип – Жицата, – беше послужил не само за това, но и за още нещо; Жицата не беше просто средство за комуникация и бързо обучение, но и мистериозен инструмент за промяна. Той усещаше, че Кип разбира тази нейна трета цел и как Жицата функционира, за да я изпълни. Искаше кучето да му обясни това и как гордиевите възли на аутизма бяха развързани, но не беше сега времето.

В момента освен него самия в къщата имаше още четирима души – майка му, Бен Хокинс, Роза Леон и Карсън Конрой – трима от тях само преди час бяха напълно непознати, – както и кучето, което вече не беше непознато и което Уди познаваше така добре, както то самото познаваше него. Освен това отвън имаше помощник-шерифи: двама в патрулна кола пред къщата, на „Грийнбрайър Роуд“; двама в един джип в края на задния двор, близо до гората; и още двама в друг джип, паркиран пред задната веранда.

След стореното от създаването Шакет, при такава активност и при толкова много хора изплашеният Уди преди щеше да се оттегли в замъка Уайвърн. Сега обаче не искаше да бяга. Мислеше дори, че вече никога няма да иска да отиде там.

Всички тези хора, освен помощник-шерифите, се бяха събрали в дневната, където завесите на прозорците бяха спуснати. Никой още не беше предложил кафе, нито от отличните мъфини на госпожа Бриkit, защото имаха да си кажат спешни неща, особено господин Конрой, който им разказа за бягството на Шакет, за археите и за деветдесет и двамата мъртви в Спрингвил, Юта. Госпожица Леон им каза за Дороти, Кип и Мистериума, за огромното наследство, което е получила, и за това, че вече е законен собственик на Кип. Всичко това беше много вълнуващо, като нещо от приключенска книга, но и плашещо. Той седеше на дивана, а Кип бе отпуснал глава в скута му. Уди очакваше да се смути, когато го попитаха за Тъмната мрежа и за сайта, наречен „Трагедия“, но информацията се изля от него без никакво колебание и той разказа какво е открил за последните шейсет седмици и за удовлетворението, което е извлякъл от търсенето на справедливост за баща си. Той беше изумен от себе си. Запита се... дали при следващото хранене зеленчуците и месото ще бъдат сервирани в една чиния, дали ще спре да му призлява от това, че различните храни се докосват, и дали ще може да яде като нормален човек.

Когато всички казаха най-спешното, което трябваше да се каже, настъпи смутено мълчание, сякаш бяха станали аутисти, макар че най-вероятно бяха изгубили ума и дума от изумление. После всички, освен Уди, започнаха да говорят едновременно. Бяха единодушни по отношение на ситуацията, в която се намираха. Уди беше разровил гнездо на стършели и беше загазил здраво. А ако той беше загазил, значи беше загазила и майка му. Кип не искаше да се отдели от Уди, единственото човешко същество, способно да използва Жицата, така че и той беше загазил. Тъй като Роза Леон беше отговорна за Кип морално и по закон, тя също беше загазила. И понеже Лий Шакет бе казал в болницата истината за експериментите в Спрингвил на господин Конрой, то и патологът беше загазил. Всички те вече бяха врагове на Дориан Пърсъл, който не се церемонеше с хора, които смяташе за сериозна заплаха.

Единственият човек в тази стая, който не беше сериозно загазил и който можеше да си тръгне и да продължи живота си, беше Бен Хокинс. Но той каза, че вече много пъти бил загазвал и се измъквал жив и здрав, и сега, като се замисли, винаги му било забавно и се учел от преживяното. Те бяха нещо като общество за взаимна защита или голямо семейство и Бен настояваше да има роля в него, защото искал да е част от магията, наречена Кип. Това сигурно беше така, но беше и заради начина, по който гледаше майката на Уди, както Уди си представяше, че би

гледал момиче, което иска да целуне, ако срещне някога такава, така че не беше само заради Кип.

Господин Конрой каза:

– Меган, в момента шерифът ти осигурява такава защита, защото мисли, че Шакет ще дойде тук. Не му пука за теб или за детето, а само за кариерата му. Ако намерят Шакет и го заловят, той ще изтегли хората си оттук. И ако се появи някой от сайта в Тъмната мрежа...

– Сме сами – каза тя.

Конрой поклати глава.

– Дори по-лошо. Хейдън Екман вече изпълнява нечии поръчки – дали на АНС, или на самия Пърсъл, – щом не възрази да предаде случаите на щатския главен прокурор. Ако Пърсъл поиска убийците му да стигнат до вас – до нас – и се опита да подкупи Екман, ще установи, че шерифът е готов на сделка. Тогава няма да можем да разчитаме на местните сили на реда. Всеки помощник-шериф, нает от бившия шериф Лайл Шелдрейк... ами на тях се доверявам. Но Екман изгони най-добрите хора на Лайл и увеличи щата, доколкото можа. А някои от хората му... ами ако се появят да ме пазят, бих искал да съм някъде далече.

– Да заминем ли? – попита майката на Уди. – Къде да отидем? Не ми харесва мисълта да бягам.

– Няма къде да идеш, където да не те намерят – каза Бен. – Не и ако те търси човек с ресурсите на Пърсъл.

– Трябва ни план – каза Уди. – Това правят хората в книгите, когато имат големи неприятности. Те измислят готин план. – Той се плъзна от дивана и Кип скочи на пода с него. – Госпожа Брикит направи страхотни мъфини. Някой иска ли? А да направим ли кафе?

Макар и очевидно изморена и разтревожена, майка му като че ли сама се изненада от смеха си.

– Удроу Юджийн Букман, виж се само. Прекрасен домакин.

Руменина сгръ лицето му, но причината бе съвсем различна от смущението, от което така дълго беше страдал.

– Знам как се прави кафе – заяви той и тръгна бързо към кухнята, следван от кучето.

Вятърът виеше като безумец, а Хейдън Екман си помисли, че чува в него и вой на бесен койот, зов на демонична хиена, злия клоунски смях на Шакет. Беглецът сега му се струваше бърз и неудържим като вятъра, неуловим като дъжда, който се сипеше проливно още от следобеда, тъмен като нощта, в която бе изчезнал подобно на Дракула в старите филми, който разперва наметалото си, превръща се в прилеп и *излита*.

Дирята от кръв постепенно изчезваше покрай южната страна на болницата, само на четирийсет крачки от мястото на падането под прозореца на третия етаж. Шерифът стоеше в края ѝ с гръб към стената на сградата и чакаше тримата си помощници с фенери да огледат бетонния тротоар и асфалта на паркинга за някоя издайническа алена капка.

Като адвокат не беше заплашен от друго, освен от лишаване от адвокатски права, а по време на петте си години като помощник-шериф в спокойния окръг Пайнхейвън никога не му се бе налагало да вади оръжие. Никога не се беше озовавал и пред дулото на оръжието на враг. Беше очаквал четирите години като шериф да са нещо като приятна разходка с много възможности за забогатяване, с различни почести, присъждани от организации на благодарни бизнесмени и благотворителни дружества, с уважение, полагащо се на силите на реда, и специално внимание от страна на жени, които си падат по мъже в униформа.

Вместо това едва след девет месеца, откакто бе заел този пост, той стоеше с гръб към стената, стиснал дръжката на пистолета в кобура, и нервно оглеждаше нощта, очаквайки внезапно нападение от гол маниак. И не просто гол маниак. А гол маниак, който беше разкъсал гумените ремъци, което би трябвало да е невъзможно, бе надвил въоръжен помощник-шериф, висок почти два метра и тежащ поне сто килограма, беше оцелял след падане от третия етаж на бетонен тротоар и беше отнесъл мъртъв или ранен човек заради някаква неясна цел, за която дори не му се мислеше.

С триста хиляди долара и цяло съкровище от диаманти в багажника на патрулната кола, шерифът вече обмисляше бъдеще, различно от това, което бе планирал, когато пое този пост.

Като се имаше предвид хаосът през последните дванайсет часа – три убийства, един ужасно нахапан помощник-шериф, тормозът над Меган Букман и сина му, всички жертви на един-единствен беглец от катастрофата в Спрингвил, – щеше да има щатско разследване и дори на национално ниво. Докато останеше на този пост, той щеше да има някаква възможност да влияе върху резултатите от тези разследвания. Ако напуснеше, щеше да се превърне в лесна изкупителна жертва за бюрократите и политиците, на които им пукаше за истината дори още по-малко, отколкото на него.

Той беше спасен от по-нататъшни размисли за нерадостното бъдеще, когато помощник-шериф Фрийман Джонсън се втурна към него с новината, че една униформена обувка, очевидно принадлежала на Тад Фентън, изчезналият помощник-шериф, който бе пазил Лий Шакет, е намерена близо до източния край на двора на болницата.

Макар че беше придружен от Джонсън и двамата стискаха дръжките на пистолетите си, и макар че още двама мъже ги чакаха при обувката, шериф Екман не искаше да бъде част от това разследване. Предпочиташе да се обади на по-висша инстанция и да прехвърли юрисдикцията върху случая, но той беше най-висшият служител на реда в окръг Пайнхейвън – неприятно следствие от победата му на изборите.

Един участък от паркинга източно от болницата беше запазен за персонала. Вятърът свиреше и лъскаше хълбоците на двайсетина коли, сред които – или в някоя от които – можеше да се крие Шакет. Двамата помощник-шерифи, които бяха претърсили набързо колите и джиповете, го увериха, че беглецът не е там. Но те бяха наети от него заради липсата им на любопитство и сляпата им преданост и той не вярваше, че са свършили добре работата.

Фрийман Джонсън, който беше от екипа на Шелдрейк и бе успял да зашемети Шакет с електрическия остен,

му вдъхваше повече увереност. Именно той беше намерил обувката и той го поведе между колите и извън паркинга по една сервизна алея, която опасваше територията на болницата.

Обувката лежеше на тази алея, а вързаните на възел връзки се бяха разхлабили. На лъча на фенерчето на Джонсън тя беше жалка гледка, като обувка на отвлечено дете, чиито родители няма да го видят отново, само че тази беше четиридесет и шести номер.

Точно от другата страна на пътя в отделна сграда се помещаваше котелното отделение за отопление и охлаждане на болницата, което работеше с газ и бе свързано с нея чрез четиритръбна система с вентилаторни конвектори, позволяваща във всяка стая, операционна и офис да се настройва различна температура.

Фрийман Джонсън каза:

– Ето тук е. Тук е отнесъл Тад Фентън. Залагам пенсията си.

Котелното беше построено от боядисан в сиво камък и имаше метален покрив. Вътре имаше котли, охладители и лабиринт от други машинarii, включително охлаждаща кула. През тунел под алеята и паркинга една голяма тръба доставяше суперохладена вода до климатичната и вентилационна система на болницата, а друга тръба доставяше свръхзагрята вода; две тръби пък отвеждаха използваната вода обратно в сградата на котелното, за да бъде филтрирана, охладена или загрята отново, и рециклирана. Нямахше много прозорци и в този час вътре цареше сумрак. От охладителната кула се издигаше гъст стълб пара, който бе разкъсван от вятъра и отнасян в нощта като парцалива процесия от прокълнати призраци.

Шериф Екман не искаше да влиза там. Сградата все едно имаше неонов знак на покрива, който гласеше „Ела тук и умри“ Тъй като през цялата си дълга кариера бе правил това, което се очаква от него, Фрийман Джонсън вече бе извадил пистолета си и претърсваше сградата. Помощници Харди и Дрю не само се забавляваха, но и нямаха търпение да изправят Шакет пред правосъдието, защото бяха глупаци.

Хейдън Екман проведе два телефонни разговора, първият за подкрепление. Искаше още двама мъже с пушки. Обади се и на нощния администратор на болницата, за да разбере кой може да работи в котелното по това време.

Администраторката, Джанет Феджин, каза:

– Има трима души през деня, но само един на гробищната смяна. Ерик Норсман.

Докато шерифът чакаше своите хора с пушките, думите *гробищна смяна* отекваха в главата му.

Когато Джон Вербоцки и Брадли Накър пристигнаха на „Грийнбрайър Роуд“, след като потеглиха от изоставения мол в Сакраменто, техните сътрудници в „Атропос и компания“ вече бяха проучили ситуацията в Пайнхейвън. Те се сдобиха с необходимата информация, като хакнаха комуникационната система на окръжното шерифство и регистрите на поземлената собственост в системата на данъчното, окръжната избирателна комисия и гражданския регистър.

В 4:43 сутринта Вербоцки и Накър минаха със своя кадилак „Ескалейд“ на север по „Грийнбрайър Роуд“ покрай къщата на Букман. Присъствието на коли и хора от шерифството не ги изненада, защото по пътя бяха научили за беглеца Лий Шакет, жестокото му нападение в тази къща, ареста му и последвалото бягство. Техният клиент, Александър Гордий, не бе споменал това усложнение: явно не знаеше за него.

Докато минаваха за втори път покрай къщата, вече в южна посока, Брадли Накър се обади на настоящия номер на Гордий. Не получи отговор.

- Той се е върнал в хотела и е заспал – каза Вербоцки. – Може да нямаме връзка с него известно време.
- Знаеш ли кой е хотелът?
- Не. Не ми го каза, явно за да не вляза в регистрите и да не научи истинското му име или фалшивото, с което се е записал.

За „Атропос и компания“ единственият по-печеливш от наемните убийства бизнес беше изнудването на избрани клиенти, които им бяха платили, за да убият някого. Гордий, който и да беше той, винаги внимаваше да не им дава следи към истинската си самоличност. Той винаги се свързваше с тях чрез различен предплатен телефон. И макар че се бяха опитали да се сдобият с отпечатъците му, той сякаш нямаше такива; вероятно ги беше отстранил с киселина или лазер с въглероден двуокис – процедура, която Вербоцки обмисляше и за себе си.

- И какво ще правим? – попита Накър. Той беше по-млад и не толкова търпелив, когато трябваше да се променя планът. – Значи просто ще висим и ще чакаме, докато се свържем с този задник?
- Не. Да обезопасим оперативната си база. Да сме готови за действие. И никога не наричай клиент задник.
- Дори ако е такъв?
- Особено ако е такъв.

Наемните убийци от „Трагедия“ бяха просто главорези. „Атропос и компания“ се представяха със стил като по-изтънчена дейност за агресивно разрешаване на проблеми. Поддържането на този имидж изискваше известно въздържание, известно приличие.

Тъй като бяха дошли да проникнат в къщата на Букман, да отвлекат майката и сина, да помагат при разпита им и накрая да ги убият и да се отърват от телата така, че никога да не бъдат открити, те трябваше да действат дискретно. В малък град като Пайнхейвън регистрацията в мотел, дори под фалшива самоличност, щеше да остави лесна диря за последващото разследване.

Вместо това от регистрите на данъчното техните сътрудници бяха открили потенциален имот на „Грийнбрайър Роуд“, почти на километър и половина южно от къщата на Букман. Той бе записан на името на Чарлс Нортън Оксли, и то от четирийсет и девет години. Господин Оксли беше в избирателните списъци на окръга от шейсет и четири години, така че трябваше да е поне на седемдесет и седем.

Едноетажната, подобна на ранчо къща се намираше далече от шосето, сред кедрова горичка. Дори преди пет сутринта прозорците ѝ светеха.

На Междущатска магистрала 80, южно от Колфакс, те бяха отбили на спирка с тоалетни, мръсни като тоалетните в най-западналите държавни училища в щата. След като внесоха куфарите си в мъжката тоалетна и прецениха риска да пипнат някоя животозастрашаваща зараза, те се върнаха на паркинга и се съблякоха до отворения багажник на кадилака. Облякоха черни костюми, бели ризи и черни вратовръзки, за да заприличат на

агенти от ФБР, което им служеше добре, когато се налагаше да заблуждават хората, иначе казано – през повечето време.

Сега, в окръг Пайнхейвън, повече от час преди зазоряване, с необичайно представителен за това време на нощта вид, те тръгнаха към входната врата на Оксли, без да обръщат внимание на вятъра. Накър беше с къса коса, която не можеше да бъде разрошена, а гъстата коса на Вербоцки изглеждаше дори по-добре рошава. Костюмите им бяха с добра кройка и от най-фина вълна и запазиха формата си въпреки вихрушката.

Осветената метална плочка със звънеца беше половин век по-млада от къщата и очевидно съдържаше и камера. Вербоцки се усмихна насреща ѝ.

Накър беше твърде нетърпелив, за да се усмихва престорено. Той беше надежден партньор, добре обучен в бойните изкуства, но изглеждаше и се държеше твърде много като наемен убиец. Вербоцки обаче се стараеше в обучението му, защото вярваше, че младият мъж наистина иска да бъде възможно най-добър в занаята си. В днешно време на младите им липсваше работна етика. Те прекарваха живота си в плен на технологиите и социалните медии и бяха способни да задържат вниманието си колкото чихуахуа със СДВХ¹². Накър бе способен да се концентрира и тежката работа не го плашеше. Ако можеше да се поотпусне, да се научи да се усмихва убедително и да смекчи прекомерния си ентузиазъм с търпение, можеше да стане идеалния партньор за убийства.

Лампата на верандата светна и от микрофона под звънеца се чу глас:

– Какво искате?

– Господин Оксли? Господин Чарлс Оксли? – попита Вербоцки, като надигна глас заради вятъра.

– Кой пита?

Вербоцки вдигна експертно фалшифицираните си значка и служебна карта към камерата на звънеца.

– Специален агент Луис Ърскин, ФБР. Трябва да ви зададем няколко въпроса.

– Преди да е изгряло проклетото слънце?

– Видяхме, че в къщата свети.

– И какви въпроси, по дяволите? За какво?

– В къщата на Букман се е случило сериозно нарушение тази вечер.

– Проклетите сирени виха цяла нощ, човек не може да спи. Не знам нищо за случилото се там. Имам си достатъчно проклети проблеми, например не са ми изплащали пенсията от четиринайсет месеца. Махайте се.

Брадли Накър изглеждаше така, сякаш бе готов да простреля ключалката и да разбие вратата.

Вербоцки кимна и каза усмихнат на звънеца:

– Какви проблеми имате с пенсията, сър? Може би ще ви помогнем.

– Спряха да ми изпращат чек преди четиринайсет месеца; твърдят, че съм мъртъв. Да ви звучи мъртъв?

– Съпругата ви е починала преди четиринайсет месеца.

– Откъде знаете, мамка му?

Вербоцки се засмя убедително и поклати глава.

– Ние сме ФБР, сър. Знаем всичко. Тук сме, за да ви помогнем.

Чарлс Оксли дълго мълча. Като гражданин на съвременна държава, той имаше безброй причини да знае, че малкият излишък на власт бързо се превръща в смъртоносен излишък и ако държавен агент настоява, че е дошъл да помогне, има поне седемдесет процента вероятност да е дошъл да наказва или ограбва. В човешкото сърце обаче дреме извратеното желание да се подчиниш на властта на онези, които твърдят, че я притежават по право, и заявяват, че имат добри намерения, да *вярваш* в нещо, дори то да е лишен от човешки ред кошер или безлика машина. И както Вербоцки очакваше, Чарлс Оксли отключи и отвори вратата, после ги покани вътре.

Оксли беше висок около метър шейсет и пет и приличаше на кльощаво бойно петле. Лицето му бе драматично набраздено от загуба, трудности или тежък живот, подобният на човка нос явно бе чупен, а сините му очи гледаха непокорно.

Въпреки ниския си ръст, вероятно навремето е бил успешен скандалджия и побойник. Но вече беше с половин

век по-стар от Брадли Накър и поне с трийсет и пет килограма по-лек, затова един удар в корема го отлепи от земята и го запрати към стената.

Преди Накър да успее да го удари отново, този път в лицето, Вербоцки каза:

– Не искаме кръв по килима, ако някой дойде да го посети, а ще се наложи да отворим вратата.

Накър сграбчи зашеметения и кашлящ старец за раменете и го обърна към кухнята в задната част на къщата.

Блъсна го на един стол до масата.

Вербоцки намери вратата към мазето, включи лампата и слезе долу да огледа. Имаше котел на нафта. Лесно можеше да се уреди експлозия и пожар.

Когато Вербоцки се върна в кухнята, Накър каза:

– Той твърди, че няма деца и не е приятел с никого от съседите.

Най-вероятно беше да се отбият изненадващо именно децата му или съседи.

На една кука на стената в мокрото помещение до кухнята Бербоцки намери дълъг вълнен шал, но по-добра работа щяха да му свършат ластичните въжета за простор в сушилнята. Той отнесе едно от тях в кухнята и удуши Оксли.

После с Бербоцки завлякоха тялото по стълбите към мазето. Бербоцки изключи лампата, а Накър затвори вратата.

Двамата минаха през къщата и дръпнаха всички завеси и щори.

В гаража за две коли имаше само един форд „Експедишън“. Бербоцки вкара кадилака на празното място и затвори вратата с дистанционното, което намери в колата на Оксли.

Когато се върна в къщата, Накър вече правеше кафе.

Тъй като за тази поръчка бяха нужни четирима души, скоро други двама от „Атропос и компания“ щяха да тръгнат от Рино с черен джип, пълен с необходимото оборудване и щяха да пристигнат тук до три-четири часа.

Бербоцки се обади в Рино. Изброи какво ще им трябва, за да подготвят котела за злощастния инцидент.

Като прикритие и за да се перат парите, „Атропос и компания“ се представяше и като високотехнологична охранителна фирма под името „Суперсигурно утре“. Седалището им беше в Рино заради значителните предимства на данъчните закони в Невада.

Бербоцки каза:

– Кафето ухае чудесно.

– Старецът имаше добра ямайска смес – каза Накър, – а аз добавих чаена лъжичка канела.

За по-малко от ден Роза Леон бе изминала пътя от човек от средната класа с ограничени финанси до богатството, от тихото приемане на трудностите в света до вярата във вълшебната му природа, от ежедневиия живот до живот, изпълнен с приключения, и се удивляваше на своята адаптивност.

Мъфините на госпожа Брикит бяха изядени, кафето беше изпито. Благодарение опита на Бен Хокинс във военната стратегия и тактика измислиха и план, и то с изненадваща скорост. Той бе основан на предположението, че лошите от „Трагедия“ ще дойдат скоро – „Ще те намерим“, – и на това, че поради некомпетентността и корупираността си шериф Хейдън Екман няма да им осигури истинска защита.

Седнала на леглото в една от двете гостни стаи, Роза вече беше изпълнила своята роля, като използва айфона си, за да се обади на адвоката на Дороти Хамъл – всъщност вече *неин* адвокат – Роджър Остин, за когото знаеше, че става рано, още преди зазоряване. Не му каза за Кип, защото Роджър не знаеше тайната на кучето. Но подробно изложи цялата невероятна история за разследването на Уди за случилото се с баща му. Не спомена за заплахата от „Трагедия“ в Тъмната мрежа. Помоли го да пази документа – „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовищно зло“, – който му беше изпратен по имейла от Меган. Помоли го да го прочете и после да го сподели с двама души от съдебната система, съдии или адвокати, за които е сигурен, че не са корумпирани и не биха се поддали на корупция.

– Но как се запозна с госпожа Букман и сина ѝ? – попита я Роджър с дълбокия си мелодичен глас, който вероятно щеше да ѝ вдъхне увереност, дори да не го познаваше. – Не мисля, че си ги споменавала досега.

– О... – каза Роза, – познавам ги от известно време. Сякаш от цяла вечност. Виж, Роджър, не съм ти казала кой е отговорен за смъртта на бащата на Уди. Ще откриеш името му в проучването и ще бъдеш шокиран. Той е много влиятелен и много богат. Може да се изкушиш да си помислиш, че всичко е измислица на Уди. Но се кълна, че не е. Ще има и други доказателства. – Тя не можа да устои и добави: – Това не е някаква измислена история, Роджър. Но когато прочетеш документа и помислиш над него, вероятно ще се нуждаем от съвета ти как да продължим така, че да повярват на разкритото от Уди и да предприемат действия. Докато историята не е стигнала до пресата, Меган и момчето няма да бъдат в безопасност.

Когато приключи разговора, тя приключи и с не посредствената си роля в плана, макар че трябваше да изиграе и друга, когато настъпеше следобедът. Сега се изтегна на леглото в гостната с надеждата да си почине малко, но се съмняваше, че ще успее да се успокои достатъчно, за да заспи. Въпреки съмненията си заспа.

Докато Роза Леон говореше по телефона с Роджър Остин, Карсън Конрой беше в източния край на Пайнхейвън, в дома на своя приятел Хари Борсело, който тъкмо щеше да тръгва за центъра, за да посрещне сутрешния наплив в ресторанта си „Фор Скуеър“ и да закуси.

Карсън и Хари бяха приятели не само защото обичаха бекона, но и защото членуваха в един покер клуб, ходеха в една и съща църква, бяха вдовци и обичаха природата. Преди три години Хари бе изгубил съпругата си Мелиса, но не при стрелба от преминаващ автомобил, а от рак, и Карсън му помогна да се справи с мъката.

Сега, докато следваше Хари към хамбара в задната част на имота, над тях кипяха ниски облаци, боровете се люлееха и всички нощни твари се бяха изпокрили в дупките, гнездата и леговищата си, сякаш бавно настъпващата зора щеше да е последната зора на света.

Предишният собственик беше използвал хамбара за конюшня. Хари Борсело се страхуваше от конете, но обичаше конските сили и да къмпингува в удобства, затова бе премахнал преградите, за да направи място за своята колекция: форд „Мустанг Мач 1 Туистър“ от 1970-а, купе, с полегат покрив; корвет „Стингрей“ от 1976-а; понтиак GTO от 1968-а, дожд „Чарджър Магнум“ V8 от 1971-ва; нов форд F150 пикап и трийсет и шест футов флийтуд „Саутуинд“.

Двамата бяха пътували с караваната за по седмица, веднъж до Йосемити, веднъж на север до езерото Шаста на риболов, и веднъж Карсън беше взел караваната за солово пътуване до Невада и Юта. А сега искаше да я заеме отново.

Когато включи светлините в хамбара и затвори високите порти, Хари попита:

– Накъде ще тръгнеш?

– Още не съм решил окончателно – каза Карсън. Съжаляваше, че лъже, но за Хари беше по-добре да не знае за какво ще бъде използвана караваната му. – Само за няколко дни, може би до Мендосино. Имам нужда да видя океана.

– Там няма да има такъв ужасен вятър – каза Хари. – И ако идва дъжд, се движи на югоизток, така че ще имаш хубаво време.

Докато Хари даваше ключа на Карсън и затваряше голямата врата с дистанционното, огромните греди над тях степеняха. На върха на покрива голям ветропоказател във формата на препускащ елен се въртеше с писък и ритмично тракане, сякаш преследван от яростните конници на Апокалипсиса.

– Ще прибера колата ти тук, когато тръгнеш – каза Хари. – Дори да потрошиш караваната, моля те, гледай да не се утрепеш. Ще ми трябваш жив, за да ми купиш друга.

– Ти си истински приятел, Хари.

– Освен това покерът няма да е така забавен без теб, защото няма да има кой да губи и ризата от гърба си в моя полза толкова редовно.

– Напълно съм наясно, че не вадяш никакви пари от онова жалко мазно ресторантче – каза Карсън. – Затова ти позволявам да печелиш на карти. Това е благотворителност.

Той потегли право към дома си с караваната и я паркира на алеята. Отиде няколко пъти до къщата, за да зареди хладилника с бутилирана вода, кока-кола и четири пици с пеперони и сирене от фризера си.

От лавицата над камината в дневната взе една от по-малките снимки на Лиса. Свали я от рамката и я пхна в джоба на якето си, без да я сгъва.

Макар че предстоящото можеше да е изпълнено с насилие, Карсън не вярваше, че ще го убият, преди четвъртъкът да се превърне в петък, което щеше да се случи след осемнайсет часа. Все пак искаше снимката на Лиса да е у него, за да може да я гледа в мига преди смъртта си, ако такъв настъпи.

Докато Роза Леон заспиваше, а Карсън Конрой заемаше караваната на Хари Борсело, Бен Хокинс премести своя рейндж роувър и линкълна на Роза Леон в двете празни места в гаража за четири коли към къщата на Букман.

Вероятно мнението на Карсън за шериф Хейдън Екман беше повлияло на отношението на Бен към помощник-шерифите, но нещо в поведението им, в безизразните лица и ледените погледи подсказваше, че не са тук само за да ги пазят от завръщането на Шакет, но и за да наблюдават обитателите на къщата.

Той извади един куфар от колата си. Отнесе го в къщата, във втората гостна стая на горния етаж. Освен дрехи и тоалетни принадлежности в него имаше торба с пистолет, поръчков „Найтхоук“, четирийсет и пети калибър. Рамката, затворът, цевта, разширеното гнездо за пълнителя, спусъкът за освобождаването му и ограничителят на затвора бяха ковани, а не излети. Приличаше на артефакт, на машина, произведена чрез 3D принтер, която ще бъде усъвършенствана още сто години. Това беше най-точният и най-надеждният пистолет, който бе използвал.

Той седна на леглото, за да зареди оръжието и резервния пълнител. Наниза кобура на колана си и пхна пистолета в него. Засега нямаше намерение да носи сако, за да го крие. Имаше разрешително и ако някой от помощник-шерифите в имота или онези, които дойдеха да ги сменят, имаха някакви зловещи мотиви, вероятността за съпротива щеше да им попречи да сторят нещо глупаво.

Беше спал само един час в мотела в Олимпик Вилидж, преди Кип да го събуди. Трябваше да поспи, ако искаше да е във форма, когато дойдеха убийците от Тъмната мрежа. Ако главорезите от „Трагедия“ не дойдеха, за да почистят кашата, която бяха забъркали, някой друг щеше да дойде. Все пак, щом Дориан Пърсъл наистина бе способен да наема убийци, значи бе способен и на крайни действия чрез други наемници.

Преди да заспи, Бен искаше да обиколи къщата, за да се запознае с разположението на стаите, да провери дали резетата на вратите и прозорците са достатъчно добри и да прецени откъде е най-вероятно да проникне врагът, ако смята да се появи изненадващо.

Не притесни Роза Леон в другата гостна, но провери останалите стаи и откри, че прозорците на втория етаж не са свързани с охранителната система, освен тези над покрива на верандата. Прозорците, до които можеше да се стигне само със стълба, не бяха свързани с алармата, което бе обичайна, но глупава практика от страна на охранителните фирми. Отне му половин час – след разрешението на Меган – да закове рамките, тъй като нямаше време да вика хора от компанията, за да включат тези прозорци към системата.

Меган беше до бюрото си в кабинета на долния етаж и четеше проучването на Уди от сто и четири страници. Бен не искаше да я безпокои. Установи, че вратите и прозорците на долния етаж са добре обезопасени. Стъклените трябваше да бъдат счупени, за да проникнеш вътре, а имаха сензори за това и резервно хранване, което можеше да поддържа системата няколко часа, ако спре електричеството.

В страничния коридор го смаяха картините ѝ, окачени по стените, и той бе почти омагьосан от платното, по което тя работеше в ателието си – Уди храни елен на лунна светлина.

Когато видя картината, Бен си позволи да повярва, че е намерил жената, която е търсил цял живот. Беше романтик; не отричаше това и не смяташе да се извинява за него. Въпреки ексцентричността си родителите на Бренедън Септимъс Хокинс се бяха обичали и бяха отгледали три добре балансирани и щастливи деца, макар и със странни имена. Той не искаше жена като майка си, а и не приличаше на баща си, но се надяваше на връзка като тяхната. Меган му хареса от пръв поглед, но Бен не беше мъж, за когото външният вид е най-важен. Имаше твърде голям опит с жени, чиято външна красота прикриваше вътрешна грозота или дори по-лошо – безсъдържателност, която можеше да направи съвместния им живот непоносимо празен. Вече беше виждал доказателства, че Меган притежава необикновена твърдост, мъдрост, ум и добро сърце, както и други качества, които не бе срещал в такова съчетание у никого. Сега тази картина предполагаше и че тя вижда красотата на света в нейната пълнота, не само

повърхностния блясък, защото беше изобразила и видимото за очите, но обогатено от някакво по-дълбоко зрение и интуиция, които са ѝ подсказали, че съществуват и пластове, които окото не може да улови. Въпреки темата си картината не беше сантиментална; представляваше сцена на озарено от луната чудо, да, но беше композиция, която съдържаше едновременно крехкостта на покоя, който търсим, и мрака, който може всеки миг да се затвори над нас.

Като тюлен от флота той се беше сражавал за страната си и беше готов да умре за нея. През последните няколко часа с Меган, Уди и Кип обаче бързо го обземаше все по-нарастващото усещане за семейство – така силно, каквото го бе чувствал в родния си дом. Именно това всъщност превръщаше една страна в родина, за която си готов да се биеш и умираш, и изпълваше живота със смисъл.

Бен спря пред отворената врата на кабинета на Меган точно когато тя щеше да тръгне да го търси. Тя се обърна от компютъра и каза:

- Написах адреса и влязох в сайта на „Трагедия“ в Тъмната мрежа. Видях точно такива кадри, каквито Уди описва. После внезапно екранът потъмня. Като че ли вече сайта го няма. Не мога да вляза отново.
- Свалили са го? Събрали са палатката и са си отишли? – попита той, докато вървеше към бюрото.
- Мисля, че да. – Тази вероятност съдържаше надежда. – Ако знаят, че са разкрити, няма ли да се опитат да затворят всичко и да се измъкнат? С такъв списък от клиенти могат да отворят отново с нов адрес и различно име. Може би стореното от Уди не е толкова значимо за тях. Може би от тяхната гледна точка е просто неудобство, а не катастрофа, заради която си струва да ни преследват.

Бен поклати глава.

- Ако са стигнали до компютъра на Ухи, значи знаят, че той живее тук, както и че една от жертвите им е съпругът ти. Но не знаят със сигурност какво сте научили за тях. Най-важно ще е дали сте се добрали до списъка им с клиенти.
- Не сме. Уди ги е открил, като е хакнал имейла на Пърсъл и е разкрил връзката с „Трагедия“ чрез фалшивата му самоличност Гордий. Той няма пълния списък с клиенти, само доказателство срещу Пърсъл.
- Те трябва да се уверят в това. И ще дойдат, за да проверят.
- Не и когато шестима помощник-шерифи пазят къщата.
- Да, вероятно. Но ако Шакет бъде открит и убит, или арестуван отново? Тогава шерифът ще свали охраната. Меган беше изморена. Тя прокара ръка по лицето си, сякаш се опитваше да изтрие умората.
- Значи се придържаме към плана.
- Поне имаме план – каза той. – И няма никакъв начин те да очакват какво ще им се случи.

Докато Роза Леон спеше и Карсън Конрой пътуваше с караваната от къщата на Хари, а Бен и Меган разговаряха на долния етаж...

Кип и Уди бяха в стаята на момчето. Лежаха на пода и в скута на историята.

Историците често представят повратните за цивилизацията точки като гръмки, ярки моменти.

Всъщност решенията за обявяване на война или мирни преговори често са били взимани в тихи стаи.

Лекарства за болести са разработвани бавно, в лаборатории, в които е нямало нито телевизия, нито е звучала тържествена музика.

Кип и Уди бяха свързани с Жицата.

След последните Белаграми те вече знаеха, че това е повратен момент в историята.

Те *бяха* повратен момент в историята.

Кип го знаеше, Уди го знаеше и всички по Жицата го знае ха, и той не настъпи с гръм и трясък.

Макар че Кип обясни ситуацията и отправи молбата, както беше предвидено в плана, Уди беше звездата.

Много Мистерианци, макар и не всички, живееха с хора, които знаеха тайната им.

Те бяха изобретили находчиви начини за общуване, подобни на азбуката на стената, измислена от Дороти.

За първи път обаче сега Мистерианците можеха да разговарят директно с човешко същество.

Бяха много развълнувани, но не говореха всички едновременно.

Те бяха дисциплинирани и внимателни. Те бяха кучета.

Понеже бяха телепатични, гласовете им звучаха като гласа на някой от човешките им спътници или наподобяваха глас на актьор от телевизията.

По Жицата Уди си звучеше като Уди, като освобождения от мълчанието Уди.

Кип звучеше като някакъв водещ на телевизионна игра.

В историческите моменти, както и в моментите, от които историците не се интересуват, също могат да присъстват абсурди.

Когато молбата беше отправена и бяха получени отговори, Кип и Уди се изключиха от Жицата и кучето ухапа момчето.

Беше ухапване на игра, без разкъсване на кожата.

Уди изръмжа и оголи зъби.

Кип изръмжа и оголи големите си зъби.

И те се сборичкаха, размахвайки лапи и ръце.

Уди скочи. Хукна към банята.

Кип също хукна към банята след него.

Уди се измъкна бързо от банята и затвори вратата.

Черният нос на Кип се появи в тесния процепа между вратата и пода, като душеше трескаво.

Уди легна по корем и започна да го дразни, като перваше носа му с пръст.

Когато Кип изляз от раздразнение, Уди отвори вратата.

Момчето скочи на леглото и се зави през глава.

Кип скочи на леглото и започна да завира муцуна във всички гънки на одеялото. Търсеше път към своя кикотещ се приятел.

Така се държаха момчетата и кучетата, дори след като са били лостът, който е послужил за повратна точка в историята, дори когато една тежка нощ щеше да отстъпи място на ден, който обещаваще още по-лоши неща.

Докато шерифът и тримата му помощници чакаха другите двама да дойдат с пушки, сградата на котелното зад окръжната болница придобиваше все по-зловещ вид, превръщаше се за Хейдън Екман в истинско хранилище на всякакво зло, в криптата на съдбата му. Зад тъмните прозорци като че ли се криеше нещо много по-притеснително от тъмни помещения, някаква бездънна пропаст, в която влезеш ли, няма измъкване. Осветените прозорци не бяха по-успокояващи от тъмните, защото светлината беше някак зловеща, вещерска.

Неуморният вятър не само жилеше очите му, пареше кожата и напукваше устните му, но и стържеше по нервите му, както правеха и споменът за разкъсаното лице на Джъстин Клайнман и онзи за кръвта на Тад Фентън по тротоара под прозореца на третия етаж. Започна да мисли, че е допуснал грешка, като затвори адвокатската си кантора. Приеха го в адвокатската колегия едва от третия опит и като адвокат се занимаваше само със случаи за обезщетения, а доходите му бяха ограничени от честотата, с която собствените му клиенти го съдеха и печелеха възстановяване на разходите. Но поне никой от тях не го беше хапал по лицето или където и да било.

С каскада от червено-сини пулсации, но без сирена, очакваната патрулна кола най-сетне пристигна. Двама мъже слязоха, изглеждаха отпочинали и отпуснати и въпреки пушките в ръцете им бяха спокойни като някакви начинаещи холивудски актьори, които играят ролите на истински хора. Те бяха от наетите от Екман, избрани отчасти заради това, че изглеждаха твърде тъпи, за да забележат или дори заподозрат, че шефът им е корумпиран. Изглеждаха като фураж, готов за мулчиране.

Шерифът инструктира единия да води, а другият да ги следва, и търпеливо повтори няколко пъти, че трябва да са изключително предпазливи и да не стрелят, ако някой от техните е на линията на огъня. Можеше само да предполага, че сериозните кимвания означават, че са разбрали, а не са просто органичен еквивалент на клатещите се глави на механични кукли.

На малкия паркинг, който обслужваше котелното, нямаше никакви коли, макар че там трябваше да е поне колата на Ерик Норсман, човека от *гробницата* смяна.

Първият признак, че нещо не е наред, беше отворената врата на котелното, която се блъскаше в стената от вятъра.

В осветения коридор имаше три врати.

Един помощник отвори тази вдясно и разкри зад нея голяма зала с котли, охладители, резервоари, помпи и лабиринт от непознати на шерифа машини, както и лабиринт от хоризонтални и вертикални PVC тръби с различна големина. Помещението вибрираше от жуженето, пулсирането и тиктакането на фино настроените машини и от съскането на водата, която течеше под налягане в тръбите. Мястото приличаше на снимачна площадка за екшън сцена във филм на Джеймс Бонд, с твърде много невидими ъгли, твърди много огромни машини, зад които може да се крие някой.

Шериф Екман не искаше да се налага да претърсва, ако не е абсолютно наложително, а нямаше да разберат дали е наложително, докато не проверяха и другите две врати.

Той усети, че ужасно му се пикае. Каза си, че сигурно е от нерви. Щеше да е по-добре, ако му беше останала някаква надежда един ден да стане щатски главен прокурор.

Вратата вляво се отваряше към балкон над двете огромни охладителни кули. Тази конструкция от стомана, кондензационни бобини и вентилатори се издигаше на височина три етажа, като една трета от нея беше под приземното ниво на балкона и беше обслужвана чрез мостчета на различни нива. И тази зала приличаше на снимачна площадка за филм на Джеймс Бонд и беше не по-малко страховита от първата.

Третата врата, точно срещу входната, беше на офиса на мениджъра. Вътре имаше голямо бюро и две по-малки работни станции. Хладилник. Микровълнова. Две кантонерки. А в дъното – врата за баня, която зееше отворена. В

малката баня нямаше никого. Друга врата, затворена, вероятно водеше към килер.

Тъй като беше почти сигурен, че Лий Шакет не се спотайва в килера и вече е избягал с колата на Ерик Норсман, шерифът последва помощника си в офиса, следван от друг от хората си. Увереността му – и отслабването на нуждата да уринира – идваше от факта, че тялото на Тад Фентън лежеше по корем на пода вдясно от вратата, а върху бюрото бе проснат трупът на друг мъж. Състоянието и на двете тела подсказваше, че Шакет ги е смятал просто за боклук, който е изхвърлил по време на бягството си.

Парчета от счупения череп на Тад, покрити с омазана със съсирена кръв коса, лежаха до тялото му. Мозъкът му очевидно липсваше.

Тялото на бюрото, приблизително с ръста на Шакет, беше напълно голо, липсваха дори обувките. Очевидно голият беглец вече беше облечен.

Втората жертва вероятно беше Ерик Норсман, макар че се налагаше да го идентифицират по пръстовите отпечатъци, тъй като беше обезглавен и главата липсваше.

Докато първата сива светлина на зората разтваряше мрака в ниските облаци, Карсън Конрой паркира караваната на един асфалтов път, който свършваше в ливада.

На седем километра и половина от Пайнхейвън бившият парк за каравани бе заемал девет акра от четирийсетакровия терен, който местните наричаха Големия ветрилник. От парка за каравани сега бяха останали само напуканите асфалтови алеи, бетонните основи и плевелите. Щатът бе определил този парк и още няколко акра за ветрогенераторен парк. За нещастие, проучванията бяха установили, че ветрогенераторите ще се изпречат на пътя на няколко вида мигриращи птици, като беше изчислено, че около четиринайсет хиляди пернати ще бъдат убивани от въртящите се перки всяка година. Тези, които поддържаха проекта, цитираха експерти, според които птиците щели да се научат, че ветрогенераторите са заплаха, и до седем-осем години щели да променят маршрута си, а дотогава щели да измрат не повече от сто хиляди от тях. За нещастие, опитът на други подобни паркове беше в разрез с подобна оптимистична оценка за способността на птиците да препрограмират инстинктите си, тъй като полетата там редовно бяха осеяни с толкова много мъртви пернати, че човек имаше чувството, че всички стари богове са си спретнали бой с възглавници.

Докато чакаше първия си посетител, Карсън отиде в спалнята на караваната, свали си обувките и се изтегна на леглото.

Никога не беше изпитвал такава физическа умора от липсата на сън и от стрес. Никога не бе изпитвал и такова въодушевление – умът му прелиташе през истинска приказна страна от възможности. Беше едновременно изплашен и радостен, както не бе вярвал, че е възможно.

Шакет – и нещото, в което той се превръщаше – ужасяваше Карсън, ужасяваше го и онова, което бяха вършили в лабораторията на „Рифайн“ в Спрингвил. Това бе човешката му склонност да се задълбочава върху негативното, да се тревожи така, че да разпалва и най-малките искри в пожари. И все пак, докато чакаше съня, той не мислеше толкова за ужасите на генетичния хаос, а за изумителния Кип и за другите кучета от Мистериума, с които щеше да се срещне.

Като изучаващ природата, той знаеше, че тя е зелена машина, безразлична към всички създания – от мишките до хората, – които се опитват да оцелеят в нея. Всяка машина обаче е създадена с някаква цел и каквато и сила да управляваше природата, тя можеше да твори чудеса, а човекът бе едно от тях – Мистериумът беше друго.

Дориан Пърсъл, чрез работата на вече разрушените лаборатории в Спрингвил, се бе опитвал да открие път към бъдеще на трансхуманизъм, когато настоящите и бъдещите поколения щяха да се отърсят от ограниченията си. Може би беше прав да вярва, че човешките същества могат да се превърнат в нещо по-више от това, което са сега. Но той ужасно грешеше, като вярваше, че подобна промяна може да се постигне чрез прилагането на наука, която въпреки целия си напредък все още беше примитивен инструмент.

Карсън беше очарован от мисълта, че каквато и сила да управлява машината на природата, тя може би работи именно за развитие на човешките същества и подобряване качеството на тяхното съществуване, но по много по-елегантен и изумителен начин от грубия и първичен метод, който Пърсъл бе възприел в „Рифайн“ Ами ако съдбата на човечеството винаги е била да не остане самотен връх на природата, а да сподели тази си висока позиция с други видове, които не биха я оспорвали, а по-скоро биха я *допълнили*? Ами ако преди десетки хиляди години, когато кучетата и хората за първи път са сключили своя съюз срещу жестокостта на безразличната природа, е започнал процес, който е довел до постепенното увеличаване на кучешката интелигентност, защото обичта, която свързва двата вида, кара кучетата да се опитват да разберат и опознаят по-добре своите благодетели? Ами ако със засилването на тази връзка самата ѝ интензивност е станала сила, която е ускорила промените у нашите четирикраки приятели, докато един ден сред тях не са се появили такива, които са развили телепатия, за да замести

липсващия говорен апарат?

Преди едно почукване на вратата на караваната да го събуди в нов и изумителен свят, реката от „ами ако“ понесе Карсън Конрой към съня. Той засънува кучета, прекрасно изобилие от породи и свят, преобразен по най-вълшебен начин.

Утро. Шериф Екман си мислеше, че тази безконечна нощ никога няма да свърши, че утрото никога няма да дойде, но сега му се искаше да не е настъпвало. Прецеждащата се през облаци слънчева светлина в прозорците на котелното беше светлината на обвинението, светлината на отговорността, от която не можеш да избягаш.

Имаше един строшен череп и един обезглавен Норсман. Вятърът вилнееше навън като глутница бесни вълци, а сградата бе изпълнена с машинни звуци, сякаш тук се произвеждаха роботите на Апокалипсиса.

Шериф Хейдън Екман усещаше как светът му се разпада също като черепа на Тад Фентън.

Никой не можеше да открие Карсън Конрой. Той трябваше да е на повикване денонощно, ако се наложи да присъства на местопрестъпление. Но не отговаряше на телефона си и не си беше у дома.

Джим Хармън, помощникът на Конрой, направи снимки, събра доказателствата и се погрижи за мъртвия, но той не беше доктор Карсън Конрой, а само Джим Хармън, на трийсет и четири години, по дяволите, и само *помощник* на патолога. А това беше най-голямото престъпление в историята на окръг Пайнхейвън, истински *дъжд от убийства*, който щеше да унищожи, буквално да *изпари* кариерата на Хейдън Екман.

Той не можеше да понесе да стои в офиса на мениджъра при толкова кръв и биологични останки. Когато се кандидатира за шериф, не му беше хрумвало, че ще трябва да гази през проклетата кланица и ще вижда неща, които ще му докарват кошмари, докато е жив. Спешната нужда да се изпикае, заради която едва не стана за срам пред помощниците си, като едва не се напика пред очите им, бе нищо в сравнение с порива да повърне, който се връщаше отново и отново при мисълта, която упорито потискаше; гърлото му гореше от прилива на стомашни киселини, които се плискаха нагоре-надолу, нагоре-надолу.

Преструвайки се, че не иска да се пречка на Джим Хармън, той отиде в голямата зала с котлите и охладителите. Седна на най-горното от трите стъпала. Бумтящите помпи изтласкваха водата през лабиринта от изолирани тръби в ритъм, който сякаш засилваше порива за повръщане, но тук пак беше по-добре, отколкото сред гледките и миризмите в офиса.

Когато Фрийман Джонсън дойде да докладва за липсващата кола на Ерик Норсман, която Лий Шакет със сигурност бе откраднал, той донесе и още лоши новини. Норсман беше любител на стари коли и караше черен пикап „Форд“ от четирийсет и осма, но значително преработен. Макар че сигурно щяха да открият лесно пикапа, когато го обявят за издирване, той нямаше джипиес, което означаваше, че не излъчва сигнал, който може да бъде засечен веднага.

– Между другото – каза Джонсън, – вече няма съмнение.

– За какво?

– Мозъкът на Фентън е изчезнал.

Екман изкриви лице.

– Мислех, че е очевидно.

– Е, Джим Хармън трябваше да провери.

– Да не е очаквал да го намери в чекмеджето на бюрото?

– Никога не се знае при такъв откачалник.

– Хармън приключва ли вече?

– Ще му трябва още час. Нали знаеш главата на Норсман?

– Не го познавам, тъй че не я знам.

– Джим казва, че определено не е тук.

Шериф Екман не искаше да говори за изчезналата глава.

– Знаеш ли как я наричат някои от момчетата? – попита Джонсън.

Шерифът отвърна с мълчание и се надяваше, че Джонсън ще схване намека.

Той обаче не го схвана.

– Наричат липсващата глава „кутията за обяд на Шакет“.

Хейдън потрепери.

– Страшно съм прецакан.

В съня си Уди отиде в замъка Уайвърн, но Кип беше с него. Сънищата им се синхронизираха, както и похъркването им.

Те тръгнаха заедно по насипа към подвижния мост и прекосиха рова, за да влязат под решетката на първата порта във външния двор. Небето беше синьо и без мълнии, нямаше дракони, докато момчето и кучето минаваха през втората порта към вътрешния двор. Те се качиха по витото каменно стълбище в югозападната кула на вътрешната стена и минаха през обкованата с желязо врата в стаята с гредите на тавана и тесни прозорци във всички посоки на света.

Кучето и момчето я обиколиха, като се взираха през високите прозорци.

Небето си остана синьо.

Всички дракони бяха изчезнали.

Когато описаха пълен кръг, замъкът изчезна.

В съня те стояха на морава с изглед към морето.

От морето ливадата се простираше на стотици, на хиляди километри във всички посоки.

Изневиделица се появи станиолов балон, пълен с хелий. Той се понесе над полето.

На него с червено бяха изписани думите „Честит рожден ден!“

Макар че нито Кип, нито Уди имаха рожден ден, балонът беше неустоим за тях, защото беше странна гледка над полето. Яркото огледално фолио, провлачващата се червена копринена панделка – изглеждаха важни. Трябваше да означават нещо. Те последваха радостно балона. Кип подскочи, за да захопе дългата панделка, а Уди подскочи още по-високо и не я хвана, но нямаше да се откажат. Никога нямаше да се откажат. Със смях и лай те тичаха по ливадата. Тичаха през високата до колене златна трева, тичаха, тичаха, тичаха.

В десет сутринта в четвъртък, след три часа дълбок, макар и изпълнен с кошмари сън, Меган слезе в кухнята, която ухаеше на печено сирене, доматиен сос и босилек. Бен Хокинс изпълняваше своя охранителен и кулинарен дълг.

Тя спря на прага и го загледа как довършва приготвянето на втора тава лазаня, която щеше да сложи във фурната, след като извадеше първата. Той не я виждаше и си тананикаше тихо старата песен на „Бойс ту мен“ „Четири сезона самота“, макар че някак успяваше да я направи по-весела.

– Ти дори готвиш – каза тя.

Бен я погледна.

– Поне аз така го наричам. Готвене. Не всички, които са опитали ястията ми, смятат думата за подходяща.

– Ти наистина вярваш, че ще имаме повод за празнуване.

– Много хора са стреляли по мен, но никой не ме е улучвал, затова не е толкова странно, че очаквам да празнуваме. – Той изсипа лъжица сос върху слоя кори. – А и погледнах в килера ти. Много е голям, има толкова пакети с паста, а и всякакви съкровища в онзи огромен фризер – богат избор от банички с телешко и пържоли за поне пет-шест празника на Независимостта, – та се вдъхнових. Е, първо си казах: „Бен, тази жена трябва сериозно да се е притеснила, че всичият добитък е на измиране“, а после се вдъхнових да започна да използвам тези неща, защото от достоверен източник знам, че добитъкът няма да изчезне още поне едно хилядолетие.

– Просто искам да съм подготвена за всичко – каза Меган. – Имаме генератор на газ, затова мога да захранвам цялата къща в продължение на месец, ако спре електричеството.

Той кимна.

– В случай че го отвлекат терористи.

– Или пък го стъпчат стада добитък – каза тя.

Той покри лазанята с моцарела. Явно знаеше какво прави.

– Предполагам, че Уди обича лазаня.

– Стига тя и всеки от зеленчуците да са в отделна чиния.

– Може би това е вече минало.

– Ще е чудесно, ако е така. Но каквото и да стане, той е най-страхотното, най-прекрасното дете. Мой ред е да стоя на пост. Върви да поспиш, докато можеш.

– Шестима помощник-шерифи си тръгнаха и дойдоха шестима други преди два часа.

Тя погледна към задната врата, към полицейските джипове, паркирани пред стълбите на верандата.

– Аз само започнах с готвенето – каза той. – Има много работа и за теб.

– Добре. Тъкмо ще се разсейвам...

– Първата тава трябва да се извади след пет минути.

Той си изми ръцете и ги избърса със салфетка.

Докато тя стоеше пред фурната и надничаше вътре, за да види лазанята, Бен каза:

– Харесват ми картините ти. Много са добри.

Тя сви рамене.

– Само това умея.

– Съмнявам се. Ще ми се да поговорим за тях, когато тази история свърши.

– Надявам се скоро да приключи.

– Ще приключи.

Той отиде до вратата, но преди да излезе в коридора, Меган каза:

– Коя ти харесва най-много? От картините.

Бен се обърна и се усмихна.

– Всичките. Всички, които видях, ми харесаха.

В апартамента с три спални в хотела в Сакраменто, след само пет часа сън, Хаскъл Лъдлоу се събуди в 11:10 ч. от сън за убийствата в изоставения мол. Стана от леглото и отиде в най-близката от трите бани. Смяташе, след като се облекчи, да се премести в друга спалня, където чаршафите са непокътнати, за да не го обгърнат отново старите кошмари.

Лошите сънища бяха неизменна част от нощите му от много години и той бе започнал да се чуди дали някакво свръхестествено същество, вероятно злият близък на Торбалан, не му има зъб и не го обстрелва с ужасни видения. Отначало това беше просто случайна мисъл, може би още беше такава, но с годините започна да я приема почти сериозно. Като сменяше спалните посред нощ, Хаскъл Лъдлоу се опитваше да избяга. В къщата си в Менло Парк, където живееше сам, имаше девет спални, които обикаляше.

Сега, когато влезе в дневната на апартамента, предплатеният телефон, оставен на масичката за кафе, започна да звъни. Само Джон Вербоцки и Брамбли Накър от „Атропос и компания“, имаха този номер и Лъдлоу щеше да унищожи телефона, след като работата му с Меган Букман в Пайнхейвън бѐдеше приключена.

В ролята си на Александър Гордий, той седна на дивана и вдигна на третото позвъняване.

– Да?

Джон Вербоцки каза:

– Опитваме се да се свържем с теб от часове.

– Бях се отнесъл, спях.

– И ние поспяхме, но се редувахме.

– Е, да, ама аз няма с кого да се редувам. Какво става?

– На позиция сме, четирима, но не можем да посетим дамата, защото шерифът е изпратил шестима да я пазят.

Учуден, Лъдлоу каза:

– Шестима? Той откъде знае, че тя се нуждае от охрана?

– Не я пазят от нас. Слушаме полицейските честоти тук. Пазят я от някакъв тип на име Нейтън Палмър, който я е погнал.

– Кой е Нейтън Палмър, по дяволите?

– Убил е двама души вчера следобед. Истинското му име май е Лий Шакет.

Лъдлоу за миг остана без думи. Лий Шакет? Изпълнителният директор на „Рифайн“? И тъй като знаеше само това, което медиите бяха съобщили за събитията в Спрингвил, той каза:

– Но Шакет е мъртъв. Всички там са мъртви.

– Къде са мъртви всички? – попита Вербоцки.

Лъдлоу прехапа устна и отвърна:

– Шакет познава Меган Букман от много време. Защо, по дяволите, я преследва сега?

– Защо откачалките преследват жени постоянно? – попита Вербоцки. – Това е реторичен въпрос.

– Кои са двамата убити от Шакет?

– Всъщност са четирима. Очистил е още двама, откакто се е опитал да се добере до нея и не е успял.

След това Вербоцки му обясни за убитите и всичко, което знаеше. Лъдлоу не можеше да потисне удивлението си.

– Той е обезглавил човек? Хапал е хора? Ял е хора?

– Части от хора, не цели хора – уточни Вербоцки. – Той е някакъв изрод. Познаваш ли го?

Лъдлоу пренебрегна този въпрос и попита:

– И още ли е в Пайнхейвън?

– Не знаят. Откраднал е пикап. Бяга. Пикап „Форд“ от четирийсет и осма, обаче тунингован. Сигурно лесно ще

го засекат.

– По дяволите, това трябва да е голяма новина. Никога не слушам новините, приключих с тях. Но това трябва да е по всички телевизии.

– Още не. Шерифът не го е съобщил.

– Не е съобщил за четири убийства и че заподозреният е избягал? Това е откачено. Първите убийства са били вчера, кога... следобед?

– Да. Но изглежда, че снощи случаите са поети от главния прокурор в Сакраменто.

Лъдлоу стана от дивана.

– От Тио Барбизон?

– Да, мисля, че така се казваше.

Шакет трябваше да е умрял в Спрингвил. Но не беше. Тио Барбизон бе поел първите две убийства – и още не беше направил изявления за пресата. Тио беше в джоба на Дориан Пърсъл, и то открай време.

Лъдлоу мълчеше, притиснал телефона към ухото си, толкова дълго, че Вербоцки накрая каза:

– Още ли си там?

– Да.

– Не можем да действаме при толкова полиция.

– Стойте там. Тя още е в плана. Но трябва да се обадя на едно място. После ще ви звънна.

Лъдлоу прекъсна разговора.

Взе друг предплатен телефон от масичката за кафе. Този беше купен специално за доклади до Дориан Пърсъл относно ситуацията с наемните убийци от „Трагедия“. На него беше залепен номер на друг предплатен телефон, който беше у Дориан. Когато уебсайтът „Трагедия“ и пробивът в сигурността, свързан с него, бъдеха изличени заедно с всички замесени, Лъдлоу и Пърсъл щяха да унищожат тези телефони.

Като имаше предвид нарастващата престъпна активност в страната, Хаскъл се радваше, че преди много време беше инвестирал значителен капитал в бизнеса с предплатени телефони.

Сега набра номера на Дориан.

Централата на „Парабъл“ в Сънивейл, Калифорния, включваше апартамент с площ седемстотин и четирийсет квадратни метра, в който Дориан Пърсъл можеше да е в сърцето на корпоративните дела, когато се провеждаше ново поглъщане или се усъвършенстваше нов продукт, или когато някой политик настояваше за тайна лична среща с него, за да договорят условията, при които ще продаде поста и избирателите си. В този четвъртък през септември Дориан не беше в апартамента.

Малко по-надолу по брега, в Пало Алто, Дориан притежаваше имение от хиляда и сто квадрата на дваакров парцел с гледка към залива на Сан Франциско. Той живееше в тази разкошна къща с годеницата си Палома Паскал, която беше високообразована, очарователна и зашеметяващо красива, умееше да се движи изящно и уверено в най-изтънчените социални среди, оставяше у всички трайно добро впечатление и щеше да остане негова годеница, стига да не започнеше да настоява за брак. В момента Дориан не беше в резиденцията си.

На върха на Ноб Хил, в една достоплепа сграда в сърцето на Сан Франциско, Дориан притежаваше двуетажен апартамент от хиляда и двеста квадрата със забележителна гледка към града – от най-големите архитектурни забележителности до лагерите на бездомните и изпълнените с изпражнения тротоари. Той живееше в този изискано обзаведен мезонет със Сафрърн „Съни“ Кетърлинг, на дваайсет и три, която беше дори по-смайващо красива от Палома Паскал. Съни беше също и забележително стройна и гъвкава, защото беше запалена гимнастичка още от шестгодишна. Сега, в дванайсет без петнайсет на обяд, тя спеше. С Дориан си бяха легнали в един и петнайсет през нощта, но бяха заспали чак към шест, когато минаха всички възможни пози.

Дориан се събуди в десет и половина, след по-малко от четири часа сън. Още от дете, когато вече добре разбираше какво е смъртта, той не спеше повече от пет часа на нощ и се опитваше да се противопостави на Мрачния жътвар. Сега Дориан беше в кабинета си на долния етаж, до огромно бюро от стомана и син кварцит, и закусваше сервираната от иконома Франц закуска. Освен това поглъщаше и първите четирийсет от 124 витаминно-минерални добавки, които пиеше всеки ден, и съчиняваше речта, която щеше да изнесе на погребалната служба за служителите на „Рифайн“, загинали в трагичния пожар в лабораториите в Спрингвил, Юта.

Когато предплатеният телефон иззвъня, той знаеше кой се обажда, защото само Хаскъл Лъдлоу имаше номера. Прие обаждането.

- Животът е хубав.
- Животът е сложен – каза Хаскъл.
- Какво става?
- Нашите стари приятели от службата за борба с вредители откриха онази досадна хлебарка. Вече са извън бизнеса.

Значи ръководителите на „Трагедия“ бяха мъртви. Но те бяха открили хакера.

- Нашите нови приятели от службата за борба с вредители – продължи Хаскъл – са готови да свършат работата. Това трябваше да са Вербоцки и момчетата от „Атропос“.

- Но аз имам проблем – каза Хаскъл – и той се оказа същият като твоя проблем.
- Как така?
- Не ми каза, че един от деветдесет и тримата е избягал.

Шакет.

Дориан отвърна:

- Нямаше нужда да знаеш. И как разбра?
- Вчера господин Деветдесет и трети е бил лошо момче. Знаеш ли колко пъти е бил лошо момче?
- Два пъти – каза Дориан, имаше предвид убийствата на Пейнтън Спейдър и жената Клайнман.
- Два пъти вчера следобед. Но явно не знаеш, че след това е отишъл в къщата ѝ, направил е сцена, трябвало е да бъде обуздан, но не се получило и е бил лошо момче още два пъти.

Дориан избута настрани чинията със закуската си.

– Чия къща? Може ли да спрем да се правим на готини за малко?

– Всъщност не се чувствам особено готин сега.

– Никой не може да ни подслушва, а ако все пак ни подслушва, няма как да знае кои сме, по дяволите.

Хаскъл не се отказа съвсем от преструвките.

– Помниш ли онзи тип, който искаше да осере цялата история с археите?

Джейсън Букман.

– Помня.

– Неговата вдовица живее в онзи град. Деветдесет и третият си пада по нея. По пътя към къщата ѝ е бил лош два пъти. После се е опитал да я сваля, но се е озовал с белезници, затова пак е бил лош два пъти и е избягал.

– Защо не знам за това? Нали притежаваме онзи смотаняк чрез нашия приятел главния прокурор. Нали уж трябваше да сме в течение. Това трябва да се потули, все едно не се е случвало.

– Онзи смотаняк не е местният герой и очевидно е доста неприятен, иска да се превърне в звезда.

Витаминната смес в стомаха на Дориан пое към гърлото му. Той преглътна с усилие и я затисна със смуги от кейл.

– Ще изпратя тоя шибаняк да работи в кучешкия приют. Но все още не разбирам как нашите два проблема са станали един.

– Приятелите ни от службата за борба с вредители, които вече не са в бизнеса, са открили хакера. Вдовицата.

– Ти майтапиш ли се?

– Тя някак е стигнала до паролата на Гордий в „Трагедия“ и е сглобила картинката.

– Неблагодарна кучка – каза Дориан.

– Може би трябваше да ѝ дадеш онези дялове.

– По мои сметки опцията още не беше придобита. Да не съм Дядо Коледа? Какво ти пречи да свършиш работата?

– Бъдещият ловец на бездомни кучета ѝ е дал охрана, в случай че лошото момче се върне. Шестима души.

Трябва да бъдат изтеглени, да се махнат и да идат да изядат няколко понишки.

– Ще се погрижа. Ами господин Деветдесет и трети?

– Той обезглавил някакъв нещастен кучи син и отмъкнал пикапа му. Готин стар пикап, лесно ще се засече.

Смятат, че отдавна се е разкарал от окръга, макар че не искат да рискуват с вдовицата. Нещо като от „Досиетата Х“ става с тоя тип. Да имаш представа какво?

Втръчен в изстиващите яйца, в авокадото и в рачешкото месо в чинията си, Дориан каза:

– Не. Нямам. Никаква.

Шериф Хейдън Екман се оттегли в къщата си на „Сиера Уей“, най-хубавата улица в Пайнхейвън.

Къщата беше много голяма за сам човек, приятно обзаведена, с всички най нови уреди, но шерифът не се гордееше с нея. Той знаеше, че някой ден ще живее в много, по-голяма, по-великолепна къща, и се срамуваше от това място не защото му имаше нещо, а защото, когато накрая постигнеше статута, който заслужаваше, нямаше да може да каже, че винаги е живял в такъв разкош, че винаги е бил един от елита. Корените могат да се фалшифицират до някаква степен, миналото можеше да бъде подправено с лъжи, но някои хора винаги щяха да помнят, че този велик човек някога е живял тук, когато е носил униформа и е бил твърде обикновен.

Сега той трябваше да се справи с признанието, че вероятно това ще е най-хубавата къща, която някога ще притежава. Кое то беше толкова несправедливо. Хейдън бе направил всичко както трябва. Беше използвал дипломата си, за да се домогне до поста на шериф, и беше изпълнил шерифството с верни хора, които трябваше да се погрижат всичко случващото се в силите на реда на Пайнхейвън да е в негова полза, да работи за славата му. Той усърдно се свързваше с лидери от съседни окръзи и от Сакраменто. Беше използвал твърде малко от средствата на кампанията за лични разходи. Имаше триста хиляди долара в брой, отнети от колата на Шакет, когато можеше да вземе и останалите сто хиляди, които остави там. И въпреки че направи всичко както трябва, сега беше на ръба на катастрофа, на бедствие.

Сделката му с Тио Барбизон изискваше да го информира за развитието на случая. Но се беше съгласил на това при условие и предаде разследването на убийствата на Спейдър и Клайнман на Сакраменто само защото си мислеше, че убиецът отдавна е напуснал окръг Пайнхейвън и че всъщност няма да има никакво развитие по случая в неговата юрисдикция.

И после настана хаос. Жестоките събития следваха едно след друго, но докато не се случи ужасът в болницата, шерифът вярваше, че ще може да контролира ситуацията в своя полза. Смяташе да съчини гениално изявление за пресата, да си припише всички заслуги за залавянето на откачалника – който не беше само убиец психопат, а и бившият изпълнителен директор на „Рифайн“, отговорен за катастрофата в Спрингвил! Хейдън планираше на тази пресконференция да предаде официално злодея на главния прокурор, когото щеше да информира непосредствено преди изявлението си за пресата, за да се увери, че Тио няма да си припише заслугите.

Но сега. О, сега... Сега имаше още двама мъртъвци, Шакет избяга, а той самият не беше информирал главния прокурор. Лайното беше ударило вентилатора и дори по-зле – *зали* от лайна щеше да изригне и Хейдън Екман щеше да е единствената им мишена.

Той се прибра у дома уж за да напише изявление за пресата, но не можеше да го направи, защото щеше да е равносилно на предсмъртно писмо.

Всъщност се прибра, защото след бягството на Лий Шакет не се чувстваше в безопасност никъде в Пайнхейвън. А тук имаше първокласна охранителна система. Имаше скрито оръжие във всяка стая и служебният пистолет още беше в кобура на хълбока му. Спусна щорите и завесите.

Като адвокат, защитаващ шарлатани, които се преструват на пострадали или преувеличават до фантастични пропорции истинските си наранявания, най-опасните клиенти, с които се беше срещал, бяха онези, които искаха възстановяване на таксите или арбитраж, когато разберяха, че по един или друг начин е прибрал твърде голям дял от обезщетенията. Сякаш някой би се въздържал да го стори. Но никой от тях не се бе опитал да го убие.

След като направи такова шоу при пристигането на Шакет в болницата и прехвърлянето му в психиатричното отделение, а Рита Кариктън снима с телефоните им ключовите моменти, шерифът сега имаше чувството, че неволно се е превърнал в мишена на гнева на откачалката. Той беше просто служител на реда, който си вършеше работата. Но кой знае какво безумно желание за мъст се е породило в главата на маниак убиец като Шакет?

Мозъкът на Тад Фентън липсваше.

Главата на Ерик Норсман беше отнесена. Като храна за из път.

Шерифът обикаляше неспокойно къщата си, качваше се горе, слизаше долу отново и отново, почти сигурен, че не е сам. След като спусна всички щори и завеси, се наложи да включи осветлението навсякъде, но стаите си останаха изпълнени със сенки, в които сякаш нещо шаваше и го караше да се обръща стреснато, стиснал пистолета.

Всеки шум в къщата, предизвикан от вятъра, всяко проскърцване, пукане и тракане като че ли не идваха от протестиращата срещу бурята постройка, а от потаен преследвач в съседната стая.

Страх го беше да свие по коридора, за да не срещне ухиления Шакет с окървавени зъби. Каза си, че това е глупав страх и трябва да се успокои. Но наистина ли бе глупаво да очаква, че точно този беглец може да стори нещо привидно невъзможно? Щом беше успял да избяга от ремъците в психиатричното отделение и да скочи от прозорец на третия етаж, сякаш е способен да лети, защо да не може да влезе в заключена, обезопасена с алармена система къща така лесно, както мравка пропълзява през ключалка?

Макар че не беше голям пияч, тревогата му така нарасна, че се наложи да я потисне със скок „Малакан“, първо с много лед, а после чист, защото не му харесваше как трака ледът в чашата. Притесняваше се, че ако се напие, сетивата му ще се притъпят и ще стане по-уязвим за атака, но страхът ускоряваше метаболизма му до такава степен, че уискито сякаш нямаше никакъв ефект над него.

Пъхнат в отделението си на униформения му колан, служебният му телефон започна да звъни, докато той обикаляше безцелно из кухнята. Петимата му най-близки помощници също имаха телефони от шерифството и бяха инструктирани да му се обаждат на *личния* номер при определени обстоятелства, за да не би някои по-деликатни теми да станат част от официалното – публично – досие. На екрана не се изписваше номер, което означаваше, че не е някой от хората му.

Искуши се да не отговаря, но имаше предчувствие кой може да е. Знаеше, че като се крие от него, само ще увеличи количеството лайна, които ще трябва да изтърпи, когато лайняното оръдие се задейства.

Остави чашата си, облегна се на хладилника, плъзна се по него и седна на пода. Не мислеше, че може да се справи с това прав.

Интуицията му не го подведе: обаждаше се Тио Барбизон, макар че не се представи. Той знаеше, че Шакет е бил заловен и после е избягал. Знаеше за другите две убийства. И не беше същият Тио като преди. Вече не се държеше с шерифа като с равен, а като с подчинен, и беше бесен.

– Ти разбираш ли колко тотално си се прецакал? – попита Тио.

– Да.

– А мислиш ли, че ще можеш да се измъкнеш?

– Не.

– Защото в момента няма измъкване за теб.

– Разбирам.

– Бяхме се разбрали. И ти прецака всичко. Реши да се перчиш, искаше слава и го остави да се измъкне. Не прецака само мен. Има една заинтересована страна, за която не знаеш, човек, който може да те смачка като мравка, и то с кеф. Ти прецака и него. Ако най-лошото, което ти се случи, е някой ден да се събудиш с отрязани топки, трябва да благодариш на Господ до края на живота си, че не е станало нещо по-ужасно с жалкия ти задник. Но тъй като искаме да свършиш нещо, все пак имаш един начин за измъкване, макар и труден. Само един.

Сълзи избиха в очите на Хейдън Екман.

– Какъв е?

– Няколко души от моя офис ще дойдат да се видят с теб довечера в шест. Ти ще им предадеш всички доказателства, както и телата на жертвите.

– Да, разбира се.

– Те ще ти дадат да подпишеш дълго изявление, в което се обяснява всичко случило се. Имената Нейтън

Палмър и Лий Шакет няма да се споменават в него. Извършителят ще бъде идентифициран като наркозависим член на бандата МС-13.

– И кой ще е той?

– Ще намерим подходящ кандидат по-късно. Не е твоя грижа.

– Но Шакет е още на свобода.

– Ще го намерим. Така или иначе той ще се самоунищожи.

– Не мисля, че ще се самоубие – каза шерифът.

– Не съм казал това. Казах, че ще се самоунищожи. Няма да може да го спре. Е, искаш ли да се възползваш от единствения си шанс, или си решен да си прецакаш живота?

И докато едрите горещи сълзи се стичаха по лицето му, Хейдън Екман каза:

– Ще ми бъде ли позволено да остана шериф?

– Стига да осъзнаваш, че си ми в ръцете, както и в ръцете на въпросната заинтересована страна.

– Добре – каза шерифът без никакво колебание. Вече не седеше на пода. Лежеше настрани, свит като зародиш.

– А дали ще е възможно... ще ми бъде ли позволено някога да кандидатствам за по-висш пост?

– Позволено? По дяволите, от теб ще се изисква да го направиш. След като си в ръцете на правилните хора и си наясно с това, ще трябва да играеш играта както ти се нареди, ще бъдеш идеалният кандидат. Но има още нещо, което трябва да сториш, за да заслужиш това.

– Какво е то?

– Онази шестима помощници, които пазят вдовицата. Изтегли ги. Кажи им да се прибират. Вече не са необходими.

– Но ако...

– Вече не са необходими.

– Ами ако Шакет... Ами ако онзи от бандата МС-13 се върне там?

– Нищо лошо няма да се случи. Нищо, което да хвърли вина върху теб. Съществуват елегантни начини за справяне с такива неща. Е, наш ли си, или не? Злобно е да те притежават, Хейдън. Всичко става много по-лесно. Ще станеш ценен актив и ще се грижат добре за теб. Издигането ти ще е осигурено.

– Звучи чудесно.

– Наистина е чудесно.

– Е, щом вече няма нужда от тях...

– Няма.

– Ще ги изтегля.

– Добре дошъл у дома, Хейдън.

– И това звучи чудесно.

– Наистина е чудесно – каза Тио и прекъсна разговора.

Шериф Хейдън Екман продължи да лежи свит като зародиш на пода в кухнята вероятно поне още петнайсет минути. Имаше чувството, че се спуска по тесен проход, нещо като контракция го тласка по родилния канал към нов живот. Но това не бяха спазмите на съвестта му, защото тя не беше достатъчно мускулеста, за да свърши такава работа. Това бяха спазмите на желание, на същото желание за престиж и власт, което го бе движило, откакто се помнеше. И дори високото положение, което някой ден можеше да има, да беше незаслужено, дори да му беше дадено просто заради подчинението му на онези, които управляваха... е, той пак щеше да се наслаждава на престижа си. И нямаше да е сам; вероятно три четвърти от всички на висок пост го бяха постигнали без други заслуги освен готовността да изпълняват заповеди. Но беше много по-добре да си камшикът на властимащите, отколкото да бъдеш бичуван с него.

По-добре да съм чук, отколкото пирон.

Освен това той беше много подходящ за новия живот, който Тио Барбизон му предлагаше, защото беше

прекрасен лъжец. Беше толкова убедителен в лъжите, че често се улавяше, че сам вярва в тях, и понякога с изненада установяваше, че е успял да заблуди дори себе си. Щом новите му господари го издигнеха на няколко стъпала по обществената стълбица, вероятно щеше да повярва, че наистина притежава власт, и то заслужена. Ако вярваш в нещо с цялото си сърце, то се превръща в достатъчно подобие на истина, върху която да градиш живота си.

Накрая той стана от пода, роден напълно облечен и без слуга и плацентата, които се изхвърлят след раждането.

Допи си скоча, който беше оставил на плота.

После се обади по личния си телефон на личния телефон на един от помощник шерифите пред къщата на Букман. Нареди им да прекратят охраната на вдовицата и детето ѝ.

В 12:46 ч., докато наскоро събудилата се Роза Леон помагаше на Меган в кухнята, помощник-шерифите в джипа в западния край на двора, откъм гората, и онези в джипа близо до задната веранда си тръгнаха.

Меган се съмняваше, че Шакет е заловен. Собственият ѝ опит и преценката на Карсън Конрой за Хейдън Екман я караха да смята, че шерифството на окръг Пайнхейвън е корумпирано. Самият факт, че никой не я беше информирал за свалянето на охраната, предполагаше, че някой се е свързал с Екман от името на Дориан Пърсъл. Оставяха я беззащитна пред Лий Шакет и пред онези, които можеха да дойдат от „Трагедия“.

– Трябва да събудя господин Хокинс – каза Роза.

– Остави го да поспи още малко. Той каза, че когато изтеглят охраната, хората от „Трагедия“ няма да дойдат веднага. Ще е твърде очевидно. Имаме няколко часа. Но иди да провериш Уди и Кип. Ако спят, събуди ги и ги доведи тук. Нека са при нас.

И сякаш бе просто някакъв готварски прибор, тя сложи пистолета си „Хеклер и Кох“ близо до дъската за рязане.

Докато Роза бързаше нагоре по стълбите, Меган взе телефона си и набра номера на Карсън Конрой. Той щеше да чака в караваната на Хари Борсело в бившия парк за каравани, който така и не се бе превърнал в парк за ветрогенератори.

Карсън отговори на втория сигнал и Меган каза:

– Всички униформени си тръгнаха. Няма кой да те види. Готов ли си?

– Ще дойда до петнайсет минути – обеща той.

Дориан Пърсъл беше в транзитната станция на покрива на сградата в Ноб Хил и гледаше нетърпеливо през прозореца как един хеликоптер каца на площадката. Чакаше своето въздушно такси.

Двамата охранители, един в асансьора и един до Дориан, нямаше да тръгнат с него. Там, където отиваше, нямаше нужда от тях.

Освен големия апартамент в щаба на „Парабъл“ в Сънивейл, огромното имение в Пало Алто, както и още по-огромния мезонет тук, в сърцето на Сан Франциско, Дориан притежаваше и един имот в района на Залива. Къщата му в Тибурон, на север по брега на залива на Сан Франциско, беше с площ от три хиляди и седемстотин квадратни метра и се намираше сред прекрасни пет акра. Имението разполагаше с югозападна гледка към моста Голдън Гейт и прекрасния град, който се намираше на естетично приятно разстояние, отвъд почти осем километра вода, представляваше зашеметяваща гледка в нощната си премяна и не смущаваше обонянието със смога си.

Годеницата му Палома Паскал, която живееше с него в Пало Алто и понякога го придружаваше в мезонета в Ноб Хил, когато идваха в града за културно събитие, нямаше нито една своя вещ или дреха, дори четка за зъби, в къщата в Тибурон. Сафрън „Съни“ Кетърлинг, гъвкавата гимнастичка, която живееше с Дориан в мезонета и изчезваше оттам само при редките посещения на Палома, също не ходеше в Тибурон.

Дориан беше купил три съседни имота, беше разрушил съществуващите имения и бе поръчал ултрамодерна къща, която бе завършена преди година и четири месеца. Тя представляваше истинско чудо от стомана, гранит, кварцит и стъкло, с тайни стълбища, скрити стаи и всякакви изумителни приспособления, каквито всяко тринайсетгодишно момче, натъпкано с фентъзи и научна фантастика, би включило в имението си, ако тринайсетгодишните момчета можеха да си позволят да похарчат осемдесет милиона долара за къща.

Четири дни в седмицата четиринайсетчленен персонал се грижеше за новото имение и градините, но там нямаше никого от пет следобед в четвъртък до осем сутринта в понеделник. Макар че ходеше в Тибурон само един или два уикенда в месеца, Дориан обичаше това свое убежище. Абсолютното усамотение му позволяваше да се освободи от всички разсейвания, да избистри мислите си, за да разсъждава накъде вървят културата и високите технологии и как да приложи изключителния си гений като футурист, за да измисля нови бизнеси и технологии, които да поддържат растежа на „Парабъл“.

Той се виждаше като Томас Едисон на своето време, макар и без примитивния морал на Едисон и с по-силен усет за максимизиране на печалбите, за каквито прославеният Магъосник от Менло Парк е можел само да мечтае.

Макар че нямаше против да бъде сам в Тибурон, той бе построил къщата с очакването по някое време да живее там с брачен партньор. Някоя с по-различен вкус от Палома или Съни. Дориан беше силно сексуален човек и се мислеше за човешкия еквивалент на бик за разплод рекордьор, но само защото беше винаги готов за секс; мисълта да стане баща на дете го смразяваше до кости и той не търпеше никакви аспирации в тази посока от страна на Палома, Съни или която и да било.

През всички месеци от завършването на имението той не се бе спрял на жена, която да настани сред многото му удобства. По време на планирането и изграждането му никога не се беше замислял съзнателно по този въпрос. Когато строителят му даде ключовете обаче, Дориан си даде сметка, че подсъзнателно е мислил за това място не само като за убежище от всички разсейвания на натовареното му ежедневие, но и като за убежище от задушавашите правила и жалки обществени норми на един бързо променящ се свят, макар и не толкова бързо, колкото му се искаше. По време на месечните си визити в Тибурон той беше измислил няколко начина, по които да навлезе в нова вълнуваща сексуална територия. Още не беше решил точно как ще действа; като повечето амбициозни и все пак предпазливи мъже Дориан още обмисляше вариантите си, обсъждаше със себе си докъде може да стигне и да му се разминее.

Осемместният хеликоптер с два двигателя и с логото на „Парабъл“, с високо поставени главна и опашна перка и с модерна стъклена кабина, се спусна от небесата. След петнайсет минути Дориан щеше да бъде в Тибурон.

Кип знаеше, че навлизат в много опасен период. Животът на хората в къщата беше в опасност.

Но не само техният.

Той бе надушил миризмата на Шакет по вещите, които убиецът беше докосвал в стаята на Уди и из къщата.

Това беше човешка миризма, но и не само човешка.

Това беше миризмата на нещо ново и ужасно. Миризма, от която му призляваше.

Създанието Шакет беше на свобода.

Науката, която го бе създала, нямаше да бъде изоставена.

Тя щеше да донесе още смърт през идните години.

Убийците от Тъмната мрежа също бяха на свобода.

И все пак Кип беше изпаднал в истински екстаз в кухнята на Букман.

Толкова много неща се готвеха. И всичките вкусни.

Макар че носът му беше благословен, той му усложняваше живота.

Кучешкият нос има четирийсет и четири мускула.

Човешкият има само четири.

Броят на обонятелните рецептори в кучешкия нос може да не надвишава броя на звездите в небето, но понякога му се струваше така.

Хората имат едва по-малко от един процент от тези обонятелни рецептори.

Колкото и да е слабо обонянието им, те компенсираха с това, че имат противоположни палци.

Наистина е изумително, че Кип можеше да изтърпи аромата на чилито с телешко, което къкреше в тенджерата на котлона, на печените картофи във фурната и на кейка в другата...

... и същевременно да бъде нащрек да долови миризмата на създанието Шакет...

... и миризмата на убийците от Тъмната мрежа, ако слезеха от колата си на „Грийнбрайър Роуд“...

... и да разбере, че Бен още спи на горния етаж; да го разбере от ритъма на дишането му, което имаше своя уникална миризма...

... да долови феромоните на щастие, които изпълваха въздуха около Уди...

... и в същото време да получи психическия залп на Белаграма преди няколко минути за общност от шейсет и четири кучета в Кор Дълейн, Айдахо.

Нещо се случваше там.

Нещо се случваше и тук.

Кип надуши отработените газове от караваната, която завиваше по алеята.

Хукна – заедно с Уди – към дневната точно навреме, за да види как голямата каравана минава бавно зад къщата.

Те изтичаха през кухнята към задната врата.

– Чакайте – каза Меган. – Нека го направим както трябва.

Караваната сви от алеята в задния двор, за да не се вижда от пътя.

Толкова много неща висяха на косъм сега.

В един часа по обед в четвъртък, четири часа преди обичайния край на работното време, Еймъри Кромуел, управител на имението на Пърсъл в Тибурон, освободи домашния и градинския персонал от четиринайсет души до понеделник в осем.

Великия човек бе решил в последния момент да дойде тук за уикенда и да пристигне по-рано. Всички трябваше да изпълняват желанията му без възражения, макар че това означаваше да изоставят планираната за следобеда работа. Кромуел подкара служителите към колите им, сякаш гонеше глутница нежелани диви котки, защото Великия човек не обичаше да поздравява или дори погледът му да среща някой, който работи тук, освен управителя.

Кромуел го наричаше Великия човек само в мислите си, никога пред персонала, който не биваше да се учи да се подиграва на работодателя си. Роден в Лондон и учил в Британия, той бе работил в някои от най-изисканите имения в Бостън, Ню Йорк и Филадельфия, където имаше различни антични сребърни сервизи за закуска, обяд и вечеря, и където работодателите му бяха от стари богати родове, говореха свободно френски и имаха безброй правила на етикета, затова Кромуел се чувстваше не само в правото си, но и длъжен да се подиграва на позъор като Дориан Пърсъл. Какво като той имаше повече пари от всичките онези семейства, взети заедно?

Преди две години Кромуел бе подал предизвестието си в Бостън, за да приеме пози пост за триста и петдесет хиляди годишно, плюс бонуси – два пъти повече от предишната му заплата. За нещастие, не беше предвидил, че човек, който има толкова милиарди и е смятан за технически магьосник, може да се окаже истински глиган със забавено развитие. В Тибурон Великия човек никога не правеше купони, никога не посрещаше гости. Не искаше да яде друго освен замразени пици, замразени гофрети, сладолед и всякакви колбаси, сирена и сосове за сандвичи, доставяни от „Суб-Зиро“. Имаше толкова много огромни телевизори, че къщата изглеждаше като някакъв свръхелегантен техномаркет. Двайсет конзоли с видеоигри бяха пръснати из трийсет и четирите стаи. Имаше и четирийсет и шест машини за флипер. Почти хиляда дивидита с хардкор порно бяха складираны във вграден сейф, който Кромуел бе открил само защото Пърсъл веднъж го забрави отворен, когато си тръгна набързо една неделя.

Кромуел възнамеряваше да остане тук три години, преди да си потърси друга работа. Беше само на четирийсет и осем и не можеше да търпи Пърсъл до пенсия.

Сега той бързаше през приземния етаж на огромната къща, за да се увери, че всички врати са заключени. Можеше да ги заключи от компютъра на къщата, само че все някой от служителите оставяше откритата врата, защото им писваше да бъдат заключвани отвън и после да не могат да влязат, тъй като системата за лицево разпознаване не ги разпознаваше. Понякога озвучителната система в цялата къща се включваше сама и започваше да гърми с песен не на друг, а на Тейлър Суифт. От време на време в гаража въртележките с колекционерски автомобили – които Пърсъл никога не беше карал – започваха да се въртят от само себе си, сякаш на колите им е доскучало. Случваше се и очарователният женски глас на домашната програма за управление да реагира на звука от прахосмукачка и да пита отново и отново: „Имате ли нужда от медицинска помощ?“ Тези системи не бяха създадени от „Парабъл“ или някое от подразделенията му, но Кромуел се чудеше дали производителите не са знаели за кого са предназначени и не са ги настроили така, за да се подиграват с Великия човек. Беше му приятно да си мисли, че случаят е точно такъв.

Тъй като персоналът беше прогонен толкова безцеремонно, Кромуел откри четири врати открити. Точно когато заключваше последната, пърпоренето на хеликоптер оповести скорошната поява на Великия човек.

Кромуел излезе на задната тераса, за да наблюдава приземяването и да посрещне работодателя си с повече достолепие, отколкото той заслужаваше. После щеше да си тръгне, за да прекара един дълъг уикенд в игра на голф, в глезене със спа процедури и прекрасни вечери на Пейбъл Бийч. Имаше резервация в петзвезден курорт, където

трябваше да има достатъчно отлич но вино, за да излекува травмата си от петте минути в компанията на Дориан
Пърсъл.

На километър и половина южно от къщата на Букман, Вербоцки, Накър и двама техни партньори от „Атропос“ – Спиър и Родченко – се събраха в гаража на къщата, в чието мазе Чарлс Оксли лежеше мъртъв. В гаража, освен колата на Оксли, беше и черният джип, с който Спиър и Родченко бяха дошли от Рино.

Сред нещата, които те донесоха с него, имаше и бели винилови залепващи се букви в два различни размера – големи и много големи. Не разполагаха с цялата азбука, само с много Ф-та, Б-та и Р-та. Трябваше им доста време и търпение, за да ги залепят равно на покрива на колата, на предните врати и на багажника. Резултатът беше доста убедителен.

Александър Гордий се обади да каже, че помощниците на шерифа вече не охраняват Меган Букман и сина ѝ. Вербоцки, Накър, Спиър и Родченко се бяха разбрали, че трябва да изчакат до четири часа, преди да тръгнат към къщата. Ако действаха по-рано, щеше да стане очевидно, че появата им е пряко следствие от изтеглянето на помощник-шерифите, което можеше да накара вдовицата да се запита дали наистина са от ФБР.

След като монтираха просто устройство, което да взриви котела в мазето, и оставиха само две от жиците несвързани засега, те се разбраха да убият времето в игра на покер на кухненската маса. Искаше се миза от хиляда долара. Всички пиеха, но не и на работа. Вербоцки свари нова кана кафе, а Накър извади пакет с десетина понички с шоколадова глазура от кутията за хляб.

Тъй като не беше виждал човек, удушен с ластично въже, Спиър се интересуваше каква следа оставя на врата, затова слезе в мазето да види гърлото на Чарлс Оксли и се върна много впечатлен.

Те играха покер само половин час, преди Александър Гордий да се обади отново, за да им каже, че според един от помощник-шерифите, участвали в охраната, Меган и Удроу Букман не били единствените хора в къщата. Имало някаква латино жена на трийсетина години, както и трийсетинагодишен мъж, който пристигнал с рейндж роувър и голдън ретривър. По някое време мъжът преместил линкълна на жената и своя джип в гаража на госпожа Букман. Никой не наредил на помощник-шерифите да се поинтересуват кои са гостите на госпожата, а те не проявили самоинициативата да запишат номерата на роувъра и линкълна. Така че не се знаеше кои са тези хора и дали ще бъдат в къщата, когато пристигнат момчетата от „Атропос“.

След три минути обсъждане убийците се разбраха, че това няма да е пречка. Веднъж, действайки съвместно, те бяха заловили единайсет цивилни за разпит и после ги бяха застреляли всичките. Все пак бяха професионалисти.

Когато се върнаха към покера, Родченко каза:

– Тия понички са адски добри.

– Има дванайсет за четирима ни – каза Спиър, – Падат ти се три.

– Какво? Ако изям четири, ще ме застреляш ли?

– Можем да свършим работата и само трима – каза Спиър.

– И то лесно – добави Накър.

– Ако се наложи – рече Вербоцки.

Тъй като никой от присъстващите не беше известен с чувството си за хумор, Родченко не си взе четвърта поничка.

От контролния панел на стената на кухнята – имаше такива из цялата къща – Дориан Пърсъл включи охранителната система, която покриваше не само всички врати и прозорци, но и петте акра двор. Ако някой се опита да прескочи портата или увенчаната с шипове стена на имението, детектори за топлина и движение щяха веднага да засекат всяка фигура с човешки ръст. Алармата щеше да се включи, сегментираните стоманени капаци щяха да се спуснат над прозорците и щеше да постъпи сигнал в полицията. Чрез благотворителната си фондация Дориан даряваше трийсет хиляди месечно на Полицейския благотворителен фонд, затова местните власти щяха да реагират на сигнал от неговото имение шест пъти по-бързо, отколкото на всеки друг. Беше ги тествал.

Той дойде в Тибурон не само за да размишлява за технологиите и културата, да мисли за новите сексуални приключения, които може да извършва тук и да му се размине, но и за да се презареди в самота без дразнителите на нечие присъствие. Той си наля водка с шоколадов вкус с лед и с чашата в ръка тръгна из свръхмодерния си дворец, без да е решил какво му се прави – да играе на флипер или на видеоигри, да пилотира изстребител Ф-18 в симулатора с виртуална реалност или да вземе въздушната пушка на платформата на покрива и да стреля по гарвани, ако не се мяркаха никакви гълъби.

Влезе в библиотеката. Огромният старинен кашански килим¹³ със сложни мотиви в оттенъци на коралово, сапфирено и наситено кехлибарено като че ли се рееше върху светлите плочи от варовик и чакаше да се появи джинът който знае заклинанието за полет. Лавиците бяха от дънери на анегри, наситено златисто дърво, което сякаш сияеше. Той имаше договор с един букинист, за да издири и купи шест хиляди от най-важните първи издания срещу осемцифрена сума.

Смяташе да се разходи около лавиците, за да се възхити на придобивките си. Когато зави в най-близката пътека обаче, усети някаква слаба, смушаваща миризма. Не можа да открие откъде идва и се запита дали по хартията не е плъзнала плесен или нещо друго. Букинистът трябваше да се погрижи за това. Ентусиазмът му отслабна.

Още не беше имал време да прочете и една книга от първокласната си колекция, но това нямаше значение. Библиотеката съществуваше с две основни цели. Първо, придаваше класа на имението му. Второ – и по-важното, – така можеше да има лавица-тайна врата, като в старите страшни филми – Карлоф, Лугоши! – по които си падаше още от хлапе.

Когато каза „Охус Бохус“, името на митичния норвежки магьосник и демон, програмата за гласово разпознаване отключи вратата и тя се отвори на въртящите се панти. Той влезе в тайния коридор, един от цяла мрежа такива зад стените на къщата, и каза: „Хок ет корпус меум“¹⁴ – което накара лавицата-врата да се затвори и заключи.

В края на тайния коридор имаше тайна врата, маскирана като високо от пода до тавана огледало. Никой от персонала не знаеше за тайните проходи и Дориан сам чистеше огледалото от време на време. Сега се полюбува за миг на отражението си. Смяташе, че изглежда прекрасно мистериозен. После откри скритата ключалка в рамката на огледалото и отвори вратата.

Зад нея имаше тайно стълбище, което водеше нагоре, и тайно стълбище, което водеше надолу. Той се спусна до пространство с площ един квадратен метър, чиито стени бяха покрити с най-скъпите книги от колекцията му. Там имаше друга въртяща се врата, която се отвори, след като той изрече „Абракадабра“. Дориан мина през нея в предверие, скрито като забравена катакомба, запечатана преди хилядолетие.

Откакто се помнеше, думите „тайна“, „скрито“ и „мистериозно“ го изпълваха със силно вълнение. На стената срещу вратата имаше изолирана стоманена врата, която тежеше триста и шейсет килограма. Тя можеше да се отвори само чрез набирането на комбинация или с думите „Хола Нола Маса“, заклинание, използвано от черните магьосници през Средновековието, за да постигнат успех в начинанията си.

Дориан изрече думите и вратата се отвори. Той влезе в малък апартамент, който още не беше обзаведен. Първата стая беше шест на девет метра. Зад нея имаше голяма баня, снабдена дори с хладилник и микровълнова.

Стените и таванът бяха дебели три стъпки, от лят бетон с желязна арматура и покрити със звукоизолиращ материал и гипсокартон. Ако внесеше тук айпод и пуснеше оглушително хеви метъл, той щеше да звучи като далечен и съвсем смътен шум в преддверието от другата страна на тристакилограмовата врата. А по-нататък нямаше изобщо да се чува.

Това беше една от трите паник стаи в имението, в които той можеше да се скрие, ако терористи или прости обирджии нахлуеха в къщата, и да чака, докато полицията се оправи с тях. Другите две стаи не бяха така дълбоко под земята и така добре укрепени като тази. Нито една от тях не беше в плана на сградата в строителния отдел в общината.

Едва две седмици след завършването на къщата той бе започнал да осъзнава, че точно тази паник стая може да служи и за съвсем друга цел. Изминаха няколко седмици, преди да признае пред себе си, че подсъзнателно е знаел какво ще бъде алтернативното ѝ приложение. То не беше замислено нито от детето в него, което обичаше стари страшни филми, нито от държачия на безопасността милиардер, в който се бе превърнало това дете. Тя беше проектирана от по-жестока страна на неговата личност, която още не беше съвсем готов да приеме – една напълно свободна и всемогъща версия на Дориан Пърсъл, неговият Свръх Аз, който копнееше да се изяви.

Сега той изрече два стиха от стихотворение, което беше чувал и което му хареса по не съвсем ясни причини. Не знаеше кой е поетът, нито остатък от стихотворението, а и не му пукаше.

*Да бях две ноктести лапи,
които раздират дъното на океани.*¹⁵

Акустиката на стаята беше такава, че макар да не шепнеше, думите затихнаха още преди да достигнат отсрещната стена.

За да премине от тази жалка ера в бъдещето на трансхуманизма и да се издигне над ограниченията на човешкия род, за да се превърне в бог, трябваше да мисли като бог. А боговете не признават ограничения.

Той отпиваше от водката с шоколадов вкус и оглеждаше стаята, като си мислеше обзавеждане от коя епоха ще е най-подходящо, като се има предвид каква върховна власт ще може да упражнява тук.

Предизвикателството беше изкушаващо – да се отдаде на таен живот, изпълнен със забранени удоволствия в тази светая светих, без да му позволи да доминира над него или да промени по някакъв начин образа му пред света.

На устните му бавно се разливаше усмивка, докато мислеше колко ще се забавлява, докато посреща това предизвикателство, както бе правил неведнъж досега с все по-голям успех.

До два часа и пет минути в четвъртък следобед шериф Хейдън Екман беше отново в добро настроение. Тио Барбизон беше прав: облекчение е да те притежават, да не носиш никаква отговорност и само да изпълняваш заповеди. Когато хората на Барбизон пристигнеха в шест часа, за да вземат трупове и доказателствата и да му дадат да подпише изявление с такава версия за събитията, която ще се хареса на главния прокурор, новият му живот можеше да започне.

Той седеше в кресло в дневната и беше изпил една трета от втората си чаша скоч, когато зазвъня личният му телефон. Обаждаше се помощник-шериф Рийд Ханафин, един от верните хора, назначени от него.

– Шерифе, тъкмо научих от един от нашите, че доктор Конрой е бил снощи в къщата на Букман, докато сме я пазили.

Хейдън изправи рязко гръб в креслото.

– Не можахме да открием Карсън. Наложил се Джим Хармън да обработи телата в котелното. Какво е правил Карсън в къщата на Букман, по дяволите?

– Никой не знае. Колата му била паркирана отпред. После си тръгнал призори. Искаш ли да го намеря? Може да проверя у тях?

Хейдън се поколеба и каза:

– Първо трябва да попитам.

– Кого? – отвърна объркан Ханафин.

– Имам предвид, че трябва да помисля как да действаме. Той не е имал работа там, нито официална, нито неофициална. Но пък е странна птица. Сприхав е. Нека аз се оправя с това.

– Просто реших, че трябва да знаеш.

– Е, вече знам – каза Хейдън и прекъсна разговора.

След половин минута телефонът му пак иззвъня. Рита Кариктън.

– Аз поспах. А ти? – попита тя.

– Не. Може би никога вече няма да заспя. Ужасно съм напрегнат.

– Ще дойда да те отпусна. Ужасно съм възбудена. Целият този екшън, това насилие... не знам, възбужда ме.

Хейдън си погледна ръчния часовник. Оставаха почти четири часа, докато се появят хората на Барбизон. Едно боричкане с Рита може би беше единственият начин да се отпусне достатъчно, за да поспее поне два часа, преди да пристигнат момчетата от Сакраменто. Имаше нужда от малко почивка.

– Идвай.

– При теб съм до двамайсет минути.

Шерифът тръгна към банята и изпи петдесет милиграма виагра със скоча.

Изключи алармата и отиде в гаража. Извади от багажника на патрулката найлоновия чувал за боклук с парите и палтото с пришитите в хастара диаманти.

Щом се върна в кухнята, окачи палтото на един стол, а парите изсипа в средата на кухненския остров.

Нямаше да каже на Рита, че вече е притежание на Тио, а вероятно и на Пърсъл. Беше хубаво да те притежават. Той знаеше, че е хубаво. Но Рита може би щеше да се нуждае от малко убеждаване. Тя щеше да иска говорят до припадък. А сега никак не му се говореше; той искаше Рита да му изключи мозъка. Тя вече беше в настроение, а всички тези пари щяха да ѝ подействат като ударна доза силен афродизиак.

Хейдън едва не включи отново алармата, докато я чакаше, но Рита щеше да пита защо е активирана. Не искаше да си помисли, че го е страх от Лий Шакет.

Тя не пристигна след двамайсет минути, а след петнайсет. Паркира в гаража и влезе оттам в кухнята. Не беше на

смяна, не беше с униформа и когато видя толкова пари на кухненския остров, зърната ѝ веднага щръкнаха под бялата тениска.

– Какво е това? Да не са доказателства по случая? – попита тя.

– Не, скъпа, това е просто плячка.

– Рита попита изумено:

– Твоя?

– Наша. Бяха скрити в колата на Шакет.

Тя носеше бутилка хубаво червено вино. Остави го на острова и зарови лице в парите, вдиша дълбоко. Когато

вдигна поглед, каза:

– Ще те скъсам.

– Трябва да взема бърз душ.

– Дано да е бърз. Ще те чакам в леглото с две чаши вино, Голямо момче.

Той обичаше тя да го нарича така. Не му се вярваше, че само преди малко лежеше свит на пода в кухнята и

беше убеден, че с живота му е свършено или че бъдещето му ще се свие до степен, в която вече нямаше да има за

какво да живее. Сега светлото бъдеще беше подсигушено и Хейдън скоро щеше да бъде изцеден от Рита, която беше

страхотна в леглото. А щеше да е още по-страхотна, ако той си представяше, че на нейно място е Меган Букман.

Сега центърът на действието беше горният етаж и майката на Уди не трябваше да се тревожи, че той и Кип са сами, както се бе тревожила, когато изтеглиха помощник-шерифите.

Уди беше в стаята си с Кип и от половин час разговаряха по Жицата с Бела, голдън ретривър, който живееше в Санта Роза със семейство Монтел. От всички членове на Мистериума тя беше най-опитна в използването на Жицата, защото от години доброволно приемаше съобщенията денонощно, седем дни в седмицата, докато останалите не бяха свързани. И когато имаше важна новина, която трябва да сподели, тя осъществяваше връзка с всички останали и имплантираше историята в съзнанията им. В началото Уди усещаше Жрицата подсъзнателно и когато я използва за първи път, беше съвсем неволно. Сега искаше да научи всичко за Жицата. Бела не само го напътстваше, но и му изпрати по Жицата пакет от данни, които за минути го запознаха така добре с предаването, както го познаваха останалите от Мистериума.

В резултат от това обучение се отвориха още врати, които той не бе съзнавал, че са затворени в съзнанието му – усещането за свобода и пълнота се надигаше в него като пълен с хелий балон с надпис „Честит рожден ден“. Метаморфозата му бе започнала с общуването с Кип, когато се взираха в очите си на леглото предишната нощ, и сега, благодарение на Бела, беше вече пълна.

Когато всичко приключи, той коленичи на пода с Кип и притисна буза към неговата, кожа до козина, за един дълъг, сладък миг. Момчето не говореше, кучето не можеше да говори, но и двамата празнуваха хилядите години доверие и обич между двата вида. Те празнуваха и превръщането на тази връзка в нещо великолепно, нещо чудесно, което и двамата не можеха да си представят само допреди два дни.

Те стояха на прага на радикална трансформация на света, започнала в праисторически времена, когато за първи път е бил създаден съюзът между едно куче и един примитивен човек в изпълнена с опасности равнина или в изпълнена със заплахи гора. Дотогава единственото укрытие от лошото време и свирепите зверове е била някоя пещера с усърдно поддържан огън. Но след този съюз двата хищника – кучето и човекът – бяха работили заедно безброй хилядолетия и се бяха превърнали в нещо повече от хищници благодарение на засилващата се обич между тях. Тази обич не беше само инстинктът, заради който цениш останалите от своя вид, а обич, заради която кучетата и човешките същества поеха по дългия път към обща съдба. Някои вероятно ще го нарекат еволюция, в която кучетата постепенно стават по-интелигентни, докато не осъществят внезапния скок напред, а други могат да го нарекат интелигентен дизайн, но който и да е агентът на промяната, така двата вида бяха много повече от онова, което щяха да бъдат един без друг. Кучетата се нуждаеха от ръцете и гласовете на човешките същества, а хората се нуждаеха – и то отчаяно – да приемат невинността на кучетата, да се сдобият с тяхната нетърпимост към лъжата и да се опитат да отговорят на предаността им.

Това, че едно нямомомче аутист стана преводачът в общуването между двата вида, беше ирония, която Уди вероятно щеше да оцени дори в предишното си състояние. Тази отговорност го изпълваше със смирение и той каза:
– Хайде, Кип. Трябва да говорим с мама.

В къщата на Оксли агентите от „Атропос“ бяха приключили с покера и се готвеха да посетят къщата на Букман.

Те бяха въоръжени с пистолети, но нямаха намерение да проникнат със стрелба. Едно простичко почукване на вратата и убедителна на вид значка щеше да им осигури проникването. Семейство Букман очакваха неприятности, но не очакваха те да се появят с кола, каквато ФБР използва по филмите, нито въпросните неприятности да носят тъмни костюми, да говорят учтиво и да показват съвършено фалшифицирани карти с печата на Бюрото.

Затова мъжете решиха да се въоръжат с тейзъри и малки спрейове, пръскащи хлороформ. Когато мишените бѣдеха зашеметени от 50 000 волта и изпаднаха в безсъзнание, щяха да ги вържат със свински опашки.

След това щеше да започне разпитът, за да се установи колко точно е научила Меган Букман за наемните убийци от Тъмната мрежа и за клиентите, които плащаха за добре инсценираните нещастни случаи – инфаркти, инсулти, самоубийства и терористични нападения.

Щяха да инжектират вдовицата, а вероятно и останалите с барбитурата тиопентал, често наричан „серум на истината“, който не гарантираше, че тя ще им каже всичко, а само че ще изпитва неустоим порив да отговаря на въпросите им. Когато се приложеше заедно с други лекарства, разработени от руското ГРУ обаче, лъжата ставаше почти невъзможна, особено ако инжекциите бяха съпроводени със заплахата от ужасни мъчения.

– Ако имаме късмет – каза Вербоцки, – тя още няма да е споделила с никого извън къщата какво знае. Ще трябва само да съберем всичките ѝ доказателства, да доведем и четиримата тук и да ги убием възможно най-чисто. После ще откараме телата в Рино и ще ги изхвърлим някъде, където няма да бъдат намерени.

„Атропос и компания“ имаше безупречно досие в отърването от мъртъвци така, че останките да не бъдат открити. В щаба им в Рино имаше лаборатория за ликвидация, която правеше чудеса в това отношение.

- Ами кучето? – попита Родченко. – Онзи тип, който и да е той, се е появил с куче.
- Какво за кучето?
- Ще убием ли кучето? – попита Родченко.
- Ако създава неприятности.
- Искам да го убия при всички положения.
- Какво имаш против кучетата?
- Не ми харесва как ме гледат.
- И как точно те гледат? – поинтересува се Бродли Накър.
- Както ченге те гледа, когато инстинктът му се обажда. Кучетата ме плашат. Винаги са ме плашили. Три пъти са ме хапали.
- Тогава убий кучето – каза Спиър.
- Някой против? – попита Родченко.
- Никой не беше против.

Уди поведе майка си от кухнята към ателието ѝ, където тя седна на табуретка близо до недовършената картина с елена.

Зад високите прозорци дърветата в двора вече не се люлееха така силно, както преди. Вятърът като че ли най-сетне утихваше мъничко, макар че облаците ставаха все по-тъмни.

Уди застана пред майка си и хвана ръцете ѝ. Видя, че тя още е изненадана и трогната от това, че той не само не се отдръпва при допира ѝ, но дори я докосва сам.

– Случва се нещо много голямо – каза ѝ той.

– Нещо огромно вече се случи, скъпи.

– По-голямо от мен. – Разбира се, тя знаеше за Мистериума и Жицата. Знаеше, че кучетата не могат да си четат взаимно мислите и че Жицата е по-скоро нещо като телепатичен телефон. Сега той ѝ разказа за Бела в Санта Роза и това, което му беше казала тя. – Още се уча как да правя като нея, как да говоря с всички тях, как да се свързвам с всички, без значение дали са в момента в Жицата. Готино е. Като нещо от Хайнлайн. Но ще ми трябват още много часове практика, преди да мога да... направя следващата стъпка.

Дългите ѝ тънки пръсти стиснаха ръцете му.

– Каква е тя, Уди?

– Не е нищо страшно – успокои я той. – Просто ще ми трябва време да се упражнявам, за да съм сигурен, че го правя както трябва. Ще се упражнявам много усилено. Но преди това исках да ти кажа.

Уди замълча и тя попита:

– Какво да ми кажеш, скъпи?

Той знаеше думите, които искаше да изрече, защото ѝ ги беше казал още щом проговори след дългото мълчание, но тези думи бяха само част, малка част от всичко. Уди затвори очи и събра всичките си чувства към нея: признателността му за обичта ѝ, за мъката ѝ по баща му, за безкрайната ѝ нежност, за отдадеността ѝ, за саможертвите, които бе направила заради него, за таланта ѝ на художник и пианист, за огромното ѝ сърце и чистите ѝ намерения.

Той взе всички тези сияйни истини за нея и всички чувства, които те събуждаха у него, и изтъка от тях лъчиста тъкан, с която обгърна думите: *Ти си земен ангел и аз те обичам с цялото си сърце* – и излъчи това към нея със същата нежна, но неустойима сила, която Бела използваше, когато изпращаше своите Белаграми.

Жицата съществуваше от хиляди години. Никой не знаеше точно от кога. Още преди да ѝ измислят име, без дори да мислят за нея, кучетата я бяха използвали дълго преди да се случи бързото развитие на интелигентността им, бяха я използвали по примитивен начин: за да установят териториите си, да се предупреждават за заплахи, да се известяват къде е най-добрата плячка. Жицата, която може да бъде наречена и просто *телепатия*, беше част от онзи запас от знания, наречен *инстинкт*. Съществуваша четири вида знание: наученото от другите, наученото от опита, наученото интуитивно и инстинктите, програмирани в гените.

Тъй като вярваха на инстинктите си повече, отколкото им вярваха човешките същества, кучетата бяха подготвени да си служат с Жицата много по-пълноценно, когато интелигентността им достигна ниво, на което вече разбираха по-добре как да използват този дар. Уди не знаеше, че Жицата чака в него, и неволно беше започнал да предава по нея, когато неспособността да продума не му остави друг отдушник в дългите часове на отчаяние, ужас и сляпа паника. Но щом Жицата бе част от *неговия* генетичен запас от инстинктивно знание, значи и всички останали човешки същества имаха същия потенциал за телепатия.

И затова той използва Жицата, за да изпрати на майка си това послание. Видя как очите ѝ се отварят широко, по-широкото от всякога, и чу как дъхът ѝ секва. Усети как ръцете ѝ стискат неговите и видя сълзите, избиващи в очите ѝ. Тя се беше разплакала и когато чу за първи път гласа му и когато той ѝ каза, че я обича. Сега обаче бе пронизана по-дълбоко от силата на Жицата и от всичко, което тя можеше да пренася освен думите. Този път беше

различно и защото Уди се разплака, развълнуван от думите на вечна обич, която тя му върна по Жицата чрез връзката, която бе отворил за нея.

През сто шейсет и четирите седмици след смъртта на баща му майка му понякога го беше виждала да плаче. Той винаги се усмихваше, вдигаше палци и успяваше и по друг начин да я заблуди, че това са сълзи от щастие. Но в телепатичната връзка не може да има лъжи, та дори и с добри намерения, защото истината за мотивите на онзи, който изпраща съобщението, е неразривно свързана с емоциите, които се предаваха заедно с думите. Сега майката му знаеше, че сълзите му преди са били от мъка, но сегашните са от радост.

Внезапно тя разбра всичко случило се, осъзна как во е означавало, разбра и какво ще се случи накрая и му предаде по Жицата: *О, Господи, момченцето ми, ужасно ме изплаши.*

Той знаеше какво има предвид тя. Меган говореше за страх, какъвто изпитва някой бедняк, когато научи, че е спечелил милиард долара от лотарията, и осъзнае, че вече нищо няма да бъде същото.

Когато шерифът излезе от банята гол и възбуден. Рита още Хабеше напълно облечена и отпиваше вино. Тя му даде пълна чаша и го накара да седне на ръба на леглото, а после бавно започна да се съблича.

За Хейдън Екман това бе не по-малко вълнуващо от секса, който щеше да последва. Тя не театралничеше като стриптийзърка, а свалеше бавно всяка дреха, някак делово, с предизвикателен поглед, който казваше: „Аз съм шефът, господине, и ще правиш каквото ти кажа.“ Когато беше тийнейджър, той смяташе момичетата за объркващи, а те него – за невъзможен. В съседство живееше господин и госпожа Доулинг, които бяха полицаи. Младежката му похот беше толкова силно фокусирана върху Джойс Доулинг, която наблюдаваше с бинокъла си как се пече на слънце в задния си двор, че така и не можа да преодолее това. Единственото, което можеше да направи стриптийза на Рита още по-възбуждащ, бе тя да е с униформа и да се казва Джойс.

Сега шерифът остави недопитата чаша вино и придърпа Рита в леглото. Тя беше гъвкава, влажна и по-настървена от всякога, не можеше да му се насити, беше истинска секс машина и го язди както никога досега – докато той не заспа под нея.

Събуди се объркан, защото, макар и гол, вече не беше в леглото. Беше във ваната. Водата беше студена и той трепереше.

Рита беше облечена, седеше на капака на тоалетната чиния и го гледаше.

На прага стоеше помощник-шериф Анди Ардженто, който каза:

– Ей, той се събуди. Не трябваше да се буди.

– Няма проблем – каза Рита. – И без това не му остава много.

– Както кажеш, шерифе.

Това обърка още повече Хейдън. Гласът му излезе завалян, когато ѝ каза:

– Не, ти си заместник-шериф.

– И съм благодарна за този пост – рече тя. – Така ще бъда временно изпълняваща длъжността шериф до извънредните избори.

Хейдън не мислеше, че е пил достатъчно скоч, и определено не беше пил толкова вино, че да се напие, но звучеше така.

– Какви избори?

– Тио Барбизон ще ме подкрепи. Влязох в клуба, Хейдън. Издигам се.

Той надуши миризмата на кръв. И осъзна, че водата е оцветена в червено.

Много кръв.

За миг си помисли, че Шакет е влязъл в къщата и го е нахапал до смърт. После осъзна, че дясната му ръка лежи на порцелановия ръб на ваната и китката е разрязана дълбоко с бръснач.

Клепачите му натежаваха. Оловни. Не можеше да ги задържи отворени.

– Но аз съм техен човек – каза той. – Аз се продадох. Аз съм ценен актив.

– Беше мило да те накарат да си мислиш така, поне за малко.

Гласът ѝ като че ли идваше отдалече, сякаш бе излязла от банята и говореше от спалнята.

Хейдън отвори с усилие очи, но тя още седеше на капака на тоалетната.

Сенките в стаята се сгъстяваха. Той не можеше да различи чертите на жената.

– Джойс? – промълви Хейдън.

– По дяволите, чу ли го, Анди? Знаеш ли какво най-много ненавиждам у него?

Един мъж, който беше само силует, попита:

– Какво?

– Правихме мръсотии, той сумтеше като прасе, което рови трюфели, и ме наричаше с нейното име, без дори да се усети.

– Чие име?

– Джойс. Някаква съседка ченге, която е искал да оправи, когато е бил извратен тийнейджър.

– Какъв откачалник – каза мъжът.

– Най-големият – отговори тя.

Хейдън Екман се опита да възрази срещу тази обида. Не можа да открие гласа си. И после вече не помнеше какво го е обидило. А сетне...

След няколко часа сън Бен Хокинс се срещна с Меган Букман, за да проверят как върви подготовката за техните нежелани и неизбежни посетители.

Въпреки страха ѝ от предстоящото Меган все пак беше не търпелива да отвърне на удара. Бен очакваше тя да настоява да скрият Уди, но Меган разбираше, че присъствието на момчето е особено важно, за да убедят убийците, че колкото и да е травмизирана от Шакет, все още не осъзнава в каква опасност се намира. Ако не видеха момчето веднага, щях да заподозрат, че нещо става, щяха да извадят оръжието и щеше да има кръв.

След минути Бен беше в кухнята с Карсън Конрой, който се върна от третото си пътуване до изоставения парк за каравани и донесе последните два чувала, като ги остави на купчината при останалите.

– Няма достатъчно време, за да рискуваме още едно ходене дотам – каза Бен.

Карсън поклати глава.

– Няма и нужда. Това са почти всички.

– Ако ти ще се погрижиш за това – Бен посочи чувалите, – аз ще откарам караваната, както планирахме.

– Наистина ли мислиш, че ще дойдат днес? Едва вчера са проследили проникването до компютъра на Уди.

Сигурно смятат, че е била Меган.

– Те ще искат да действат възможно най-бързо. Сигурен съм, че идват. Няма да чакат да мръкне, защото ще сме по-подозрителни към тях, ако се появят през нощта. С тези гъсти облаци остава само няколко часа добра светлина. Ще дойдат скоро. Може би до час.

Карсън погледна към прозореца, отвъд който денят постепенно притъмняваше под мрачното облачно небе.

– И ще дойдат направо, преструвайки се на такива, каквито не са?

– Ще решат, че е най-добре да влязат през вратата и да установят контрол. За хората като тях всички останали са будали.

– И често са.

– Да, но не и този път.

Макар че вятърът беше силен, вече бе изгубил яростта си. Сега само фучеше, без да пищи, и като че ли се давеше от гнева, който вече не можеше да изрази както трябва.

Ключът за караваната беше в поставката за чаши до шофьорската седалка. Бен потегли по магистралата и зави на север.

След около километър стигна до място за почивка с изглед към планината, на което имаше маси за пикник. Заради вятъра и вероятността да завали в момента беше пусто. Той паркира караваната и я заключи, после тръгна бързо пеша към къщата на Букман.

Когато я наближи, огледа прозорците. Завесите и щорите бяха спуснати, освен на стъклата на входната врата и двата прозореца около нея – на единия имаше стъкло, а на другия полупрозрачен найлон, който с Меган бяха заковали предната нощ.

Щом влезе, той завари всички в дневната, чакаха както бе договорено. Карсън и Роза седяха в креслата. Меган беше на един от диваните, Ухи седеше вляво до нея, а от дясната ѝ страна, под една декоративна възглавница, имаше пистолет.

Бен застана пред камината, с гръб към керамичните цепеници, облизвани от захранвания с газ огън. Пистолетът му беше скрит зад часовника на полицата.

Ако се стигнеше до стрелба, с тях бе свършено, но и двамата с Меган искаха оръжията да са им подръка.

Беше сервирано кафе. На един бюфет имаше чинии с домашни сладкиши и бисквити, сякаш Букман и гостите им имаха навика да се наслаждават на някакъв еквивалент на английския чай и не им пречеха дори спомените за скорошното нахлуване в къщата.

След случилото се тук сцената наистина беше нелепа. Обаче планът им разчиташе на точния момент. Важна

част от него изискваше онзи, който се появи с враждебни намерения, да не действа още щом влезе през входната врата, а да дойде в дневната и поне минута-две да не знае какво да стори. Най-добрият начин да се постигне тази реакция беше да посрещнат посетителите без видимо подозрение и да ги поставят в обстоятелства, които ще ги изненадат и леко ще ги объркат.

– Изглежда добре – каза им Бен, – но сте напрегнати, сякаш чакате да ви вадят нерв на зъба без упойка.

Престорете се на отпуснати. Вижте Роза. Тя изглежда както трябва.

– Аз си налях малко алкохол в кафето – призна Роза.

Бен се усмихна.

– Това решение не е възможно за всички ни.

– Сигурен ли си, че не можем да се обадим в полицията? – попита Роза.

– Някой вече се е обадил на Екман – каза Меган. – Неговият *истински* шеф. Така че сме сами.

Карсън беше съгласен.

– Дотук с безопасния и спокоен Пайнхейвън.

Момчето беше заело необичайна поза: седеше назад на дивана, но се бе навело от кръста напред, с извъртяна надясно глава, и се взираше в тавана, като дишаше през отворената си уста.

– Уди – попита Бен, – какво има?

– Не мога да говоря. Аз съм аутист.

Меган сложи ръка на рамото му.

– Не преигравай, скъпи.

Уди погледна Бен за насоки.

– Мислиш ли, че преигравам? Все пак аз *познавам* ролята.

– Да, бих казал, че доста преиграваш – потвърди Бен. – Може би трябва само да се усмихваш на всички.

– Така ли? – И Уди се ухили налудничаво като ранния Дани Девито.

– Идеално – отговори Бен.

– Не се страхувай – каза Роза на момчето. – Мислех си, че ще ме е страх, но не е така. Е, само малко. Може би не малко, но не и много.

Уди поклати глава и каза:

– Не ме е страх. Вече не. Не и с Кип.

Бен Хокинс се надяваше това да не е така. Липсата на страх водеше до смърт.

Той се страхуваше, страхът беше като тежест в сърцето му, като възел в стомаха му. Срещна погледа на Меган и видя, че е разкъсвана от лоши предчувствия. Всички в тази стая имаха много за губене: не само един друг, не само живота си, но цял нов изумителен свят.

Шум от двигател по алеята привлече вниманието им към покритите със завеси прозорци.

Бен отиде в преддверието и надникна през здравия прозорец до вратата.

Четирима мъже с тъмни костюми слизаха от черен джип с надписи „ФБР“.

– Те са тук – каза той.

Кип седеше в горния коридор, нащрек.

Искаше да бъде с Уди, да умре за него, ако се наложи.

Кип мислеше, че ще се наложи.

Дори на ръба на бедствие хората се заблуждаваха. Те искаха да вярват, че никога няма да умрат.

Кучетата обаче знаеха, че не е така.

Кип обичаше хората заради тази им надежда. И те като кучетата бяха родени да се надяват.

Но ако разбираш студеното безразличие на природата, както го разбираха кучетата, тогава няма да се надяваш да живееш вечно в този жесток свят.

Вместо това ще се опитваш да го направиш по-добър, докато си в него, и ще се надяваш на друг, по-хубав свят.

О, колко яростно, пламенно, силно, трескаво искаше да бъде до Уди в този опасен момент!

Но засега мястото му беше в горния коридор.

Той познаваше дълга си.

Тъй като врагът на Дороти беше ракът, Кип не бе могъл да стори нищо за нея.

Врагът на Уди не беше ракът.

В къщата се спусна пълна тишина.

Кип се вслушваше и не чуваше нищо, и това беше добре.

Най-сетне вятърът спря да тормози сградата.

Къщата не стенеше със съставните си части или с тежестта на миналото си.

Въздухът бе наситен с миризми и много от тях бяха изключително важни.

Той не се гордееше, че е куче, избрано от съдбата да се свърже с момчето, което може да промени света.

Той приемаше тази чест със смирение. И беше решен да не се провали.

Чу как колата зави по алеята.

Двигателят угасна.

Вратите се отвориха.

Кип подуши един, двама, трима, четирима Мразещи.

Козината на врата му настръхна.

Четири леко различни вида зло.

Той се изправи и присви опашка.

На вратата се позвъни.

Докато звъненето отекваше в къщата, се чу гръмотевица – раздиращ трясък, сякаш земната кора се разцепваше над разтопеното ядро.

Джон Вербоцки позвъни на вратата. На верандата зад него стояха Накър, Спиър и Родченко, като последните двама държаха куфарчета, каквито биха носили агенти на ФБР и в които имаше всякакви химикали и инструменти за разпит.

Вербоцки се стресна от проблясъка на мълнията, сякаш слънцето се беше превърнало в нова и прогори за миг облаците. Страховит трясък на гръмотевица завибрира в зъбите и костите му.

Когато проливен дъжд забарабани внезапно по верандата със силата на градушка, вратата се отвори и на прага застанаха мъж и момче.

Мъжът явно беше неизвестният, пристигнал с рейндж роувъра. Беше висок и стегнат и имаше излъчване, което никак не се хареса на Вербоцки. Компетентност? Непокосимост? Каквото и да беше, не му хареса.

Интуицията му подсказваше да застреля шибаняка още сега. Но Вербоцки имаше диплома по психология. Любителите му немски мислители в тази област бяха писали, че интуицията е просто мит, концепция, кореняща се в суеверията на селяните, които са вярвали в такива глупости като природните закони. Един просветен човек трябва да се води единствено от хладния разум, основан на ясни наблюдения и твърди факти. Довереше ли се на интуицията, беше обречен, както бяха обречени всички вярващи в митове глупаци. Затова не стреля.

Момчето до мъжа трябваше да е умствено недоразвитият син на Меган Букман. Беше дребен за възрастта си. Сините му очи като че ли плаваха, сякаш не можеше да ги фокусира върху нищо, а усмивката му беше като на странна кукла или марионетка – зловеща, защото изглеждаше постоянна и несвързана с някакво чувство.

– Какво обичате, господа? – попита мъжът.

Вербоцки показа фалшивата си карта от ФБР с усмивка, за която бе сигурен, че е по-искрена, отколкото на идиотчето.

– Специален агент Луис Ърскин. – Посочи останалите, които също извадиха фалшивите карти, и каза: – Специални агенти Джим Роудс, Том Колби и Крие Даниълс. Дойдохме да се видим с госпожа Букман относно злощастната ѝ среща с Лий Шакет, който вече е издирван от ФБР.

Това не прозвуча съвсем наред дори в неговите уши и той съжали, че не отдели повече време за репетиране на репликите си. Но момчето продължаваше да се хили идиотски, а мъжът изглеждаше облекчен.

– Аз съм Бен Хокинс, приятел на госпожа Букман. Като се има предвид, че Шакет е убил хора поне в два щата, вече се питахме защо, по дяволите, федералните не са се заели със случая. Влезте, влезте, агент Ърскин, господа. Всички са в дневната.

Като ги остави да затворят вратата, Хокинс се обърна, явно без да подозира нищо, и тръгна през преддверието. Когато осъзна, че вечно ухиленото момче е още до вратата и се взира *през* Вербоцки и хората му, Хокинс спря и каза:

– Ела, Уди. Ела да си вземеш бисквитка, синко.

Момчето не помръдваше, затова Хокинс се обърна и го хвана за ръка.

– Извинете – каза той на Вербоцки. – Уди е много добро момче и обикновено е послушен, но той е... нали разбирате, специален. – И внимателно го поведе към дневната.

Луис Ърскин, или Вербоцки, влезе в къщата и хората му го последваха. Спиър затвори вратата.

Дъждът беше толкова проливен, че шумът му се чуваше дори в солидно построената къща – тихо барабанене, което бе странно успокояващо. Вероятно детето в утробата чува подобен шум: звука на животоподдържащата кръв на майката, която безспирно циркулира из тялото, което го обгръща и храни.

Когато подобна мисъл минеше през главата на Вербоцки, той се питаше дали пък нещо не му е наред. Ако беше продължил образованието си с магистърска степен по психиатрия, щеше да мине през психоанализа, за да се научи как се водят подобни сеанси, а това щеше да е интересно. Но той бързо се превърна от високоплатен наемник в горещи точки в чужбина в екстравагантно добре платен специалист по наемни убийства у дома и кариерата му в

психиатрията му се стори недостатъчно доходна.

Сега, докато следваше Бен Хокинс и момчето към дневната, той чу мъжа да казва:

– Меган, молитвите ни са чути. Тези господа са от ФБР и са тук заради Лий Шакет.

Хората в дневната пиеха кафе, бюфетът беше отрупан с тарти, бисквити и малки сандвичи. Хокинс отиде до камината, където бе оставил чашата си на полицата. Меган Букман сложи своята на масичка до дивана и стана да посрещне посетителите. Джон Вербоцки беше впечатлен колко свежа, красива и психически овладяна изглежда след преживяното наскоро.

В нея имаше нещо царствено, някакво непокорство. Може би щеше да им трябва повече тиопентал и други препарати, за да я пречупят, но пък щеше да е забавно. И когато разпитът приключеше, пак щеше да е забавно да видят колко унижение може да понесе, преди да се разпадне.

Една латиноамериканка седеше на кресло, а в другото седеше чернокож. Държаха чаши с кафе и не станаха, което всъщност улесняваше работата на Вербоцки. Той прибра фалшивата карта и каза:

– Госпожо Букман, аз съм специален агент Луис Ърскин. – Когато заговори, тримата му сътрудници влязоха в стаята и заеха позиции за действие – всеки от тях близо до някой от възрастните. Можеха да се оправят с детето, след като пуснат ток на всички, упоят ги с хлороформ и ги вържат. Родченко и Спиър оставиха куфарчетата си.

– А това – продължи Вербоцки – са специални агенти...

Смяташе да ги представи в този ред: Роудс, Колби и Даниълс. Родченко беше Даниълс и когато Вербоцки изрече името му, това щеше да е сигнал да извадят тейзърите.

И тогава Вербоцки се поколеба, защото видя как идиотската усмивка изчезва от лицето на момчето, видя интелигентността в сините очи, видя отвращение на лицето на чернокожия, видя как Бен Хокинс пъха ръка зад часовника на камината. Внезапно разбра, че интуицията му не е просто суеверие и че е трябвало да застреля Хокинс още на прага, че трябва да го застреля сега, да застреля черния и латино кучката, да застреля хлапето, да ги застреля всичките, преди да са сторили нещо, и да плени Меган. Всъщност само тя им трябваше.

Помощник-шериф Фостър Бендикс беше назначен да патрулира по лъкатушещ маршрут из околностите, където не се случваше нищо, освен арести за пътни нарушения, тийнейджъри, които разбиваха колите си, след като са се състезавали друсани, стари момчета, които взривяваха пътни знаци за забавление, и аварирали автомобили, на които можеше да окаже помощ. Понякога Фостър си мислеше, че е по-скоро нещо като разсилен, който чисти всякакви каши, отколкото полицаи.

В сивия сумрак на бурята, през плътната завеса на дъжда, той подмина бившия парк за каравани, където така и не бяха издигнали предвидената кланица за птици, и му се стори, че вижда мираж, Фата Моргана, само че не бяха скали и сгради, а редици коли и джипове.

Никой не живееше тук от години. Караваните вече ги нямаше. Навремето тук бяха прокарани кабели за ток и тръби за газ и бяха изкопани септични ями, но всичко беше прекъснато много преди да се вземе решение да не се строят ветрогенератори. Така че теренът не беше подходящ за никакво събиране. Всъщност земята беше общинска и не можеха да ѝ намерят купувач. Освен това общината носеше отговорност и за всички наранявания, които някой можеше да получи там. Нямаше средства за ограда, но бяха сложили до входа табели, че влизането е забранено.

Фостър Бендикс трябваше да преследва нарушителите, които пренебрегваха табелите, отклоняваха се от пътя и спираха на изровения и напукан асфалт на изоставения терен. Обикновено виждаше по една кола тук нощем. Тийнейджъри или любовници, които нямаше къде другаде да отидат, се натискаха като в песента на Мийт Лоуф „Рай до предното табло“.

Сега в проливния дъжд колите, наредени там, изглеждаха празни, освен ако някой не беше легнал вътре. Имаше хонди и беembeта, джипове и работни пикапи, както и два вана с плъзгащи се странични врати. Повечето номера бяха от Калифорния, но имаше и три от Орегон. Преброи четирийсет и една коли.

Не знаеше какво да стори, затова се обади на дежурния си командир, Сесил Калстром, и Сесил каза:

– А огледа ли ги отблизо да видиш дали няма вътре мъртъвци или нещо подобно?

– И защо ще има вътре мъртъвци?

– Може да са някакъв култ, като онзи на Джим Джоунс преди години, и да са се срещнали там, за да се самоубият.

– Страшно въображение имаш, сержант.

– Цялото ми въображение, умножено по десет, не може да се мери с абсурдите, които се случват. Погледни в няколко коли.

– Така вали, че някой Ной сигурно вече сковава ковчега.

– Не е лесно да си герой в униформа.

– Отивам – каза Фостър.

Гръмотевици, дъжд и гласове отдолу.

А Кип седеше в коридора на горния етаж, на върха на стълбите, и чакаше с вдигната глава.

Всичките му мускули бяха напрегнати.

Трепереше от готовност за действие.

Уди по Жицата: *Сега, сега, сега!*

Кип нададе вой, но не само по Жицата, а наистина.

Зад него в коридора другите кучета също започнаха да вият, както и останалите в спалните.

Кучетата, които бе призовал по Жицата. Преди зазоряване.

Според плана, разработен от Бен и Меган.

Тези Мистерианци бяха тихи, чакаха. Те бяха готови и нащрек.

Сега изляха гнева си и се втурнаха към схватката.

Кип хукна по стълбите.

Гръм, но не от бурята, изпълни къщата – трополенето на лапите зад него.

Вербоцки посегна под сакото си към кобура и всички демони на ада започнаха да вият едновременно. Той извади пистолета и в този миг цялата плутница излетя от стълбите, прекоси преддверието – немски овчарки, голдън ретривъри, лабрадори, добермани, мастифи, ротвайлери – лаещи, ръмжащи, озъбени, десетки кучета се изливаха като море в дневната. Един мастиф скочи – поне петдесет килограма неустоима мощ – и Джон Вербоцки най-сетне излезе от вцепенението си и залитна назад, когато кучето се блъсна в него. Един голдън ретривър захапа китката му и пистолетът излетя от ръката му. Той се извъртя настрани и се блъсна силно в масичката, изгуби равновесие и се стовари на колене. Кучетата го връхлетяха и щракаха със зъби към ръцете му, когато се опитваше да извади тейзъра или флакона с хлороформ. А щом се опита да се изправи, те захапаха ръкавите и сакото му и го събориха отново, по лице. Сkochиха върху него и го приковаха на място. Един ротвайлер облиза врата му и издиша върху него много горещ и така страховит дъх, че Вербоцки, макар и напълно смаян, прие предупреждението сериозно.

* * *

Брадли Накър никога не беше учил психология, никога не беше учил в колеж и никога не беше виждал смисъл да учи в гимназията, освен че тя му предоставяше удобен набор от жертви, по-малки деца, които можеше да тормози и пребива и от които можеше да краде. Неговият талант беше насилието, от най-обикновеното улично хулиганство до планирането и изпълнението на убийства, които да изглеждат като нещастни случаи и самоубийства или да накисват невинни хора. Въпреки престъпния си ум Брадли беше доста глупав във всичко останало. Когато чу воя, той погледна към завесите на прозорците, защото не можеше да приеме, че такава огромна плутница се намира в къщата. Когато кучетата се изляха в дневната, той беше изумен, но не осъзна веднага, че са нещо повече от необичайно много домашни любимци, докато те не нападнаха Вербоцки и не го повалиха, сякаш беше истински агент от ФБР, а не закоравял наемен убиец. В природата му бе да мисли за животните не като за защитници на дома и семейството, а като за нападащи кучета, обучени да убиват. В този миг престъпният ум на Брадли Накър се включи на пълни обороти и с математическа прецизност на сертифициран счетоводител той само за половин секунда пресметна, че ръмжащата орда, която търчи към него, е непреодолима сила, срещу която десетте куршума в пистолета му и тейзърът са недостатъчни. И тогава направи това, което правеше в гимназията, когато по-едър от него побойник го нападнаше: обърна се и избяга, този път към вратата за трапезарията. Това не свърши добре.

* * *

Спиър се възхищаваше на змиите. Единствените му домашни любимци бяха градински змии, които държеше в огромен аквариум, и една боа удушвач, която бе свободна в къщата. Той ги хранеше с мишки, песчанки и зайци, които купуваше в големи количества. Татуировка на гърмяща змия се усукваше около лявата му предмишница и бицепса; на дясната ръка имаше кобра. Той завиждаше на змиите за бързината и жестокостта им и се опитваше да действа в техния стил. Щом кучетата се появиха, Спиър интуитивно разбра, че не са обикновени кучета. Той не беше сложен човек. Вярваше само в пет неща – насилието, секса, парите, змиите и интуицията – и вярваше в тях дълбоко, страстно. В мига, в който видя координацията между кучетата, изсъска, завъртя се, направи две крачки, изсъска отново и сграбчи момчето, интуитивно убеден, че кучетата няма да го наранят, докато притиска нож в гърлото на хлапето. Но докато вадеше ножа от джоба на сакото си, преди да натисне бутона и острието да изскочи от дръжката, осъзна, че по змийски бързата му реакция е отключила също така по змийски бърза реакция на Бен Хокинс към *него* и студеното дуло на пистолет се притисна силно в дясното му слепоочие.

* * *

Когато Вербоцки посегна под самото през тялото си към пистолета на левия си хълбок, вместо да посегне към тейзъра, Родченко разбра, че партньорът му е доловил нещо, някаква подробност, която го е убедила, че операцията ще се обърка. Родченко посегна към своя пистолет с намерението да избие всички освен Меган Букман. Щеше да отнеме четири секунди – двама от тях бяха седнали, лесни мишени, лесни изстрели в гърдите. Той извади оръжието от кобура и тогава всички кучета на света се изляха по стълбите, излетяха през преддверието и нахлуха в дневната – огромни кучки и огромни песове, толкова много зъби, достатъчни за десетина кошмара. Трябваше да има куче, *едно* куче, и Родченко бе получил разрешение да го убие – удоволствие, което очакваше с нетърпение. Сега изглеждаше, че кучето е знаело какво го чака и е извикало подкрепления, повече кучета, отколкото Родченко би могъл да убие. В живота си той беше хапан три пъти и всяко куче, което бе пресичало пътя му, го гледаше, сякаш *иска* не само да го ухапе, но и да му разкъса гърлото. Всички кучета го гледаха, както го гледаха ченгетата, както го гледаха умните жени и майките с нежни млади дъщери: с подозрение, отвращение и презрение.

Макар че Родченко бе извадил пистолета си и го насочи към главата на латиноамериканката в креслото, Меган Букман държеше деветмилиметров „Хеклер и Кох“ професионално, с две ръце, и се целеше в лицето му. Почти от упор. От няколко крачки. Въпреки позата и начина, по който държеше оръжието, може би не я биваше в стрелбата. Ако той пробиеше главата на другата жена и Меган стреляше, но пропуснеше, а той се обърнеше и стреляше в нея, поне щеше да си достави удоволствието да ги види мъртви, преди да бъде повален и разкъсан от кучетата. По-добре да очисти двете и да умре, но да накара тая кучка и приятелите ѝ да си платят. Тази стратегия беше съвсем приемлива за Родченко – само че всички кучета се взираха злобно в него и гората от зъби го изнервяше така, че не успяваше да задържи стабилно пистолета. Сърцето му бумтеше, ръцете му трепереха, пистолетът му подскачаше наляво-надясно и вероятно нямаше да може да уцели дори слон на четири крачки от него.

– Пусни го, пусни го, боклук такъв – каза тя и в това време във фоайето започнаха да се появяват хора. Идваха от горния етаж след кучетата. Мъже и жени, от всички възрасти и от всякакви раси. Двайсет, трийсет, дори повече. Някои имаха оръжия.

Докато кучетата се събираха около Родченко, ръмжаха и щракаха със зъби към обувките и панталоните му, той разбра, че се случва нещо необикновено, нещо по-странно от многочислената глутница, и пусна оръжието.

- Не им позволявайте да ме убият.
- Аз бих го гледала с удоволствие – каза жената. – Дай ми и най-малкия повод и ще им кажа да те разкъсат.
- Имам тейзър и спрей с хлороформ – каза Родченко, когато пусна оръжието, нетърпелив да спечели благоволенieto на тази кралица на кучетата. – Другите също имат.

Къщата в Тибурон. В третата паник стая най-дълбоко под земята, онази, за която Дориан осъзна, че я е създал с подсъзнателното намерение да се отдава на сексуална свобода, каквато обществото не бе узряло да приеме, той вече бе допил шоколадовата водка. Седеше на пода, в тъгла на стаята без прозорци, и си фантазираше какви желания ще задоволява тук, докато ледът в чашата му не се стопи и той изпи и него.

Не се тревожеше заради събитията в Спрингвил и Пайнхейвън. Всяка криза щеше да бъде разрешена, както винаги досега. За да осигури успеха си, човек трябва просто да разбере как функционира светът: единствено поставените от природата закони имаха значение. А в нея съществуваха жертви и хищници и по-слабите губеха, били те жертви, които не могат да се защитят, или хищници, които не могат напълно да осъзнаят факта, че единствената добродетел е победата и единственият порок е загубата.

Някои хора казват, че кривата на историята води към справедливостта, но това бяха глупости. Нямаше справедливост или ако имаше, тя бе съвсем малко. Светът бе твърде политически, за да има някакъв траен смисъл; дефиницията на справедливостта постоянно се променяше. Онези, които се смятаха за блюстителите на правосъдието, винаги си имаха цена – пари или престиж, обожанието на тълпата или егото – и когато Дориан им дадеше каквото искат, те предаваха каузата си.

С истината обаче беше друго. Ако голям брой хора се настървяха да научат истината за нещата, не само няколко фанатични кръстоносци, а цялото човечество, тогава той щеше да загazi. Но това никога нямаше да се случи.

Тъй като къщата в Тибурон беше построена за удоволствия, той реши да си налее още едно питие. Този път щеше да смеси водка с вкус на ванилия и с вкус на портокал, за да си направи шейк за възрастни.

Излезе от тайната стая, затвори тристакилограмовата врата, излезе от преддверието и затвори и вратата-лавица. После се качи на приземния етаж.

Вдясно от него, до входа към скрития проход в библиотеката, беше вратата зад високото огледало. Тя беше отворена. Това го изненада, защото винаги я затваряше след себе си.

Излезе в коридора и притисна голямото огледало на мястото му. После отиде до вратата, която от другата страна беше лавица с книги.

– Охус Бохус – каза Дориан и тя се отвори. Той излезе в библиотеката, където думите „Хок ет корпус меум“ накараха лавицата да се върне на мястото си и да се слее с останалите.

Супер. Тази къща никога нямаше да му омръзне.

В кухнята, докато стоеше до острова от бял кварцит с двете бутилки водка и наливаше равни части от тях в чаша с лед, усети някаква странна миризма. Не беше неприятна, а просто много странна – не химическа, нито пък на гнило или на мръсно. Спомни си, че я усети и в библиотеката, но тук беше по-силна.

Обиколи огромната кухня, за да намери източника на миризмата. Отваряше шкафове, но не откриваше нищо. Когато стигна до килера, се поколеба, преди да отвори вратата. Зачуди се дали няма да види мъртъв плъх.

Не. Невъзможно. Къщата беше твърде солидна, за да може да проникне в нея гризач.

Отвори вратата и светлината вътре се включи автоматично. Отначало миризмата му се стори по-странна в тясното пространство, но бързо се разнесе, сякаш онова, което я излъчваше, вече не беше там. Огледа лавиците с храни и не видя нищо нередно.

Сега като че ли миризмата изчезна.

Той сви рамене и се върна при кухненския остров, за да довърши питието си.

В пролуките между завесите просветна мълния. Гръмотевица изтътна и затрополи дъжд.

Странният ден приключваше. Свечеряваше се.

Кип не ревнуваше от другите кучета.

Уди остана в дневната, където трима от четиримата убийци вече бяха вързани със свински опашки.

Момчето не се интересуваше от убийците.

То играеше с кучетата.

Играеше и разговаряше с тях телепатично.

Всички кучета обичаха Уди и бяха заплени от него.

Първото човешко същество в Жицата.

Развълнувани и облекчени, гостуващите Мистерианци и техните човешки спътници се бяха събрали на долния етаж.

Бяха навсякъде, освен тук, в кабинета.

В кабинета Родченко изпяваше всичко пред Бен, Меган, Карсън и Роза.

Кип седеше близо до убиеца и се взираше в него, като от време на време се озъбваше и ръмжеше.

Родченко се потеше като в сауна от страх, че Кип ще му отхапе гениталиите.

Явно друго куче някога се бе опитало да го стори.

Без съмнение с основание.

Родченко беше готов да им каже всичко и без никакви препарати.

Обаче Бен не му вярваше.

Той знаеше правилната дозировка на тиопентала и руската дрога и го инжектира.

Родченко се превърна във Везувий от информация.

Отговаряше на всички въпроси надълго и нашироко.

Отговаряше и на незададени въпроси.

Уличи себе си и партньорите си и още доста хора, включително човек на име Александър Гордий.

Благодарение на проучването на Уди те вече знаеха, че Гордий е Дориан Пърсъл.

Меган записваше всичко.

Тя изпрати записа на адвоката на Роза Леон, добрия приятел на Дороти – Роджър Остин.

Бен влезе в сайта на „Атропос и компания“ в Тъмната мрежа.

Следвайки инструкциите на Родченко, той хакна компютъра им и свали всичко на флашка.

Копие от тази информация също бе изпратено на Роджър Остин.

Роджър щеше да реши как да използва нея и проучването на Уди като доказателства пред съда.

Това беше трудна работа. Но много важна.

Когато доказателствата стигнеха до властите, те не биваше да бъдат проследени до Уди или Меган.

Заради Мистериума.

Четиримата убийци вече не бяха заплаха, но си оставаха проблем.

Защото членовете на Мистериума все още не смееха да се разкрият.

– В известна каша сме – каза Бен, – но има изход, който всъщност не е толкова рискован, колкото звучи.

В игралната зала в къщата в Тибурон имаше четирийсет и шест машини за флипер от различни периоди на развитието на играта. Дориан предпочиташе всички да са включени, защото музиката и светлинките оживяваха помещението и го караха да се чувства като в увеселителен парк на някое крайбрежие. Сега той включи четирийсет и шестте машини с един бутон точно зад вратата.

Влезе вътре и реши да започне с машина, наречена „Къщата на призраците“ на която с Хаскъл Лъдлоу бяха истински царе като деца. Играта имаше три нива: горен етаж, долен етаж и мазе. Имаше и осем лоста и различни рампи и тайни проходи за топчето, затова понякога не можеше да се досетиш откъде точно ще се появи. Тъй като машината беше настроена за безплатна игра, той нямаше нужда от монети и само след десет минути ѝ хвана цаката, сякаш за последно бе играл едва вчера.

Едно от правилата за добър живот на Дориан Пърсъл беше, че каквото и да правиш, дали изграждаш гигантска технологична компания или чукаш любовницата си, дали съсипеаш конкурент или играеш на флипер, трябва да се посветиш напълно, сякаш не съществува нищо друго, сякаш самото ти оцеляване зависи от това. Той се наведе над „Къщата с призраците“, яростно решен да подобри рекорда си, който според машината беше – 1 340 000 точки. Дърпаше лостчетата с финес, който бе не по-малко впечатляващ от изпълнението на велик пианист, играеше с цялото си тяло, ликуваше при победата, ругаеше заради всеки пропуснат шанс с такава страст, че по стъклото на машината пръскаше слюнка.

Заради музиката, тракането на лостчетата, звънчетата, другите звукови ефекти и собствените му възклицания той не реагира на думите „Охус Бохус“ които бяха по-ранна форма на „Фокус Бокус“, защото му се стори, че са механичен звук от машината, поредният страховит звуков ефект. Концентрацията му започна да отслабва едва когато постепенно осъзна, че отново усеща същата миризма като в библиотеката и кухнята. Изпусна от контрол топчето и то се плъзна по улей с надпис „Довиждане“. И само след миг изгуби още едно. Осъзна, че днес няма да подобри рекорда си. С тази мисъл дойде и внезапното осъзнаване за засилването на миризмата. Не беше сам.

Обърна се. Лий Шакет беше само на три крачки от него. Той бе идвал в тази къща три пъти по време на строежа ѝ. Пърсъл искаше да се изфука с нея. Но това беше чудовищно променен Шакет, целият в гнойни рани, с люспести струпеи на лицето, с червени подути клепахи и изпъкнали очи, сякаш заради някакво ужасно напрежение в черепа му. Устните му бяха бледи. Не. Не просто бледи. *Бели*. Олющени и бели като брашно, сякаш е притиснал устата си в някакъв киселинен прах, който е изгорил цвета на устните му.

– Дориан – каза Шакет с дебел и зловещ глас.

„Къщата на призраците“ беше зад Дориан. Той трябваше да се плъзне надясно, за да се отдалечи от Лий и да хукне към изхода. Не вярваше, че Шакет – това *създание*, което някога бе Шакет – може да се движи бързо, не и в това състояние. Дориан можеше да избяга, както винаги бе бягал от последствията от действията си. Можеше да избяга от това, да се заключи в някоя паник стая и да повика помощ. Трябваше само да направи лъжливо движение наляво, да се плъзне надясно и да избяга.

Но той не можеше да помръдне. Мускулите му бяха сковани. Тялото му сякаш се вкамени.

– Дориан. Аз се превръщам. Виждаш ли? – Не само ужасът от това създание парализираше Дориан Пърсъл, а и нещо друго – по-ужасна възможност, която пулсираше в дъното на съзнанието му, но не можеше да я назове. Може би не смееше да я назове от страх, че така ще направи истинско нещо, което все още бе само възможно.

– Превръщам се в цар на хищниците – каза Шакет. Ухили се и облиза зъби. Езикът му беше бял като устните. Зъбите му бяха потъмнели и между тях имаше нещо сиво, дъхът му беше отвратителен, миришеше на гнило. Пулсиращата мисъл, която Дориан искаше да избегне, не можеше да бъде потисната. Може би съдбата му не беше да постигне значително увеличение на човешкия живот и да живее стотици години; може би той нямаше да е един от

първите трансчовеци с неимоверно разширен интелект и изключителни сили. Може би щеше да умре като милиардите преди него. След като бе живял с мисълта, че светът не може да го победи, той сега бе парализиран от възможността да умре.

Когато Шакет го хвана за ръцете; Дориан най-сетне се освободи от парализата. Започна да се бори, но откри, че това същество, макар и в такова състояние, не е никак слабо. Беше нечовешки силно. Служта, която се стичаше от раните по ръцете на Шакет, беше отвратителна, вероятно заразна и толкова лепкава, че проникна през ризата на Дориан и сякаш се свърза с кожата му. Той усети как нещо се просмуква в бицепсите му и колкото по-силно се бореше, толкова по-силно го стискаше Шакет. Накрая направи отчаяно усилие и усети как мускулните му нишки се разкъсват. Изпищя от болка, страх и ужас и си спечели още една усмивка от Шакет, който пак прошепна:

– Аз се превръщам.

Бившият изпълнителен директор на „Рифайн“ опита въздуха в игралната зала с език и после започна да хапе, да хапе, да хапе нежните устни.

Родченко беше отведен на горния етаж и заключен засега в А дрезника.

Малкият кабинет в бялата къща в покрайнините на Пайнхейвън не приличаше на епицентър на земетресение, което ще промени света. Бурята, която разкъсваше нощта с мълнии, разтърсваше я с гръмотевици и я млатеше с дъжд, обаче беше достойна метафора за гнева, който големите промени често предизвикват.

Бен Хокинс знаеше това: изумителната връзка между Мистериума и човечеството щеше да промени света завинаги, но светът нямаше да се промени радикално за една нощ, без да настане страх от новото и без ужасни последици, породени от този страх.

Щеше да има огромни размествания – културни и икономически. Промяната щеше да се отрази на всички религии и на науката, защото повечето учени от всички области бяха посветени на теориите си така яростно, както политизираните вярваха в идеологията си. Макар че науката беше постоянен процес на открития, които отменяха старите идеи, мнозина твърдо се съпротивляваха на всякакви доказателства, които не подкрепяха теориите, върху които бяха изградили кариерите си. Човешките същества можеха да мразят до такава степен, че да убият обекта на омразата си, независимо дали заради класови, расови, политически или религиозни различия. Когато кучетата от Мистериума разкриеха Жицата пред хората чрез Удроу Букман, всички получили телепатична способност щяха да бъдат неспособни да лъжат. Хората щяха да бъдат принудени да се изправят пред факта, че истината, която твърдят, че търсят и ценят, всъщност е бreme, което обикновено решават да не носят, че лъжите, които твърдят, че презират, често са предпочитани пред фактите и хладната реалност. Дори такива прекрасни създания като тези красиви кучета скоро щяха да се превърнат в мишени, както и момчето, както и всички, които бяха готови да приемат огромната промяна, произтичаща от това върховно усъвършенстване на връзката между хора и кучета. Потенциалът за насилие с мащабите на холокост не можеше да бъде изключен.

Бен каза – а Меган, Роза, Карсън и Кип се съгласиха, – че кучетата от Мистериума трябва да бъдат представени на света постепенно, в продължение на години или десетилетия дори. Хората, които ги обичаха и приемаха дара и бремето на Жицата, трябваше да пазят Мистериума в тайна, докато кучешките общности и човешките им партньори не станат толкова много, че светът започне незабележимо да се променя и направи крачка от лъжите и заблудите към свят, в който истината ще е по-изявена от всякога в човешките отношения. Когато балансът се промени, когато насилието, кражбите и предателствата намалеят, те щяха да разберат, че е настъпил моментът да кажат на човечеството: „Ето, това са онези, които донесоха промяната в света, нашите кучешки братя и сестри, нашите четирикраки приятели, които са ни спътници от незапомнени времена, които винаги са искали от нас само обич и взаимна защита от жестоката природа. Те не са егоистични, завистливи или арогантни. Присъединете се към нас за настъпването на ера, в която светът няма да е деформиран от лудите за власт, в която всеки живот ще има значение и всичко недостижимо ще стане достижимо – дори звездите.“

Но непосредственият проблем бяха четиримата от „Атропос и компания“.

Първо, нямаше достатъчно надеждна власт, на която да ги предадат. Шериф Екман беше изтеглил охраната на Меган и Уди, макар да знаеше, че са мишени. Според Карсън главният прокурор на Калифорния, Тио Барбизон, беше купен от някого, най-вероятно от Дориан Пърсъл, който бе платил за „злополуката“ с Джейсън Букман и бе изпратил „Атропос“ в Пайнхейвън. През последните години някога безупречната репутация на ФБР беше опетнена. Днес никой не знаеше със сигурност на кого може да се довери.

Бен не искаше да предава четиримата на силите на реда и по още една, дори по-важна причина. Вербощки, Накър, Родченко и Спийър не знаеха много за кучетата, които ги бяха победили днес, но знаеха, че те са необикновени същества, че не са просто кучета и че човешките им спътници знаят истината за тях. А Бен не искаше това да стига до властите.

Роза Леон, която седеше в едно кресло с Кип в скута, каза:

– Какво ще правим с тях?

– Няма да ги убием – каза Меган.

– Разбира се, че няма – отвърна Бен. – Ще направим единственото, което можем да сторим – ще ги пуснем.

Карсън Конрой се извърна от прозореца, където гледаше дъжда и мълниите, вероятно с усещането, че дълго ще преминават през друга, различна буря.

– Да ги пуснем? Четирима професионални убийци? Какво пропускам?

Бен му обясни съображенията си.

– Значи ще ги пуснем, като се надяваме, че ще продължат да бъдат такива, каквито винаги са били.

– Ако не мине, както очакваш, ще сме отговорни за това, което ще сторят – каза Меган.

– Така е, и единственият начин да го избегнем е да ги убием сега и да ги погребем – отвърна Бен.

След дълго мълчание Роза каза:

– Мисля, че Бен ги е преценил. Няма лесни отговори. Не можем да започнем по-добро бъдеще с четири убийства.

Карсън излезе навън в бурята, за да претърси черния джип на убийците и да се увери, че в него няма оръжия.

Бен отиде да говори първо с Вербоцки, който беше вързан с Накър и Спиър в дневната. После се качи горе да говори с Родченко.

Във втората гостна Бен отместа стола, опрян под дръжката на вратата, и отвори дрешника. Родченко чакаше с вързани на гърба ръце.

Бен му каза да седна на леглото. Родченко седна.

– Ще те пуснем.

Убиецът изглеждаше изненадан.

– Защо мен?

– Не само теб. И четиримата.

Това притесни Родченко.

– Нищо не разбирам. Защо ще го правите?

– Не е нужно да разбираш. Просто трябва да си тръгнеш и да не се връщаш повече. Обсъдих го с Вербоцки.

Родченко поклати глава.

– Не, не можете. Те знаят, че ги изпиях. Ще ме убият.

– Не си ги изпаял. Ние използвахме тиопентал и други гадости. Нямахме избор.

– Да, но те знаят, че кучетата ужасно ме плашат. Знаят, че щях да говоря и без дрогата, и не са сигурни дали сте използвали такава.

Бен седна до него и го потупа по коляното.

– Разбирам, амиго. Разправял съм се с много задници през живота си. Не се обиждай. Няма голяма лоялност сред такива хора. Но тъй като ти ни сътрудничи, ще ти дам нещо за защита.

Родченко го погледна с надежда.

– Пистолет?

– Не. Вербоцки и другите вече бяха отведени в джипа. След като те отвържа, ще слеза долу. Точно преди да излезеш от къщата, ще ти дам гадния нож на Спиър и един от спрейовете с хлороформ, които бяхте приготвили за нас.

– Но те са трима.

– Съжалявам, не мога да направя друго.

– А на тях какво даде?

– Нищо. Те не сътрудничиха.

– Дано да е вярно.

– Не ме наричай лъжец, амиго.

– Ами кучетата долу?

– Ще те преведа през тях.

– Има нещо странно в тия кучета.

– Не думай.

– И кои са всички онези хора долу?

– Приятели. Всички сме в един и същи киноложки клуб.

Меган, Роза и Бен бяха готвили почти целия ден, затова имаше храна за цяла армия.

Кип си мислеше, че всички тези хора наистина са някаква армия. Армията на справедливостта.

Хората се смееха, ядяха и разговаряха.

Сприятеляваха се.

Всички миришеха хубаво. Никой не миришеше на омраза.

Не и след като четиримата от „Атропос“ си тръгнаха.

Разбира се, Шакет още беше някъде там.

Може би щеше да се върне или пък не.

Кип щеше да го надуши от голямо разстояние.

Кучетата също се смееха телепатично и ядяха приготвеното специално за тях.

Хамбургери. Пилешки гърди. Ориз и моркови, сварени в пилешки бульон. Картофи.

Събирането беше много хубаво.

Но щеше да е още по-хубаво, ако Дороти беше тук.

И ако Джейсън Букман беше тук.

Всъщност те някак присъстваха. В сърцата на онези, които ги обичаха.

Какви невероятни два дни бяха тези. От смъртно ложе до раждането на нов свят.

Това си беше история за книга.

Но истинският свят беше по-фантастичен от измислицата.

Всички тук тази нощ знаеха колко фантастичен е светът.

В къщата се усещаше нарастващо очакване. Те знаеха как ще приключи вечерта.

Някои от хората бяха малко изплашени. Но само малко.

Кип усещаше колко слаб е страхът им.

Когато мина един час, а после още един, хората започнаха да поглеждат все по-често към момчето, което преди не бе можело да говори.

То беше толкова дребничко, но носеше бъдещето на раменете си.

И можеше да го прави. Макар че още ядеше всяка храна в отделна чиния, то носеше бъдещето на раменете си.

Накрая над всички се спусна тишина, всички усетиха, че моментът е настъпил.

Меган хвана Уди за ръката.

– Скъпи, готов ли си?

– Да, ако и другите са готови.

– Готови са. Готови сме.

Бен Хокинс отиде при Меган и я хвана за ръката.

Роза Леон отиде при Бен и го хвана за ръката.

Карсън Конрой хвана ръката на Роза.

Макар че нямаше нужда да се държат за ръце, макар че можеше да стане и без да са свързани така, те все пак го направиха.

Хванаха се за ръце през цялата дневна и в преддверието.

От преддверието по коридора.

От коридора към трапезарията.

И към кухнята.

Към ателието на Меган, където картината с Ухи и елена чакаше да бъде довършена.

Всички се държаха за ръце в цялата къща.

Кучетата се притискаха към краката на хората.

Сега Уди направи това, което Бела бе направила за него, когато му показва как да се свърже с другите.

Направи онова, което само той в целия свят можеше да направи за другите човешки същества.

Уди даде на всички събрали се тук хора дара и бремето на Жицата.

Ако някой бе останал без този дар, къщата щеше да му се стори зловещо тиха, стига бурята да не блъскаше по покрива и прозорците.

Но за онези, които го получиха, къщата се изпълни с радостни възгласи и изпълнени с вълнение разговори.

Дори някой да не можеше да чуе всички тези гласове, пак щеше да усети удивлението и емоцията, които преливаха от сърце в сърце.

По-късно, когато дъждът спря, всички посетителя тръгнаха към далечните си домове.

Нещо се случваше някъде там.

В обозримото бъдеще най-доброто за Мистериума и неговите обични спътници беше да чакат и да го оставят да се случи.

С тракащи като барабани на погребална процесия чистачки, Бербоцки караше сред гробищния мрак от къщата на Букман към къщата на Оксли, където бяха оставили нещата си и трупа на Чарлс Оксли.

Той искаше Родченко да се качи отпред, където можеше да го държи под око. Но копелето не се съгласи. Явно се тревожеше, че ще го нападнат в гръб и ще го удушат с гарота.

Спиър беше отпред, а Родченко седеше отзад с Накър.

– Ако са източили компютрите ни и са изпратили всичко на някого, не можем да се върнем в Рино, с нас е свършено – каза Накър, защото беше най-глупавият сред тях.

– Не е свършено – възрази Бербоцки. – Всички си имаме скрити пари, както и офшорни сметки, други самоличности. Ще излетим от Сакраменто към четири различни града. Ще променим външността си. Ще се срещнем в Маями точно след месец. Ще започнем отначало и ще изградим нещо по-голямо и по-добро.

– Адски си прав – каза Спиър. – И след година, когато вече никой не ни очаква, ще се върнем в Пайнхейвън и ще убием онази кучка и гадното ѝ хлапе.

– Нещо странно става там с всички онези кучета, нещо много странно – каза Бербоцки. – По-добре да стоим настрана.

Спиър не каза нищо. Родченко също.

– Аз харесвам Маями – каза Накър. – Слънце, пясък и голотии.

Като се опитваше да звучи, сякаш още е техен партньор, Родченко каза:

– По-добре да предупредим момчетата в Рино, за да могат и те да избягат.

– Майната им – рече Вербоцки. – Четирима ще сме достатъчни за ново начало. Те и без това се включиха по-късно.

– Не можеш да започнеш нова операция – каза Спиър, – ако ще делиш с твърде много хора.

– Именно – каза Вербоцки. – Първо ще ни изядат живи с първоначалните разходи и всеки месец ще ни висят на главата. Трябва да постигнем добър приток на средства, за да посрещаме разходите и да остава достатъчно за шестима, преди дори да помислим за пети партньор.

Спиър въздъхна.

– Няма почивка за нас. Осъзнаваш ли колко по-трудно щеше да бъде, ако трябваше да плащаме и данъци?

– Щяхме да работим за някого цял живот – каза Вербоцки.

В къщата на Оксли те паркираха на алеята и влязоха през входната врата. Вербоцки се увери, че всички термостати – в дневната, спалнята и кухнята – са на „топло“, а не на „студено“, и че са нагласени на четири градуса, за да се предотврати преждевременна детонация. Сега температурата в къщата беше 20 градуса.

В кухнята Вербоцки каза:

– Родченко, с теб ще изнесем оборудването. Накър, Спиър, идете в мазето и довършете подготовката за взрива, както планирахме.

Накър изкриви лице:

– Защо? Старият пръдльо си е мъртъв, не можем да го убием два пъти. След случилото се, колкото по-бързо се махнем, толкова по-добре.

– Спиър – каза Вербоцки, – можеш ли да му обясниш?

Той се тревожеше, че Спиър ще се съгласи с Накър, но зловещият любител на змии се намеси:

– Не искаме да ни търсят за убийството на стареца, Бродли. Нека да не добавяме още поводи за издирване към списъка. Тръгваме си, котелът гръмва, къщата изгаря до основи, остават само костите на дъртака и никакви доказателства.

– Добре, добре – каза Накър. – Да го направим. Но ще поритам дъртото копеле.

– Той е вече мъртъв – каза Спиър, когато отвори вратата към мазето. – Какъв смисъл има да го риташ?

– Защото ще се почувствам по-добре. – Накър го последва по стълбите.

Вербоцки посочи купчината от куфари и мешки и каза на Родченко:

– Натовари всичко в джипа. Ти и Спиър го докарайте тук и сега ще сте пак с него. Аз ще взема нещата на Накър и моите и ще ги занеса в кадилака.

След като грабна две полупразни мешки и един куфар, Родченко тръгна по дългия коридор към входната врата, а Вербоцки бързо огледа чекмеджетата в кухнята, докато не откри ножовете. Избра един сатър за месо.

Тръгна бързо по коридора, като смяташе да чака скрит до входната врата и да накълца руския плъх, когато той се върне от джипа.

Родченко обаче не беше излязъл. Когато Вербоцки влезе в дневната от коридора, той се хвърли към него отляво, размахал ножа като кинжал. Заби острието в тялото на партньора си и дългото петнайсет сантиметра острие разкъса червата му.

Шокът и болката не попречиха на Вербоцки да замахне със сатъра с дясната си ръка. Стоманата се заби във врата на руснака. Родченко се свлече, бълвайки кръв като противопожарен маркуч от ада, и когато стигна до пода, струята вече беше спряла, защото той беше мъртъв.

Вербоцки хвърли сатъра до трупа и внимателно издърпа ножа от тялото си. Пред очите му причерня, но той остана в съзнание. Раната беше малка, но дълбока. Изби го пот заради острата, но поносима болка. Кръвта бе по-малко от очакваното. Той притисна ръка към раната си. Имаше нужда от лекар. До няколко часа щеше да получи остър перитонит. Беше сигурен, че ще успее да стигне до Сакраменто с кадилака и да постъпи за лечение в първокласна болница под защитата на Тио Барбизон.

Бърна се по коридора към кухнята. Отвори вратата към мазето, пое си дълбоко дъх, за да стабилизира гласа си, и извика на Накър и Спиър:

– Ще приключвате ли вече?

– Приключихме! – извика в отговор Спиър и отдолу се чу силен тътен.

– Само още един ритник – рече Накър, когато Спиър се появи в подножието на стълбите.

Вербоцки затвори вратата на мазето и плъзна резето. Отиде до термостата, който беше завъртян на „топло“, и премести плъзгача от четири на двамайсет и шест градуса.

Термостатът всъщност действаше като детонатор за устройството, което бяха инсталирали в котела. Стандартна система като тази имаше може би пет-шест секунди закъснение между превключването и запалването на електрическата лампа. Пламъкът веднага щеше да изригне около напоения с бензин фитил, щеше моментално да прогори спусковата нишка и да взриви експлозива.

Спиър изкрещя гневно, когато изкачи и последните стълби от мазето, а Вербоцки тръгна през кухнята към задната врата. Оставаха му четири-пет секунди, достатъчно време.

Накър също крещеше и Спиър заблъска по вратата на мазето. Те всъщност не бяха качествените партньори, от които Вербоцки се нуждаеше, за да достигне до върховете на занаята. Накър беше твърде тъп, а Спиър беше зловец с тия змийски татуировки, които май не бяха само по ръцете му. Щеше да си намери по-добри съдружници.

Вербоцки беше на секунда от външната врата, а му оставаха поне още две-три секунди, напълно приемливо, когато нещо в него се разкъса. Болката беше по-силна от всичко, което бе изпитвал, и лиши краката му от сила. Той се свлече на пода до прага на задната врата.

Киселина и нещо по-гадно се издигна към гърлото му и Вербоцки се задави. Котелът се взриви, подът подскочи и цялата къща се разтреса. Част от тавана се срути. Като че ли самата съдба – или пък Атропос – реши, че парализата не е достатъчна, за да гарантира гибелта му, и за по-сигурно го прикова на място с отломки от тавана.

Докато лежеше там и чакаше пламъците, той си помисли за проливния дъжд, който се сипеше в нощта, но не му възлагаше големи надежди. Знаеше, че този пожар бързо ще достигне голяма интензивност и няма да бъде лесно потушен. Чувахе как пламъците в мазето се втурват нагоре и усети, че подът се затопля.

Помнеше от лекциите по психология, че когато човек умира, мозъкът произвежда хормони, които трябва да създадат приятни усещания. Това вероятно обясняваше защо на някои умиращи им се привиждаха ангели и защо онези, които са умирали само за кратко, често говорят за тунел, който води към прекрасна светлина и друг, чудесен свят.

Той не видя ангели, нито тунел към светлина. Когато струите дим започнаха да пълзят през стаята, дълго потискан спомен се върна при Джон и сърцето му учести ритъма си заради неочакваното удоволствие, когато образите от миналото нахлуха в ума му. Той беше на шест години, когато баща му донесе у дома Дейзи – двегодишен голдън ретривър, който бе взел от приюта специално за него. Дейзи и малкият Джон преживяха много приключения заедно и за известно време тя беше сигурен източник на радост в къщата, която иначе бе изпълнена с подозрение, отвращение и шумни скандали. Бракът на родителите му се разпадна и една година след като дойде в дома му, ретривърът умря в ръцете му. За неговата майка алкохоличка Дейзи беше аватар на омразния съпруг и това бе достатъчна причина за нея да отрови кучето. След смъртта на Дейзи за Джон бе мъчително да си спомня тази прекрасна година. Сега огънят стигна до него и донесе спомени, по-ярки дори от пламъците, спомени, които вече не бяха потиснати – за нежност и смях, за обич, каквато никога дотогава не беше изпитвал и нямаше да изпита отново.

Еймъри Кромуел, управителят на петакровия имот в Тибурон, не беше глупав човек, дори напротив. Не беше и страхливец.

В понеделник сутринта, след четири нощи в превъзходен курорт в Пебъл Бийч, той се върна в къщата в седем – час преди персонала, както правеше винаги. Спря зад голямата подвижна врата на гаража, слезе от беемвето, което бе получил с поста си, и изключи алармената система от вградения в стената панел. Когато вратата се спусна, той паркира в огромната част от гаража, запазена за служители и отделена от въртележката с колекционерски коли. Когато отново слезе от беемвето, чу далечната, но твърде шумна музика на четирийсет и шестте игрални автомата, които се намираха в залата на същия етаж като гаража, киното и боулинг залата с две писти.

Дориан Пърсъл имаше навика да си тръгва в неделя вечерта, ако е прекарал уикенда тук. На горните етажи, когато къщата беше празна, светлините, телевизорите и музикалната система бяха програмирани да се изключват и включват, така че да изглежда, че в нея има трима-четирима души. За да се обезкуражават крадците. Игралните автомати обаче не бяха част от тази заблуда.

Това подсказа на Еймъри Кромуел, че Пърсъл сигурно е още тук.

А тази промяна в навиците на Великия човек пък му подсказа, че вероятно нещо не е наред.

Беше минал курс по бойни изкуства и огнестрелно оръжие като част от подготовката си за тази професия и знаеше, че му плащат не само заради експертизата му, но и заради дискретността, затова Кромуел не си помисли веднага да звъни в полицията. Свърхбогатите плащаха на хора като него и за да се погрижат лудориите им да не стават публично достояние, поне докато въпросните лудории не се превърнат в безумия. Той отиде до сейфа с оръжията, скрит в един килер до автосервиза към гаража, и извади оттам 12-калибров пушка, която стреляше със сачми. Зареди един патрон в дулото, още три в магазина, а два резервни пяхна в джоба на самото си.

В игралната зала откри тялото на Дориан Пърсъл в не особено добро състояние. Освен останалите доказателства за огромна жестокост и канибализъм, липсваше и главата на милиардера.

Сега вече Кромуел можеше да се обади на полицията, ако не беше човек, който умее да разпознава златната възможност.

Пушката беше готова и той последва кървавите следи и късчетата от немислимо естество, които водеха нагоре по стълбите към библиотеката на първия етаж.

Мъжът, който очевидно не беше точно човешко същество, а нещо от разказ на Лъвкрафт или филм на Тим Бъртън, седеше между две редици библиотечни лавици, облегнат на едната и опрял крака в другата. Главата на Пърсъл беше в скута му.

Странният нападател беше изгубил дрехите си някъде. Ужасни буци и синини покриваха бледото му тяло. От раните му излизаха сиви тънки нишки, които образуваха нещо като паяжини по него, проточваха се във всички посоки и се извиваха в спирали, приковавайки го към лавиците, между които седеше. Това не бяха елегантните и геометрично прецизни мрежи на паяк, а безредна плетеница, грозна като гротескното създание, което нишките обгръщаха като пашкул.

Съществото беше напълно неподвижно. Еймъри Кромуел предположи, че всъщност е труп, но все пак не скъси дистанцията, когато изрече:

– Сър?

Мъжът бе извърнат от него и сега бавно завъртя главата си.

Въпреки разкривените черти и мътния блясък на очите, какъвто имат котешките нощем, той все още беше запазил някаква прилика с предишния си вид, защото Кромуел попита:

– Господин Шакет?

Бившият изпълнителен директор на „Рифайн“, когото смятаха за загинал в Юта, изви устни в нещо като усмивка. Заговори много тихо и несвързано. Думите изскачаха от него като номерирани топки от автоматична машина за бинго. Освен това, разсейвайки напълно надеждата за някаква смислена комуникация, Шакет започна да издава и странни цъкащи, стържещи и писукащи звуци, каквито изпускат насекомите, животинско мяукане и змийско съскане.

Явно не му бяха останали никакви сили, вече не мислеше разумно и умираше.

През цялата си кариера Кромуюел усърдно бе защитавал клиентите си не само от нежелана публичност, но и от груби намеси в личния им живот от страна на медиите и простолюдието. Най-важната му грижа беше да опази достойнството и уважението, което те заслужаваха.

А това не важеше за Дориан Пърсъл, особено след като вече беше мъртъв.

Кромуюел остави пушката настрани и направи с телефона си видеозапис на Шакет с продължителност две минути, докато жалкото създание мърмореше безсмислено, цъкаше, тракаше и скимтеше не като човек, а като животно, попаднало в капан. После щракна и няколко снимки, за да е сигурен, че е направил ясни изображения на отрязаната глава на Пърсъл.

Взе пак пушката и се върна в игралната зала, където снима обезглавения труп и касапницата около него. После прекоси имението, като снимаше всичките му луксозни прелести, всичко, което би развълнувало читателите на най-долнопробните таблоиди и зрителите на най-гнусните кабелни телевизии.

Докато работеше за семейството в Бостън, Кромуюел се бе запознал с Вон Ларкин – адвокат и лицензиран частен детектив. Ларкин периодично вършеше по някоя задача за семейството в случаите, в които бе замесен техен син с вкус към кокаин, порно звезди, дребни кражби и революционни политически убеждения.

Сега той се обади на Ларкин, описа му какво е открил и го попита колко биха стрували видеото и снимките. Цифрата толкова го впечатли, че Кромуюел нае Ларкин за свой агент и му изпрати всичко, преди да се обади на 911.

Когато полицията пристигна, създанието, което някога беше Лий Шакет, бе мъртво също като Дориан Пърсъл.

Кип имаше своето момче, а момчето имаше своето куче. Всичко в света беше наред.

Или толкова наред, колкото могат да бъдат нещата в сегашния свят.

Като се има предвид колко страшно беше известно време, дните след онзи четвъртък през септември бяха относително слънчеви във всеки смисъл на думата.

Бен Хокинс продаде къщата си в Южна Калифорния.

Нае си къща в Пайнхейвън.

С Меган започнаха връзка.

Тя завърши картината с Уди и елена.

Галерията; която я представяше, предложи рекордна цена за творбата ѝ.

Вместо това тя я окачи в дневната. Зад пианото.

Роза Леон продаде къщата на езерото Тахо.

Премести се в Пайнхейвън, за да бъде част от онова, което предстоеше.

В началото на октомври Рита Кариктън и помощник-шериф Анди Ардженто бяха арестувани за убийството на шериф Екман без право на освобождаване под гаранция.

Екман беше скрил миниатюрни камери в спалнята и банята си.

Беше записвал всичките си сексуални подвизи с Рита и всеки душ, който тя бе взимала там.

Включително последното им, недовършено съвкупление.

И убийството му.

Бившият шериф, Лайл Шелдрейк, пое отново поста след извънредни избори през ноември.

На партито в нощта на изборите Кип усети, че той мирише добре.

Шелдрейк не беше Мразещ.

Нито откачен.

През декември Роза Леон и Карсън Конрой започнаха да се срещат.

През януари Тио Барбизон беше арестуван за прикриването на събитията, свързани с катастрофата в Юта и престъпленията на Лий Шакет.

След два дни той пледира, че е невинен.

И заяви, че ще се кандидатира за губернатор.

Понякога Меган, Бен, Уди и Кип тръгваха на пътешествие.

Посетиха общностите на Мистерианците, които заедно с човешките си спътници бяха дошли в Пайнхейвън в онзи страховит ден.

Всички го наричаха Деня, с главно „Д“.

Нови и нови общности се свързваха с Бела.

Някои бяха много далеч, чак в Канзас и Алабама.

После в Канада. И в Мексико.

През март Меган се омъжи за Бен.

Роза беше шаферка.

Кип беше шафер.

Съдът постанови богатството на Дориан Пърсъл да се използва за обезщетение на семействата на убитите в Юта и навсякъде другаде.

Хаскъл Лъдлоу беше арестуван в Южна Франция.

Където живееше под името Мери Селдън.

След като се подложи на операция за смяна на пола.

Новините по кабелните телевизии не можеха да се наситят на историята за генетичното чудовище от Юта.

Но нямаха никаква представа за по-важната история на Мистериума и че някой ден всички новини ще бъдат истина.

После дойде май.

Осем месеца след Деня.

Кип и семейството му посетиха тайна общност на Мистерианци в Айдахо.

Седемдесет и пет кучета с двама и шест човешки спътници.

Седемдесет и четири от кучетата бяха двойки.

Един женски голдън ретривър нямаше четирикрак партньор.

Кип реши, че съдбата ги е събрала.

Но се тревожеше, че тя може да не изпитва същото.

Тя обаче изпитваше.

Името ѝ беше Велвет.

Тя дойде в Пайнхейвън.

Измина още една година.

Започна да става ясно, че кучетата от Мистериума са с по-добро здраве от другите кучета.

Някои се питаха дали няма и да живеят по-дълго от тях.

Уди каза, че бил сигурен в това.

Кип и Велвет имаха осем кученца.

Всичките здрави.

Всички останаха с Меган, Бен и Уди.

Уди се учеше да свири на пиано. Направо беше факир на клавишите.

Роза и Карсън осиновиха две кучета.

Те бяха голямо семейство – от петима човеци и дванайсет кучета, които живееха единствено с истината, без нито миг на заблуда, общувайки по Жицата с другите от своя вид, като се подготвяха за настъпването на новия свят, за новата реалност, до която бяха довели десетки хиляди години еволюция, откакто хората и кучетата за първи път бяха застанали заедно срещу саблезъбите тигри и вилнеещите мастодонти.

Бъдещ свят, оформян хиляди векове, през които хората и кучетата бяха живели заедно, бяха играли заедно, бяха гледали заедно звездите, бяха умирали и скърбели един за друг, бяха изтърпявали яростта на жестоката природа и коварството на хората, побеснели за власт. Този нов свят щеше да е какъвто винаги е трябвало да бъде светът, свят, в който също ще има превратности, но в него хората и кучетата щяха да бъдат предани едни на други и винаги щяха да бъдат мост над бурните води, от един сигурен бряг към друг.

Информация за текста

Дийн Кунц

МИСТЕРИУМ

Американска, първо издание

Отговорен редактор **Иван Атанасов**

Превод **Боряна Даракчиева, Стефан Георгиев**

Редактор **Иван Атанасов**

Коректор **Любен Козарев**

Компютърна обработка **Румяна Дамянлиева**

Оформление на корицата **Деница Трифонова**

Формат **16/60/90**

Обем **21 п.к.**

Предпечат и печат **Изток-Запад**

Сканиране: **Lioni**, 2024

Обработка и корекции: **WizardBGR**, 2024

Notes

[←1]

Въпреки че преводачът ни го е повторил малко по-надолу, да не би да не забележим лапсуса, все пак няма как да не отбележим, че на английски *mobile* е не само съкращение от *mobile phone*, а се употребява и самостоятелно и означава „*a decorative structure that is suspended so as to turn freely in the air*“. С други думи — въртележка :) Пък и по принцип нещата (без значение дали са мобилни телефони, въртележки или една Надя Баева знае какво) висят НАД кошарката, а не НА нея... – Бел. WizardBGR

Ръчна тромба, пневматична сирена... но в никакъв случай не и „свирка“. – Бел. WizardBGR

Не е грешка на преводача, така е в оригинала – *Brenaden*. – Бел. WizardBGR

Немска овчарка, която се прочува с участието си в редица филми през първата половина на XX век. В резултат на това името Рин Тин Тин става популярно кучешко име в САЩ. — Б.р.

Въпросната песен е „*Bridge Over Troubled Water*“ от едноименния албум (1970) на Саймън и Гарфънкъл. – Бел. WizardBGR

Правилният (ала неофициален) термин е „високофункционаращ (високофункционален) аутист“ и се отнася за хора, при които симптоматиката е по-лека. Те имат разстройство от аутистичния спектър, но имат по-високо ниво на когнитивно и поведенческо функциониране. – Бел. WizardBGR

У. Б. Йейтс, „Второто пришествие“, прев. Цветан Стоянов. – Б.пр.

Част на гайдата: дълга дървена тръба, с която се създава постоянно звучащият тон, съпровождащ основната мелодия. – Б.р.

Китаристът на „Ролинг Стоунс“ и вокалистът на „Дъ Ху“. – Бел. WizardBGR

Синдром на дефицит на вниманието и хиперактивност. – Б.р.

Кашанските килими, изработвани в град Кашан (Иран), са известни с фината си тъкан и сложни мотиви, често с растителни и криволинейни мотиви, и обикновено се изработват от висококачествена вълна. – Бел. WizardBGR

Неточна (в оригинала всичко е наред) транскрипция на латинския израз *hoc est corpus meum* („това е моето тяло“) – фраза, произнасяна от католиците по време на светото причастие. Любопитен факт: според една теория от този израз произлиза характерната за илюзионистите фраза „фокус бокус“ (*hocus pocus*). – Бел. WizardBGR

Всъщност поетът е Т. С. Елиът, а стихотворението – „Любовната песен на Дж. Алфред Пруфрок“. Преводът на Кирил Кадийски гласи „Бих искал да съм клещите оклещени на рак, / които дупчат дъното на стихнали морета.“. – Бел. WizardBGR